

МАЙСТОР НА ШПИОНСКИЯ ТРИЛЪР

ДАНИЪЛ СИЛВА

ПРЕДАТЕЛЯТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАНИЪЛ СИЛВА ПРЕДАТЕЛЯТ

Превод: Венера Атанасова

chitanka.info

Габриел Алон и съпругата му — Киара, се завръщат в Италия, за да продължат медения си месец, но тревожни новини прекъсват отново почивката им. Григорий Булганов — бившият руски агент, спасил живота на Алон и заживял в Англия, е изчезнал. Британското разузнаване смята, че Булганов е бил двоен агент. Габриел заминава за Лондон, за да разследва изчезването и да докаже лоялността на руснака.

Скоро Алон и екипът му се оказват въввлечени в кървав сблъсък с един от най-безскрупулните хора в света — руския олигарх и търговец на оръжие Иван Харков. Стар враг на Габриел, той търси отмъщение на всяка цена и е на път да тласне Изтока и Запада към нов конфликт.

За да спре Харков, Алон ще трябва да рискува всичко: връзките си с организацията, на която е служил години наред, дори собствения си живот. Изправен пред опасността да загуби Киара, Габриел ще трябва да се справи с най-голямото изпитание в цялата си кариера.

*На Мерилин Дъксуорт за дългогодишното ѝ
приятелство, подкрепа и смях.*

*И както винаги, на моята съпруга — Джейми, и на
децата ми — Николас и Лили.*

*Ако трябва да нараниш човек, трябва да го
направиш толкова тежко, че да не се страхуваш
от отмъщението му.*

Макиавели

ПЪРВА ЧАСТ НАЧАЛНИ ХОДОВЕ

1. ВЛАДИМИРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Пьотър Лужков скоро щеше да бъде убит и бе благодарен за това. Наближаваше краят на октомври, но есента вече бе само спомен. Беше кратка и грозна като старица, свалила набързо овехтялата си рокля. А сега навън бе надвиснало оловносиво небе, цареше арктически студ и бушуваше снежна вихрушка — внезапно настъпила руска зима, чийто край не се виждаше.

Пьотър Лужков, гол до кръста, с боси крака, с вързани зад гърба ръце, почти не усещаше студа. Всъщност в момента той трудно щеше да се сети и за собственото си име. Струваше му се, че двама мъже го водят през брезава гора, но не беше съвсем сигурен. Такива бяха местата, където руснаците обичаха да вършат кървавите си дела: Куропати, Биковня, Бутово... Винаги в горите. Лужков беше на път да го сполети руската традиция. Скоро щеше да бъде убит сред дърветата.

Що се отнася до убийствата, имаше и друга руска традиция — умишлено причиняване на болка. Пьотър Лужков бе принуден да изтърпи огромно количество болка. Бяха счупили всичките му пръсти. Бяха счупили ръцете и ребрата му. Бяха разбили носа и брадата му. Бяха го налагали дори когато бе изпаднал в несвяст. Бяха го били, защото така им бе казано. Бяха го били, защото бяха руснаци. Бяха спрели единствено, докато се наливаха с водка. Когато водката свърши, бяха го удряли дори още по-жестоко.

Сега бе последният етап от пътуването му — дългото влачене към безименния му гроб. Руснаците си имаха израз за това: *высшая мера*^[1] — крайната форма на наказание. Обикновено тя бе запазена за предатели, но Пьотър Лужков не бе предал никого. Беше измамен от съпругата на господаря си и заради това господарят му бе загубил всичко. Някой трябваше да плати. В крайна сметка всички щяха да платят.

Видя своя господар да стои сам сред еднаквите стволоче на брезите. С черно кожено яке, посребрена коса, глава като купола на танк. Той гледаше надолу към едрокалибрения пистолет в ръката си. Лужков трябваше да му отдаде дължимото. Нямаше много олигарси,

които имаха смелостта лично да извършат убийство. Но пък и нямаше много олигарси като него.

Гробът вече бе изкопан. Господарят на Пьотър внимателно го оглеждаше, преценявайки дали е достатъчно голям да побере трупа. Когато го принудиха да падне на колене, Лужков усети характерния аромат на одеколона му — сандалово дърво и дим. Аромат на могъщество. Аромат на дявола.

Дяволът му нанесе още един удар по скулата. Пьотър не почувства нищо. После дяволът притисна дулото на пистолета си в тила му и му пожела приятна вечер. Лужков зърна розовия проблясък на собствената си кръв. После го обгърна мрак. Най-сетне бе мъртъв. И бе благодарен за това.

[1] Смъртно наказание (рус). — Б.пр. ↑

2. ЛОНДОН, ЯНУАРИ

Убийството на Пьотър Лужков мина напълно незабелязано. Никой не го оплака, нито една жена не облече траур за него. Руската полиция не разследва смъртта му, нито един руски вестник не си направи труда да съобщи за него. Нито в Москва, нито в Санкт Петербург. И със сигурност не и в руския град, наричан понякога Лондон. Ако вестта бе стигнала до Бристол Мюс, където бе домът на полковник Григорий Булганов — руски беглец и дисидент, той нямаше да се изненада, макар че щеше да изпита чувство за вина. Ако Григорий не бе заключил Пьотър в личния сейф на Иван Харков, бодигардът можеше още да е жив.

Сред командния състав на Темс Хаус и Вокхол Крос — крайбрежните щабквартири на МИ5 и МИ6 — Григорий Булганов бе постоянен повод за възхищение и големи спорове. Мненията бяха различни, но това бе съвсем обичайно, когато двете служби бяха принудени да изкажат становище по един и същи въпрос. „Той е дар от боговете“ — твърдяха поддръжниците му. „Скърпена работа в най-добрия случай“ — мърмореха противниците му. Един шегаджия от горните етажи на Темс Хаус много добре го бе описал като „изменника, от когото Даунинг Стрийт се нуждае колкото от течащ покрив“ — сякаш Лондон, който вече бе дал подслон на четвърт милион руски граждани, имаше свободно място за още един бунтар, стремящ се да създаде неприятности на Кремъл. Бе отбелязано пророчеството на човека от МИ5, че един ден всички те ще съжаляват за решението си да дадат убежище и британски паспорт на Григорий Булганов. Но дори и той бе изненадан от бързината, с която настъпи този ден.

Бившият полковник от отдела за контраразузнаване на Федералната служба за сигурност на Руската федерация, по-известна като ФСБ, Григорий Булганов бе „изхвърлен на брега“ в края на миналото лято — неочакван вторичен продукт на многонационална разузнавателна операция срещу руския олигарх и международен трафикант на оръжие Иван Харков. Истинското участие на Григорий в

случая бе известно само на шепа висши британски чиновници, а още по-малко знаеха, че без неговите действия цял екип от израелски агенти е можел да бъде убит на руска земя. Подобно на дезертъорите от КГБ, които бяха пристигнали преди него, Булганов изчезна за известно време в света на безопасните квартири и изолираните провинциални имения. Съвместен английско-американски екип го бе разпитвал денем и нощем — първо за структурата на мрежата за трафик на оръжие на Иван, за когото Григорий позорно бе работил като платен агент, а след това за конспирациите на бившата му служба. Британските следователи го бяха сметнали за очарователен, американските — за не толкова чаровен. Те настояха да го *преслушат*, което на разузнавателен език означаваше да го подложат на детектора на лъжата. Той премина теста с лекота.

Когато разпитващите се наситиха и дойде време да решат какво да правят с него, детективите от вътрешна сигурност направиха строго секретен обзор на нещата и дадоха своите препоръки също толкова секретно. В крайна сметка се счете, че Григорий, макар и обруган от своите бивши другари, не е изправен пред сериозна заплаха. Бе решено, че даже и страховитият някога Иван Харков, който ближеше раните си в Русия, не е способен на съгласувани действия. Булганов постави три искания: да запази името си, да живее в Лондон и да няма явна охрана. Укриването му пред очите на всички, твърдеше той, щяло да бъде най-добрата защита от враговете му. От МИ5 с готовност приеха исканията му, особено третото. За охраната бяха нужни пари, а човешките ресурси можеха да бъдат използвани по-добре другаде, по-специално срещу живеещите във Великобритания ислямски екстремисти. Купиха му прекрасна къща на закътано място в квартала Мейда Вейл, уредиха му щедра месечна издръжка и внесоха на негово име еднократен депозит в една банка в Сити, който със сигурност би предизвикал скандал, ако неговият размер станеше обществено достояние. Един адвокат на МИ5 без много шум сключи договор с уважавано лондонско издателство за издаването на негова книга. Размерът на аванса предизвика изумление сред висшите служители и на двете служби, повечето от които пишеха свои собствени книги — тайно, разбира се.

Известно време изглеждаше, че Григорий ще се окаже най-рядката птица в шпионския свят: случай без усложнения. Владеец

свободно английски, той го удари на живот в Лондон като освободен затворник, който се опитва да навакса загубеното време. Ходеше често на театър и обикаляше музеите. Посещаваше литературни четения, балетни постановки, камерни концерти. Започна да пише книгата си и веднъж седмично обядваше с редактора си, който по една случайност се оказа тридесет и две годишна красавица с порцеланово гладка кожа. Единственото, което липсваше в живота му, бе шахът. Неговият охранител от МИ5 му предложи да се запише в Централния лондонски шахматен клуб — уважавана институция, основана от група цивилни по време на Първата световна война. Молбата му за членство беше шедьовър на неяснотата. В нея нямаше адрес, домашен или мобилен телефон, нито имейл. Работата му бе описана като „преводачески услуги“, а работодателят му — като „аз самият“. В графата за любими занимания и странични интереси бе написал „шах“.

Обаче никой нашумял случай не е минавал напълно без спорове — ветераните предупреждаваха, че никога не са срещали беглец, особено руски, който от време на време да не е изтървал кормилото. Григорий го направи в деня, когато британският министър-председател съобщи, че е бил разкрит голям терористичен заговор. Изглежда, Ал Кайда бе планирала да свали няколко самолета с произведени в Русия зенитни ракети, които бе придобила от бившия шеф на Булганов — Иван Харков. След двадесет и четири часа Григорий седеше пред камерите на Би Би Си, твърдейки, че е изиграл важна роля в случая. В следващите дни и седмици той бе неизменно лице на телевизионните екрани във Великобритания и навсякъде другаде. След като статутът му на знаменитост бе затвърден, Григорий започна да се движи в средите на руските имигранти и да върши глупости с всякакъв род руски дисиденти. Съблазнен от внезапното внимание, той използва новопридобитата си слава като трибуна, от която да отправя френетични обвинения срещу старата си служба и руския президент, когото обрисова като Хитлер в процес на формиране. Когато Кремъл отговори с неприятни изявления за руснаци, подготвящи преврат на британска земя, охранителят на Григорий му предложи да смекчи тона. Същото направи и издателят му, който искаше да запази нещо пикантно и за книгата.

Булганов неохотно намали темпото, но само малко. Вместо да предизвиква битки с Кремъл, той съсредоточи доста голямата си

енергия върху предстоящата си книга и шаха. Тази зима той участва в годишния клубен турнир и напредна без усилие в своята категория — „като руски танк по улиците на Прага“, както промърмори една от неговите жертви. На полуфиналите Григорий победи с лекота досегашния шампион. Победата му на финала изглеждаше неизбежна.

Следобеда на шампионата той обядва в Сохо с един репортер от списание „Венити Феър“. Като се върна в Мейда Вейл, Булганов си купи стайно растение от „Клифтън Нърсърис“ и си взе пакета с ризи от пералнята на Елджин Авеню. След кратка дрямка — ритуал преди срещата — той си взе душ, облече се за битката и излезе от къщата си няколко минути преди шест.

Всичко това обяснява защо Григорий Булганов, дезертър от ФСБ и дисидент, вървеше по лондонския Хароу Роуд в шест часа и дванайсет минути вечерта през втория вторник на януари. По причини, които щяха да се изяснят по-късно, той крачеше по-бързо от обикновено. Що се отнася до шаха, той бе последното нещо, за което мислеше.

* * *

Срещата бе насрочена за шест и половина на обичайното клубно място — малкия вестиарий на църквата „Сейнт Джордж“ в Блумсбъри. Противникът на Григорий — Саймън Финч, пристигна в шест и петнадесет. Като изтръска дъждовните капки от дъждобрана си, той погледна с присвити очи трите съобщения, забодени на таблото за обяви във фоайето. Едното забраняваше пушенето, другото предупреждаваше да не се блокира коридорът в случай на пожар, а третото, закачено от самия Финч, приканваше всички, които използват помещенията, да рециклират отпадъците си. Според думите на Джордж Мърсър — капитан на клуба и шесткратен негов шампион, Саймън беше „нахалник от Камдън Таун“^[1], накичен с всичките задължителни политически убеждения на своя клан. *Свободна Палестина! Свободен Тибет! Спрете геноцида в Дарфур! Край на войната в Ирак! Рециклирай или умри!* Единствената кауза, в която, изглежда, не вярваше, бе работата. Той се описваше като „социален активист и журналист на свободна практика“, което реакционерският

касиер на клуба Клайв Агъртън точно преведе като „безделник и паразит“. Но даже той призна, че Финч притежава най-хубавия стил на игра: плавна, артистична, инстинктивна и безпощадна като змия. „Скъпото образование на Саймън не е било пълна загуба — обичаше да казва Клайв. — Просто е използвано неправилно“.

Фамилното му име бе напълно погрешно, защото Финч^[2] бе висок и муден, с тънка и слаба кестенява коса, която се спускаше почти до раменете му, и очила с метални рамки, които уголемяваха очите му с решителен поглед на революционер. Той добави ново (четвърто) съобщение на таблото за обяви — раболепно писмо от църквата в Риджънт Хол, в което се изказваше благодарност на клуба за провеждането на първия годишен шахматен турнир на „Армията на спасението“ за бездомни, — после пое по тесния коридор към импровизирания гардероб, където закачи палтото си на закачалката на колелца. В кухненския бокс Финч пусна монета от двадесет пенса в гигантската касичка прасенце и си наля чаша хладко кафе от сребърна кана с надпис „Шахматен клуб“. Като излизаше, Младия Том Блекмор — също с погрешно прозвище, защото Младия Том бе осемдесет и пет годишен — се блъсна в него. Финч сякаш не го забеляза. Разпитан покъсно от агент на МИ5, Младия Том каза, че той не се е обидил. В крайна сметка нито един член на клуба не даваше дори минимален шанс на Финч да спечели купата. „Той изглеждаше като човек, когото водят към бесилото — каза Младия Том. — Единственото, което му липсваше, бе черната качулка“.

Финч влезе в склада и от една етажерка с изметнати рафтове взе шахматна дъска, кутия с фигури, аналогов шахматен часовник и формуляр за резултата. С кафето в едната ръка и като балансираше внимателно шахматните принадлежности в другата, той влезе в главната зала на вестиария. Помещението, чиито стени бяха с цвят на горчица, имаше четири мръсни прозореца: трите гледаха към тротоара на Литъл Ръсел Стрийт, а четвъртият — към двора. На едната стена под малко разпятие бе закачен графикът на турнира. Оставаше да се изиграе още една среща: С. Финч срещу Г. Булганов.

Саймън се обърна и огледа залата. Бяха поставени шест маси за вечерната игра; едната бе запазена за шампионата, останалите бяха за обикновените срещи — „приятелски“, както ги наричаха в клуба. Атеист до дъното на душата си, Финч избра най-отдалеченото от

разпятието място и методично се подготви за участието си в срещата. Провери върха на молива си и попълни датата и номера на шахматната си дъска във формуляра за резултатите. Той затвори очи и видя срещата, както се надяваше тя да се развие. Петнайсет минути след като седна на мястото си, Финч погледна часовника: 18,42 ч. Григорий закъсняваше. *Странно*, помисли си Саймън. Руснакът никога не закъсняваше.

Финч започна да мести наум фигурите — видя цар да лежи примирено на една страна и Григорий, навел засрамено глава — и погледна към часовника, който отброяваше неумолимия ход на времето.

18,45... 18,51... 18,58...

Къде си, Григорий? — помисли си той. — Къде си, по дяволите?

* * *

В крайна сметка ролята на Финч щеше да е незначителна и за щастие кратка — по мнението на всички замесени. Имаше някои, които искаха да се запознаят по-отблизо с няколко от неговите най-окаяни политически сдружения. Имаше други, които не искаха да имат нищо общо с него, тъй като правилно бяха преценили, че той е човек, на когото нищо друго не би доставило по-голямо удоволствие от една добра публична кавга със службите за сигурност. В крайна сметка обаче щеше да бъде установено, че единственото му престъпление е било липсата на спортменство. Защото точно в 19,05 часа — времето, записано със собствената му ръка върху официалния му формуляр за резултата — той упражни правото си да се обяви за победител поради неявяване на противника, като по този начин стана първият играч в историята на клуба, който спечели шампионата, без да е преместил и една фигура. Това бе съмнителна чест, която шахматистите от британското разузнаване никога нямаше да простят напълно.

По-късно Ари Шамрон — легендарният израелски супершпионин — щеше да каже, че никога до този момент не се е проливал толкова кръв след такова скромно начало. Но дори и той, който бе виновен за случайния риторичен цветист израз, знаеше, че забележката съвсем не е вярна. Защото истинската причина за

последвалите събития не бе изчезването на Григорий, а вендата, която бе дело на Шамрон. Григорий, щеше да довери той на най-верните си помощници, бил просто предупреждение срещу тяхното самодоволство. Сигнален огън на далечна стражева кула. Стръв, която да примами Габриел на открито.

На следващата вечер формулярът за резултата бе в ръцете на МИ5 заедно с целия дневник на турнира. Двадесет и четири часа покъсно американците бяха уведомени за изчезването на Григорий, но по причини, които никога не бяха обяснени, британското разузнаване изчака цели четири дни, преди да се накани да съобщи на израелците. Шамрон, който се бе сражавал в израелската война за независимост и мразеше британците и до днес, счете закъснението за предвидимо. След минути той вече говореше по телефона с Узи Навот, давайки му съответните заповеди. Навот с неохота се подчини. Това той правеше най-добре.

[1] Живописен лондонски квартал, известен с пъбовете, артистичните пазари, бурния нощен живот и жителите си бохеми. — Б.пр. ↑

[2] Чинка — дребна птица, принадлежаща към разред Врабчоподобни. — Б.пр. ↑

3. УМБРИЯ, ИТАЛИЯ

Гуидо Рени бил ексцентричен човек даже и за художник. Той бил склонен към пристъпи на тревожност, бил изпълнен с чувство за вина заради потиснатата си хомосексуалност и толкова неуверен в своята дарба, че работел само скрит под наметало. Гуидо изпитвал необичайно силно благоговение към Дева Мария, но ненавиждал жените толкова много, че не им позволявал да докосват дори прането му. Той смятал, че го дебнат вещици. Бузите му поруменявали от смущение, щом чуел някоя неприлична дума.

Ако бил послушал съвета на баща си, Рени щял да свири на клавесин. Вместо това, на деветгодишна възраст той постъпил в ателието на фламандския майстор Денис Калверт и се отдал на кариерата на художник. Като завършил чиракуването си, през 1601 година Гуидо напуснал дома си в Болоня и отпътувал за Рим, където скоро спечелил поръчка от племенника на папата да нарисува олтарната картина „Разпятието на св. Петър“ за базиликата „Свети Павел“ в манастира „Три фонтана“. По искане на влиятелния му покровител Рени се вдъхновявал от творба, закачена в базиликата „Санта Мария дел Пополо“. Нейният автор, избухлив и ексцентричен художник, известен с името Караваджо, не бил поласкан от имитацията на Рени и се заканил да го убие, ако това се повтори.

Преди да започне работа над картината на Рени, реставраторът бе отскочил до Рим, за да види отново творбата на Караваджо. Очевидно Гуидо бе заимствал от своя конкурент — най-вече техниката му да използва светлосянката, за да вдъхне живот на своите фигури и да ги открои драматично от фона, — но между картините имаше и много разлики. Докато Караваджо бе разположил обърнатия кръст по диагонал на сцената, Рени го бе поставил вертикално и в средата.

Докато Караваджо бе показал агонизиращото лице на свети Петър, Рени умело го бе скрил. Но това, което най-много порази реставратора, бе начинът, по който Рени бе нарисувал ръцете на светеца. В олтарната картина на Караваджо те бяха завързани за кръста. Рени обаче ги бе изобразил свободни, като дясната бе

протегната нагоре. Дали Петър бе посегнал към пирона, който щеше да бъде забит в краката му? Или умоляваше Бог да го освободи от ужасната смърт?

Реставраторът бе работил върху картината повече от месец. След като бе свалил пожълтялото лаково покритие, сега бе зает с последната и най-важна част от реставрацията — да ретушира участъците, повредени от времето и сътресенията. Олтарната картина бе претърпяла значителни повреди през четирите века, откакто Рени я бе нарисувал — наистина снимките по средата на реставрационния процес бяха довели собствениците до непристоен момент на истерия и взаимни обвинения. При нормални обстоятелства реставраторът можеше да им спести шока да видят картината в истинското ѝ състояние, но обстоятелствата съвсем не бяха нормални. Сега творбата на Рени бе собственост на Ватикана. Тъй като реставраторът бе считан за един от най-добрите в света — а и защото беше личен приятел на папата и могъщия му секретар, — беше му позволено да работи на свободна практика за Светия престол и сам да избира своите задачи. Дори му бяха разрешили да реставрира не в държавната лаборатория по консервация на Ватикана, а в избрано от него имение в Южна Умбрия.

Известно с името Вила дей Фиори, то бе разположено на осемдесет километра северно от Рим, на платото между реките Тибър и Нера. В него имаше голяма говедовъдна ферма и конен център, където развъждаха някои от най-добрите състезателни коне в цяла Италия. Имаше прасета, които никой не ядеше, и кози, които се държаха само за развлечение, а през лятото нивите му грееха от цветовете на слънчогледите. Самата вила се издигаше в края на дълга чакълена алея, обградена от високи пинии. През XI век тя е била манастир. Малкият параклис все още бе запазен, както и останките от пещ, където братята бяха пекли ежедневния си хляб. Досами къщата имаше голям плувен басейн и градина с пергола^[1], оградена със зидове от етруски камък, край които растяха розмарин и лавандула. Навсякъде имаше кучета: четири ловджийски хрътки, които бродеха из пасищата, разкъсвайки лисици и зайци, и двойка нервни териери, които ревностно обикаляха около конюшните като истински рицари кръстоносци.

Макар че вилата бе собственост на позагубилия бляска си италиански аристократ граф Гаспари, за ежедневните дела се грижеше персонал от четирима души: младата икономка Маргерита, отличната готвачка Ана, Изабела — почти ефирната полушведка, която отглеждаше конете, и аржентинският гаучо Карлос, който се грижеше за говедата, посевите и малкото лозе. Реставраторът и персоналът съжителстваха в нещо като хладно примирие. Беше им казано, че той е италианец на име Алесио Вианели, син на италиански дипломат, който е живял в чужбина през по-голямата част от живота си. Реставраторът не се казваше Алесио Вианели, не беше син на дипломат, нито дори италианец. Истинското му име бе Габриел Алон и идваше от Долината на Израил в Израел.

Той беше среден на ръст, може би метър и седемдесет и шест, и имаше слабата фигура на велосипедист. Имаше високо чело и тясна брадичка, а издълженият му костелив нос изглеждаше така, сякаш бе изваян с длето. Очите му имаха впечатляващ изумруденозелен цвят; късата му тъмна коса бе посребрена на слепоочията. Амбидекстър, той можеше да рисува еднакво добре и с двете ръце. В момента реставраторът използваше лявата си ръка. Като погледна часовника си, видя, че е почти полунощ. Поколеба се дали да продължи да работи. Още един час, пресметна той, и фонът щеше да е готов. По-добре да го завърши сега. Директорът на Ватиканската художествена галерия искаше картината да бъде изложена отново по време на Страстната седмица — ежегодното пролетно нашествие на поклонници и туристи. Габриел бе обещал да направи всичко възможно, за да спази срока, но не даде твърдо обещание. Беше перфекционист, който гледаше на всяка поръчка като на доказване на репутацията си. Известен с лекотата на четката си, той вярваше, че реставраторът трябва да е като преминаващ дух, че трябва да си свърши работата, без да оставя следа, а само да върне на картината първоначалния ѝ блясък, като премахне щетите, нанесени от вековете.

Ателието му се помещаваше в официалната всекидневна на вилата. Опразнена от мебелите, сега в нея нямаше нищо друго, освен неговите помощни уреди — две мощни халогенни лампи и малък портативен стереокасетофон. От високоговорителите му се лееше операта „Бохеми“, като звукът бе намален до шепот. Габриел бе човек с много врагове и за разлика от Гуидо Рени, те не бяха плод на

въображението му. Затова слушаше тихо музика и винаги носеше заредена деветмилиметрова берета. Дръжката на пистолета бе нацапана с боя: петно от картината на Тициан, малко от тази на Белини, капка от творбите на Рафаело и Веронезе.

Независимо от напредналия час, Габриел работеше енергично и съсредоточено и успя да довърши работата си, когато заглъхнаха последните нотки на операта. Той почисти четките и палитрата си, после намали светлината на лампите. В полумрака фонът потъна в мрак и четирите фигури меко засияха. Застанал пред картината, подпрял с длан брадичката си, наклонил леко глава на една страна, реставраторът планираше следващата си задача. Сутринта щеше да започне работа по най-горния копиеносец — фигура с червено наметало, която държеше клин в едната си ръка, а в другата — чук. Почувства някакво мрачно родство с палача. В едни други времена, скрит зад други имена, той бе извършвал подобни услуги за господарите си в Тел Авив.

Габриел изключи лампите и изкачи каменните стълби, водещи до стаята му. Леглото беше празно; през последните три дни съпругата му — Киара, бе на гости при родителите си във Венеция. Двамата бяха преживявали дълги раздели заради служебни задължения, но тази бе първата по техен избор. Саможив по природа и погълнат от работата си, Габриел се бе надявал, че ще понесе лесно нейното кратко отсъствие. В действителност се бе чувствал нещастен без нея. Но намираше своеобразна утеха в това чувство. За един щастливо женен мъж бе *нормално* съпругата му да му липсва. За Габриел Алон — дете на оцелели жертви на холокоста, талантлив художник и реставратор, убиец и шпионин — животът бе бил всичко друго, освен нормален.

Той седна на леглото от страната на Киара и взе да рови из купчината четива на нощното ѝ шкафче. Модни списания, списания за вътрешен дизайн, италиански издания на популярни американски криминални романи, книга за отглеждане на дете — интригуващо, помисли си Габриел, тъй като те нямаха деца и доколкото знаеше, не очакваха бебе. Киара внимателно бе повдигнала темата и той се опасяваше, че скоро тя ще стане ябълката на раздора в семейството им. Достатъчно мъчително бе решението му да се ожени повторно. Идеята да има друго дете, даже от жена като Киара, която толкова много обичаше, за момента бе немислима за него. Единственият му син бе

убит от терористична бомба във Виена и бе погребан на Елеонския хълм в Йерусалим. Първата му съпруга — Леа, бе оцеляла след експлозията и сега живееше в психиатрична клиника на върха на хълма Херцел, заключена в затвора на спомените си и на осакатеното си от огъня тяло. Тази съдба бе сполетяла любимите му хора заради неговата работа. Беше се закълел никога повече да не дава живот на дете, което може да бъде взето на прицел от враговете му.

Габриел събу сандалите си и тръгна по каменния под към писалището. Иконка с формата на плик за писмо премигваше на екрана на лаптопа му. Съобщението бе пристигнало преди няколко часа. Той правеше всичко възможно да не мисли за него, защото знаеше, че може да е дошло само от едно място. Все пак игнорирането му не беше решение. По-добре бе да приключи с това. Габриел кликна с неохота иконката и на екрана се появи редица от безсмислени знаци. Като въведе парола в съответния прозорец, безсмислицата се превърна в ясно изречение:

Малахия иска среща. Висок приоритет.

Габриел се намръщи. Малахия бе кодовото име на шефа на „Специални операции“. Терминът „висок приоритет“ бе запазен за спешни ситуации, свързани с въпроси на живот и смърт. Той се поколеба, после написа отговор. Изминаха само няколко секунди, преди да пристигне следващото съобщение:

Малахия очаква с нетърпение да те види.

Алон изключи лаптопа и легна в празното легло. *Малахия очаква с нетърпение да те види...* Той се съмняваше, че случаят е точно такъв, защото двамата с Малахия не бяха в много добри отношения. Като затвори очи, видя една ръка да се протяга към железен клин. Габриел топна четката си в боята на палитрата си и рисува, докато потъна в сън. После рисува още.

[1] Открито от всички страни архитектурно съоръжение, което се състои от редица стълбове или арки, свързани помежду си в горния край, обрасли с увивни растения. — Б.пр. ↑

4. АМЕЛИЯ, УМБРИЯ

Да изминеш пътя от Вила дей Фиори до хълмистия град Амелия, означава да видиш Италия в цялата ѝ минала слава и цялото ѝ съвременно нещастие, мислеше си тъжно Габриел. Бе прекарал в Италия по-голямата част от живота си като възрастен и бе станал свидетел на бавното, но методично плъзгане на страната към забвението. Следите от упадъка бяха навсякъде: в управляващите институции се ширеше корупция и некомпетентност; икономиката бе твърде слаба и не можеше да осигури работа на младите хора; прочутата ѝ някога брегова ивица бе замърсена с боклуци и отпадъчни води. Тези факти някак си убягваха на световните автори на пътеписи, които всяка година многословно възхваляваха добродетелта и красотата на италианския живот. Колкото до самите италианци, те отговаряха на влошаващото се състояние на нещата, като се женеха късно, ако изобщо го правеха, и имаха по-малко деца. Раждаемостта в Италия бе сред най-ниските в Западна Европа и повечето италианци бяха над шейсетгодишни, а не под двадесет години — тревожно демографско събитие в човешката история. Италия вече бе страна на възрастни хора и населението продължаваше бързо да застарява. Ако тенденцията се развиваше по същия начин, държавата щеше да се изправи пред спад на населението, невиджан от времето на Голямата чума.

Амелия, най-древният град на област Умбрия, бе станала свидетел на последната епидемия на Черната смърт и по всяка вероятност и на всички други преди нея. Основан от умбрийски племена доста преди началото на нашата ера, градът бе завладяван от етруските, римляните, готите и лангобардите, преди най-накрая да попадне под владичеството на папите. Неговите сиво-кафяви стени бяха дебели над три метра и по много от старите му улици можеше да се мине само пеша. Малцина амелийци още търсеха убежище зад стените. Повечето живееха в новия град — лабиринт от груби сиви жилищни блокове и бетонни търговски центрове, който се спускаше по хълма южно от Амелия.

Главната улица — Виа Римембранце, бе мястото, където повечето амелийци прекарваха многото свободно време, с което разполагаха. В късния следобед те се разхождаха безцелно по тротоарите и се събираха по уличните ъгли, за да разменят клюки и да наблюдават колите, които минаваха през долината към Орвието. Тайнственият наемател на Вила дей Фиори бе една от любимите им теми за разговор. Чужденец, който се държеше учтиво, но някак надменно, той бе обект на значително недоверие и немалко завист. Слуховете за присъствието му във вилата бяха подклаждани от факта, че персоналът ѝ отказваше да обсъжда естеството на работата му. „Занимава се с изкуство — отговаряха те уклончиво, когато ги питаха. — Предпочита да не бъде безпокоен“. Някои от старите жени го смятаха за зъл дух, който трябва да бъде прогонен от Амелия, преди да е станало твърде късно. Някои от по-младите тайно бяха влюбени в непознатия с изумрудени очи и безсрамно флиртуваха с него в редките случаи, когато той се появяваше в града.

Сред най-големите му поклоннички беше девойката, която отговаряше за блестящата стъклена витрина на сладкарница „Масимо“. Тя носеше очила с издължени встрани рамки като на библиотечарките и постоянната ѝ усмивка изразяваше кротък упрек. Габриел си поръча капучино и сладкиши асорт и отиде до една маса в дъното на помещението. На нея вече седеше мъж с червеникаворуса коса и масивни рамене на борец. Той се правеше, че чете местния вестник — наистина се преструваше, защото Габриел знаеше, че италианският не е сред езиците, които владееше.

— Нещо интересно, Узи? — попита Алон на немски.

Узи Навот го гледа мълчаливо няколко секунди, преди да поднови преценката си за съдържанието на вестника.

— Ако не греша, в Рим явно има нещо като политическа криза — отговори той на същия език.

Алон седна на свободния стол.

— В момента министър-председателят е замесен в доста мръсен финансов скандал.

— В още един?

— Нещо, свързано с рушвети за няколко големи строителни проекта в северната част. Както може да се очаква, опозицията иска неговата оставка. Той се зарече да остане на поста си и да се защити.

— Може би щеше да е по-добре, ако Църквата все още управляваше.

— Да не предлагаш да бъде възстановена Папската държава?

— По-добре папа, отколкото премиер плейбой с намазана с брилянтин коса. Той издигна корупцията до форма на изкуство.

— Последният ни министър-председател също имаше сериозни етични недостатъци.

— Така е, но за щастие той не се занимава със защитата на страната от враговете ѝ. Това все още е задължение на булевард „Цар Саул“.

На булевард „Цар Саул“ се намираще централата на израелската служба за външно разузнаване. Тя имаше дълго и умишлено подвеждащо име, което нямаше нищо общо с истинското естество на нейната работа. Работещите в нея я наричаха само Службата.

Девојката сложи чашата с капучино пред Габриел, а чинията със сладкишите — в средата на масата. Навот се намръщи.

— Какво ти става, Узи? Не ми казвай, че Бела отново те е поставила на диета.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо съм преставал да я спазвам?

— Увеличената обиколка на талията ти.

— Всички не сме благословени с твоята стегната фигура и бърз метаболизъм, Габриел. Моите предци са били закръглени австрийски евреи.

— Тогава защо се бориш с природата си? Вземи си един, Узи, ако не за друго, поне заради прикритието ти.

Изборът на Навот — рогче, пълно със сметана — изчезна в устата му на две хапки. Той се поколеба, после си взе едно, пълно със сладък бадемов крем. То изчезна, докато Алон успее да сипе пакетче захар в капучиното си.

— В самолета не успях да ям — каза Узи смутено. — Поръчай ми кафе.

Габриел поръча още едно капучино, после погледна към Навот. Той отново гледаше сладкишите.

— Давай, Узи. Бела няма да разбере.

— Така си мислиш. Тя узнава всичко.

Бела бе работила като анализатор към сирийската централа на Службата, преди да стане преподавател по блискоизточна история в университета „Бен Гурион“. Навот, действащ агент ветеран и таен оперативен работник, обучен в изкуството на манипулацията, не бе способен да я разочарова.

— Верен ли е слухът? — попита Алон.

— Кой слух?

— Че ти и Бела сте се оженили. Слухът за скромна сватба край морето в Кесария, на която са присъствали само шепа близки приятели и семейството. И Стареца, разбира се. Няма начин шефът на „Специални операции“ да се ожени без благословията на Шамрон.

„Специални операции“ беше тъмната страна на една тайна служба. Хората от този отдел вършеха работата, която никой друг не искаше или не смееше да свърши. Бяха екзекутори и похитители, измамници и изнудвачи, интелигентни и находчиви хора с по-големи престъпни наклонности от самите престъпници, полиглоти и хамелеони, които се чувстваха у дома си в най-изисканите хотели и аристократични салони в Европа, както и в най-долнопробните задни улички на Бейрут и Багдад. Навот никога не бе успял да превъзмогне факта, че му е поверено командването на този отдел, защото Габриел бе отказал да го поеме. Той бе компетентността срещу блестящата интелигентност на Алон, предпазливостта срещу неговата безразсъдност. В друга служба, във всяка друга страна, Узи щеше да е звезда. Но Службата винаги бе ценила агенти като Габриел, творчески личности, неподвластни на общоприетото. Навот бе първият, който признаваше, че е просто редови агент, и бе прекарал цялата си кариера в сянката на Алон.

— Бела искаше хората от Службата да бъдат сведени до минимум. — Думите на Узи прозвучаха неубедително. — Не желаше приемът да изглежда като шпионско събрание.

— Затова ли не бях поканен?

Навот посвети няколко минути на задачата да събере няколко трохички на малка купчинка. Габриел си го отбеляза наум. Поведенческите психиатри от Службата наричаха тактиката на подобно очевидно протакане *изместване на дейността*.

— Хайде, Узи. Няма да нараниш чувствата ми.

— Не беше поканен на сватбата ми, защото *не исках* да присъстваш. Не и след номера, който извъртя в Москва.

Девојката сложи кафето пред Навот и усещайки напрежението, се оттегли зад стъклената си барикада. Габриел се взря през прозореца в трима старци, дебело облечени срещу острия студ, които бавно се тътреха по тротоара. Мислите му обаче бяха насочени към една дъждовна августовска вечер в Москва. Той стоеше на малкото площадче срещу извисяващата се сталинска жилищна сграда, известна като „Дом на набережной“. Узи стискаше здраво ръката му, говорейки тихо в ухото му. Той казваше, че операцията за открадването на личния архив на руския оръжеен трафикант Иван Харков се е провалила, че техният наставник и шеф Ари Шамрон е наредил да се оттеглят на летище Шереметево и да се качат на очакващия ги самолет за Тел Авив, че Габриел няма избор и трябва да остави своя агент — съпругата на Иван — да посрещне смъртта.

— Трябваше да остана, Узи. Това бе единственият начин да върна Елена жива.

— Ти не се подчини на заповед на Шамрон, както и на *мен* — твоя пряк висшестоящ офицер, и изложи на опасност живота на целия екип, в това число и този на жена ти. Как смяташ, че ме накара да изглеждам пред останалата част от отдела?

— Като разумен началник, който запазва присъствие на духа, докато една операция отива по дяволите.

— Не, Габриел. Накара ме да изглеждам като страхливец, който е готов да остави един агент да загине, вместо да рискува своя живот и кариера. — Навот сипа три пакетчета захар в капучиното си и го разбърка ядно само веднъж с малката сребърна лъжичка. — И знаеш ли какво? Ще бъдат прави да го кажат. Всичко останало... без това, че съм страхливец. Не съм страхливец.

— Никой никога няма да те обвини, че бягаш от битка, Узи.

— Обаче трябва да призная, че имам доста изострен инстинкт за оцеляване. Така и трябва при този тип работа — не само на терен, но и на булевард „Цар Саул“. Не всички сме благословени с твоите дарби. Някои от нас действително се нуждаят от работа. Някои дори се стремят към повишение.

Навот чукна лъжичката в ръба на чашата и я сложи в чинийката.

— Попаднах в истински ураган, когато се върнах в Тел Авив онази нощ. Взеха ни от летището и ни откараха направо на булевард „Цар Саул“. Докато пристигнем, ти вече бе в неизвестност от няколко часа. От кабинета на премиера звъняха по телефона през няколко минути за новини, а Шамрон определено бе готов да убие някого. Добре че беше в Лондон, иначе щеше да ме удуши с голи ръце. Работната хипотеза бе, че си мъртъв. И аз бях този, който бе позволил това да се случи. Седяхме там часове наред и чакахме някаква вест. Беше тежка нощ, Габриел; не искам никога да преживявам втора такава.

— Нито пък аз, Узи.

— Не се и съмнявам. — Навот погледна към белега близо до дясното око на Алон. — На зазоряване всички те бяхме отписали. Тогава в стаята на оперативния екип се втурна един свързочник и каза, че се обаждаш по спешната линия — не откъде да е, а от Украйна. Като чухме гласа ти, настъпи хаос. Не само че бе напуснал жив Русия с най-тъмните тайни на Иван Харков, но и бе довел куп бегълци, в това число полковник Григорий Булганов — най-висшестоящия офицер от ФСБ, който някога е преминавал желязната завеса. Не беше зле за една вечер работа. Москва бе един от звездните ти мигове. Но за мен тя ще е постоянно петно в иначе чистото ми досие. И ти го сложи там, Габриел. Ето *защо* не беше поканен на сватбата ми.

— Съжалявам, Узи.

— За какво?

— Че съм те поставил в трудно положение.

— А не защото не се подчини на пряка заповед?

Алон не отвърна нищо. Навот бавно поклати глава.

— Ти си едно самодоволно копеле, Габриел. Трябваше да ти счупя ръката в Москва и да те завлека в колата.

— Какво искаш да ти кажа, Узи?

— Искам да ми кажеш, че това никога няма да се повтори.

— А ако се повтори?

— Първо ще ти счупя ръката. После ще си подам оставката като шеф на „Специални операции“, което ще ги лиши от друга възможност, освен да дадат поста на теб. А аз знам колко много искаш това.

Алон вдигна дясната си ръка.

— Няма да се повтори никога, Узи — нито на терен, нито някъде другаде.

— Кажи го!

— Съжалявам за това, което се случи между нас в Москва. Никога няма да наруша друга твоя пряка заповед.

На лицето на Навот веднага се изписа облекчение. Личната конфронтация никога не бе била силната му страна.

— Това ли е всичко, Узи? Изминал си целия път до Умбрия, защото искаше извинение?

— И обещание, Габриел. Не забравяй обещанието.

— Не съм го забравил.

— Добре. — Навот подпря лакти на масата и се наведе напред. — Защото искам да ме слушаш внимателно. Сега ще отидем в твоята вила на цветята^[1] и ти ще си стегнеш багажа. После ще заминем за Рим, където ще пренощуваме в посолството. Утре сутрин, когато самолетът за Тел Авив излети в десет часа, ние ще бъдем в него, на втория ред в първа класа, един до друг.

— И защо ще го правим?

— Защото полковник Григорий Булганов го няма.

— Какво имаш предвид с това, че го *няма*?

— Имам предвид, че го *няма*, Габриел. Вече не е между нас. Изпари се. *Изчезна*.

[1] Буквален превод от италиански на Вила дей Фиори. — Б.пр. ↑

5. АМЕЛИЯ, УМБРИЯ

— От колко време го няма?

— От около седмица.

— Бъди по-точен, Узи.

— За последен път полковник Григорий Булганов е забелязан да се качва на задната седалка на мерцедес седан на Хароу Роуд в шест часа и дванайсет минути вечерта във вторник.

Те вървяха в светлината на залеза по тясна калдъръмена улица в стария център на Амелия. На няколко крачки зад тях ги следваха двама охранители със свиреп поглед в очите. Това бе тревожен знак. Обикновено Навот пътуваше само с една *бат левейха* — ескортираща агентка, — която да го охранява. Фактът, че бе довел двама тренирани убийци, показваше, че приема на сериозно заплахата срещу живота на Габриел.

— Британците кога се наканиха да ни го съобщят?

— Обадили са се на лондонската ни централа в събота следобед, четири дни след случилото се. Тъй като беше шабат, дежурният офицер е бил младок, който не е разбрал важността на онова, което са му съобщили. Той написал каблограма и я изпратил на булевард „Цар Саул“ с код „нисък приоритет“. За щастие дежурният офицер в европейската ни централа е *разбрал* важността и веднага е позвънил на Шамрон.

Алон поклати невярващо глава. Бяха минали години, откакто Шамрон вече не беше шеф, обаче Службата продължаваше да бъде до голяма степен негово лично владение. Тя бе пълна с агенти като Габриел и Навот — мъже, които бяха вербувани и обучени от Ари, мъже, които работеха с убеждение и даже говореха на жаргона, който той бе създал. В Израел Шамрон бе известен като *мемунех* — единствения, върховния шеф, и щеше да остане такъв до деня, в който най-накрая щеше да реши, че страната е в безопасност и той може да умре.

— След това, предполагам, Ари се е обадил на *теб* — каза Алон.

— Направи го, въпреки че в гласа му определено липсваше учтивост. Каза ми да ти изпратя съобщение. После ми нареди да взема две момчета и да се кача на самолета. Изглежда, такава ми е съдбата — да бъда покорният по-малък син, който на всеки няколко месеца е изпращан в пустошта да издирва по-големия си своенравен брат.

— Григорий бил ли е под наблюдение, когато се е качил в колата?

— Явно не.

— Тогава откъде са сигурни британците какво се е случило?

— Техните малки *електронни помощници* са наблюдавали.

Навот имаше предвид системата за видеонаблюдение — повсеместната мрежа от десет хиляди телевизионни камери, които даваха възможност на лондонската полиция да наблюдава дейността — криминална или друга — практически на всяка улица в британската столица. Едно неотдавнашно проучване на правителството бе заключило, че системата не е постигнала първоначалната си цел: предотвратяване на престъпността и залавяне на престъпниците. Само три процента от уличните кражби бяха разкрити чрез системата за видеонаблюдение, а престъпността в Лондон се повишаваше. Засрамени полицейски служители оправдаваха провала, изтъквайки, че престъпниците са отговорили на камерите, като са променили тактиката си — например чрез носене на маски и шапки, за да скрият своята самоличност. Очевидно нито един от отговорните фактори не бе помислил за тази възможност, преди да бъдат похарчени стотици милиони лири и да бъде нарушена неприкосновеността на личния живот на гражданите в невидан досега мащаб. Сега поданиците на Обединеното кралство — място, където се бе зародила западната демокрация — живееха в света на Оруел, където всяко тяхно движение се наблюдаваше от очите на държавата.

— Кога британците са открили, че е изчезнал? — попита Габриел.

— Чак на следващата сутрин. Трябвало да го проверяват по телефона всяка вечер в десет часа. Когато той не се обадил във вторник, неговият надзорник не се разтревожил особено. Всеки вторник вечерта Григорий играел шах в малък клуб в Блумсбъри. Миналия вторник се провеждал годишният клубен шампионат. Очаквало се Булганов да го спечели с лекота.

— Не знаех, че играе шах.

— Предполагам, че не е имал възможност да го спомене през нощта, която сте прекарвали заедно в стаята за разпит в Лубянка. Той е бил твърде зает да разбере как служител от средно ниво от израелското министерство на културата е успял да обезоръжи и убие двама чеченски убийци.

— Доколкото си спомням, Узи, нямаше да бъда на онова стълбище, ако не бяхте ти и Шамрон. Това беше една от онези дребни „чевръсти“ мисии, които вие двамата постоянно измисляте. От тези, които би трябвало да преминат гладко и в които никой не би трябвало да пострада. Но изглежда, никога не става така.

— Някои хора са велики по рождение. Други просто получават всички големи мисии от булевард „Цар Саул“.

— Мисии, които ги изпращат в килии в подземията на Лубянка. И ако не беше полковник Григорий Булганов, никога нямаше да изляза жив от онова място. Той ми спаси живота, Узи. *Два пъти.*

— Спомням си — отвърна саркастично Навот. — *Всички си спомняме.*

— Защо британците не са ни съобщили по-рано?

— Помислили са, че е възможно Григорий просто да не е спазил уговорката. Или че е отседнал с някое момиче в малък крайморски хотел. Искали са да се уверят, че е изчезнал, преди да вдигнат тревога. Няма го, Габриел. И последното място, където е видян, е онази кола. Сякаш тя е била портал към забвението.

— Сигурен съм, че е така. Вече имат ли теория?

— Имат. Обаче се опасявам, че тя няма да ти хареса. Виждаш ли, Габриел, мандарините от британското разузнаване са заключили, че полковник Григорий Булганов е дезертирал отново.

— *Дезертирал отново?* Не говориш сериозно.

— Напротив. Нещо повече, те са сигурни, че през цялото време той е бил двоен агент. Смятат, че е дошъл на Запад да ни пробута куп руски глупости и да събере информация за дисидентската общност в Лондон. И сега, след като е получил желаното, Григорий е отлетял и се е върнал у дома, за да бъде посрещнат като герой. И познай кого обвиняват за тази катастрофа?

— На първо място човека, който доведе Булганов на Запад.

— Точно така. Те обвиняват *теб*.

— Колко удобно. Обаче Григорий е толкова руски двоен агент, колкото съм и аз. Британците са измислили тази нелепа теория, за да се освободят от отговорността за изчезването му, която си е тяхна, и да я стоварят върху мен. Изобщо не трябваше да му позволяват да живее открито в Лондон. Миналата есен не можех да включа Би Би Си или Си Ен Ен Интернешънъл, без да видя лицето му.

— Според теб какво се е случило с него?

— Бил е убит, Узи. Или по-лошо.

— Какво може да е по-лошо от това да бъдеш елиминиран от руска ударна група?

— Да бъдеш отвлечен от хора на Иван Харков. — Алон спря на пустата улица и се обърна с лице към Навот. — Но ти вече го знаеш, Узи. Иначе нямаше да си тук.

6. АМЕЛИЯ, УМБРИЯ

Те се изкачиха по криволичетните улички към площада, който бе най-високата точка на града, и се загледаха в светлините, блестящи като парченца топаз и гранат в дъното на долината. Двамата телохранители чакаха на отсрещната страна на площада — достатъчно далеч, за да не могат да ги чуят. Единият бе притиснал мобилен телефон до ухото си, другият тъкмо поднасяше запалка към цигарата си. Когато Габриел зърна пламъчето, в паметта му изплува картина. Той пътува на зазоряване през покритите с мъгла равнини на Западна Русия, седнал на предната пасажерска седалка на волга седан, и главата му пулсира от болка, а дясното му око е покрито с груба превръзка. Две красиви жени спят като малки деца на задната седалка. Едната е Олга Сухова — най-известната опозиционна руска журналистка. Другата е Елена Харкова, съпруга на Иван Борисович Харков — олигарх, оръжеен трафикант и убиец. Зад волана, със запалена цигара между палеца и показалеца, седи Григорий Булганов. Говори тихо, сякаш за да не събуди жените, а очите му са приковани върху безкрайния път.

Знаеш ли какво правим с предателите, Габриел? Отвеждаме ги в малка стая и ги караме да коленичат. После ги застрелваме в тила с едрокалибрен пистолет. Уверяваме се, че куршумът е излязъл през лицето, така че да не е останало нищо, което семейството да разпознае. След това захвърляме трупа в неизвестен гроб. След падането на комунизма много неща се промениха в Русия, но наказанието за предателство си остана същото. Обещай ми едно нещо, Габриел. Обещай ми, че няма да свърша в неизвестен гроб.

Алон чу внезапно шумолене на криле, вдигна очи и видя ято полски врани тревожно да кръжат около римската камбанария на площада. След това чу гласа на Навот:

— Можеш да бъдеш сигурен в едно нещо, Габриел. Единственият човек, когото Иван Харков иска да види мъртъв повече от Григорий, си ти. И кой би могъл да го вини? Първо открадна тайните му. После открадна жена му и децата му.

— Нищо не съм *откраднал*. Елена предложи да избяга. Аз просто ѝ помогнах.

— Съмнявам се, че Иван вижда нещата по този начин. Нито пък *мемунехът*. Стареца смята, че Харков се е върнал в бизнеса. Мисли, че той е направил първия ход.

Габриел остана мълчалив. Узи вдигна яката на палтото си.

— Може би си спомняш, че миналата есен прихванахме съобщения, че Иван е създал специално подразделение в рамките на собствената си охранителна служба. На това подразделение е била дадена една-единствена задача. Да открие Елена, да върне децата и да убие всички, които участваха в операцията срещу него. Позволихме да ни приспи мисълта, че Харков се е успокоил. Изчезването на Григорий подсказва друго нещо.

— Иван никога няма да ме намери, Узи. Не и тук.

— Готов ли си да заложиш живота си на това?

— Само петима души знаят, че съм в страната: италианският министър-председател, шефовете на службата за сигурност и на разузнаването, папата и неговият личен секретар.

— Петима души са твърде много. — Навот сложи ръка върху рамото на Алон. — Искам да ме чуеш много внимателно. Дали Григорий Булганов е напуснал Лондон доброволно или под дулото на руски пистолет, няма почти никакво значение. Ти си изложен на риск, Габриел. И заминаваш оттук тази вечер.

— Бил съм изложен на риск и преди. Освен това Булганов не знае моето прикритие, нито къде живея. Той не може да ме предаде и Шамрон го знае. Използва изчезването на Григорий като предлог да ме върне в Израел. А щом се озова там, ще ме заключи в строг тъмничен затвор. Сигурен съм, че когато съпротивата ми намалее, ще ми предложи изход. Аз ще бъда директорът, а ти ще завеждаш „Специални операции“. Тогава Ари ще може най-сетне спокойно да умре, знаейки, че двамата му любими синове най-накрая контролират любимата му Служба.

— Това може да е цялостната му стратегия, но в момента се притеснява само за твоята безопасност. Няма скрити мотиви.

— Самият Шамрон е скрит персонифициран мотив. И ти си същият.

Навот свали ръката си от рамото на Алон.

— Опасявам се, че това не подлежи на обсъждане, Габриел. Един ден можеш да станеш шеф, но засега аз ти нареждам да напуснеш Италия и да се върнеш у дома. Нали няма пак да нарушиш заповед?

Алон не отговори.

— Имаш твърде много врагове, за да останеш сам, Габриел. Може да си мислиш, че твоят приятел папата ще се погрижи за теб, но грешиш. Нуждаеш се от нас повече, отколкото ние се нуждаем от теб. Освен това ние сме единственото семейство, което имаш.

Узи се усмихна хитро. Безкрайните часове, които бе прекарал в директорските конферентни зали на булевард „Цар Саул“, бяха увеличили значително уменията му да води спор. Сега беше страхотен противник, с когото трябваше да се отнасят внимателно.

— Работя върху една картина — каза Алон. — Не мога да тръгна, докато не я завърша.

— Колко време ти е необходимо?

Три месеца — помисли си Габриел, но отговори:

— Три дни.

Навот въздъхна. Той ръководеше отдел, състоящ се от няколкостотин висококвалифицирани агенти, но само един, чиито действия се диктуваха от променливия ритъм на реставрирането на картини от стари майстори.

— Да разбирам ли, че жена ти е още във Венеция?

— Връща се тази вечер.

— Трябваше да ми каже, че отива във Венеция, *преди* да тръгне. Ти може да си на свободна практика, но съпругата ти е служител на трудов договор в „Специални операции“. Като такъв, тя е длъжна да държи в течение своя ръководител, тоест *мен*, за всичките си лични и професионални действия. Може би ще бъдеш така добър да й напомниш този факт.

— Ще се опитам, Узи, но тя никога не слуша какво й казвам.

Навот погледна часовника си. Голям, от неръждаема стомана, той бе всичко друго, но не и точен. Беше нова версия на часовника, който носеше Шамрон, и това бе основната причина Навот да го купи.

— Имам малко работа в Париж и Брюксел. Ще се върна след три дни, за да те взема заедно с Киара. Ще заминем заедно за Израел.

— Сигурен съм, че можем и сами да намерим летището, Узи. И двамата сме добре обучени.

— Точно това ме притеснява. — Навот се обърна и погледна към бодигардовете. — Между другото те ще останат тук с теб. Мисли за тях като за тежковъоръжени гости.

— Нямам нужда от тях.

— Нямах избор — отвърна Узи.

— Предполагам, че не говорят италиански.

— Те са заселници от Юдея и Самария. Едва говорят английски.

— Тогава как да ги представя на прислугата?

— Това не е мой проблем. — Навот вдигна три от дебелиите си пръсти пред лицето на Габриел. — Имаш три дни да завършиш онази проклета картина. Три дни. После двамата със съпругата ти се прибирате у дома.

7. ВИЛА ДЕЙ ФИОРИ, УМБРИЯ

Ателието на Габриел тънеше в полумрак, олтарната картина бе обвита в тъмнина. Опита се да мине покрай нея, но не можа — както винаги, притегателната сила на незавършената творба бе твърде силна. Като включи едната халогенна лампа, той се вгледа в бледата ръка, протегната към горния край на картината. За миг тя не принадлежеше на свети Петър, а на Григорий Булганов. И се протягаше не към Бог, а към Габриел.

Обещай ми едно нещо, Габриел. Обещай ми, че няма да свърша в неизвестен гроб.

Видението изчезна, прогонено от долетяла песен. Алон изключи лампата и тръгна по каменните стъпала към спалнята. Леглото, което бе неоправено, когато тръгна, сега изглеждаше така, сякаш бе приготвено за фотосесия от професионален стилист. Киара тъкмо дооправяше двете декоративни възглавнички — две безполезни кръгли възглавнички, гарнирани с бяла дантела, които Габриел винаги хвърляше на пода, преди да се мушне между чаршафите. В долния край на леглото стоеше пътна чанта редом с деветмилиметрова берета. Алон сложи оръжието в най-горното чекмедже на нощното шкафче и намали звука на радиото.

Киара вдигна поглед, сякаш изненадана от присъствието му. Носеше избелели дънки, бежов пуловер и велурени ботуши с токчета, които добавяха пет сантиметра към и бездруго високия ѝ ръст. Пищната ѝ тъмна коса бе прихваната с шнола на тила и бе праметната през едното ѝ рамо. Очите ѝ с цвят на карамел бяха с една нотка потъмни от обикновено. Това не беше добър знак. Очите на Киара бяха надежден барометър за настроението ѝ.

— Не чух колата ти да пристига.

— Може би не трябва да пускаш радиото толкова високо.

— Маргерита защо не е оправила леглото?

— Казах ѝ да не влиза тук, докато те няма.

— А ти естествено не можеше да си направиш този труд.

— Не успях да открия инструкциите.

Тя поклати бавно глава, за да му покаже разочарованието си.

— Щом можеш да реставрираш картина на велик художник, Габриел, значи можеш да оправиш и едно легло. Какво си правил като малък?

— Майка ми се опита да ме принуди да го правя.

— И?

— Спях върху покривката.

— Нищо чудно, че Шамрон те е вербувал.

— Всъщност психолозите на Службата сметнаха това за показателно. Казаха, че разкрива независим дух и способност за разрешаване на проблеми.

— Затова ли отказваш да го правиш и сега? Защото искаш да демонстрираш независимостта си?

Отговори ѝ с целувка. Устните ѝ бяха много топли.

— Как беше във Венеция?

— Почти поносимо. Когато времето е студено и дъждовно, донякъде е възможно да си представиш, че Венеция още е реален град. Естествено площад „Сан Марко“ бе пълен с туристи. Пият капучиното си за десет евро и позират за снимка с онези ужасни гълъби. Кажете ми, Габриел, що за почивка е това?

— Мислех, че кметът изгони оттам продавачите на зърно за птиците.

— Въпреки това туристите ги хранят. Щом толкова обичат гълъбите, може би трябва да си ги носят вкъщи като сувенири. Знаеш ли колко туристи са посетили Венеция тази година?

— Двайсет милиона.

— Точно така. Ако всеки човек вземе по една от тези гадни птици, проблемът ще се реши за няколко месеца.

Беше странно да чуе Киара да говори толкова грубо за Венеция. А имаше време, и то не бе много отдавна, когато тя не можеше да си представи живота без живописните канали и тесните улички на своя роден град. Дъщеря на главния равин на града, тя бе прекарала детството си в изолирания свят на старото гето, напускайки го колкото да вземе магистърска степен по история в университета в Падуа. След като бе завършила следването си, се бе върнала във Венеция и бе започнала работа в малкия еврейски музей в Кампо дел Гето Нуово; и можеше да си остане там завинаги, ако не беше забелязана от

вербовчик на Службата при едно нейно посещение в Израел. Вербовчикът се бе представил на Киара в едно кафене в Тел Авив и я бе попитал дали би искала да направи повече за еврейския народ от това да работи в музея на едно умиращо гето. Тя бе отговорила утвърдително и бе погълната от програмата за обучение на Службата.

Година по-късно се бе върнала към предишния си живот, но този път като таен агент на израелското разузнаване. Една от първите ѝ задачи бе да пази гърба на своенравния ексекютор на Службата Габриел Алон, който бе дошъл във Венеция да реставрира олтарна картина на Белини в църквата „Сан Дзакария“. Тя му се разкри малко по-късно в Рим след един инцидент, в който бе намесена стрелба и италианската полиция. Затворен сам с нея в една безопасна квартира, Габриел отчаяно бе искал да я докосне. Бе изчакал, докато случаят бъде разрешен и двамата се върнат във Венеция. Там, в една къща край канала в квартала Канареджо, те се любиха за първи път в легло, постлано с чисти чаршафи. Габриел бе изпитал чувството, че се люби с образ, излязъл изпод ръката на Веронезе. Сега същият този образ се намръщи, когато той си съблече коженото яке и го метна върху облегалката на стола. Киара демонстративно го закачи в гардероба, после отвори ципа на пътната си чанта и започна да изважда съдържанието ѝ. Всичките ѝ дрехи бяха чисти и старателно сгънати.

— Майка настоя да ги изпере, преди да тръгна.

— Да не мисли, че си нямаме перална машина?

— Тя е венецианка, Габриел. Не смята, че е подходящо за едно момиче да живее във ферма. Пасищата и добитъкът я безпокоят. — Киара започна да подрежда дрехите си в чекмеджетата на скрина. — А теб защо те нямаше, когато пристигнах?

— Имах среща.

— *Среща?* С кого?

Алон ѝ каза.

— Мислех, че двамата не си говорите.

— Решихме да забравим лошото.

— Колко мило — каза хладно Киара. — Говорихте ли за мен?

— Узи ти е сърдит, задето не си уведомила Службата, че ще ходиш във Венеция.

— Беше пътуване от личен характер.

— Знаеш, че лични неща не съществуват, когато работиш за Службата.

— Защо вземаш неговата страна?

— Не вземам ничия страна. Беше просто констатация.

— Откога ти пука за правилника на Службата? Ти правиш каквото си искаш, когато си поискаш и никой не смее да те пипне с пръст.

— И Узи ти прави много отстъпки, защото си омъжена за мен.

— Все още съм му ядосана, задето те изостави в Москва.

— Вината не беше негова, Киара. Той се опита да ме накара да тръгна, но аз не го послушах.

— И в резултат на това едва не те убиха. *Щеше* да си мъртъв, ако не беше Григорий. — Тя потъна за момент в мълчание, докато сгъваше отново две блузи. — Двамата ядохте ли нещо?

— Узи излапа около стотина сладкиша в „Масимо“. Аз пих кафе.

— Как е с теглото?

— Изглежда понапълнял от щастливия брачен живот.

— Ти не наддаде нито грам, след като се оженихме.

— Предполагам, това означава, че съм дълбоко нещастен.

— А така ли е?

— Не ставай глупава, Киара.

Тя мушна палеца си под колана на дънките си.

— Мисля, че съм понапълняла.

— Красива си.

Киара се намръщи.

— Не би трябвало да ми казваш, че съм *красива*, а да ме увериш, че не съм напълняла.

— Блузата ти стои малко по-прилепнала от обикновено.

— Заради гозбите на Ана е. Ако продължа да се храня така, ще започна да изглеждам като онези лелки в града. Може би сега трябва да си купя черна рокля и да приключа с това.

— Аз я освободих за тази вечер. Помислих си, че ще е чудесно да бъдем сами за разнообразие.

— Слава богу. Ще ти приготвя нещо за ядене. Много си слаб. — Киара затвори чекмеджето на скрина. — Е, какво е довело Узи в града?

— Прави шестмесечната си обиколка на европейските си служители. Раздава похвали. Напомня за себе си.

— Май долавям леко недоволство в гласа ти, а?

— Че защо да съм недоволен?

— Защото вместо Узи, ти трябваше да си този, който прави обиколка на своите европейски служители.

— Сега пътуването не е като някога, Киара. Освен това аз не исках тази работа.

— Обаче никога не ти е било приятно, че я дадох на Узи, когато ти им отказа. Не смяташ, че той притежава интелекта и творческия потенциал за нея.

— Шамрон и неговите последователи на булевард „Цар Саул“ не са съгласни с това. Ако бях на твое място, Киара, бих държал страната на Узи. Един ден той вероятно ще бъде директорът на Службата.

— Не и след Москва. Според слуховете, които се носят, Узи е имал късмет, че е запазил работата си. — Тя приседна в края на леглото и направи вял опит да събуе десния си ботуш. — Помогни ми — каза, вдигайки крака си към Габриел. — Няма да мърдам.

Алон хвана ботуша за върха и за петата и той леко се изхлузи от крака ѝ.

— Следващия път може да пробваш да го дръпнеш.

— Ти си много по-силен от мен. — Киара вдигна другия си крак. — Колко време ще ме оставиш да чакам този път?

— Преди какво?

— Преди да ми кажеш защо Узи е бил целия този път до Умбрия, за да те види. И защо двама охранители от Службата дойдоха с теб тук.

— Мислех, че не си ме чула да идвам.

— Излъгах те.

Габриел събу втория ѝ ботуш.

— Никога не ме лъжи, Киара. Лошите неща се случват, когато хората, които се обичат, се лъжат.

8. ВИЛА ДЕЙ ФИОРИ, УМБРИЯ

— Може би британците са прави. Може би Григорий наистина е дезертирал повторно.

— А може би Гуидо Рени ще се появи тук по-късно тази вечер, за да ми помогне да довърша картината.

Киара извади едно яйце от картонената кутия и умело го счупи с една ръка в ръба на стъклената купа. Бе застанала до плота в средата на селската кухня на вилата. Габриел седеше на дървена табуретка в другия край с чаша умбрийско мерло в ръка.

— Ще ме умориш с тези яйца, Киара.

— Пий си виното. Ако пиеш вино, можеш да ядеш колкото си искаш.

— Това са глупости.

— Истина е. Защо според теб ние, италианците, живеем вечно?

Алон направи, както му препоръча, и отпи от виното си. Киара счупи още едно яйце в ръба на купата, но този път парченце от черупката падна в жълтъка. Раздразнена, тя внимателно го извади с върха на нокътя си и го хвърли в кошчето за боклук.

— Какво приготвяш всъщност?

— *Frittata*^[1] с картофи и лук и *spaghetti alla carbonara di zucchini*^[2].

Тя отново съсредоточи вниманието си върху триото от тенджери и тигани, които пръскаха и кипяха върху старомодната кухненска печка. Надарена с естественото венецианско чувство за естетика, Киара придаваше артистичност на всичко, особено на храната. Ястията ѝ, както и леглата, изглеждаха твърде съвършени, за да посмееш да ги развалиш. Габриел често се чудеше защо е била привлечена от покритата с белези и потрошена реликва като него. Може би го възприемаше като занемарена стая, нуждаеща се от ремонт.

— Ана можеше да ни остави и нещо друго за ядене, освен яйца и сирене.

— Мислиш, че се опитва да те убие, като запушва артериите ти с холестерол?

— Никак не бих се учудил. Тя ме мрази.

— Опитай се да бъдеш мил с нея.

Един непокорен кичур се бе измъкнал от шнолата на Киара и се спускаше край бузата ѝ. Тя го прибра зад ухото си и се усмихна дяволито на Габриел.

— Струва ми се, че имаш избор — каза тя. — Избор за бъдещето ти. Избор за живота ти.

— Не ме бива във вземането на решения за живота.

— Да, забелязах това. Спомням си един неотдавнашен следобед в Йерусалим. Бях се уморила да чакам да се ожениш за мен и накрая събрах смелост да те напусна. Когато се качих в колата пред дома ти, очаквах да ме догониш и да ме помолиш да остана. Но ти не го направи. Навярно си изпитал облекчение, че аз си тръгнах първа. Така беше по-лесно.

— Бях глупак, Киара, но това е стара история.

Тя бодна парченце картоф от тигана, опита го и добави малко сол.

— Знаех, че е заради Леа. Все още беше женен за нея. — Киара замълча, после добави тихо: — И още я обичаш.

— Какво общо има всичко това със сегашното положение?

— Ти си човек, който приема на сериозно обетите. Беше се заклел на Леа и не можеше да нарушиш обета си, въпреки че тя вече не живее в настоящето. Положил си клетва и пред Службата. И изглежда, няма да нарушиш и тази си клетва.

— Отдал съм ѝ повече от половината си живот.

— Тогава какво ще правиш? Ще ѝ отдадеш и останалата част ли? Искаш да свършиш като Шамрон? Той е на осемдесет години и нощем не може да спи, защото се тревожи за сигурността на държавата. Седи през нощта на терасата си край Генисаретското езеро и гледа на изток, наблюдавайки за враговете си.

— Израел нямаше да съществува, ако нямаше мъже като Шамрон. Той е бил при създаването му и не иска да види унищожено творението на живота си.

— Има куп добре подготвени мъже и жени, които могат да се грижат за сигурността на Израел.

— Опитай се да го кажеш на Ари.

— Повярвай ми, Габриел. Трябва.

— И какво предлагаш?

— Напусни я — този път завинаги. Реставрирай картини. Живей живота си.

— Къде?

Тя разпери ръце, показвайки, че заобикалящото ги място би било наистина чудесно.

— Това е временно решение. Рано или късно графът ще поиска да си върне вилата.

— Ще намерим друго място. Ще се преместим в Рим, за да си по-близо до Ватикана. Италианците ще те оставят да живееш, където и колкото си поискаш, стига да не злоупотребиш с паспорта и новата самоличност, които те толкова щедро ти дадоха, задето спаси живота на папата.

— Узи каза, че никога няма да събера смелост да напусна завинаги. Твърди, че Службата е единственото семейство, което имам.

— Създай си ново семейство, Габриел. — Киара направи пауза. — С мен.

Тя опита парченце тиквичка и затвори дюзата на газовия котлон. Като се обърна, видя Алон да я гледа съсредоточено, хванал замислено с една ръка брадичката си.

— Защо ме гледаш така?

— Как, Киара?

— Сякаш съм една от картините ти.

— Просто се чудя защо си оставила книгата за отглеждане на деца в нашата стая, на място, където знаеш, че ще я видя. И защо не изпи нито глътка от виното, което ти налях.

— Пих.

— Не си, Киара. Наблюдавах те.

— Просто не си ме видял.

— Тогава отпий от него сега.

— Габриел! Какво ти става? — Тя вдигна чашата до устните си и изпи една глътка. — Доволен ли си?

Не беше.

— Бременна ли си, Киара?

— Не, Габриел, не съм бременна. Но бих искала да бъда в някой бъдещ момент. — Хвана го за ръката. — Знам, че се страхуваш заради случилото се с Дани. Но най-добрият начин да почетеш паметта му е

да имаш друго дете. Ние сме евреи, Габриел. Това правим. Скърбим за мъртвите и пазим спомена за тях в сърцата си, но продължаваме да живеем.

— С чужди имена, преследвани от хора, които искат да ни убият.

Киара въздъхна раздражено и счупи ново яйце в ръба на купата. Този път черупката стана на парчета в ръката ѝ.

— Виж *какво* направих заради теб. — Тя избърса яйцето с книжна салфетка. — Имаш три дни, докато Узи се върне. Какво възнамеряваш да правиш?

— Трябва да отида до Лондон, за да открия какво се е случило в действителност с Григорий Булганов.

— Той не е твой проблем. Остави британците да се оправят с това.

— Те имат по-големи проблеми от един изчезнал предател. Потулили са проблема с Григорий и са продължили напред.

— Така трябва да направиш и ти. — Киара добави още едно яйце в купата и започна да разбива сместа. — Руснаците са злопаметни, Габриел, почти като арабите. Иван изгуби всичко, след като Елена избяга: къщите си в Англия и Франция, както и всички банкови сметки, пълни с мръсни пари, в Лондон и Цюрих. Той е включен в червения списък^[3] на Интерпол и не може да припари извън Русия. Няма какво друго да прави, освен да крои планове за твоята смърт. И ако отидеш в Лондон и започнеш да душиш наоколо, има голяма вероятност той да разбере това.

— Значи ще го направя незабелязано и ще се върна вкъщи. И ще продължим живота си.

Киара спря да разбива.

— Изкарваш прехраната си с лъжи, Габриел. Надявам се, че сега не ме лъжеш.

— Никога не съм те лъгал, Киара, и никога няма да го направя.

— Какво ще правиш с бодигардовете?

— Те ще останат тук с теб.

— Узи няма да е доволен.

Алон вдигна чашата си с вино към светлината.

— Той никога не е доволен.

[1] Омлет (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Спагети „Карбонара“ с тиквички (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Списък, в който са включени най-издирваните престъпници, които при откриване незабавно трябва да бъдат арестувани. — Б.пр. ↑

9. ВИЛА ДЕЙ ФИОРИ. ЛОНДОН

Службата си имаше мото: „Война се печели с измама“. Измамата често се използваше срещу враговете на Израел. Понякога се налагаше да излъжат и някого от своите. Габриел съжаляваше за тях — те бяха добри момчета със светло бъдеще. Просто бяха получили неподходяща задача в неподходящо време.

Те се казваха Лиор и Моти — Лиор бе по-възрастният и поопитният от двамата, а Моти бе млад стажант, завършил Академията едва преди година. Двамата младоци бяха учили за подвизите на легендарния шпионин и веднага се бяха възползвали от възможността да го съпроводят в безопасност до Израел. За разлика от Узи, те погледнаха на трите допълнителни дни командировка в красивата вила в Умбрия като на истински късмет. И когато Киара ги помоли да стъпват тихо, така че Габриел да може да завърши картината преди завръщането у дома, охранителите се съгласиха, без да протестираат. Те просто имаха честта да бъдат в негово присъствие. Щяха да стоят на пост на разстояние.

Двамата охранители прекараха тази нощ във ветровитата малка къща за гости, спейки на смени, като наблюдаваха внимателно прозореца на неговото ателие, от който струеше ярка бяла светлина. Като се заслушваха, долавяха само тиха музика: отначало „Тоска“, после „Мадам Бътерфлай“ и накрая, когато зората се пукваше над имението — „Бохеми“. Когато във вилата настъпи оживление към осем часа, те отидоха до кухнята и завариха там три жени: Киара, Ана и Маргерита, които закусваха, насядали около кухненския плот. Вратата към всекидневната бе плътно затворена и две бдителни кучета се бяха свили на пода пред нея. Като прие предложената му чаша димящо кафе, Лиор попита дали е възможно да го види.

— Не бих ти го препоръчала — отвърна Киара съвсем тихо. — Той става малко кисел, когато е на финала.

Син на писател, Лиор кимна разбиращо.

Охранителите прекараха остатъка от деня, като се мъчеха да си намерят работа. Те излязоха да поразузнаят наоколо и обядваха в

приятната компания на персонала, но през по-голяма част от времето останата затворени в техния малък бункер с хоросанова мазилка. На всеки няколко часа младежите надничаха във вилата, за да проверят дали ще могат поне да зърнат легендата. Вместо това виждаха само затворената врата, пазена от кучетата.

— Той трескаво работи — обясни Киара по-късно същия следобед, когато Лиор отново събра смелост да поиска позволение да влезе в ателието. — Не се знае какво ще се случи, ако го обезпокоиш. Повярвай ми, не е за хора със слаби сърца.

Охранителите се върнаха като добри войници на своя преден пост и седяха отвън на малката веранда, докато взе да се здрачава. Те гледаха унило бялата светлина, заслушани в тихата музика, която долиташе до тях, и чакаха тяхната легенда да се покаже от пещерата си. В шест часа, след като не бяха виждали и следа от него от предишната вечер, двамата стигнаха до заключението, че са били измамани. Те не посмяха да влязат в ателието, за да потвърдят подозренията си. Вместо това прекараха няколко минути в караница кой от тях да съобщи новината на Узи Навот. Накрая се обади Лиор — по-възрастният и по-опитният. Той беше добро момче със светло бъдеще. Просто бе получил неподходяща задача в неподходящо време.

* * *

Имаше далеч по-лоши места от Бристол Мюс, където един получил убежище беглец можеше да прекара последните си дни. До него се стигаше през един пасаж откъм булевард „Бристол Гардънс“, от едната страна на който имаше студио за *Пилатес*, което обещавахе на клиентите си да придобият по-стегнати и гъвкави тела, а от другата — печален малък ресторант, наречен „Ди Плейс“. Той имаше дълъг правоъгълен двор, настлан с калдъръм, ограден по края с перваз от червени тухли. От север в него надничаше шпилът на църквата „Христос Спасител“, а от изток — прозорците на редица от еднотипни къщи. Вратата на малката спретната къща на номер 8, както и тази на съседната с номер 7, беше боядисана в приятен светложълт цвят. Щорите на прозореца на партера бяха спуснати. Дори и така, Габриел видя светлина, която се процеждаше отвътре.

Той бе пристигнал в Лондон към средата на следобеда, като бе долетял в британската столица директно от Рим, използвайки фалшив италиански паспорт и билет, купен за него от един приятел във Ватикана. След като бе направил рутинната проверка дали е следен, Габриел бе влязъл в телефонна кабина близо до Оксфорд Съркъс и бе набрал по памет номер, който извъня в централата на МИ5 в Темс Хаус. Според инструкциите, бе звъннал повторно след половин час и му бяха съобшили адрес: Бристол Мюз № 8, и час: 7 вечерта. Сега приближаваше седем и половина. Умишлено бе закъснял. Габриел Алон никога и никъде не пристигаше по времето, когато бе очакван.

Той посегна към звънеца, но преди да успее да го натисне, вратата се отвори. В антрето стоеше заместник-директорът на МИ5 Греъм Сиймор. Носеше отлично прилягащ му графитеносив костюм и вратовръзка в бургундско червено. Имаше деликатно, дори красиво лице и доста прошарена коса, което му придаваше вид на манекен от рекламите за скъпи, но излишни дребни накити — от тези, които носят скъпи часовници, пишат със скъпи автоматични писалки и прекарват летата, плавайки край гръцките острови с изработени по поръчка яхти, пълни с млади жени. Всичко в Сиймор говореше за увереност и хладнокръвие. Дори ръкостискането му служеше като оръжие, имащо за цел да демонстрира на отсрещния човек, че си е намерил майстора. То показваше, че Греъм е посещавал по-добрите училища, членува в по-добрите клубове и все още е силен противник, с когото трябва да се съобразяваш на тенис корта. Показваше, че той не трябва да се приема несериозно, и притежаваше допълнителното предимство, че бе истина. Всичко, с изключение на тениса. През последните години едно нараняване в гърба бе намалило пъргавината му. Макар и все още доста добър, Сиймор бе решил, че не е достатъчно умел, и бе престанал да играе. Освен това задълженията в работата му бяха толкова много, че му оставаше малко време за почивка. Греъм Сиймор имаше незавидната задача да поддържа безопасността на Великобритания в един опасен свят. Това бе работа, която Габриел не би искал да има. Слънцето може да бе залязло отдавна над Британската империя, но световните революционери, изгнаници и аутсайдери, изглежда, все още намираха начин да проникнат в Лондон.

— Закъсня — каза Сиймор.

— Трафикът беше ужасен.

— На мен ли го казваш.

Греъм заключи вратата и въведе Алон в кухнята. Малка, но наскоро ремонтирана, тя бе оборудвана с блестящи немски уреди и кухненски плот от италиански мрамор. Габриел бе виждал много такива в списанията за обзавеждане на дома, които Киара постоянно четеше.

— Чудесна е — каза той, като театрално се огледа. — Кара те да се запиташ защо ли Григорий би поискал да напусне всичко това, за да се върне в мрачната Москва.

Алон отвори хладилника и надникна вътре. Съдържанието му не оставяше съмнение, че собственикът е бил мъж на средна възраст, който не се е забавлявал често, особено с жени. На единия рафт имаше консерва със солена херинга и отворен буркан с доматиен сос, на другия — малко пастет и резен много узряло сирене „Камамбер“. В камерата имаше само водка. Габриел затвори вратата и погледна към Сиймор, който надничаше във филтърната кошничка на кафеварката, сбърчил гнусливо нос.

— Предполагам, че наистина трябва да изпратим някого да почисти тук. — Той изпразни цедката за кафе в кошчето за боклук и посочи към малката кръгла масичка. — Искам да ти покажа нещо. То би трябвало да отговори на всички твои въпроси за Григорий и неговата преданост.

На масичката нямаше нищо друго освен дипломатическо куфарче със закопчалки, отварящи се с цифров код. Сиймор набра необходимите комбинации и ги отвори една след друга. Отвътре извади две неща: японски портативен *DVD* плейър и диск в прозрачна пластмасова кутийка. Той включи устройството и сложи диска в гнездото. След петнайсет секунди на екрана се появи изображение: Григорий Булганов, криещ се от слаб дъжд под козирката на входа на Бристол Мюз.

В долния ляв ъгъл на снимката бе обозначено мястото, откъдето го бе заснела камерата за видеонаблюдение: *Бристол Гардънс*. В горния десен ъгъл се виждаше датата: 10 януари, а под нея — броячът, отбелязващ времето: 17:47:39 ч. Сега Григорий си запали цигара, като заслони огънчето с лявата си длан. Като върна запалката в джоба си, той огледа улицата и в двете посоки. Видимо доволен, че няма опасност, мъжът хвърли цигарата на земята и тръгна.

* * *

Следен от камерата на всяка крачка, Григорий стигна до края на Формоза Стрийт и пресече канала Гранд Юнион по металния пешеходен мост, ограден от две редици сферични бели лампи. Четирима младежи, облечени със суичъри с качулки, се мотаеха в мрака на отсрещния бряг. Той мина край тях, без да ги погледне, и продължи да върви край колонията от общински квартири в жилищния блок, издигащ се от едната страна на крайбрежния булевард „Деламиър Теръс“. Няколко секунди след шест часа Григорий слезе по каменното стълбище, водещо към пристанището за лодки Браунинг. Там той влезе в крайбрежното кафене и излезе от него точно след две минути и петнайсет секунди, държейки картонена чашка с пластмасово капаче. Григорий постоя пред кафенето малко повече от минута, после хвърли чашката в кошчето за боклук и тръгна по кея към друго стълбище, което водеше към Уорик Кресънт. Мъжът спря за кратко на тихата уличка да си запали друга цигара и я изпуши, докато вървеше към моста на Хароу Роуд. Като крачеше видимо по-бързо, Булганов продължи по Хароу Роуд, където точно в 18:12:32 часа спря внезапно и се обърна към насрещното движение. Един черен мерцедес седан незабавно спря до бордюра и едната му задна врата се отвори. Григорий се качи и колата потегли с пълна скорост, скривайки се от чадър. Пет секунди по-късно един мъж мина през екрана, като потропваше по тротоара с върха на чадъра си. После от противоположната страна се зададе млада жена. Тя бе облечена с кожено яке, но не носеше чадър, нито шапка, за да се пази от дъжда.

10. МЕЙДА ВЕЙЛ, ЛОНДОН

Изображението изчезна и екранът се покри с трептящи снежинки. Греъм Сиймор натисна бутона за спиране.

— Както виждаш, Григорий доброволно се качи в онази кола. Не прояви никакво колебание, никакъв признак на безпокойство или страх.

— Той е професионалист, Греъм. Обучен е никога да не показва страх, дори и да е уплашен до смърт.

— Той *определено* беше професионалист. Заблуди ни всичките. Даже успя да излъже и теб, Габриел. А от това, което съм чувал, ти имаш набито око за фалшификатите.

Алон не се хвана на въдицата.

— Успяхте ли да проследите пътя на колата със системата за видеонаблюдение?

— Завила е наляво по Еджуеър Роуд, после надясно по Сейнт Джонс Уд Роуд. Накрая е влязла в един подземен паркинг в Примроуз Хил, където е останала петдесет и седем минути. Когато е излязла отново, отделението за пасажери изглежда празно.

— Няма ли камери в паркинга?

Сиймор поклати отрицателно глава.

— Някакви други превозни средства да са го напускали преди мерцедеса?

— Четири седана и един ван „Форд Транзит“. Според обозначенията на вана той принадлежи на ателие за пране на килими със седалище в Батърси. Собственикът му каза, че онази вечер не е имал заявка в онзи район. Нещо повече, регистрационният номер не съвпадал с нито един от наетите от фирмата му.

— Значи Григорий е напуснал паркинга с форда?

— Това е работната ни хипотеза. След като е напуснал гаража, той се е насочил на североизток към Брентуд — предградие отвъд магистрала М-25. Там ванът е излязъл извън системата за видеонаблюдение и е изчезнал на юг.

— А какво е станало с мерцедеса?

— Насочил се е на югоизток. Изгубен е от поглед близо до Шутърс Хил. На следващия ден до устието на Темза, източно от Грейвзенд, бе намерена изгоряла кола. Който и да я е подпалил, не си е направил труда да заличи серийните номера. Те съвпадат с номерата на автомобил, закупен две седмици по-рано от човек с руско име и неясен адрес. Излишно е да ти казвам, че всичките ни опити да открием това лице се провалиха.

— Вратата на колата определено се отвори отвътре. На мен ми се видя, че на задната седалка имаше поне един човек.

— Всъщност са били двама.

Сиймор включи плейъра и даде колата в близък план. Макар че изображението бе зърнисто и доста тъмно, то показва наличието на две фигури на задната седалка. Габриел бе заинтригуван най-вече от тази, която бе по-близо до прозореца откъм страната на шофьора. Беше на жена.

— Предполагам, че не сте успели да ги заснемете, *преди* да се качат в колата?

— За съжаление е така. Руснаците нарочно са минали през един участък без камери на три километра от летище Хийтроу. Не сме видели никой да се качва или слиза от нея. Сякаш са се изпарили във въздуха, точно като Григорий.

Алон продължи да гледа втрънено картината още минута.

— Това е доста подготовка за нещо, което е можело да се направи далеч по-просто. Ако Булганов е планирал да дезертира повторно, защо не са му доставили тайно паспорт, самолетен билет и дегизировка? Можел е да напусне Лондон на сутринта и да се върне у дома навреме за своя борш и пиле по киевски.

Греъм имаше готов отговор:

— Руснаците са предположили, че наблюдаваме Григорий. От тяхна гледна точка, те е трябвало да подготвят сценарий, който ще изглежда напълно невинен за системата за видеонаблюдение. — Посочи с дългата си бледа длан към вече тъмния екран. — Видя сам, Габриел. Той съвсем очевидно се оглеждаше дали е следен. Когато се увери, че няма опашка, явно е дал някакъв знак. После старите му другари го прибраха.

— *Московските правила?*

— Точно така.

— Предполагам, че сте проверили маршрута на Григорий за тебеширена маркировка, лепенки или други признаци за безлична комуникация.

— Направихме го.

— И?

— Не открихме нищо. Обаче като професионален разузнавач, знаеш, че има много начини да изпратиш сигнал. С шапка, без шапка. С цигара, без цигара. Часовник на лявата ръка или на дясната.

— Григорий е десничар. И носеше часовника си, както винаги, на лявата ръка. Освен това часовникът му бе различен от този, който носеше в Русия миналата есен.

— Наистина *имаш* набито око.

— Така е. И като гледам снимките от системата за видеонаблюдение, виждам нещо различно. Виждам мъж, който е уплашен от нещо и се старае дяволски много да не го показва. Нещо накара Григорий внезапно да спре. Нещо го накара да се качи в онази кола. Това не е повторно дезертиране, Греъм. Това е отвличане. Руснаците са го откраднали под носа ви.

— В Темс Хаус не смятат така. Нито колегите ни от другата страна на реката. Колкото до Даунинг Стрийт и Външно министерство, те са склонни да приемат нашите констатации. Министър-председателят не е в настроение за нова рискована конфронтация с руснаците. Не и след скандала с Литвиненко. Не и с предстоящата среща на върха на Г-8.

Изправени пред световната финансова криза, лидерите от групата на осемте най-развити индустриални държави току-що се бяха договорили да проведат спешни разговори през февруари, за да координират политиките си за фискално и парично стимулиране. За голям ужас на многото бюрократи и репортери, които също щяха да присъстват, срещата на върха щеше да се проведе в Москва. Габриел не го беше грижа за предстоящата среща на върха. Той мислеше за Александър Литвиненко, бившия служител на ФСБ, който бе отровен с доза радиоактивен полоний-210.

— Вашето поведение след убийството на Литвиненко вероятно е убедило руснаците, че могат да вършат подобни неща и да им се разминава. В крайна сметка руснаците извършиха насред Лондон

нещо, равносилно на акт на ядрен тероризъм, и вие им отговорихте с дипломатическо пляскане през пръстите.

Сиймор притисна замислено показалеца си до устните.

— Това е интересна теория. Но се боя, че отговорът на убийството на Литвиненко, колкото и немошен да е според теб, няма никаква връзка със случая на Григорий.

Габриел знаеше, че е безсмислено да спори по въпроса. Греъм Сиймор бе надежден партньор и съюзник в този случай, но винаги на първо място щеше да е верен на службата и на страната си. Същото важеше и за Алон. Такива бяха правилата на играта.

— Трябва ли да ти напомням, че Григорий помогна на вас и американците да откриете ракетите на Иван? Ако не беше той, в един ден щяха да бъдат взривени в небето няколко пътнически самолета.

— Всъщност цялата информация, която ни бе нужна, се съдържаше в документите, които ти и Елена откраднахте от офиса на Иван. В действителност трябваше да убеждаваме министър-председателя да се даде убежище и британски паспорт на Булганов. Лондон е вече дом на няколко видни руски дисиденти, в това число и на шепа милиардери, които са влезли в конфликт с режима. На него не му се искаше да навира още един пръст в очите на Москва.

— Какво промени мнението му?

— Казахме му, че това е правилното нещо, което трябва да се направи. В крайна сметка американците се бяха съгласили да вземат Елена и децата. Смятахме, че трябва и ние да дадем своя дял. Григорий обеща да бъде добро момче и да си кротува. Което и стори... — Греъм направи пауза и добави: — ... за кратко.

— Докато не стана дисидент знаменитост.

Сиймор кимна утвърдително.

— Трябваше да го заключите в някоя малка къща някъде в провинцията и да изхвърлите ключа.

— Булганов настоя да остане в Лондон. Руснаците *обичат* Лондон.

— Така че нещата са се развили по-скоро добре за вас. Вие никога не сте искали Григорий и сега руснаците бяха достатъчно любезни да ви отърват от него.

— Ние не смятаме така.

— А какво смятате?

Греъм си даде вид, че обмисля отговора.

— Както вероятно се досещаш, мотивите на Булганов сега са предмет на доста напрегнати спорове. Както също може би се досещаш, мненията са разделени. Има такива, които смятат, че той е имал лоши намерения още от самото начало. Има други, които мислят, че просто е променил решението си.

— Променил е решението си?

— Нещо като онзи Юрченко, който избяга при американците през осемдесетте години. Помниш ли Виталий Юрченко? Няколко месеца след бягството вечерял в страхотен малък френски ресторант в Джорджтаун, когато казал на своя надзорник от ЦРУ, че ще излезе да се поразходи. Така и не се върнал.

— Григорий да е изпитвал носталгия? — Габриел поклати глава. — Той изгаряше от нетърпение да напусне Русия. Няма начин доброволно да се е върнал.

— Собствените му думи предполагат друго. — Греъм извади от дипломатическото куфарче обикновен светлобежов плик и го вдигна високо с два пръста. — Може би ще искаш да чуеш това, преди да закичиш със звезда човек като Григорий. Не е точно от хората, с които би искал да се сродиш.

11. МЕЙДА ВЕЙЛ, ЛОНДОН

Писмото бе от дванадесети януари и бе адресирано до кодовото име на надзорника му от МИ5. Текстът беше кратък, само от пет изречения, и бе написан на английски, който Булганов говореше доста добре — достатъчно добре, спомни си Габриел, за да проведе един доста ужасяващ разпит в килията на Лубянка. Греъм Сиймор прочете писмото на глас. После го подаде на Алон, който го прочете наум.

„Монти, съжалявам, че не ти казах за плановете си да се върна у дома, но съм сигурен, че ще разбереш защо съм ги премълчал. Надявам се, че моите действия няма да оставят дълготрайно петно в досието ти. Ти си твърде добър човек, за да се занимаваш с подобна работа. Беше ми приятно времето, прекарано с теб, особено играта на шах. Ти направи престоя ми в Лондон почти поносим.

Поздрави — Г.“

— Изпратено е от Цюрих до пощенска кутия на МИ5 в Камдън Таун. Този адрес е известен само на шепа висши служители, на надзорника на Григорий и на самия него. Да продължавам ли?

— Да, ако обичаш.

— Нашите експерти свързаха оригиналния лист А4 с немска компания за производство на хартия със седалище в Хамбург. Странното е, че пликът е изработен от същата компания, но в малко по-различен стил. Наши експерти също така убедително определиха, че почеркът и няколкото пръстови отпечатъка, открити върху листа, са на Григорий Булганов.

— Почеркът може да бъде подправен, Греъм. Също като картините.

— А какво ще кажеш за пръстовите отпечатъци?

Габриел хвана китката на Сиймор и постави дланта му върху листа.

— Говорим за руснаци, Греъм. Те не играят по правилата на маркиз Куинсбъри^[1].

Сиймор освободи китката си от ръката на Алон.

— Писмото показва ясно, че Григорий е сътрудничел. Адресирано е до правилното кодово име на надзорника му и е изпратено на точния адрес.

— Вероятно са го измъчвали. Или може би мъченията не са били необходими, защото Булганов е знаел много добре какво ще се случи, ако откаже да сътрудничи. Той е бил един от тях, Греъм. Познава методите им. Самият той ги е използвал от време на време. Аз добре знам това. Видях го в стихията му.

— Ако са отвлекли Григорий, защо да си правят труда за тази пародия с писмото?

— Руснаците са извършили сериозно престъпление на ваша територия. Напълно естествено е да се помъчат да прикрият следите си с подобен трик. Няма отвлечане — няма престъпление.

Сиймор изгледа втренчено Алон със сивите си като гранит очи. Подобно на ръкостискането му, те бяха скрито оръжие.

— Двама мъже стоят пред абстрактна картина. Единият вижда облаци над житно поле, а другият — двойка чифтосващи се сини китове. Кой от тях е прав? И има ли значение? Разбираш ли какво имам предвид, Габриел?

— Полагам големи усилия, Греъм.

— Твоят дезертър си отиде. И каквото и да кажем сега, то няма да промени това.

— *Моят* дезертър?

— Ти го доведе тук.

— И вие се съгласихте да го защитите. От Даунинг Стрийт е трябвало да връчат протестна нота на руския посланик един час след като Григорий е пропуснал първата си регистрация.

— Протестна нота? — Сиймор бавно поклати глава. — Вероятно нямаш представа, че Обединеното кралство има много повече инвестиции в Русия, отколкото всяка друга западна страна. Министър-председателят няма намерение да застрашава тези инвестиции, като започне нов скандал с Кремъл.

— „Капиталистите са готови да ни продадат и въжето, на което ще ги обесим“.

— Ленин, нали? И този приятел е имал право. Капитализмът е най-голямата сила, но и най-голямата слабост на Запада.

Алон остави писмото на масичката и смени темата:

— Доколкото си спомням, Григорий пишеше книга.

Сиймор му подаде купчина листове. Беше дебела около три сантиметра и бе хваната с чифт черни метални щипки. Габриел погледна първата страница: УБИЕЦ В КРЕМЪЛ от Григорий Булганов.

— Мислех, че ще е по-скоро развлекателна — каза Грeъм.

— Съмнявам се, че руснаците биха се съгласили с теб. Предполагам, че си я чел.

Сиймор кимна утвърдително.

— Григорий е доста безпардонен по отношение на Кремъл и не е никак мил към старата си служба. Обвинява ФСБ във всички възможни грехове, в това число убийства, изнудване и връзки с организираната престъпност и олигарсите. Привежда също така много убедителни аргументи, че ФСБ е замесена в бомбените атентати в жилищните блокове в Москва, които руският президент използва като оправдание за повторното изпращане на Червената армия в Чечня. Булганов твърди, че лично познава офицери, участвали в операцията, и назовава двама от тях.

— А мен споменава ли ме?

— В книгата *има* глава за аферата Харков, но не е съвсем точна. Според Григорий, *той* е този, който е проследил ракетите, продадени от Иван на Ал Кайда. В ръкописа не се споменава за теб, нито за израелската връзка.

— А в ръкописните му бележки или компютърните файлове?

— Прегледахме ги всичките. Според Григорий, ти не съществуващ.

Габриел запрелиства страниците на ръкописа. На шеста страница в полето имаше бележка, написана на английски. Той я прочете и погледна въпросително към Сиймор.

— Тя е от редакторката на Булганов в „Бъкли енд Хобс“. Предполагам, в някакъв момент ще трябва да им кажем, че скоро няма да получат книгата.

— Прочетохте ли бележките й?

— Прочетохме *всичко*.

Алон прелисти още няколко страници, после отново спря, за да проучи друга бележка в полето. За разлика от първата, тя бе написана на руски.

— Трябва да е написана от Григорий — обади се Сиймор.

— Не прилича на почерка от писмото.

— Писмото е написано на латиница, а бележката — на кирилица.

— Повярвай ми, Греъм. Те не са написани от един и същи човек.

Габриел прелисти набързо останалите страници и откри още няколко бележки, написани от същата ръка. Когато отново вдигна поглед, Сиймор изваждаше диска от *DVD*-то. Той го прибра обратно в пластмасовата кутийка и го подаде на Алон. Съобщението беше ясно. Краткият разговор бе приключил. Ако все още имаше някакво съмнение относно намерението на Греъм, то бе разпръснато от изпълнения с досада поглед, хвърлен към ръчния му часовник. Габриел отправи една последна молба. Поиска да разгледа останалата част от къщата. Сиймор бавно се изправи на крака.

— Обаче няма да откътваме дъски от пода и да отлепваме тапети — каза той. — Имам среща за вечеря. А вече съм закъснял с десет минути.

[1] Първият любителски правилник, съставен от маркиз Куинсбъри през 1865 г., поставил началото на изграждането на новия облик на аматьорския бокс. — Б.пр. ↑

12. МЕЙДА ВЕЙЛ, ЛОНДОН

Габриел последва Сиймор по тясното стълбище към спалнята на горния етаж. На нощното шкафче от дясната страна на двойното легло имаше пепелник, пълен със смачкани фасове. Всички бяха от една и съща марка: „Собрание Уайт Рашън“, която Григорий бе пушил по време на разпита на Алон на Лубянка и при бягството им от Русия. Под месинговата настолна лампа имаше купчина книги от Толстой, Достоевски, Агата Кристи, П. Д. Джеймс.

— Той харесваше английските мистерии — обади се Греъм. — Мислеше, че четенето на П. Д. Джеймс ще му помогне да заприлича повече на нас, макар че не разбирам защо някой ще иска да прилича повече на нас.

В долния край на леглото имаше бяла кутия с логото на ателие за химическо чистене и пране, намиращо се на авеню „Елджин“. Като повдигна капака, Габриел видя половин дузина изгладени ризи, старателно сгънати и обвити в хартия. Върху ризите имаше касова бележка. Тя бе издадена на датата, на която Булганов бе изчезнал. Времето на плащане бе 15,42 ч.

— Предполагаме, че надзорниците му са искали последният му ден в Лондон да мине колкото се може по-нормално — каза Сиймор.

Обяснението се стори на Габриел най-малкото съмнително. Той влезе в банята и отвори аптекката. Сред различните лосиони, кремове и тоалетни принадлежности имаше три флакона с предписани лекарства: едното бе приспивателно, другото — успокоително, а третото — за мигрена.

— Кой му е предписал тези лекарства?

— Лекар, който работи за нас.

— Григорий никога не ми е правил впечатление на неспокоен човек.

— Каза, че е от напрежението заради крайния срок за предаване на ръкописа.

Алон взе шишенце с лекарство за храносмилателно разстройство и обърна етикета му към Сиймор.

— Имаше капризен стомах — поясни Греъм.

— Трябвало е да яде и нещо друго, освен солена херинга и сос за спагети.

Габриел затвори аптечката и вдигна капака на коша за пране.

— Къде са мръсните му дрехи?

— Занесъл ги за пране следобеда, в който изчезна.

— Точно това щях да направя, ако се канех да дезертирам отново.

Алон загаси лампата в банята и заслиза след Сиймор по стълбите към всекидневната. По масичката за кафе бяха разпилени вестници — няколко от Лондон, а останалите от Русия: „Известия“, „Комерсант“, „Комсомолская правда“, „Московская газета“. В единия ъгъл на масичката бе поставена руска чаена чаша, чието съдържание отдавна се бе изпарило. До нея имаше друг пепелник, пълен с угарки. Габриел ги разрови с върха на една химикалка. Всичките бяха еднакви: „Собрание Уайт Рашън“. Точно тогава чу смеха, долитащ от улицата. Като раздалечи две от ламелите на щорите на предния прозорец, той видя двойка влюбени да минават, хванати за ръце.

— Предполагам, че имате камера за наблюдение някъде в двора?

Сиймор посочи към водосточната тръба близо до пасажа.

— Някакви руснаци да са наминавали, за да надзъртат?

— Нито един, който да сме успели да свържем с местната резидентура.

Резидентура бе думата, използвана от СВР — Руската служба за външно разузнаване, за описание на операциите им в местните посолства. Резидентът бе шефът на местната централа, а резидентура — самата централа. Беше остатък от времето на КГБ. Повечето неща, свързани със СВР, бяха такива.

— Какво става, когато някой дойде в Бристол Мюз?

— Ако живеят тук, нищо не се случва. Ако не ги разпознаем, пускаме някой да ги следи и проверяваме биографиите им. Досега всички са проверени.

— И никой не се е опитал да влезе в къщата?

Греъм поклати отрицателно глава. Габриел пусна ламелите на щората и отиде до отрупаното бюро на Григорий. В средата му лежеше лаптоп. До него имаше телефонен апарат с вграден телефонен секретар. Червената лампичка за получени съобщения мигаше.

— Тези трябва да са нови — каза Сиймор.

— Имаш ли нещо против?

Без да изчака отговора, Алон натисна бутона за възпроизвеждане. Прозвуча остро бипкане, после механичен мъжки глас заяви, че има три нови съобщения. Първото беше от ателието за химическо чистене и пране, изискващо господин Булганов да прибере вещите си. Второто беше от режисьор от предаването на Би Би Си „Панорама“, който искаше да ангажира господин Булганов за предстоящ документален филм за възраждането на Русия.

Последното съобщение беше от жена, която говореше с подчертан руски акцент. Гласът ѝ притежаваше качествата на минорната тоналност. *Си минор* — помисли си Габриел. Тонът бе официален. Звученето бе в регистъра на философския самоанализ. Жената каза, че току-що е прочела най-новите страници на ръкописа и иска да ги обсъдят, когато е удобно на Григорий. Тя не остави номер за обратна връзка, нито спомена името си. За Габриел това не беше необходимо. Звукът на гласа ѝ отекваше в паметта му от мига на първата им среща. *Здравейте* — бе казала тя онази вечер в Москва. — *Аз се казвам Олга Сухова.*

— Предполагам, че знаем кой е написал онези бележки в ръкописа на Григорий.

— Предполагам, че е така.

— Искам да я видя, Греъм.

— Опасявам се, че това не е възможно. — Сиймор изключи телефонния секретар. — „Рим се произнесе, случаят е приключен“^[1].

[1] Свети Августин (Проповед 131:10). — Б.пр. ↑

13. МЕЙДА ВЕЙЛ, ЛОНДОН

Блоковете с общински квартири, които се издигаха на „Деламиър Теръс“, изглеждаха като нещо, построено от Съветския съюз през спокойните дни на „развития социализъм“. Проектирани без никакъв вкус и лошо построени, всички сгради имаха типично английски имена, предполагащи спокоен провинциален живот в тях, заедно с жълта табела, предупреждаваща, че районът е под непрекъснато наблюдение. Григорий бе минал край тези квартири няколко минути преди да изчезне. Габриел, който проследяваше стъпките на руснака, направи същото сега. Макар че му бе неприятно да го признае, краткият разговор със Сиймор бе разклатил пълната му вяра в невинността на Булганов. Наистина ли бе дезертирал повторно? Или пък беше отвлечен? Алон бе сигурен, че отговорът може да бъде намерен тук, по улиците на Мейда Вейл.

Покажи ми как го направиха, Григорий. Покажи ми как те накараха да се качиш в колата.

Той отиде до пристанището за лодки Браунинг и застана пред крайбрежното кафене, което сега бе затворено и със спуснати ролетки. В ума си отново видя заснетото от камерата. Точно в 18:03:37 часа Григорий като че ли бе обърнал внимание на една двойка, която пресече моста на булевард „Уестборн Теръс“, идвайки от Бломфийлд Роуд. Мъжът носеше пристегнат с колан дъждобран и шапка от непромокаем плат и държеше отворен чадър в лявата си ръка. Жената се притискаше нежно към рамото му. Тя носеше вълнено палто с кожена яка и четеше нещо — улична карта, помисли си Габриел, или може би някакъв пътеводител.

Алон се обърна, както бе направил Григорий, и се отправи по брега на пристанището за лодки Браунинг към стълбите, които водеха към Уорик Кресънт. Той спря в горния край на стълбището, както бе направил Булганов, макар че не си запали цигара. Вместо това се запъти към Хароу Роуд, където Григорий бе видял нещо — или някого, — което го бе накарало да ускори крачка. Габриел направи същото и продължи да върви по пустия тротоар още двеста метра.

Независимо от часа, трафикът по оживената улица с четири платна все още вдигаше оглушителен шум. Алон спря за кратко близо до църквата „Света Богородица“, измина още няколко крачки и отново спря. *Тук беше*, помисли си той. Това бе мястото, където Григорий бе изглеждал твърде уплашен, за да продължи. Мястото, на което той се бе заковал наред крачка и импулсивно се бе обърнал срещу уличното движение. На записа изглеждаше, сякаш Булганов за кратко се бе поколебал дали да не опита да прекоси оживената улица. Тогава, както и сега, това щеше да бъде почти сигурна смърт, но с други средства.

Габриел погледна наляво и видя тухлена стена, висока около метър и осемдесет и покрита с графити. След това погледна надясно и видя реката от стомана и стъкло, течаща край Хароу Роуд. Защо бе спрял тук? И защо, когато се бе появила кола, без да бъде повикана, се бе качил в нея без колебание? Тя предварително уговорено убежище ли беше? Или отлично поставен капан?

Помогни ми, Григорий. Стар враг ли ти изпратиха, който да те изплаши и да те накара да се върнеш у дома? Или ти изпратиха приятел, който нежно да те хване за ръката?

Алон се загледа в блясъка на фаровете на колите от насрещното движение. И за миг зърна дребна, добре облечена фигура, идваща срещу него по тротоара, като почукваше с чадъра си. След това видя жената. Жена с кожено яке, която не носеше чадър. Жена, която вървеше без шапка под дъжда. Сега тя мина припряно край него, сякаш закъсняваше за среща, и забързано се отдалечи по Хароу Роуд. Габриел се помъчи да си спомни чертите на лицето ѝ, но не успя. Те бяха неясни и откъслечни, като първите леки щрихи на недовършена скица. И той остана да стои там сам, оглушал от рева на лондонския трафик в пиковия час, и да гледа как тя изчезва в мрака.

14. ЗАПАДЕН ЛОНДОН

Габриел не бе спал от тридесет и шест часа и бе изтощен до смърт. При нормални обстоятелства щеше да се свърже с местната централа и да поиска да ползва безопасна квартира. Това обаче бе невъзможно, тъй като в същия този момент наличният състав на централата вероятно бе ангажиран с трескавото му издирване. Трябваше да остане в хотел, и то не в някой хубав с компютърна регистрация, която можеше да бъде прегледана чрез модерен софтуер за анализ на база данни. Трябваше да е хотел, който приема заплащане в брой и в който посрещат със смях искания за удобства като румсървис, работещи телефони и чисти хавлиени кърпи.

„Грандхотел Бъркшър“ беше точно такова място. Той се издигаше в края на редица от долепени една до друга английски къщи на Уест Кромуел Роуд. Нощният администратор — уморен мъж в изтърган сив пуловер, не се изненада, когато Алон му каза, че няма предварителна резервация, а още по-малко, когато му съобщи, че ще плати в брой сметката за престоя си — три нощи, а може би две, ако работата му се подреди добре. След това Габриел подаде на администратора две смачкани банкноти от по двайсет лири и заяви, че не очаква никакви посетители, нито иска да бъде безпокоен с телефонни обаждания и камериерски услуги. Мъжът мушна парите в джоба си и обеща, че престоят му ще бъде необезпокояван и безопасен. Алон му пожела приятна вечер и пое по стълбите към стаята си.

Разположена на третия етаж и гледаща към оживената улица, тя вонеше на самота и на ужасния одеколон на предишния си обитател. Като затвори вратата зад гърба си, Габриел внезапно бе обхванат от депресия. Колко нощи бе прекарал в стаи като тази? Може би Киара бе права. Може би бе време най-накрая да напусне Службата и да остави битката да се води от други мъже. Щеше да се оттегли сред хълмовете на Умбрия и да даде на новата си съпруга детето, което тя така отчаяно желаше, детето, което той си бе забранил заради случилото се в една снежна вечер във Виена, в един друг живот. Габриел не бе избрал този живот. Той бе избран за него от други. Беше избран от Ясер Арафат и

банда палестински терористи, известна като „Черният септември“. Беше избран от Ари Шамрон.

Шамрон бе дошъл за него в Йерусалим в един великолепен септемврийски следобед на 1972 година. Габриел бе многообещаващ млад художник, който бе напуснал работата си в елитна военна част, за да следва в Художествената академия „Бецалел“. На Ари току-що бе възложено командването на операцията „Божи гняв“ — тайната операция на израелската разузнавателна служба за издирване и елиминиране на извършителите на Мюнхенското клане^[1]. Той се нуждаеше от средство за отмъщение, а Алон бе точно от вида младежи, които търсеше: стремителен, но интелигентен, лоялен, но независим, невъзмутим, но дълбоко порядъчен. Освен това говореше немски с берлинския акцент на майка си и като дете бе пътувал много из Европа.

След месец интензивно обучение Шамрон го изпрати в Рим, където Габриел уби Ваел Абдел Цвайтер във фоайето на жилищна кооперация на Пиаца Анибалиано. После той и екипът му от оперативни агенти прекараха следващите три години да дебнат своите жертви из цяла Западна Европа, ликвидирайки ги през нощта и посред бял ден, като живееха в постоянен страх, че всеки момент ще бъдат арестувани от полицията и обвинени в убийство.

Когато накрая се върна у дома, слепоочията на Габриел бяха посивели, а лицето му бе състарено с двайсет години. Леа, за която се бе оженил малко преди да напусне Израел, едва го позна, когато влезе в техния дом. Самата тя талантлив художник, Леа го помоли да ѝ позира за портрет. Нарисуван в стила на Егон Шиле^[2], той показваше преследван от кошмари човек, преждевременно остарял от сянката на смъртта. Платното бе едно от най-хубавите, които тя бе рисувала. Габриел винаги го бе мразил, защото то показваше с брутална яснота колко висока дан бе платил заради „Божи гняв“.

Физически изтощен и разкъсан от желанието да рисува, Алон потърси убежище във Венеция, където изучи изкуството на реставрацията при известния Умберто Конти. Когато чиракуването му приключи, Шамрон го извика обратно на активна служба. Работейки под прикритие като професионален реставратор на картини, Габриел елиминира най-опасните врагове на Израел и проведе поредица от тайни разследвания, които му спечелиха влиятелни приятели във

Вашингтон, Ватикана и Лондон. Но имаше и могъщи неприятели. Не можеше да върви по улицата без постоянното опасение, че е следен от някого от враговете си. Нито можеше да спи в хотелска стая, без първо да е подпрял вратата със стол, както направи и сега.

Той сложи диска от системата за видеонаблюдение в гнездото на DVD плейъра, после, като събу само обувките си, се разположи на леглото. През следващите няколко часа гледа видеозаписа отново и отново, като се опитваше да напасне това, което виждаше на екрана, с онова, което бе преживял по улиците на Мейда Вейл. Като не можа да намери връзката, той изключи телевизора. Докато очите му привикваха към мрака, картините от последните моменти на Григорий изникнаха пред погледа му като снимки на шрайбпроектор. Григорий, качващ се в една кола на Хароу Роуд. Добре облечен мъж с чадър. Гологлава жена с кожено яке под дъжда. Последната картина изчезна постепенно, превръщайки се в платно, потъмняло от слой замърсен лак. Алон затвори очи, натопи един тампон в разтворител и започна с въртеливо движение да почиства повърхността.

* * *

Откри отговора час преди зазоряване. Намери пипнешком дистанционното в тъмнината и го насочи към екрана. След няколко секунди се появи образ. Беше 17,47 часът миналия вторник. Григорий Булганов стоеше в пасажа на Бристол Мюс. В 17,48 той хвърли цигарата си и тръгна.

* * *

Габриел проследи вече познатия му път до крайбрежното кафене. В 18:03:37 часа младата двойка се появи точно по график — мъж в пристегнат с колан дъждобран, жена с вълнено палто и кожена яка. Алон върна кадъра и го изгледа повторно, после и трети път. Тогава натисна бутона „Пауза“. Според таймера беше 18:04:25 часът, когато двойката стигна до края на моста на Уестборн Теръс Роуд. Ако

операцията е била добре планирана, а всички доказателства подсказваха това, имаше много време.

Габриел превъртя филма, докато останаха 30 секунди до края, и изгледа за последен път как Григорий се качи на задната седалка на автомобила. Докато колата се изгубваше от поглед, един дребен, добре облечен мъж се появи отляво на екрана. После, няколко секунди по-късно, дойде и жената с коженото яке. Без чадър. Гологлава под дъжда.

Алон спря кадъра на пауза и се вгледа в обувките ѝ.

[1] Террористичен акт по време на Олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г. Тогава 11 членове на израелския олимпийски отбор са взети за заложници и са убити от палестинската паравоенна организация „Черният септември“. — Б.пр. ↑

[2] Австрийски художник експресионист, един от големите представители на стила модерн. — Б.пр. ↑

15. УЕСТМИНСТЪР, ЛОНДОН

На площада пред Парламента беше ужасно студено, но не и достатъчно студено, за да задържи протестиращите настрана. Провеждаше се неизбежната демонстрация срещу престъпленията на Израел, друга призоваваше американците да напуснат Ирак, а трета предсказваше, че Южна Англия скоро ще се превърне в пустиня заради глобалното затопляне. Габриел отиде до другия край на площада и седна на една празна пейка срещу северната кула на Уестминстърското абатство. Беше същата пейка, на която преди време бе чакал дъщерята на американския посланик да бъде докарана до абатството от двама джихадисти самоубийци. Запита се дали Греъм Сиймор умишлено бе избрал мястото, или просто бе забравил онази неприятна сутрин.

Малко след три часа карана от шофьор лимузина „Ягуар“ спря бавно в края на площада. Сиймор, облечен в дълго тайорно палто, слезе от задната врата. Греъм изчака, докато колата се отдалечи по Виктория Стрийт, преди да отиде до пейката. Този път той беше закъснял.

— Съжалявам, Габриел, срещата ми с министър-председателя продължи повече от очакваното.

— Как е той?

— Предвид факта, че е най-непопулярният британски премиер за последните трийсет години, се държи доста добре. И за разнообразие успяхме да му съобщим малко добри новини.

— За какво?

— Познай.

— Хайде, Греъм. — Габриел погледна към фасадата на абатството. — Ние двамата имаме общи спомени.

За момент Сиймор не каза нищо.

— Ужасен кървав ден, нали? Не съм сигурен дали някога ще мога да изтрия от ума си картината, когато ти...

— Спомням си я, Греъм. Бях там.

Сиймор подпъкна краищата на вълнения си шал под ревера на палтото си.

— Докато говорим, служители от лондонската полиция провеждат акции в Източен Лондон.

— В Източен Лондон? Предполагам, че не арестуват руснаци.

— Група на Ал Кайда, която наблюдаваме от известно време. Те са реалното нещо. Бяха на последния етап от планираните атентати над няколко финансови и туристически цели. Човешките жертви щяха да бъдат значителни.

— Кога ще оповестите арестите?

— Министър-председателят има намерение да направи публично изявление по-късно тази вечер, точно в „Новини в десет“. Съветниците му се надяват на така необходимия по-висок рейтинг в проучванията на общественото мнение. — Сиймор се надигна. — Трябва да се връщам в Темс Хаус. Повърви с мен.

Двамата мъже се изправиха едновременно и тръгнаха през площада към сградата на Парламента. Бяха контрастна двойка. Габриел бе облечен с джинси и кожено яке, Сиймор — с шит по поръчка костюм и палто.

— Моите почитания, Габриел. По твоя препоръка се поровихме малко повече и открихме някои нови записи от системата за видеонаблюдение на околните улици. Двойката, която прекоси моста на Уестборн Теръс Роуд в шест часа и три минути, се е качила в кола, чакаща в една тиха улица. Автомобилът ги е откарал до Еджуюър Роуд, където е слязла само жената. По пътя тя е сменила палтото си. — Сиймор хвърли изпълнен с възхищение поглед към Алон. — Може ли да попитам какво те накара да я заподозреш?

— Чадърът ѝ.

— Но тя няма такъв.

— Именно. Тогавя валеше слаб дъжд, но жената не носеше чадър. Нужно е било ръцете ѝ да са свободни. — Габриел изгледа косо събеседника си. — Хора като мен не носят чадър, Греъм.

— Имаш предвид — убийците?

Алон не му отговори директно.

— Ако Григорий не се бе качил в колата по собствено желание, жената вероятно е щяла да го убие на място. Предполагам, че той е решил да поеме риска. По-добре да си липсващ, отколкото мъртъв дезертър.

— Какво друго забеляза в нея?

— Не си е направила труда да смени обувките си. Предполагам, че не е имала време.

— Какво ли не бих направил да имам очите ти.

— Това е професионална деформация.

— На чия професия?

Габриел само се усмихна. Бяха стигнали до южния край на Парламента и сега вървяха край парка Виктория Тауър. Пред тях се извисяваше мрачната сива фасада на Темс Хаус. Сиймор като че ли внезапно загуби интерес да се върне бързо в своя офис.

— Твоето откритие ме изправя пред очевидна дилема. Ако го направя достояние на моя генерален директор, това ще предизвика война в Службата за сигурност. Мен пък ще ме обявят за еретик. А ти знаеш как се постъпва с еретиците.

— Не искам да казваш нищо, Греъм. — Габриел замълча за миг, после добави: — Не и преди да съм говорил с Олга.

— Опасявам се, че това е невъзможно. Генералният директор ще набучи главата ми на кол, ако узнае колко голям достъп вече съм ти дал. Твоето участие в тази история приключи. Всъщност, ако побързаш, можеш да си опаковаш багажа и да хванеш последния „Евростар“ за Париж. Той тръгва точно в 19,39 часа.

— Трябва да говоря с нея, Греъм. Само за няколко минути.

Сиймор спря да върви и се загледа в светещите прозорци на последния етаж на Темс Хаус.

— Защо ли съм сигурен, че ще съжалявам за това? — Той се обърна към Алон: — Разполагаш с двайсет и четири часа. После искам да напуснеш страната.

Габриел направи с пръст кръстен знак над сърцето си.

— Тя се крие в Оксфорд, от другата страна на моста Магдален. На Ректъри Роуд № 24. Представя се с името Марина Чесникова. Намерихме ѝ работа като преподавател по руски език на студентите в университета.

— Каква е сигурността ѝ?

— Като на Григорий. Ползваше охрана през първите няколко месеца, после ни помоли да я махнем. Има надзорник и ежедневна проверка по телефона. Подслушваме телефонните ѝ разговори и от време на време я следим, за да се уверим, че не е под нечие наблюдение и че се държи естествено.

— Ще съм ти благодарен, ако утре не я следите. Нито мен.

— *Ти* дори не си тук. Колкото до госпожица Чесникова, ще ѝ кажа да те очаква. Не ме разочаровай. — Той потупа напомнящо Габриел по рамото и тръгна сам по Хорсфери Роуд.

— Каква е била колата?

Сиймор се обърна.

— Коя кола?

— Която е откарала жената от Мейда Вейл до Еджуеър Роуд.

— „Воксхол Инсигния“.

— Цвят?

— Мисля, че го наричат тъмносин металик.

— Хечбек?

— Всъщност е седан. И не забравяй. Искам утре вечер да се качиш на последния влак за Париж.

— В седем часа и тридесет и девет минути. Нито минута по-късно.

16. ОКСФОРД

Вятърът задуха от северозапад, премина над Вейл Ившам и се спусна по склоновете на Котсуолд Хилс. Профуча край магазините на Корнмаркет Стрийт, завъртя се из вътрешния двор на „Църквата на Христос“ и обсади флотилията от плоскодънни лодки, завързани под моста Магдален. Габриел се спря да погледа този емблематичен образ на една Англия, която отдавна бе умряла, после тръгна през кръговото движение към Каули Роуд.

От последното си посещение помнеше, че Оксфорд не е само един град, а два: академичната цитадела от построени от варовик колежи и кули на западния бряг на река Черуел и тухленият индустриален град на изток. Точно в квартала Каули младият производител на велосипеди Уилям Морис бе построил първата си автомобилна фабрика през 1913 година, превръщайки веднага Оксфорд във важен център на британското манифактурно производство. Въпреки че районът бе останал верен на наследството си от английската работническа класа, той бе преобразен в бохемски квартал с колоритни магазини, кафенета и нощни клубове. Студенти и преподаватели от университета живееха на квартира в тесните къщи редом с имигранти от Пакистан, Китай, Карибите и Африка. Кварталът подслоняваше и значително население от новопристигнали имигранти от бившите комунистически страни на Източна Европа. И наистина, докато минаваше край един зеленчуков магазин, Алон чу две жени, които спореха на руски, докато си избираха от купчина домати.

На ъгъла на Джун Стрийт възрастна жена полагаше напълно безплодни усилия да помете предния двор на Методистката църква, а краищата на шала ѝ се развяваха като знамена на вятъра. До входа имаше синьо-бяла табела, на която пишеше: „Земята е на Бог: тя е наша, за да ѝ се радваме, наша е, за да я обработваме и защитаваме“. Габриел стигна до следващата пресечка и зави по Ректърс Роуд.

Улицата се спускаше рязко и завиваше наляво дотолкова, че не можеше да се види другият ѝ край. Алон мина по цялото ѝ протежение, търсейки признаци дали не е следен. Като не откри

такива, той се върна до къщата с номер 24. Край тротоара имаше ниска тухлена стена, във фугите на която бяха поникнали бурени. Зад стената на малък участък земя, настлан с бял чакъл, имаше голям зелен контейнер за боклук. На него бе подпрян велосипед, на който липсваше предното колело, а седалката му бе покрита с найлонова пазарска торбичка. Пътеката бе дълга около метър. Тя водеше до олющена дървена врата в дъното на ниша. Очевидно звънецът не работеше, защото нищо не се случи, когато Габриел натисна с палец бутона му. Той почука енергично три пъти и чу във фоайето потропването на дамски токчета, а после и женски глас, който попита на английски с изразен руски акцент:

— Кой е?

— Натан Голани. Седяхме един до друг на една вечеря миналото лято в резиденцията на израелското посолство. Поговорихме малко на терасата, когато излязохте да изпушите една цигара. Казахте ми, че руснаците не могат да живеят като нормални хора и никога няма да могат.

Алон чу дрънченето на верига и видя как вратата бавно се отвори. Жената, стояща в малкото антре, притискаше в ръцете си сиамска котка с блестящи сини очи, които бяха напълно подобни на нейните. Носеше прилепнал по тялото черен пуловер, графитеносиви панталони и елегантни черни ботуши. Някога дългата ѝ лепеноруса коса сега бе късо подстригана и тъмна. Лицето ѝ обаче бе същото. То бе едно от най-красивите, които Габриел бе виждал: решително, уязвимо, непорочно. Лице на оживяла руска икона. Лице на самата Русия.

Допреди шест месеца Олга Сухова бе упражнявала една от най-опасните професии в света: руска журналистика. От своя пост в разследващия седмичник „Московская газета“ тя бе разобличила зверствата на Червената армия в Чечня, бе разкрила корупция в най-високите етажи на Кремъл и бе критикувала смело посегателството на руския президент над демокрацията. Работата ѝ бе изградила у нея песимистично отношение към нейната страна и бъдещето ѝ, но нищо не я бе подготвило за най-важното разкритие в кариерата ѝ — подготовката на руския олигарх и трафикант на оръжие Иван Харков да продаде някои от най-модерните руски оръжия на терористи от Ал Кайда. Макар да не бе публикувана в „Газета“, историята бе довела до

убийството на двама колеги на Олга. Първият от тях — Александър Лубин, бе убит с нож в хотелска стая във френския ски курорт Куршевел. Вторият — редакторът Борис Островски, бе умрял в ръцете на Алон на пода в базиликата „Свети Петър“ вследствие на отравяне. Ако не бяха Габриел и Григорий Булганов, Олга Сухова със сигурност също щеше да бъде убита.

Опасното естество на работата на Олга и постоянните заплахи срещу живота ѝ бяха развили у нея тънък усет на опитен разузнавач. Също като Алон, тя допускаше, че всички стаи, дори и в собствения ѝ дом, се подслушват. По-добре беше важните разговори да се водят на обществени места. Това обясняваше защо пет минути след пристигането на Габриел двамата крачеха по ветровития тротоар на Сейнт Клемънтс Стрийт. Алон слушаше потропването на ботушите ѝ по плочника и си мислеше за облачния следобед в Москва, когато бяха вървели по алеите на Новодевичето гробище, следени от сменящи се екипи на руското разузнаване. *Може би сега трябва да ме целунете, господин Голани. По-добре е ФСБ да останат с впечатлението, че възнамеряваме да станем любовници.*

— Липсва ли ви? — попита той.

— Москва? — Тя се усмихна тъжно. — Много ми липсва. Шумът. Миризмите. Ужасният уличен трафик. Понякога откривам, че ми липсва даже и снегът. Вече е почти край на януари, а няма дори една снежинка. Синоптичката от Би Би Си нарича това кратко застудяване. А в Москва го наричаме пролетно време. — Тя погледна към него. — В Оксфорд вали ли изобщо сняг?

— Дори и да вали, няма да е като в родината ви.

— Нищо не е като у дома. Оксфорд е прекрасен град, но трябва да призная, че го намирам за доста скучен. Москва има много проблеми, но поне никога не е скучна. Може да ви се стори трудно за разбиране, но отчаяно ми липсва професията на руски журналист.

— Веднъж една много мъдра и красива жена ми каза, че в Русия няма журналистика — или поне не истинска журналистика.

— Вярно е. Политическият режим успя да накара критиците му в пресата да замлъкнат не с открита цензура, а чрез убийства, сплашване и насилствена смяна на собствениците на изданията. Сега „Газета“ е само един скандален таблоид, пълен с истории за поп звезди,

извънземни и върколаци, живеещи в горите край Москва. Сигурно ще се зарадвате да узнаете, че тиражът му е по-голям от когато и да било.

— Поне никого не убиват.

— Така е. Горкият Борис бе последната жертва.

Олга тъжно стисна ръката на Габриел.

— Миналия месец се натъкнах в сайта на „Газета“ на материал за Иван. Беше присъствал на вечерно парти по случай откриването на нов ресторант в Москва. Новата му съпруга — Екатерина, беше очарователна, както винаги. Самият Иван изглеждаше доста добре. Всъщност имаше слънчев загар. — Тя сбърчи чело. — Къде според вас е успял да придобие тен в Русия посред зима? В някой солариум? Не, не мисля. Иван не е от хората, които подлагат кожата си на изкуствено лъчение. Той е свикнал да придобива тен в Сен Тропе. Може да се е промъкнал с фалшив паспорт в Куршевел, за да покара малко ски по Коледа. Или пък е посетил някое от своите стари убежища в Африка.

— Получаваме доклади, че възстановява своите стари мрежи.

— Не думайте.

— Чули ли сте подобно нещо?

— Честно казано, опитвам се да не мисля за Иван. Имам блог. Той е доста популярен тук, във Великобритания, както и в Москва. От ФСБ започнаха постоянни кибератаки срещу него. — Тя се усмихна. — Доставя ми огромно удоволствие да знам, че мога да дразня Кремъл даже от една малка къща в Каули.

— Може би ще е по-мъдро от ваша страна да...

— Да направя какво? — прекъсна го тя. — Да си трая? Хората в Русия мълчат прекалено дълго. Режимът използва това мълчание като оправдание, за да смаже всяко подобие на демокрация и да наложи форма на по-мек тоталитаризъм. Някой трябва да говори. Ако трябва да съм аз, така да бъде. Правила съм го и преди.

Бяха стигнали до другия край на моста Магдален — страната на кулите с високи шпилове, сградите от варовик и великите мисли. Олга спря на Хай Стрийт и се престори, че чете таблото за обяви.

— Трябва да призная, че не бях изненадана, когато Греъм Сиймор позвъни снощи, за да ми каже, че ще дойдете. Предполагам, че е във връзка с Григорий. Той е изчезнал, нали?

Габриел кимна утвърдително.

— Опасявах се от това, когато той не ми се обади. Никога преди не го е правил. — Олга замълча за миг, после попита: — Как пътувахте от Лондон до Оксфорд?

— С влака от Падингтън.

— Британците проследиха ли ви?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Колкото може някой да бъде сигурен.

— Ами руснаци? Проследиха ли ви руснаци?

— До този момент те като че ли не знаят за моето присъствие.

— Съмнявам се, че ще е задълго. — Тя погледна през улицата към входа на Оксфордската ботаническа градина. — Да поговорим там, а? Винаги съм харесвала градините през зимата.

17. ОКСФОРД

— Боже мой! — прошепна тя. — Кога ще свърши това? Ще свърши ли изобщо някога?

— Възможно ли е, Олга? Възможно ли е Григорий да се е прибрал вкъщи по собствено желание?

Тя избърса сълзите си и огледа градината.

— Били ли сте тук и преди?

Въпросът изглеждаше странен предвид това, което току-що ѝ беше казал. Но той познаваше Олга достатъчно добре, за да разбере, че не е зададен без причина.

— Това е първото ми посещение.

— Преди сто и петдесет години един математик от Крайстчърч Колидж имал обичая да идва тук с едно момиченце и двете му сестри. Математикът бил Чарлс Латуидж Доджсън, а момиченцето — Алис Лидъл. Техните посещения му послужили като вдъхновение за книга, която написал под псевдонима Луис Карол, и тя, разбира се, е „Алиса в Страната на чудесата“. Подхожда, не мислите ли?

— И как?

— Защото теорията на англичаните за Григорий е история, достойна за Луис Карол. Неговата ненавист към режима и старата му служба беше реална. Идеята, че би се върнал доброволно в Русия, е абсурдна.

Те седнаха на една дървена пейка в средата на градината близо до фонтана. Габриел не беше казал на Олга, че е стигнал до същото заключение или че има снимково доказателство в подкрепа на него.

— Работили сте с него над книгата му.

— Така е.

— Прекарвахте ли известно време заедно?

— Повече, отколкото британците вероятно са си давали сметка.

— Колко често го виждахте?

Олга се загледа в небето, търсейки отговор.

— През две седмици.

— Къде се срещахте?

— Обикновено тук, в Оксфорд. Ходих до Лондон два-три пъти, когато имах нужда да сменя обстановката.

— Как си уговаряхте срещите?

— По телефона.

— Открито ли говорехте по телефона?

— Използвахме доста примитивен код. Григорий каза, че подслушвателните възможности на руските служби не са каквито са били преди, но все пак са достатъчно добри, за да се вземат някои разумни предпазни мерки.

— С какво идваше той дотук?

— Като вас. С влака от Падингтън.

— Внимаваше ли?

— Така казваше.

— Идвал ли е в дома ви?

— Понякога.

— А другите пъти?

— Срецахме се в центъра на града, за да обядваме или да прием кафе. — Тя посочи към кулата на колежа „Магдален“. — От другата страна на улицата има чудесно кафене, наречено „Куинс Лейн“. Григорий много го харесваше.

Габриел го знаеше. „Куинс Лейн“ беше най-старото кафене в Оксфорд. В момента обаче мислите му бяха другаде. Две жени към края на средната възраст току-що бяха влезли в градината. Едната се бореше с брошура под напора на вятъра, а другата завързваше шалче под брадичката си. Алон ги огледа внимателно, после продължи да задава въпроси:

— А къде се срещахте в Лондон?

— В една отвратителна закувалня за бързо хранене близо до станцията на метрото „Нотинг Хил Гейт“. Той я харесваше, защото беше близо до руското посолство. Доставяше му първерзно удоволствие от време на време да минава край него — просто за забавление.

Руското посолство — бяла постройка с формата на сватбена торта, заобиколена от висока ограда — се издигаше в северния край на Кенсингтън Палас Гардънс. Предния ден следобед Габриел бе минал покрай него, докато убиваше време преди срещата с Грѐм Сиймор.

— Ходили ли сте някога у тях?

— Не, но описанието на дома му ме караше малко да завиждам. Жалко, че не съм била главорез от ФСБ. Щях да си поискам хубава лондонска къща заедно с новия ми британски паспорт.

— Колко време оставаше Григорий, когато идваше тук?

— Два или три часа, понякога малко повече.

— Прекарвал ли е някоя нощ тук?

— Да не би да питате дали сме били любовници?

— Просто питам.

— Не, никога не е прекарвал нощта тук.

— А бяхте ли любовници?

— Не, не бяхме. Никога не бих правила любов с мъж, който толкова много прилича на Ленин.

— Това ли е единствената причина?

— Преди е работил във ФСБ. Тези копелета си затвориха очите, когато много от приятелите ми бяха убити. Освен това, Григорий не се интересуваше от мен. Той все още обичаше жена си.

— Ирина? Според Григорий, те едва не са се избили помежду си, преди най-сетне да получат развод.

— Възгледите му сигурно са се променили от позицията на времето и пространството. Той каза, че е бил глупак, че е бил твърде погълнат от работата си. Тя се срещала с друг мъж, но все още не се била съгласила да се омъжи за него. Григорий смяташе, че би могъл да я отдели от този мъж и да я доведе в Англия. Искаше Ирина да знае колко важна личност е станал. Мислеше, че тя отново ще се влюби в него, ако може да го види в новото му амплоа и в новата му шиказна къща в Лондон.

— Той установи ли контакт с нея?

Олга кимна утвърдително.

— Тя отговори ли на новите му предложения?

— Явно да, но Григорий никога не навлизаше в подробности.

— Ако правилно си спомням, тя беше туристически агент.

— Ирина работи за туристическа агенция, наречена „Галактика“, чийто офис е на улица „Тверская“ в Москва. Тя урежда полети и резервации за хотел за руснаци, пътуващи до Западна Европа. „Галактика“ обслужва клиента от висшето общество. *Новите руснаци* — добави Олга с подчертано презрение. — Онези руснаци, които обичат да прекарват зимата в Куршевел, а лятото — в Сен Тропе.

Младата жена измъкна кутия цигари от джоба на палтото си.

— Подозирам, че в момента бизнесът на агенция „Галактика“ е доста замрял. Глобалната рецесия удари Русия изключително зле. — Тя не направи опит да прикрие удоволствието, което ѝ доставяше това развитие на нещата. — Но това бе предвидимо. Икономиките, които зависят от природни ресурси, винаги са уязвими от неизбежния цикъл на подеми и спадове. Човек се пита как ли ще реагира режимът на тази нова реалност.

Олга извади цигара от кутията и я мушна между устните си. Когато Габриел ѝ напомни, че пушенето в градината е забранено, тя отговори, като все пак си запали цигарата:

— Сега може и да имам британски паспорт, но все още съм рускиня. Табелите „Пушенето забранено“ не означават нищо за нас.

— И се чудите защо руснаците умират на петдесет и осем години.

— Само мъжете. Ние, жените, живеем по-дълго.

Олга издуха облак дим, който вятърът отнесе право в лицето на Алон. Тя се извини и си смени мястото с него.

— Спомням си нощта, когато всички избягахме заедно — четиримата, натъпкани в онази малка волга, обикалящи по затъntenите пътища на Русия. Григорий и аз пушихме като комини. Вие, с превръзка на окото, се бяхте облегли на прозореца и ни молехте да спрем. Обаче ние не можехме. Бяхме ужасени. Но също така бяхме развълнувани от мисълта какво ни очаква занапред. Двамата с Григорий имахме толкова големи надежди. Щяхме да променим Русия. Надеждите на Елена бяха по-скромни. Тя просто искаше отново да види децата си. — Олга издуха дима през рамо и го погледна. — Виждали ли сте я?

— Елена ли? — Алон поклати отрицателно глава.

— Говорили ли сте с нея?

— Нито дума.

— Изобщо не сте контактували?

— Тя ми написа писмо. Нарисувах една картина за нея.

Габриел я помоли да хвърли цигарата. Докато тя скриваше фасата между чакъла в краката си, той видя група от четирима туристи да влиза в градината.

— Какво си помислихте, когато Григорий стана знаменитост?

— Възхитих се на смелостта му, но си помислих, че е глупаво да води толкова открит живот. Казах му да стои в сянка. Предупредих го, че ще си навлече неприятности. Той не ме послуша. Беше попаднал под влиянието на Виктор.

— Виктор?

— Виктор Орлов.

Габриел естествено си спомни името. Виктор Орлов бе един от първите руски олигарси — малка група дръзки капиталисти, които си бяха присвоили ценните активи на бившата съветска държава и бяха натрупали милиарди. Докато обикновените руснаци се бореха да оцелеят, Виктор бе спечелил много пари от търговия с петрол и стомана. Накрая бе влязъл в конфликт с управниците след Елцин и бе избягал във Великобритания, изпреварвайки заповедта за ареста му. Сега бе един от най-гръмогласните, макар и ненадеждни критици на режима. Той рядко позволяваше на тривиални неща като фактите да попречат на непристойните обвинения, които редовно отправяше срещу руския президент и неговите близки приятели в Кремъл.

— Имали ли сте вземане-даване с него? — попита Алон.

— С Виктор? — Ольга предпазливо се усмихна. — Веднъж, преди сто години, в Москва. Беше точно след като Елцин напусна поста. Новите господари на Кремъл искаха Орлов доброволно да продаде бизнеса си обратно на държавата — естествено на съвсем ниски цени. По разбираеми причини той не бе заинтересован от предложението. После нещата загрубяха, но пък то винаги става така. В Кремъл се заговори за хайки и конфискация на имоти. Ето как постъпва Кремъл, когато иска нещо. Използва силата на държавата.

— И Виктор си е помислил, че вие можете да му помогнете?

— Покани ме на обяд. Каза, че имал изключителна новина за мен: човек, чиято работа била да осигурява млади жени за личните развлечения на президента. Твърде млади жени, Габриел. Когато му казах, че няма да се занимавам с историята, той се ядоса. След месец избяга от страната. Официално руснаците искат той да се върне, за да му бъдат повдигнати обвинения за неплатени данъци и измами.

— А неофициално?

— Кремъл иска Виктор да му отстъпи мажоритарния си дял в гигантската сибирска енергийна компания „Русойл“. Стойността на дела му възлиза на много милиарди американски долари.

— Какво искаше Орлов от Григорий?

— Мотивите на Виктор за противопоставяне на Кремъл бяха ужасно прозрачни и никак не бяха възвишени. Григорий му даде нещо, което той никога не е имал.

— Почтеност.

— Точно така. Нещо повече, Булганов знаеше някои от най-страшните тайни на режима. Тайни, които Орлов можеше да използва като оръжие. Григорий беше като отговор на молитвите му и Виктор се възползва от него. Така постъпва той. Използва хората. И когато те вече не са ценни за него, ги хвърля на вълците.

— Казахте ли тези неща на Григорий?

— Разбира се, но без особено голям успех. Булганов смяташе, че може да се грижи за себе си, и не му харесваше журналист да му казва да си отваря очите на четири. Беше като възрастен мъж, влюбен в красиво момиче. Не мислеше нормално. Харесваше му да бъде край Виктор: колите, празненствата, къщите, скъпите вина. Това беше като дрога за него. Григорий беше пристрастен.

— Кога го видяхте за последен път?

— Преди две седмици. Беше много развълнуван. Въодушевен. Както изглеждаше, Ирина мислеше сериозно да дойде в Лондон. Ала в същото време беше и нервен.

— Заради Ирина?

— Не, за сигурността си. Беше убеден, че е следен.

— От кого?

— Не навлезе в подробности. Даде ми новите страници от ръкописа си. После ми връчи едно писмо. Каза ми, че ако някога с него се случи нещо, един приятел ще го потърси. Беше убеден, че в крайна сметка този мъж ще дойде в Оксфорд, за да ме види. Григорий харесваше този мъж и много го уважаваше. Очевидно двамата бяха сключили някакво споразумение по време на едно дълго пътуване през руската провинция. — Тя мушна писмото в ръката на Габриел и си запали нова цигара. — Трябва да призная, че не си спомням да съм го чула. По онова време сигурно съм спяла.

18. ОКСФОРД

— Не го ли прочетохте? — попита Алон.

— Не.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Защо?

— Защото някога бяхте най-известната разследваща журналистка в Русия.

— И?

— Разследващите журналисти са любопитни по природа.

— Като шпионите?

— Да, като шпионите.

— Не чета чужди писма. Това е непристойно.

Седяха в кафене „Куинс Лейн“ срещу решетъчния прозорец. Габриел бе с лице към улицата, а Олга — с лице към оживеното помещение. Тя държеше писмото в едната си ръка, а в другата — чаша чай.

— Мисля, че то слага край на дебата дали Григорий е дезертирал отново, или е бил отвлечен.

— И то доста убедително.

По една случайност писмото се състоеше от пет изречения, но за разлика от фалшифицираното, което обявяваше повторната измяна на Булганов, то бе написано на компютър, а не на ръка. Писмото не съдържаше обръщение, защото обръщението не бе безопасно. Габриел го взе от Олга и пак го прочете.

„Ако това е в теб, значи Иван ме е заловил. Няма на кого да се сърдя, освен на себе си, така че не се чувствай длъжен да спазиш обещанието, което ми даде онази нощ в Русия. Искам да те помоля за една услуга; опасявам се, че желанието ми да се събера отново с жена ми може да я е изложило на опасност. Ще ти бъда благодарен, ако вашите сътрудници в Москва я наглеждат от време на време. И

накрая позволи ми да ти дам един малък съвет от гроба:
«Действай внимателно».

Към писмото бе прикачена с кламер снимка три на пет сантиметра. На нея се виждаха Григорий и бившата му съпруга, седящи до отрупана с бутилки водка маса, в едни по-щастливи времена. Ирина Булганова бе привлекателна жена с късо подстригана руса коса и стегнато тяло, което говореше за спортна младост. Алон не я беше виждал преди. Въпреки това, лицето ѝ му се стори някак смътно познато.

— Вярвате ли на написаното? — попита Олга.

— На коя част?

— Частта за Иван. Възможно ли е той действително да е извършил толкова сложна операция?

— Харков е кагебист до мозъка на костите. Неговата мрежа за трафик на оръжие беше най-сложната, която светът е виждал. Той използваше десетки бивши и настоящи разузнавачи, в това число и самия Григорий. Булганов е получавал пари от Иван. После го предаде. В Русия цената на предателството си е все същата.

— *Высшая мера* — каза тихо Олга.

— Най-крайната мярка за наказание.

— Мислите ли, че е мъртъв?

— Възможно е. — Габриел направи пауза и додаде: — Обаче се съмнявам.

— Но той изчезна преди седмица!

— Може да изглежда, че е минало много време, но не е. Иван ще иска да получи информация — всичко, което Григорий е казал на британците и американците за неговата мрежа. Подозирам, че момчетата от Лубянка също ще искат да го понатупат. Руснаците са много търпеливи, когато става дума за враждебни разпити. Наричат го *изстискване до дупка* на източника.

— Колко очарователно.

— Те са последователи на Дзержински, Ежов и Берия. Не са много чаровни, особено когато става дума за някого, който е разкрил тайни от кухнята на британците и американците.

— Да разбирам ли, че и вие сте правили такива неща?

— Разпити? — Габриел поклати отрицателно глава. — Честно казано, те никога не са били моя специалност.

— Колко време отнема да се проведат „както трябва“?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали субектът сътрудничи или не. Дори и да сътрудничи, може да отнеме седмици или месеци, за да се уверят следователите, че е казал всичко, което те искат да научат. Само попитайте задържаните в залива Гуантанамо. Някои от тях са били разпитвани безмилостно години наред.

— Горкият Григорий. Горкият глупав Григорий.

— Наистина беше глупав. Не трябваше да живее така открито. Освен това трябваше да си държи устата затворена. Той просто си просеше проблеми.

— Има ли някакъв начин да бъде върнат?

— Не е изключено. Но сега съм загрижен за вас.

Габриел погледна през прозореца. Слънцето се бе скрило зад покривите на колежа и сега над Хай Стрийт се бе спуснала сянка. Един автобус мина с грохот, последван от колона студенти на велосипеди.

— Вие сте контактували с него, Олга. Той знае всичко за вас. Вашата нова самоличност, адреса ви. Трябва да допуснем, че сега Иван също ги знае.

— Разполагам с телефонен номер, на който да се обадя в случай на нужда. Британците твърдят, че могат да ме приберат в рамките на няколко минути.

— Както вероятно се досещате, тези дни не съм много впечатлен от британската сигурност.

— Да не възнамерявате да ме преместите от Оксфорд, без да им кажете?

— Със сила, ако е необходимо. Къде е британският ви паспорт?

— В горното чекмедже на нощното шкафче.

— Ще ви трябва заедно с някакви дрехи и всичко друго, което не искате да изоставяте.

— Имам нужда от компютъра и документите ми. И от Касандра. Няма да тръгна без Касандра.

— Коя е Касандра?

— Моята котка.
— Ще ѝ оставим храна и вода в изобилие. Утре ще изпратя някого да я прибере.
— Но тя е привързана към мен.
— Дори да е котка водач, не е разрешено да пътува с „Евростар“.
— „Евростар“?
— Отиваме в Париж. И трябва да побързаме, ако искаме да хванем последния влак.
— В колко часа тръгва?
„В седем и тридесет и девет — помисли си той. — Нито минута по-късно“.

19. ОКСФОРД

Оксфордският градски автобус № 5 тръгва от гарата, минава през района на търговския център „Темпларс Скуеър“, над моста Магдален и стига до далечния квартал Блекбърд Лейс. Габриел и Олга се качиха пред колежа „Ол Соулс“ и слязоха на първата спирка на Каули Роуд. С тях слязоха още петима пътници. Четирима от тях тръгнаха по пътя си. Петият — мъж на средна възраст, повървя малко след тях, преди да влезе в църквата на ъгъла на Джун Стрийт. От нея долетяха гласовете на молещите се.

— Всяка сряда има вечерна служба.

— Изчакайте вътре, докато взема нещата ви.

— Искам да се сбогувам с Касандра и да се уверя, че е добре.

— Не ми ли вярвате, че ще я нахраня?

— Обзалагам се, че не обичате животните.

— В действителност е точно обратното. И имам белези, с които да го докажа.

Те завиха по Ректърс Роуд и се отправиха право към вратата на Олга. Нейният велосипед още бе облегнат на казана за боклук зад ниската тухлена стена. На бравата висеше лимоненозелена диплянка, рекламираща нова индийска храна. Олга я свали, преди да мушне ключа в ключалката, но той отказа да се завърти. После някъде на притъмнялата улица забоботи автомобилен двигател. Алон усети, че тилът му пламва.

За обикновен човек двете последователни събития вероятно нямаше да означават нищо. Но за такъв като Габриел те бяха като примигваща неонена табела, предупреждаваща за опасност. Обръщайки бързо глава надясно, той видя, че колата приближава с висока скорост и загасени фарове откъм Сейнт Клемънтс Стрийт. Шофьорът бе широкоплещест и държеше спокойно волана с две ръце. Алон забеляза, че точно зад него от отворения прозорец се подава предмет с позната форма — полуавтоматичен пистолет, снабден със заглушител.

Бяха хванати в капан точно както Григорий бе попаднал в клопка преди тях. Ала това нямаше да бъде отвличане. Щеше да бъде елиминираща операция. За да оцелеят през следващите десет секунди, от Габриел се изискваше да действа отбранително — нещо, което нарушаваше десетилетия натрупан опит и обучение. За съжаление, нямаше избор. Беше дошъл невъоръжен в Оксфорд.

Той направи крачка назад и нанесе силен ритник на вратата. Солидна като стена, тя не помръдна. Като хвърли поглед наляво, Алон видя малкия участък земя, настлан с бял чакъл. Когато първите куршуми се забиха във фасадата на къщата, той сграбчи Олга за ръката и я принуди да залегне зад ниската тухлена стена.

Стрелбата трая не повече от пет секунди — колкото да се изпразни един пълнител, помисли си Габриел — и шофьорът не спря, за да може стрелецът да смени пълнителя или оръжието. Алон повдигна глава, докато автомобилът вземаше лекия завой на пътя, и успя да затвърди първоначалното си впечатление за марката и модела.

„Воксхол Инсигния“.

Лимузина.

Тъмносиня.

Мисля, че го наричат тъмносин металик...

— Ще ме смачкате.

— Добре ли сте?

— Така мисля. Обаче ми напомнете никога повече да не ви разрешавам да ме изпращате до вкъщи.

Габриел остана на земята още миг, после се изправи и отново нанесе ритник на вратата, този път подсилен от притока на адреналин и гняв. Бравата поддаде и вратата се отвори с трясък, сякаш ударена от взривна вълна. Като пристъпи внимателно в антрето, той забеляза чифт котешки очи, които го гледаха спокойно от долния край на стълбите. Олга грабна котката и я притисна до гърдите си.

— Няма да тръгна оттук без нея.

— Просто побързайте, госпожице Чесникова. Искам да тръгнем, преди хората с пистолета да се върнат, за да довършат работата си.

ВТОРА ЧАСТ АНАТОЛИЙ

20. КВАРТАЛ МАРЕ, ПАРИЖ

Парижкият квартал Маре се простира на десния бряг на Сена и заема част от трети и четвърти арондисман. Някога благостанна местност, по време на монархията той станал модно за живеене място, бедняшки работнически квартал след Революцията, а през ХХ в. — най-населеният с евреи район на града. Сцена на кошмарна нацистка хайка през Втората световна война, през шейсетте години на ХХ в. той бил изпаднал в пълна разруха, когато правителството предприело съгласувани действия, за да го върне към живот. Понастоящем един от най-модерните квартали на Париж, Маре е пълен с луксозни бутици, музеи на изкуството и модни ресторанти.

В един такъв ресторант на Рю дез Аршив Узи Навот чакаше в късния следобед на следващия ден. Беше облечен с пуловер с поло яка, който създаваше впечатление, че главата му е забита направо в широките рамене. Той едва вдигна очи, когато Габриел и Олга седнаха.

Двамата бяха пристигнали в Париж малко след десет часа предната вечер и се бяха настанили в малък мрачен хотел от другата страна на улицата срещу Гар дю Нор. Пътуването бе минало спокойно, без повече нападения от руски убийци, и котката на Олга се бе държала така, както можеше да се очаква, докато се возеха с влака от Оксфорд до гара Паддингтън. Поради забраната на „Евростар“ за превоз на домашни любимци Габриел не бе имал друг избор, освен да намери квартира за котката в Лондон. Беше я открил в една художествена галерия в квартал Сейнт Джеймс, притежавана от мъж на име Джулиан Ишъруд. През годините Ишъруд бе понесъл много унижения заради тайната си връзка със Службата, но да му натрапят чужда котка без предупреждение бе „крайна обида“, както се изрази той. Обаче настроението му се промени драстично, когато видя Олга. Но пък и Габриел знаеше, че ще стане така. Джулиан Ишъруд имаше слабост към три неща: италианската живопис, френското вино и хубавите жени. Особено рускините. И подобно на Узи Навот, той лесно бе успокоен.

— Не разбирам защо трябваше да идваме на това място — каза Навот сега. — Знаеш колко много обичам пилешкото задушено в ресторанта на Жо Голденберг.

— Той е затворен, Узи. Не си ли чул?

— Знам, но все още не мога да повярвам. Какво е Маре без Жо Голденберг?

Над половин век прочутият ресторант за кашер деликатеси бе заемал ъгъла на Рю де Розие № 7. Евреи от цял свят се бяха тълпели на протритите червени пейки в ресторанта и се бяха тъпкали с хайвер, пастет от черен дроб и картофени кюфтета. Това бяха правили и френски филмови звезди, министри от правителството и известни писатели и журналисти. Обаче славата бе направила ресторанта на Жо Голденберг примамлива мишена за екстремисти и терористи и през август 1982 година шестима от постоянните му клиенти бяха убити при нападение с гранати и автомати, извършено от палестинската терористична групировка на Абу Нидал. В крайна сметка не тероризмът бе съсипал тази парижка забележителност, а растящите наеми и постоянните глоби за лоши санитарни условия.

— Имаш късмет, че това пиле не те уби, Узи. Бог знае колко дълго е престоявало, преди да го сипят в чиния и да ти го сервират.

— Беше превъзходно. Такъв беше и боршът. Ти харесваше борша там.

— Ненавиждам борша. Винаги съм го мразил.

— Тогава защо си го поръчваше?

— Ти ми го поръчваше, а после го изяждаше вместо мен.

— Не си го спомням по този начин.

— Както кажеш, Узи.

До този момент двамата си бяха говорили бързо на френски. Навот се обърна към Олга и попита на английски:

— Не бихте ли се насладили на купичка хубав борш, госпожице Сухова?

— Аз съм рускиня. Защо, за бога, да идвам в Париж и да си поръчвам борш?

Узи погледна Габриел.

— Винаги ли е така дружелюбна? — попита той на иврит.

— Руснаците имат черно чувство за хумор.

— Обзалагам се, че е така. — Навот се загледа през прозореца към тясната уличка. — Това място се е променило, откакто напуснах Париж. Обичах да идвам тук винаги, когато имах няколко свободни часа. Беше като малка частица от Тел Авив, точно в центъра на Париж. Сега... — Поклати бавно глава. — Това е просто поредното място, където можеш да купиш дамска чанта или скъпи бижута. Вече не можеш да намериш тук даже хубави фалафели^[1].

— Кметът иска да бъде точно така — чисто и спретнато, с много модни магазини, плащащи високи наеми и високи данъци. Преди няколко месеца дори се опитаха да открият заведение на „Макдоналдс“, обаче кварталът се разбунтува. Горкият Жо Голденберг не можеше повече да поддържа ресторанта. Накрая наемът му беше триста хиляди евро на година.

— Нищо чудно, че кухнята му беше в безпорядък.

Навот се зачете в менюто. Когато отново заговори, тонът му определено не бе така сърдечен:

— Да видим дали правилно съм разбрал. Дойдох в Италия и ти наредих да се върнеш в Израел, защото смятаме, че животът ти може да е в опасност. Ти ми каза, че са ти нужни три дни, за да завършиш картината, и аз — като пълен глупак — се съгласих. Двайсет и четири часа по-късно научих, че си се измъкнал от телохранителите и си отишъл в Лондон да разследваш изчезването на Григорий Булганов — руския беглец номер едно. А тази сутрин получавам съобщение, че си пристигнал в Париж, придружен от руския беглец номер две — Олга Сухова. Пропуснах ли нещо?

— Наложих се да оставим котката на Олга в галерията на Ишърууд. Трябва да изпратиш някого от лондонската ни централа да я прибере. Иначе Джулиан може да я остави да избяга в Грийн Парк.

Алон извади писмото на Григорий от джоба на самото си и го сложи на масата. Узи го прочете мълчаливо с непроницаемо изражение, после вдигна поглед.

— Искам да знам всичко, което си правил, докато беше в Англия, Габриел. Никакво спестяване или премълчаване, никакви изменения или съкращения. Разбираш ли?

Алон даде на Навот пълен отчет, като започна с първата си среща с Греъм Сиймор и завърши с опита за убийство пред вратата на Олга.

— Блокирали са ключалката?

— Беше майсторски свършена работа.

— Срамота е, че стрелецът не е разбрал, че си невъоръжен. Можел е просто да скочи от колата и да те убие.

— Не го мислиш наистина, нали, Узи?

— Не, но ми става по-добре, като го казвам. Доста немарливо за руска ударна група, не смяташ ли?

— Не е толкова лесно да убиеш някого от движеща се кола.

— Освен ако не си Габриел Алон. Когато *ние* набележим някого, той умира. Обикновено и при руснаците е така. Те са фанатици, когато става дума за планиране и подготовка.

Габриел кимна в знак на съгласие.

— Тогава защо са изпратили в Оксфорд двама аматьори?

— Защото са предполагали, че ще е лесно. Вероятно са си помислили, че вторият ешелон ще се справи.

— Допускаш, че целта е била Олга, а не ти?

— Точно така.

— Какво те кара да си толкова сигурен?

— Бях в страната само от три дни. Дори и ние щяхме да бъдем сериозно затруднени да организираме удар така бързо.

— Тогава защо не са се отказали, като са видели, че не е сама?

— Може просто да са ме взели по погрешка за приятел на Олга или за някой от нейните студенти, а не за човек, който се хвърля на земята, когато бравата внезапно престане да функционира.

Един сервитьор се приближи до масата им. Навот го отпрати с леко махване.

— Щеше да бъде по-умно, ако бе споделил някои от тези наблюдения със Сиймор. Той ти е разрешил да проведеш собствено разследване за изчезването на Григорий. И как си му се отплатил? Като си се измъкнал от страната с друг от неговите бегълци. — Узи се усмихна горчиво. — Двамата с Греъм бихме могли да си основем собствен малък клуб. Хора, които са ти се доверили, за да бъдат измамани.

Навот погледна към Олга и премина от иврит на английски:

— Вашите съседи са забелязали дупките от куршуми и разбитата входна врата чак към осем часа вечерта. Когато не са ви намерили, са се обадили на полицията в долината на Темза.

— Опасявам се, че знам какво е последвало — каза тя. — Тъй като адресът ми беше със специален статут на сигурност, дежурният офицер веднага се е свързал с началника на полицията.

— И познайте какво е направил той.

— Предполагам, че е позвънил в Министерството на вътрешните работи в Лондон. А оттам са се свързали с Греъм Сиймор.

Погледът на Узи се премести от Олга на Габриел.

— И какво мислиш, че е направил Сиймор?

— Позвънил е на шефа на лондонската ни централа.

— Който през изминалите три дни тайно е претърсвал града, за да те намери — добави Навот. — И когато Греъм се е свързал с шефа на централата ни, му е теглил едно конско. Поздравления, Габриел. Успя да доведеш до нов спад в отношенията между британците и Службата. Те искат пълно обяснение за случилото се снощи в Оксфорд. Също така искат да им върнем бегълката. Греъм Сиймор ни очаква в Лондон утре сутринта, и то по-раничко.

— Нас?

— Мен, теб и Олга. — После, сякаш току-що му бе хрумнало, Навот добави: — И Стареца също.

— Как успя Шамрон да се замеси в това?

— По същия начин, както винаги го прави. Той ненавижда вакуума. Щом види празно място, веднага го запълва.

— Кажу ми да си остане в Тиберия. Кажу ми, че можем да се справим.

— Моля те, Габриел. Що се отнася до Шамрон, ние още сме като две хлапета, които се мъчат да се научат да карат колело, а той не може да се реши да пусне седалката. Освен това е твърде късно. Ари вече е тук.

— Къде е?

— В една безопасна квартира в Монмартър. Олга и аз ще останем тук и ще се опознаем по-добре. Шамрон иска да поговори с теб. На четири очи.

— За какво?

— Не ми каза. В крайна сметка аз съм само шефът на „Специални операции“.

Узи погледна менюто и се намръщи.

— Няма пилешко задушено. Знаеш колко харесвах пилешкото задушено на Жо Голденберг. Единственото по-хубаво нещо от него беше боршът.

[1] Кюфтенца от нахут, към които понякога се прибавя и бакла.
— Б.пр. ↑

21. МОНМАРТЪР, ПАРИЖ

Жилищната кооперация се издигаше в източния край на Монмартър, близо до гробището. Имаше малък вътрешен двор и елегантно стълбище, покрито с протрита пътека. Апартаментът се намирал на третия етаж; от прозореца на комфортно обзаведената всекидневна можеше да се види белият купол на базиликата „Сакре Кьор“, ако Шамрон не закриваше гледката. Като чу скърцането на вратата, той бавно се обърна и дълго гледа Габриел, сякаш се чудеше дали да го застреля, или да го хвърли на подивелите бездомни кучета. Носеше сив костюм на ситно райе и скъпа копринена вратовръзка с цвят на полирано сребро. Те му придаваха вид на застаряващ средноевропейски бизнесмен, който е направил състояние по непочтен начин и никога не е губил на бакара.

— Липсваше ми на обяда, Ари.

— Аз не обядвам.

— Дори и когато си в Париж?

— Ненавиждам Париж. Особено през зимата.

Той измъкна табакера от горния джоб на сакото си и отвори с палец капачето.

— Мислех, че окончателно си спрял пушенето.

— И аз си мислех, че завършваш картината в Италия. — Шамрон извади цигара, почука три пъти края ѝ върху капака на табакерата и я мушна между устните си. — И се чудиш защо не се оттеглям.

Запалката му проблесна. Не беше очуканата стара „Зипо“, която ползваше вкъщи, а лъскава сребърна запалка, от която по команда на Ари лумна синьо пламъче. Обаче цигарата му беше от обичайната марка. Турска и без филтър, тя изпускаше остра миризма, която бе уникална за Шамрон, както специфичната му походка и непреклонното му намерение да смачка всеки, който е достатъчно глупав да му се противопостави.

Да се опише влиянието на Ари Шамрон върху отбраната и сигурността на Израел бе равносилно на това да се обясни ролята, която водата е изиграла за зараждането и поддържането на живота на

земята. В много отношения Шамрон *беше* самата държава. Беше се сражавал във войната, довела до възстановяването на Израел, и бе прекарал следващите шейсет години в защита на страната от множеството врагове, които се стремяха да я унищожат. Звездата му бе блестяла най-ярко по време на войни и кризи. Беше назначен за първи път за директор на Службата малко след катастрофата на войната Йом Кипур през 1973 година и бе служил като такъв по-дълго от всеки друг шеф преди и след него. Когато серия от публични скандали бе съсипала репутацията на Службата, той бе помолен да се върне на работа и с помощта на Габриел бе възвърнал на Службата предишната ѝ слава. Второто му пенсиониране, както и първото, беше принудително. В някои среди то бе свързвано с разрушението на Втория храм^[1]!

Сега Шамрон бе в ролята на сивия кардинал. Въпреки че вече нямаше официален пост или звание, той оставаше скритата ръка, която ръководеше израелската сигурност. Не беше необичайно да влезеш в дома му посреднощ и да намериш няколко мъже по ризи, насядали около кухненската маса, да си крещят един на друг сред гъст облак от цигарен дим, а клетата Геула — неговата многострадална съпруга — да седи в съседната стая с плетката си и любимия си Моцарт в очакване момчетата да си тръгнат, за да раздигне масата.

— Успя да вдигнеш доста шум от другата страна на Ламанша, синко. Но пък това ти стана специалитет. — Шамрон издуха струя дим към тавана, където той се завъртя в полумрака като струпващи се буреносни облаци. — Твоят приятел Греъм Сиймор очевидно се бори да запази поста си. *Мазел тов*^[2], Габриел. Не е лошо за три дни работа.

— Греъм ще оцелее. Винаги го прави.

— И на каква цена? — Ари зададе въпроса по-скоро на себе си. — Даунинг Стрийт и висшият ешелон на МИ5 и МИ6 вдигат врява за твоите действия. Те правят неприятни предложения да се преустанови сътрудничеството с нас по широк кръг деликатни въпроси. Точно сега се нуждаем от тях, Габриел. Ти също.

— Защо и аз?

— Може да е убягнало от вниманието ти, но моллите в Техеран са на път да произведат своята ядрена бомба. Новият ни министър-председател и аз споделяме една и съща философия. Не смятаме, че трябва да седим със скръстени ръце, докато другите планират нашето

унищожение. И когато някои хора се канят да ни изтрият от лицето на земята, предпочитаме да вземем думите им на сериозно. И двамата сме изгубили семействата си при първия холокост и няма да изгубим родината си при втори такъв — или поне не и без бой.

Шамрон свали очилата си и огледа дали стъклата не са замърсени.

— Ако бъдем принудени да нападнем Иран, можем да очакваме ожесточен отпор от тяхната помощна армия в Ливан: „Хизбула“. Сигурно знаеш, че делегация на „Хизбула“ неотдавна е предприела тайно пътуване до Москва, за да попазарува. И не са търсили матрьошки и кожени шапки. Отишли са да се срещнат с твоя стар приятел Иван Харков. Говори се, че той им е продал три хиляди РПГ–32^[3]. Очевидно им е направил чудесна отстъпка, защото е знаел, че ще използват оръжията срещу нас.

— Сигурни ли сме, че е бил Иван?

— Чухме името му да се споменава в няколко прихванати разговора. — Ари отново си сложи очилата и изгледа втренчено Алон. — С противници като Иран, „Хизбула“ и Иван Харков ние се нуждаем от приятели, където можем да ги намерим, Габриел. Ето защо имаме нужда от добри взаимоотношения с британците. — Той направи пауза. — Затова трябва да приключиш безкрайния си меден месец и да се върнеш у дома.

Алон виждаше накъде води това. Той реши да не улеснява задачата на Шамрон, като зададе насочващ въпрос. Видимо раздражен от преднамереното му мълчание, Ари смачка цигарата си в пепелника на масичката за кафе.

— Новият ни премиер дълги години бе твой почитател. Същото не може да се каже за чувствата му към настоящия директор на Службата. Двамата с Амос са служили за кратко в Аман — израелското военно разузнаване. Омразата им е била взаимна и продължава и до ден днешен. Амос няма да оцелее дълго на този пост. Миналата седмица, по време на неофициална вечеря, министър-председателят ме попита кой искам да бъде следващият шеф на Службата. Естествено казах му твоето име.

— Достатъчно ясно дадох да се разбере, че не се интересувам от тази работа.

— Чувал съм и преди тази реч. Става досадна. Или по-точно казано, не отразява настоящата действителност. Държавата ни е изправена пред заплаха, която няма аналог в историята ѝ. Ако не си забелязал, точно сега не сме много популярни. А иранската заплаха означава още по-голяма нестабилност и потенциално насилие в целия регион. Какво смяташ да правиш, Габриел? Да си седиш във фермата в Италия и да реставрираш картини за папата?

— Да.

— Това не е реалистично.

— Може би не и за теб, Ари, но точно това възнамерявам да правя. Дадох живота си за Службата. Изгубих сина си. Изгубих съпругата си. Пролях кръвта на други хора, както и моята. Приключих. Кажи на премиера да избере някого другиго.

— Той се нуждае от теб. Страната ни се нуждае от теб.

— Малко преувеличи, не мислиш ли?

— Не, просто бях искрен. Страната ни е изгубила вяра в потенциала на своите лидери. Обществото ни започва да се дразни. Хората се нуждаят от някой, на когото могат да вярват. Някой, на когото могат да се доверят. Някой безупречен.

— Аз бях убиец. Въобще не съм безупречен.

— Беше боец на тайния фронт. Даде справедливост на онези, които не могат сами да я потърсят.

— И през това време изгубих всичко. Едва и сам не загинах.

— Но животът ти бе реставриран точно като някоя от твоите картини. Имаш Киара. Кой знае? Може би скоро ще имаш друго дете.

— Има ли нещо, което трябва да знам, Ари?

Запалката на Шамрон отново проблесна. Следващите му думи бяха казани не на Алон, а на осветения купол на „Сакре Кьор“.

— Върни се у дома, Габриел. Поеми ръководството на Службата. За това си роден. Бъдещето ти е било предопределено, когато майка ти те е нарекла Габриел.

— Каза същото, когато ме вербува за операцията „Божи гняв“.

— Така ли? — Стареца се усмихна слабо при спомена. — Нищо чудно, че тогава ми отговори с „да“.

Шамрон бе намеквал за този сценарий години наред, но никога преди не бе го заявявал толкова недвусмислено. Габриел знаеше твърде добре как ще прекара остатъка от живота си, ако бъде достатъчно

глупав да приеме предложението. Не трябваше да търси друг пример освен човека, стоящ пред него. Ръководенето на Службата бе съсипало здравето на Ари и бе опустошило семейството му. Страната гледаше на него като на национално богатство, но що се отнася до децата му, той бе бащата, който никога не бе бил при тях. Бащата, който бе пропускал рождени дни и годишнини. Бащата, който бе пътувал в бронирани коли, заобиколен от въоръжени мъже. Това не бе животът, който Габриел искаше, нито възнамеряваше да наложи на любимите си хора.

Ала да каже това на Шамрон сега не беше алтернатива. По-добре да му остави малка надежда и да използва положението в своя полза. Ари щеше да разбере това. Той щеше да направи същото, ако ролите им бяха разменени.

— С колко време ще разполагам, преди да поема ръководството?

— Това означава ли, че ще приемеш работата?

— Не, означава, че ще обмисля предложението... при две условия.

— Не обичам ултиматумите. ООП научиха това по трудния начин.

— Искаш ли да чуеш условията ми?

— Ако настояваш.

— Първото е да довърша картината.

Шамрон затвори очи и кимна в знак на съгласие.

— А второто?

— Ще изведе Григорий Булганов от Русия, преди Иван да го убие.

— Опасявах се, че ще кажеш това. — Ари си дръпна за последно от цигарата и бавно я остави в пепелника. — Виж дали има някакво кафе на това място. Знаеш, че не съм способен да обсъждам операция без кафе.

[1] Вторият храм бил построен през 515 г. пр.Хр., след завръщането на евреите от вавилонския плен, и бил разрушен през 70 г. от римския император Тит, когато войските му завладели и разрушили Йерусалим. — Б.пр. ↑

[2] Поздравления (ивр.). — Б.пр. ↑

[3] Ръчен противотанков гранатомет. — Б.пр. ↑

22. МОНМАРТЪР, ПАРИЖ

Габриел сипа кафе в кафеварката и информира подробно Шамрон, докато чакаше водата да заври. Ари седеше неподвижно по риза до малката масичка, подпрял брадичка на покритите си със старчески петна ръце. Раздвижи се за първи път, за да прочете писмото, което Григорий бе оставил на Олга Сухова в Оксфорд, а после и за да поеме първата си чаша кафе. Сипваше захар в него, когато съобщи решението си:

— Ясно е, че Иван планира да издири и убие всички, които участваха в операцията срещу него. Първо е потърсил Григорий. После Олга. Но човекът, когото наистина иска да докопа, си *ти*.

— И какво искаш да направя? Да прекарам остатък от живота си в криене? — Алон поклати отрицателно глава. — И за да цитирам великия Ари Шамрон, не смятам да седя със скръстени ръце, докато другите планират моето унищожение. Струва ми се, че имаме избор. Можем да живеем в страх. Или можем да отвърнем на удара.

— И как предлагаш да го направим?

— Като се отнасяме към Иван и неговите хора като към терористи. Като ги изхвърлим от играта, преди да са погнали някого друго. И ако имаме късмет, може да успеем да върнем Григорий.

— Откъде смяташ да започнеш?

Алон отвори ципа на страничното отделение на пътната си чанта и извади уголемена снимка на мерцедес седан с двама души на задната седалка. Шамрон си сложи на носа очукани очила за четене и разгледа фотографията. После Габриел сложи друга пред него: снимката, която бе прикачена към писмото от Оксфорд. *Григорий и Ирина в едни пощастливи времена...*

— Предполагам, знаем как са го накарали да се качи в колата толкова кротко — каза Ари. — Сподели ли това с нашите британски приятели?

— Може да ми е изчезнало от ума, докато бягах от страната, на крачка пред руския ударен отряд.

— Придружен от бегълката на Греъм Сиймор. — Шамрон разгледа внимателно снимката. — Кажи ми какво имаш предвид, синко.

— Дадох обещание на Григорий в нощта, когато спаси живота ми. Смятам да го удържа.

— Григорий Булганов имаше британски паспорт. Това го прави проблем на британците.

— В Лондон Сиймор ми даде много ясно да разбере едно нещо. Що се отнася до британците, Григорий е *мой* дезертър, не техен. И ако не се опитам да го върна, никой няма да го направи.

Ари почука по снимката.

— И мислиш, че тя може да ти помогне?

— Тя е видяла лицата им. Чула е гласовете им. Ако успеем да се доберем до нея, тя може да ни помогне.

— А какво ще стане, ако не пожелае да ти помогне? Ами ако доброволно е участвала в операцията?

— Предполагам, че всичко е възможно...

— Но?

— Силно се съмнявам в това. Основавайки се на разказаното от Григорий, Ирина е мразела ФСБ и всичко, което тя символизира. Това е била една от причините да се разпадне бракът им.

— Имало ли е и други причини?

— Срамувала се е от Григорий, задето е вземал пари от Иван Харков. Наричала ги е „кървави пари“. Не е искала да ги докосва.

— Може би Ирина е променила мнението си. Руснаците могат да бъдат много убедителни, Габриел. И ако има нещо, което съм научил в този живот, то е, че всеки си има цена.

— Може и да си прав, Ари, обаче няма да го разберем със сигурност, докато не я попитаме.

— Разговор? Това ли предлагаш?

— Нещо такова.

— Какво те кара да мислиш, че не са я убили?

— Звъннах в службата ѝ тази сутрин. Тя вдигна телефона.

Шамрон отпи от кафето си и обмисли последствията от изявлението на Алон.

— Нека да изясним нещо още от самото начало. При никакви обстоятелства ти или някой друг от участниците в първата операция

срещу Иван няма да се връща в Москва. Никога.

— Нямам намерение да ходя там.

— Тогава как ще уредиш среща с нея?

Габриел го запозна накратко със своя план. Докато слушаше, Ари въртеше запалката между пръстите си — две завъртания надясно, две завъртания наляво.

— Има един недостатък. Ти допускаш, че тя ще сътрудничи.

— Нищо не допускам.

— С нея трябва да се действа внимателно, докато не бъдеш сигурен в истинската ѝ лоялност.

— Както и след това.

— Предполагам, че ще искаш да използваш предишния си екип.

— Спестява времето за опознаване.

— Това колко пари ще ми коства?

Габриел доля кафе в чашата на Шамрон и се усмихна. Стареца бе работил за Службата във време, когато се е броял всеки шеке^[1], и още действаше така, сякаш средствата за операциите идваха директно от неговия джоб.

— Сто хиляди би трябвало да стигнат.

— Сто хиляди!

— Щях да искам двеста хиляди.

— Утре сутринта ще преведа парите на твоята сметка в Цюрих.

Щом уредиш база за операцията, ще изпратя екипа.

— Какво ще кажеш на Амос?

— Колкото се може по-малко.

— А на британците?

— Остави това на мен. Ще ги информирам накратко за плановете ти и ясно ще им заявя, че ще споделяме с тях всяка информация, която откриеш. — Шамрон направи пауза. — Ще я споделяш съвестно, нали, Габриел?

— Разбира се.

— Честно казано, сигурен съм, че ще им олекне, че ние ще се заемем с това. Последното нещо, което искат от Даунинг Стрийт, е още една конфронтация с руснаците — не и при британската икономика, която е на животоспасяваща терапия. Те са по-заинтересовани да се уверят, че притокът на руските пари към лондонските банки ще продължи.

— Това оставя неразрешен един проблем.

— Само един?

— Олга.

— Утре ще я върна на британците и ще си направя харакири от твое име. Донесъл съм им малък подарък — информация от интернет, която засякохме в Ливан, за възможен заговор за терористичен акт в Лондон.

— Можеш да им кажеш за информацията от Ливан, Ари, но се опасявам, че Олга няма да се върне скоро в Англия.

— Не можеш да я оставиш в Париж.

— Нямам и намерение. Ще я взема с мен. Знаеш ли, тя наистина е доста добра.

— Нещо ми подсказва, че престоят ми в Лондон няма да е приятен. — Шамрон отпи от кафето си. — По-добре поговори с Узи. Каквото и да правиш, не споменавай нашия разговор за това, че ще поемеш ръководството на Службата. Той няма да е въодушевен от перспективата да работи за теб.

— Никога не съм казвал, че ще приема работата, Ари. Казах, че ще *обмисля* предложението.

— Чух те още първия път. Обаче знам, че няма да ме подведеш, не и за толкова важно нещо.

— Моля те, направи ми още една услуга, докато си в Лондон.

— Каква?

— Трябваше да оставя котката на Олга при Джулиан Ишъруд.

Шамрон отново започна да върти запалката си.

— Мразя котките. А единственото нещо, което мразя повече от тях, е да ме лъжат.

[1] Паричната единица на Израел. — Б.пр. ↑

23. ЛАГО ДИ КОМО, ИТАЛИЯ

Лаго ди Комо се намира в североизточния край на област Ломбардия, само на няколко километра от швейцарската граница. Имащо Y-образна форма, езерото е заобиколено от високи алпийски върхове и територията около него е осеяна с живописни градчета и села. Едно от най-дълбоките езера в Европа, то, за съжаление, е и едно от най-замърсените. Всъщност неотдавнашно изследване, направено от група италиански еколози, установи, че нивото на бактериите надвишава шейсет и осем пъти нормите за безопасно къпане на хората. Виновни за това са остарелите канализационни системи по крайбрежието, оттичащите се дъждовни води от близките ферми и лозя и намаляването на валежите и планинската снежна покривка, приписвано — правилно или не — на глобалното затопляне. Под натиска на местната туристическа индустрия правителството обеща да предприеме драстични действия, за да предотврати замърсяването на езерото да достигне положение, от което няма връщане. Обаче повечето италианци не затаиха дъх при това изявление. Тяхното правителство приличаше повече на очарователен мошеник — добро в обещанията, но не толкова добро в изпълнението им.

Ала когато застанеше на терасите на Вила Тереза, човек забравяше, че прекрасните води на езерото са замърсени по какъвто и да е начин. Наистина, в определени моменти на деня и при подходяща светлина и климатични условия, човек можеше да си представи, че няма такова нещо като глобално затопляне, няма войни в Ирак и Афганистан, няма световна финансова криза и няма потенциална заплаха, която да се развихри някъде отвъд пръстена от защитни планински върхове. Построена през XVIII век от богат милански търговец, вилата се издигаше на свой собствен малък полуостров. Беше триетажна, червеникавооранжева на цвят и до нея се достигаше само с плавателен съд — факт, който хер Хайнрих Кивер, главен оперативен директор на „Матрикс Текнолъджис“ в Цуг, Швейцария, намираше за много привлекателен.

Изглежда, хер Кивер търсеше уединено място, където неговите служители да могат да завършат работата по голям проект, без да бъдат разсейвани, в обстановка, вдъхновяваща за велики идеи. След кратка обиколка той заяви, че Вила Тереза е самото съвършенство. Договорът бе подписан на чаша кафе в градчето Лальо, където живееше американска филмова звезда, чието широко отразявано от медиите присъствие край Лаго ди Комо бе според мнението на много от постоянните посетители най-лошото нещо, което се е случило на езерото след изобретяването на бензиновия двигател. Хер Кивер плати целия наем със сертифициран чек, издаден от неговата банка в Цюрих. След това уведоми представителя на агенцията, че иска пълно уединение, което означаваше никакви камериерски услуги, никакви готвачи или последващи обаждания от агенцията. Ако възникнали някакви проблеми, обясни той, агентът пръв щял да научи.

Хер Кивер се настани във вилата още същия следобед заедно с две жени. Едната бе удивителна брюнетка с лице като на руска икона; другата — привлекателна италианка, придружена от двама приличащи си телохранители. Без знанието на агенцията за отдаване под наем, хер Кивер и телохранителите имаха кратък, но разгорещен спор преди провеждането на щателно претърсване на имота за скрити микрофони или друго подслушвателно оборудване. Доволни, че вилата е безопасна, те се настаниха в стаите си и зачакаха пристигането на останалите гости. Те бяха общо шест — четирима мъже и две жени, и пристигнаха не от Цуг, а от анонимна на вид административна сграда, намираща се на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив. Бяха пътували поотделно до Европа под фалшиви имена и с фалшиви паспорти в джоба. Трима от тях бяха кацнали в Рим и бяха продължили с кола на север, а другите трима бяха кацнали в Цюрих и бяха шофирали на юг. По някакво чудо те пристигнаха на територията на частната вила с разлика от само пет минути. Хер Кивер, който ги посрещна, заяви, че това е добър знак. Шестимата новопристигнали се въздържаха да изразят мнение. Бяха плавали и преди под ръководството на хер Кивер и знаеха, че в спокойните води често се зараждат морски бури почти или без никакво предупреждение.

Същото се отнасяше и за новото попълнение към този прославен екип от оперативни агенти — Олга Сухова. Те естествено я познаваха по име и реноме, но никой от тях не бе срещал на живо известната

руска журналистка. Габриел се зае с представянето им с умишлената уклончивост, която владееше само един ветеран от тайния свят. Той каза на Олга малките им имена, но не спомена настоящите им длъжности, нито миналите им професионални подвизи. Колкото до Алон, за него шестимата гости бяха като *табула рازа* — инструменти, предоставени му от по-висша сила.

Те се приближаваха до нея по двойки и внимателно се здрависваха. Жените — Римона и Дина — дойдоха първи. Римона бе около тридесет и пет годишна, с дълга до раменете коса с цвета на йерусалимския варовик^[1]. Майор от Цахал — израелските въоръжени сили, тя бе работила няколко години като аналитик към Аман, преди да се прехвърли в Службата, където сега бе част от специалното звено, занимаващо се с Иран. Дина, дребна и тъмнокоса, работеше в Службата като специалист по въпросите на тероризма, чиито ужаси лично бе преживяла. Един октомврийски ден на 1994 година тя бе стояла на телавивския площад „Дизенгоф“, когато един атентатор самоубиец от „Хамас“ бе взривил бомба, закачена на колана му, в автобус № 5. Онзи ден бяха загинали двадесет и един души, сред които майката и двете сестри на Дина. Самата тя бе тежко ранена в крака и още леко накуцваше.

След това се приближиха двама четиридесетгодишни мъже — Йоси и Яков. Висок и оплешивяващ, Йоси понастоящем бе прехвърлен в „Руското бюро за научни изследвания“, както Службата наричаше сега своя аналитичен отдел. Той бе изучавал антична литература в оксфордския колеж „Ол Соулс“ и говореше с подчертан английски акцент. Яков, набит здравеняк с черна коса и сипаничаво лице, имаше вид на човек, който не се занимава с книги и учение. В продължение на много години той бе работил в Отдела по арабските въпроси към израелската служба за вътрешна сигурност Шабак, вербувайки шпиони и информатори на Западния бряг и Ивицата Газа. Също като Римона, той наскоро се бе прехвърлил в Службата и сега внедряваше агенти в Ливан.

После дойде странна двойка от противоположни на вид мъже, които обаче имаха една обща характеристика. И двамата говореха свободно руски език. Първият беше Ели Лавон. С дребна фигура, рядка прошарена коса и интелигентни кафяви очи, той бе смятан за най-добрия проследяващ агент, който Службата някога бе подготвяла.

Ели бе работил рамо до рамо с Габриел в безброй операции и бе най-близкото нещо до представата на Алон за брат. Също както при Габриел, връзките на Лавон със Службата бяха доста слаби. Професор по библейска археология в Йерусалимския еврейски университет, той често можеше да бъде открит да пресява пръст и да отделя артефакти от древното минало на Израел в дълбоки до пояс изкопи на някои археологически разкопки. Два пъти годишно Лавон преподаваше техника на проследяването в Академията и постоянно отлагаше пенсионирането си заради Габриел, който никога не се чувстваше истински спокоен на терен, ако легендарният Ели Лавон не му пазеше гърба.

Мъжът, застанал до Ели, имаше очи с цвят на глетчер и бледо лице с фини черти. Роден в Москва, в семейството на еврейски учени дисиденти, Михаил Абрамов бе дошъл в Израел като тийнейджър седмици след разпада на Съветския съюз. Наречен някога от Шамрон „версия на Габриел без съвест“, Михаил се бе присъединил към Службата, след като бе служил в специалните войски Саярет Маткал, през което време бе елиминирал няколко от висшите ръководители на терористичните организации „Хамас“ и „Палестински ислямски джихад“. Дарбите му обаче не се изчерпваха с боравенето с оръжие; предишното лято в Сен Тропе той се бе внедрил в антуража на Иван Харков заедно с агентката от ЦРУ Сара Банкрофт. От всички, събрани във вилата край езерото, само Михаил бе имал рядкото неудоволствие да сподели трапезата с Иван. След това той призна, че това е било най-ужасяващото преживяване в неговия професионален живот — признание на човек, който бе преследвал терористи из безплодните земи на Окупираните територии.

По коридорите и в конферентните зали на булевард „Цар Саул“ тези шест души бяха известни под кодовото име „Варак“ — еврейската дума за светкавица — заради способността им да се събират и да нанасят мълниеносни удари. Те бяха действали заедно, често в условията на непоносим стрес, на тайни бойни полета, простиращи се от Москва до Марсилия и до изключителния карибски остров Сен Бартеlemi. Обикновено се държаха много професионално, с малки прояви на егоизъм и дребнавост. Понякога привидно тривиални въпроси, например разпределението на спалните, предизвикваха изблици на детински сръдни и раздражителност. Като не можеха сами

да разрешат спора, те се обръщаха към Габриел — мъдрия ръководител, — който уреждаше нещата с разпореждане, което някак си не бе в полза на никого, но те в крайна сметка го приемаха за справедливо.

След като обезпечиха защитен канал за свързка с булевард „Цар Саул“, всички се събраха на работна вечеря. Хранеха се като едно семейство, каквото бяха в много отношения, макар че разговорът им бе по-предпазлив от обикновено, което се дължеше на присъствието на външния човек. От любопитството, изписано по лицата им, Алон разбра, че са чули някои слухове в Тел Авив. Слухове, че дните на Амос са преброени. Слухове, че Габриел скоро ще заеме полагащото му се място в директорския кабинет на булевард „Цар Саул“. Само Римона, племенница на съпругата на Шамрон, се осмели да попита дали това е вярно. Тя го направи шепнешком и на иврит, така че Олга да не разбере. Когато Алон се престори, че не я е чул, Римона скришом го срита в глезена — отмъщение, което само един родственик на Ари можеше да дръзне да извърши.

След вечерята отидоха в голямата зала и там, застанал пред припукващия в камината огън, Габриел проведе първото официално съвещание за операцията. Григорий Булганов — руският дезертър, който на два пъти бе спасил живота на Алон — бил отвлечен от Иван Харков и отведен в Русия, където по всяка вероятност бил подложен на жестоки разпити, които щели да завършат с неговата екзекуция. Те щели да го върнат, каза Габриел, и да изхвърлят от бизнеса агентите на Иван. Търсенето им щяло да започне с организирано от тях самите отвлечане и разпит.

В друга страна и в друга разузнавателна служба такъв план можеше да бъде посрещнат с проява на недоверие или дори с насмешка. Но не и в Службата. Тя си имаше дума за подобно необичайно мислене: *мешуга*, или на иврит — „побъркано“. В Службата нито една идея не бе *мешуга*. Понякога колкото повече *мешуга* имаше, толкова по-добре. Това бе начин на мислене. Именно то правеше Службата велика.

Имаше и нещо друго, което я отличаваше от другите служби: свободата, която чувстваха по-нисшите служители да правят предложения и дори да оспорват предположенията на висшестоящите. Габриел не се засегна, когато екипът му започна безкомпромисна

критика на плана. Въпреки че бяха еkleктична смесица — всъщност повечето никога не бяха възнамерявали да стават полеви агенти, — те бяха осъществили някои от най-дръзките и опасни операции в историята на Службата. Бяха убивали и отвличали, бяха извършвали актове на измама, кражба и фалшифициране. Бяха вторите очи на Алон. Неговата обезопасителна мрежа.

Обсъждането продължи един час. По-голямата част от него бе проведена на английски заради Олга, но от време на време те преминаваха на иврит от съображения за сигурност или защото мисълта им не можеше да бъде изразена на никакъв друг език. Имаше спорадични изблици на гняв или на случайни обиди, но през повечето време тонът беше любезен. Когато бе разрешен и последният въпрос, Габриел приключи съвещанието и раздели екипа на групи. Яков и Йоси щяха да осигурят превозни средства и да обезопасят пътищата. Дина, Римона и Киара щяха да създадат фалшива организация и да изготвят всички необходими уебсайтове, брошури и покани. Говорещите руски Михаил и Ели Лавон щяха да се занимават със самия разпит, като Олга щеше да им бъде консултант. Габриел нямаше друга конкретна задача, освен да контролира и да се притеснява. Така и се полага, помисли си той, защото това бе ролята, която Шамрон бе играл толкова пъти преди.

В полунощ, когато масата бе почистена и съдовете — измити, всички се качиха по стаите си, за да поспят няколко часа. В техния шефски апартамент Габриел и Киара тихо се любиха. След това двамата легнаха един до друг в тъмнината. Той гледаше в тавана, а тя го галеше с пръст по бузата.

— Къде си? — попита го Киара.

— В Москва — отвърна й.

— Какво правиш?

— Наблюдавам Ирина.

— Какво виждаш?

— Още не съм съвсем сигурен.

Тя помълча известно време.

— Никога не си толкова щастлив, колкото когато те са наоколо. Може би Узи е прав. Може би Службата е единственото семейство, което имаш.

— Ти си моето семейство, Киара.

— Сигурен ли си, че искаш да ги напуснеш?
— Да.
— Чух, че Шамрон има други планове.
— Обикновено е така.
— Кога ще му кажеш, че няма да приемеш работата?
— Веднага щом измъкна Григорий от ръцете на руснаците.
— Обещай ми едно нещо, Габриел. Обещай ми, че няма да се приближаваш твърде много до Иван. — Целуна го по устните. — Той обича да унищожава хубавите неща.

[1] Характерен за Йерусалим варовик с жълт цвят. — Б.пр. ↑

24. БЕЛАДЖО, ИТАЛИЯ

Северноиталианската туристическа асоциация, или СИТА, се помещаваше в апартамент с мънички офиси, който се намираше на тясна пешеходна улица в градчето Беладжо — или поне така твърдеше тя. Нейната заявена мисия беше да насърчава туризма в Северна Италия, като агресивно рекламираше несравнимата красота и начин на живот в областта, особено на туристически агенции и пътеписци от други държави. Уебсайтът на асоциацията се появи скоро след като екипът на Габриел се събра във Вила Тереза на отсрещния бряг на езерото. Същото се отнасяше и за красивата брошура, отпечатана не в Италия, а в Тел Авив, заедно с покана за третия годишен зимен семинар и изложението на рекламни материали в „Грандхотел Вила Сербелони“ — странно, тъй като никой в хотела нямаше да си спомни първия годишен семинар и изложение, пък даже и втория.

Само три дни преди началото на семинара организаторите с изумление научиха за анулиране на резервации в последния момент и започнаха да търсят други участници. Името Ирина Булганова от туристическа агенция „Галактика“, на улица „Тверская“ в Москва, веднага изникна в ума им. Ако СИТА беше обикновена туристическа асоциация, щяха да възникнат някои въпроси, като дали госпожа Булганова ще може да дойде в Италия за такъв кратък срок. Обаче СИТА притежаваше средства и методи, с които не разполагаха и най-модерните организации. Те хакнаха компютъра ѝ и провериха календара ѝ за срещи. Четяха имейлите ѝ и подслушваха телефонните ѝ разговори. Техните колеги в Москва следваха госпожа Булганова, където и да отидеше, и дори надникнаха в паспорта ѝ, за да се уверят, че е валиден.

Проучванията им разкриха повече за обърканото положение на личните ѝ дела. Те узнаха например, че неотдавна госпожа Булганова е спряла да се среща със своя любовник по неясни причини. Научиха, че нощем имала проблеми със съня и предпочитала да слуша музика пред гледането на телевизия. Узнаха също, че неотдавна се е обаждала по телефона в централата на ФСБ, за да иска информация за

местонахождението на бившия си съпруг — въпрос, посрещнат с грубо отклоняване на отговора. Като разгледаха всички обстоятелства, решиха, че жена в положението на госпожа Булганова може да бъде привлечена от възможността да направи едно посещение в Италия с всички платени разходи. А и кой московчанин не би го направил? В деня, в който бе изпратена поканата, прогнозата за времето предвещаваеше силен снеговалеж и вероятно понижение на температурите с шест градуса.

Тя бе изпратена по електронната поща и бе подписана не от някой друг, а лично от Вероника Ричи, изпълнителен директор на СИТА. Започваше с извинение, че е предложение в последния момент, и завършваше с обещанието за полет в първа класа, настаняване в луксозен хотел и изискана италианска кухня. Ако госпожа Булганова решала да присъства — за което от СИТА искрено се надявали, — щели да ѝ изпратят информационен пакет, самолетни билети и подарък по случай пристигането. Обаче в имейла не бе отбелязано, че гореспоменатите материали вече бяха в Москва и щяха да бъдат доставени чрез куриерска компания, която не съществуваше. Нито бе споменат фактът, че госпожа Булганова щеше да остане под наблюдение, за да се уверят, че не е следена от агенти на Иван Харков. Беше поставено само едно изискване: да отговори колкото е възможно по-бързо, за да могат да бъдат направени други уговорки, ако тя не може да присъства.

За щастие такива непредвидени мерки не се оказаха нужни, защото точно седем часа и дванайсет минути след изпращането на имейла от Москва пристигна отговор. Празнуването във Вила Тереза бе шумно, но кратко. Ирина Булганова щеше да пристигне в Италия и те имаха много работа за вършене.

* * *

Шамрон обичаше да казва, че при всяка операция има критична зона. Премине ли се успешно, операцията може спокойно да плава в открити води. Ако обаче се отклони от курса, дори и с няколко градуса, може да заседне в плитчините или — по-лошо — да се разбие на парчета в скалите. За тази операция критичната зона беше самата

Ирина. Защото до този момент те не знаеха дали тя е дар от Бога, или ще доведе дявола до прага им. Ако се справеха добре с нея, операцията можеше да се окаже най-успешната за екипа. Обаче ако допуснеха дори една грешка, съществуваше риск тя да стане причина всички да бъдат убити.

Хората репетираха, сякаш животът им зависеше от това. Руският на Михаил бе по-добър от този на Ели Лавон, така че независимо от младостта му, Михаил щеше да бъде водещият следовател. Лавон, надарен с добродушно лице и приветливо държане, щеше да играе ролята на добронамерения и разсъдливия. Единствената променлива величина, разбира се, бе самата Ирина. Олга им помогна да се подготвят за непредвидени ситуации. По указание на Габриел тя ту бе ужасена до смърт, ту войнствена. Ругаеше ги като кучета, избухваше в сълзи, заричаше се да мълчи, а изведнъж се нахвърляше върху тях със сляпа ярост. Последната вечер Михаил и Лавон бяха уверени, че са подготвени за всякакъв вид поведение, което Ирина можеше да им сервира. Сега единственото, от което се нуждаеха, бе звездата на шоуто.

Но дали тя бе пионка на Иван, или бе негова жертва? Това бе въпросът, който ги тревожеше от самото начало и който заемаше мислите им през последната дълга нощ на очакване. Габриел даде ясно да се разбере, че вярва в Ирина, но и първи призна, че вярата му трябва да се разглежда през призмата на неговата всеизвестна привързаност към рускините. Жените, повтаряше той отново и отново, били единствената надежда на Русия. Другите членове на екипа, особено Яков, имаха далеч по-малко оптимистични възгледи за това, което ги очакваше. Той бе виждал хората в най-лошата им светлина и се опасяваше, че са на път да допуснат в своите редици един от агентите на Харков. Фактът, че тя още била жива, изтъкваше Яков, бил доказателство за нейното вероломство. „Ако Ирина беше добра, Иван щеше да я убие — заяви той. — Точно така постъпва Харков“.

С помощта на техните хора в Москва и на булевард „Цар Саул“ екипът осъществяваше внимателно наблюдение над последните приготовления на Булганова, търсейки доказателство за предателство. Вечерта преди нейното заминаване те подслушаха два нейни телефонни разговора: единият беше с приятелка от детството ѝ, другият — с майка ѝ. Чуха алармата на будилника ѝ да звъни в

безбожно ранния час 2,30 през нощта и да звъни отново, когато тя беше под душа. В три часа без пет минути станаха свидетели на лошото ѝ настроение, когато тя се обади в таксиметровата служба да попита защо колата ѝ още не е пристигнала. Михаил, който слушаше записа на разговора по сигурната линия, отказа да го преведе на останалата част от екипа. Освен ако Ирина не била първокласна актриса, каза той, гневът ѝ бил истински.

Както се оказа, таксито закъсня само с петнайсет минути — истинско постижение за края на януари, и тя пристигна на летище Шереметево в три часа и четиридесет и пет минути. Шмуел Пелед, полеви агент от московската централа, я зърна, когато слезе ядосано от колата и се отправи към терминала. Самолетът ѝ — полет 606 на Австрийската авиокомпания, излетя навреме и кацна на летище Виена-Швехат в шест часа и четиридесет и седем минути местно време. Дина, която бе долетяла в австрийската столица предния ден, чакаше, когато Ирина се появи от телескопичния ръкав. Те се отправиха към изхода за заминаващи, на голямо разстояние една от друга, и заеха местата си на третия ред в кабината на първа класа: Ирина — на 3С край пътеката, Дина — на 3А до прозореца. При приземяването им в Милано тя изпрати съобщение на Габриел. Звездата бе пристигнала. Шоуто скоро щеше да започне.

Когато вратите на самолета се отвориха, Ирина отново бе във вихъра си; тя се насочи към гишето за паспортен контрол с наперена походка и предизвикателно вирната брадичка. Както повечето руснаци, Булганова се страхуваше от контактите си с униформени мъже и подаде пътническите си документи, сякаш готова за битка. След като незабавно бе допусната в Италия, тя се насочи към залата за пристигащи, където Киара държеше табела с надпис: *СИТА приветства с добре дошла Ирина Булганова от туристическа агенция „Галактика“*. Лиор и Моти, постоянните телохранители на Киара, се разтакаваха пред близкото гише за информация, без да откъсват очи от своята подопечна.

Никой като че ли не забеляза Дина, когато тя излезе от зоната за извозване на пътниците, където Габриел, облечен в черен шофьорски костюм и със слънчеви очила, бе застанал до вратата на взет под наем луксозен микробус. През две коли от него, Яков седеше зад волана на ланча седан, правейки се, че чете спортните страници на „Кориере

дела Сера“. Дина се настани на предната пасажерска седалка и оттам наблюдаваше как Ирина се качи в микробуса. След като набързо провери чантите ѝ за проследяващи устройства, Габриел ги натовари в багажника.

С кола пътят се изминаваше за час и половина. Бяха го минавали няколко пъти и тази сутрин вече можеха да го направят и със затворени очи. От летището те се насочиха на североизток, прекосявайки редица градчета и села, за да стигнат до град Комо. Ако „Грандхотел Вила Сербелони“ бе истинската им дестинация, трябваше да се отправят направо към Беладжо, който се намираше близо до пресечната точка на трите ръкава на езерото. Вместо това, те продължиха по най-западната брегова линия до Тремецо и спряха на един частен пристан. Там чакаше моторна лодка — Лиор стоеше на руля, а Моти — на кърмата. Тя откара Киара и Ирина през спокойните води на тесния ръкав до голямата червеникавооранжева вила, издигаща се в края на собственото си полуостровче. В просторното фоайе ги очакваше мъж с очи с цвят на глетчер и бледо лице с фини черти.

— Добре дошли в Италия — каза той на Ирина на отличен руски език. — Може ли да видя паспорта ви?

25. ЛАГО ДИ КОМО, ИТАЛИЯ

Има аудиозапис на случилото се след това. Той трае една минута и дванадесет секунди и се пази до ден днешен в архивите на булевард „Цар Саул“, където се счита, че е необходимо да се прослушва, за да служи като урок по конспирация и в немалка степен — заради чисто развлекателната му стойност. Габриел ги беше предупредил за характера на Ирина, но нищо не бе ги подготвило за свирепостта на нейния отговор. Библейският археолог Ели Лавон по-късно щеше да го опише като една от най-епичните битки в историята на еврейския народ.

Алон не присъстваше на него. В този момент той плаваше по ръкава към вилата и слушаше разискванията с миниатюрна слушалка. Като чу звука, който взе за трясък от разбиването на кристална ваза, Габриел се втурна във вилата и надзърна във всекидневната. Дотогава схватката бе приключила и бе обявено временно прекратяване на военните действия. Ирина седеше до правоъгълната маса, като дишаше тежко от усилието, а Яков и Римона я държаха за ръцете. Йоси стоеше от едната страна с разкъсана риза и четири успоредни драскотини на опакото на едната му ръка. Дина бе застанала до него; лявата ѝ буза пламтеше, сякаш наскоро е била зашлевена, което бе и станало. Михаил се бе разположил точно срещу Ирина, като лицето му бе напълно безизразно. До него седеше Лавон — по-мил и от ангел, и бе свел очи към малките си длани, сякаш намираше цялото печално зрелище за дълбоко смущаващо.

Габриел се промъкна тихо в библиотеката, където Олга Сухова — бивш разследващ журналист и настоящ равноправен член на екипа — седеше пред видеоекран със слушалки на ушите. Алон се настани до нея и си сложи втори чифт слушалки, после погледна към екрана. Сега Михаил с бюрократична арогантност бавно прелистваше паспорта на Булганова. Той остави паспорта на масата и се взря в Ирина, преди отново да заговори на руски. Габриел дръпна едната слушалка от ухото си, за да чува превода на Олга на започналия разпит.

— *Вие сте Ирина Йосифовна Булганова, родена в Москва през декември 1965 година?*

— *Точно така.*

— *Ирина Йосифовна Булганова, бивша съпруга на дезертъора от Руската федерална служба за сигурност Григорий Николаевич Булганов?*

— *Точно така.*

— *Ирина Йосифовна Булганова, предател и шпионин на враговете на Руската федерация?*

— *Не знам за какво говорите.*

— *Смятам, че знаете. Мисля, че знаете точно за какво говоря.*

Олга отдели очи от екрана.

— *Може би не трябва да е толкова суров към нея. Клетата жена е изплашена до смърт.*

Габриел не отговори. Накрая Михаил би могъл да намали натиска, но не и сега. Първо се нуждаеха от отговор на няколко въпроса. Беше ли тя пионка на Иван, или бе негова жертва? От Бога ли им бе изпратена, или в редиците им се бе промъкнал агент на дявола?

26. ЛАГО ДИ КОМО, ИТАЛИЯ

— Кой сте вие? — попита тя.

— Ако искате да се обръщате към мен по име, можете да ме наричате Евгений.

— За кого работите?

— Това не е важно.

— Руснак ли сте?

— И това не е важно. Важен е *вашият* паспорт. Като гражданин на Руската федерация, на вас не ви е разрешено да влизате във Великобритания, без предварително да сте получили виза. Кажете как успяхте да влезете в страната без подобна виза в паспорта ви.

— Никога през живота си не съм била във Великобритания.

— Лъжете, Ирина Йосифовна.

— Казвам ви истината. Вие самият го казахте. Руснаците се нуждаят от виза, за да посетят Обединеното кралство. В моя паспорт няма виза. Ето защо е очевидно, че никога не съм била там.

— Но вие сте ходили в Лондон по-рано този месец, за да помогнете за отвличането на бившия ви съпруг — полковник Григорий Николаевич Булганов, от Федералната служба за сигурност на Русия.

— Това е напълно нелепо.

— Поддържали ли сте връзка с бившия си съпруг след неговото бягство в Обединеното кралство?

Ирина се поколеба, после отговори вярно:

— Да.

— Обсъждали сте възможността да възобновите любовната си връзка. Да се съберете отново. Може би да се ожените повторно.

— Това не е ваша работа.

— Всичко е моя работа. Сега отговорете на въпроса ми. Григорий искаше ли да отидете в Лондон?

— Никога не съм се съгласявала с нищо.

— Но сте *говорили* за това.

— Аз само слушах.

— Съпругът ви е предател, Ирина Йосифовна. Поддържането на контакти с него е акт на държавна измяна.

— Григорий се свърза с мен. Не съм направила нищо лошо.

Тя се съпротивляваше. Габриел се бе подготвил за този сценарий. Беше се подготвил за всичко. „Пришпори я — помисли си той. — Дай й да разбере, че не се шегуваш“.

Михаил сложи на масата три листа.

— Къде бяхте на десети и единадесети януари?

— Бях в Москва.

— Ще ви попитам още веднъж. Помислете внимателно, преди да отговорите. Къде бяхте на десети и единадесети януари?

Ирина остана мълчалива. Михаил посочи първия лист.

— В компютърния ви календар няма вписано нищо на тези дати. Няма срещи. Няма официални обяди. Няма планирани телефонни разговори с клиенти. Няма нищо.

— Януари винаги е слаб месец. Тази година, с рецесията...

Михаил я прекъсна с кратко махване с ръка и почука с пръст по втория лист.

— Записът на разговорите ви по мобилния телефон показва, че сте получили тридесет обаждания, но не сте отговорили на нито едно.

Посрещнат с мълчание, той постави пръста си на третия лист.

— Отчетът за имейлите ви показва същата картина: получени са много съобщения, но не е изпратено нито едно. Можете ли да обясните това?

— Не.

Михаил извади кафява папка от дипломатическото куфарче до краката си. Като отгърна корицата с траурна тържественост, той измъкна една снимка: полковник Григорий Булганов, качващ се в мерцедес седан на лондонския Хароу Роуд в шест часа и дванайсет минути вечерта на десети януари. Като я държеше внимателно в ъгълчетата, сякаш беше решаващо доказателство, което трябва да се пази, Михаил я обърна към Ирина, за да я види. Тя успя стоически да запази мълчание, но изражението ѝ се промени. Габриел, който наблюдаваше лицето ѝ на екрана, видя, че на него се изписа страх. Припомнен страх, помисли си той, като страха от травма в детството. Още един натиск — и щяха да я хванат. Съвсем навреме Михаил измъкна втора снимка — увеличение на първата. Изображението бе

зърнисто и силно затъмнено, но не оставяше никакво съмнение за самоличността на жената, седяща най-близо до прозореца на колата.

— Това ви прави съучастница в много сериозно престъпление, извършено на британска територия.

Очите на Ирина обходиха стаята, сякаш търсеха път за бягство. Михаил спокойно върна двете снимки в дипломатическото куфарче.

— Нека да започнем отначало, а? И този път ще отговорите вярно на всички мои въпроси. В паспорта си нямате входна виза, валидна или каквато и да било друга, за Обединеното кралство. Как успяхте да влезете в страната?

Отговорът ѝ бе толкова тих, че бе почти недоловим. И наистина, Михаил и Лавон изобщо не бяха сигурни какво са чули току-що. Обаче нямаше никаква несигурност при подслушвателния пост в библиотеката, който получаваше кристалночист звук от двата свръхчувствителни микрофона, скрити под масата, на сантиметри от мястото на Булганова. Олга извърна очи към Габриел и каза:

— Сипахме я.

Михаил погледна към Ирина и я помоли да говори по-високо.

— Използвах различен паспорт — повтори тя, този път по-силно.

— Искате да кажете, че е бил с друго име?

— Точно така.

— Кой ви даде този паспорт?

— Те казаха, че са приятели на Григорий. Казаха, че трябва да използвам фалшив паспорт заради моята собствена безопасност.

— Защо не ми съобщихте това първия път?

— Те ми казаха никога да не обсъждам този въпрос с някого. Казаха, че ще ме убият. — По бузата ѝ се търкулна самотна сълза. Тя я избърса, сякаш засрамена от слабостта си. — Заплашиха, че ще убият цялото ми семейство. Тези хора не са човешки същества. Те са животни. Моля ви, трябва да ми повярвате.

Отговори не Михаил, а мълчаливият досега мъж, седящ от лявата му страна. Любезният дребен човек с рошава коса и смачкан костюм. Добрият ангел, който сега държеше в малките си ръце писмо. Писмото, оставено от Григорий Булганов в Оксфорд две седмици преди изчезването му. Той го подаде на Ирина, сякаш подаваше сгънатия държавен флаг на съпругата на загинал в бой войник. Ръцете ѝ затрепериха, докато го четеше.

„Опасявам се, че желанието ми да се събера отново с жена ми може да я е изложило на опасност. Ще ти бъда благодарен, ако вашите сътрудници в Москва я наглеждат от време на време.“

— Не мислим, че е мъртъв — каза Ели. — Не още. Но трябва да действаме бързо, ако искаме да го върнем.

— Кой сте вие?

— Ние сме приятели, Ирина. Можете да ни се доверите.

— Какво искате от мен?

— Да ни разкажете как го направиха. Кажете ни как отвякоха мъжа ви. И каквото и да правите, не пропускайте нищо. Ще се изненадате, но понякога най-малките подробности са най-важни.

27. ЛАГО ДИ КОМО, ИТАЛИЯ

Тя поиска чай и позволение да пуши. Йоси и Дина се погрижиха за чая, а Лавон, самият той заклет пушач, се присъедини към нея на по цигара. След като връзката им се заздравя от споделения тютюн, Ирина извърна тялото си с няколко градуса и вдигна ръка край лицето си като наочник, изключвайки по този начин Михаил от полезрението си. Що се отнасяше до нея, той вече не съществуваше. Ето защо Михаил нямаше нужда да знае, че мъжът, който я бе излъгал да вземе участие в отвличането на съпруга ѝ, бе осъществил първия си контакт с нея на деветнадесети декември. Спомняше си датата със сигурност, защото тогава бил рожденият ѝ ден. Рожден ден, съвпадащ с този на Леонид Брежнев, което в детството ѝ било голяма чест в училище.

Било понеделник, спомняше си тя, и колегите ѝ настояли да я изведат на шампанско и суши в бара О2 на хотел „Риц-Карлтън“. Имайки предвид състоянието на руската икономика, тя си помислила, че това е доста разточително, но те се нуждаели от извинение, за да се напият, а рожденият ѝ ден им изглеждал не по-малко добър повод от който и да е друг. Запоят приключил в осем часа и те продължили да се шляят заедно до десет, когато се озовали на улица „Тверская“ и тръгнали да търсят колите си, макар че никой от тях, в това число и Ирина Йосифовна Булганова, бивша съпруга на дезертъра Григорий Николаевич Булганов, не бил в състояние да шофира.

Тя била оставила колата си няколко пресечки по-нататък, в тясна уличка, където от Московската градска милиция — естествено срещу разумен подкуп — позволявали на московчани да паркират през целия ден, без да се страхуват от санкции. Дежурният милиционер бил пълчиво двайсетгодишно момче, което изглеждало замръзнало от студ. Все още усещайки влиянието на алкохола, Ирина се опитала да му даде пълна шепа рубли. Обаче момчето се отдръпнало, правейки демонстративен жест на отказ да вземе парите. Отначало тази проява ѝ се сторила по-скоро забавна. После видяла някакъв мъж да стои до колата ѝ. Веднага познала какъв е. Бил член на *силовиците* — братство, съставено от бивши или настоящи офицери от руските

служби за сигурност. Ирина знаела това, защото дванайсет години била омъжена за такъв човек. Това били най-лошите години в живота ѝ.

Тя си помислила да се измъкне, но знаела, че не е в състояние да избяга. Дори и да не била пияна, нямало начин да се укрива дълго. Не и в Русия. Така че приближила и с повече смелост, отколкото изпитвала в действителност, поискала да разбере какво толкова интересно има в колата ѝ. Мъжът я поздравил с „добър вечер“, обръщайки се към нея по руски обичай на малкото и бащиното име, и се извинил за необичайните обстоятелства на тяхната среща. Казал ѝ, че има важно съобщение относно съпруга ѝ. „Бившият съпруг“ — отвърнала Ирина. „Бившият съпруг“ — поправил се той. И между другото можела да го нарича Анатолий.

— Предполагам, че не ви е показал карта за самоличност — каза Лавон с най-мекия възможен тон.

— Разбира се, че не.

— Бихте ли го описали?

— Висок, добре сложен, със солидна челюст и руса, започнала да се прошарва коса.

— Възраст?

— Над петдесетте.

— Брада или мустаци?

— Не.

— Очила?

— Тогава не, но по-късно — да.

Ели не продължи да задълбава. Поне засега.

— Какво стана после?

— Той предложи да ме заведе на вечеря. Отвърнах му, че нямам навик да вечерям с непознати. Мъжът каза, че не е непознат, бил приятел на Григорий от Лондон. Знаеше, че имам рожден ден. Каза, че имал подарък за мен.

— И вие му повярвахте, защото сте имали връзка с Григорий?

— Точно така.

— И отидохте с него?

— Да.

— Как пътувахте?

— С моята кола.

— Кой шофираше?

— Той.

— Къде отидохте?

— В „Кафе Пушкин“. Знаете ли „Кафе Пушкин“?

С почти недоловимо кимване Лавон показа, че наистина знае за прочутия ресторант „Кафе Пушкин“. Независимо от финансовата криза, все още бе почти невъзможно да направиш резервация в него. Обаче въпросният Анатолий някак си успял да осигури ценна маса за двама в уединен ъгъл на втория етаж. Поръчал шампанско — последното нещо, от което се нуждаела тя — и вдигнал тост. После й дал кутийка за бижута. Вътре имало златна гривна и бележка. Казал й, че и двете са от Григорий.

— На кутийката беше ли написано името на фирмата?

— „Булгари“. Гривната трябва да е струвала цяло състояние.

— А бележката? С почерка на Григорий ли бе написана?

— Определено приличаше на неговия.

— Какво гласеше тя?

— Той пишеше, че не иска никога повече да прекарваме рождения ми ден разделени; че иска да отида в Лондон с Анатолий. Пишеше, че всичко ще бъде уредено и платено от Виктор.

— Нямахте ли фамилно име?

— Не.

— Но вие сте знаели, че става дума за Виктор Орлов?

— Бях чела за Григорий и Виктор в интернет. Дори ги видях двамата, снимани заедно.

— Анатолий описа ли своите отношения с господин Орлов?

— Каза, че работел при него като охранител.

— Такива ли бяха точните му думи?

— Да.

— А бележката? Да приема ли, че сте се развълнували от нея?

Ирина кимна смутено.

— Всичко изглеждаше истинско.

Естествено, че е било така — помисли си Габриел, гледайки Ирина на монитора. Изглеждало е истинско, защото Анатолий, също като него, бе професионалист, добре запознат с изкуството на манипулацията и съблазняването. Така че Алон не се изненада, когато Ирина каза, че двамата с Анатолий прекарвали остатъка от вечерта в

приятен разговор. Говорили за много неща, преминавайки от тема на тема, с непринудеността на стари приятели. Анатолий явно знаел много неща за брака на Ирина, неща, които не би могъл да знае, освен ако Григорий не му ги е казал — или поне така си помислила тя тогава. По време на десерта той споменал, сякаш току-що му е хрумнало, че британското правителство било готово да ѝ даде убежище, ако дойде в Лондон. Парите не били проблем, добавил. Виктор щял да се погрижи за всичко.

— И вие се съгласихте да отидете? — попита Ели.

— Съгласих се да направя кратко посещение, но нищо повече.

— И тогава?

— Говорихме за пътуването. Той каза, че заради положението на Григорий трябвало много да се внимава. Иначе било възможно руските власти да не ми разрешат да напусна страната. Каза ми да не говоря за това на никого. Че той ще се свърже с мен, когато дойде време за тръгване. После ме откара до нас. Не си направи труда да ме пита за адреса. Вече го знаеше.

— Казахте ли на някого?

— На никого.

— Той кога се свърза отново с вас?

— На девети януари, когато си тръгнах от работа. Един мъж се приближи до мен на улица „Тверская“ и ми каза, като се прибера къщи, да погледна в гардероба в спалнята. Там имаше куфари и дамска чанта. Куфарите бяха пълни с изрядно сгънати дрехи — всичките с моя размер. Дамската чанта съдържаше обичайния асортимент от неща, но в нея имаше и руски паспорт, самолетни билети до Лондон и портмоне, пълно с кредитни карти и пари в брой. Имаше и списък с инструкции, който трябваше да изгоря, след като го прочета.

— И трябваше да тръгнете на следващия ден?

— Точно така.

— Разкажете ми за паспорта.

— Снимката беше моя, но името беше фалшиво.

— Какво беше то?

— Наталия Примакова.

— Чудесно име — каза Лавон.

— Да — отвърна Ирина. — И на мен ми хареса.

28. ЛАГО ДИ КОМО, ИТАЛИЯ

Онази нощ тя не могла да мигне. Дори не се и опитала. Била много нервна. Твърде развълнувана. И — да, може би твърде изплашена. Обикаляла из стаите на малкия апартамент, който някога деляла с Григорий, и се мъчела да запомни и най-тривиалните неща, сякаш можела никога повече да не ги види. В нарушение на стриктните инструкции на Анатолий Ирина позвънила на майка си — семейна традиция преди пътуване от какъвто и да е характер, и пъхнала няколко лични вещи в куфарите на Наталия Примакова. Връзка пожълтели писма. Медальон със снимка на баба й. Златно кръстче, което майка й била дала след падането на комунизма. И накрая — венчалната си халка.

— Мислили сте, че напускате Русия завинаги?

— Позволих си да обмисля тази възможност.

— Спомняте ли си номера на полета ви?

— Полет 247 на „Аерофлот“, заминаващ в 14,35 часа и пристигащ на лондонското летище Хийтроу в 15,40 часа.

— Много впечатляващо.

— С това си изкарвам прехраната.

— В колко часа напуснахте апартамента си?

— В десет часа сутринта. Трафикът в Москва е ужасен по това време на деня, особено на Ленинградски проспект.

— Как пътувахте до летището?

— Те изпратиха кола.

— Имаше ли някакви проблеми с новия ви паспорт?

— Никакви.

— В първа или в икономична класа пътувахте?

— В първа класа.

— Видяхте ли някой познат в самолета?

— Никой.

— А като пристигнахте в Лондон? Някакви проблеми с паспорта ви там?

— Никакви. Когато митническият служител ме попита за повода на посещението ми, отговорих — като турист. Той веднага подпечата паспорта ми и ми пожела приятен престой.

— Какво стана, като стигнахте до залата за пристигащи?

— Видях Анатолий да чака край парапета. — Кратко мълчание, после добави: — Всъщност той ме видя. Първоначално не го познах.

— Очила ли носеше?

— И мека шапка.

— Може ли да опишете настроението му?

— Беше спокоен, много делови. Той взе един от куфарите ми и ме поведе навън. Там чакаше кола.

— Спомняте ли си марката?

— Беше мерцедес.

— Какъв модел?

— Не съм много добра по моделите. Обаче беше голям.

— Цвят?

— Черен, разбира се. Предположих, че е на Виктор. Човек като Виктор Орлов би карал единствено черна кола.

— Какво стана после?

— Той каза, че Григорий чака на безопасно място. Но първо, за моя защита, трябвало да се уверим, че никой не ни следи.

— Каза ли кой смята, че може да ви следи?

— Не, но беше ясно, че има предвид руското разузнаване.

— Разговаря ли с вас?

— Прекара повечето време да говори по телефона.

— Той ли звънеше, или го търсеха?

— И двете.

— На английски или на руски говореше?

— Само на руски, и то на много разговорен език.

— Спирахте ли някъде?

— Само веднъж.

— Спомняте ли си къде?

— Беше тиха улица, недалеч от летището, близо до езеро или някакъв друг водоем. Шофьорът слезе и прави нещо отпред и отзад на колата.

— Дали не е сменял регистрационните номера?

— Не мога да кажа. Тогава вече бе тъмно. Анатолий се държеше така, сякаш нищо не се случваше.

— Случайно да си спомняте часа?

— Не, но след това се насочихме право към центъра на Лондон. Карахме край Хайд Парк, когато телефонът на Анатолий иззвъня. Той каза няколко думи на руски, после погледна към мен и се усмихна. Каза, че е безопасно да се видя с Григорий.

— Какво се случи след това?

— Нещата се развиха бързо. Сложих си малко червило и пооправих косата си. След това зърнах нещо с крайчеца на окоето. Движение. — Тя замълча. — В ръката на Анатолий имаше пистолет. Той бе насочен към сърцето ми. Каза да не издавам звук, иначе щял да ме убие.

Ирина потъна в мълчание, сякаш не искаше да продължи. Сетне, след леко побутване с лакът от страна на Лавон, тя отново заговори:

— Колата внезапно спря и Анатолий отвори вратата с другата си ръка. Видях Григорий да стои на тротоара. Видях съпруга си.

— Анатолий каза ли му нещо?

Жената кимна, като примигна, за да прогони сълзите си.

— Спомняте ли си какво?

— Никога няма да забравя думите му. Каза на Григорий да се качи в колата или аз ще бъда мъртва. Съпругът ми естествено се подчини. Нямахте избор.

Ели изчака за момент, за да може тя да се съвземе.

— Григорий каза ли нещо, след като се качи?

— Каза, че ще направи каквото поискат, че няма нужда да ме нараняват или заплашват по какъвто и да е начин. — Още една пауза. — Анатолий му отвърна да си затваря устата. Иначе щял да пръсне мозъка ми навсякъде в колата.

— Григорий говори ли изобщо с вас?

— Само веднъж. Каза ми, че много съжالياва.

— Какво стана после?

— Не каза нито дума повече. Почти не ме поглеждаше.

— Колко време бяхте заедно?

— Само няколко минути. Стигнахме до гараж някъде наблизо. Те качиха Григорий отзад в един ван с маркировка. Някаква служба за почистване.

— А вие къде отидохте?

— Анатолий ме заведе в някаква съседна сграда през един подземен проход и се качихме с асансьор до улицата. Наблизо ни чакаше кола. Зад волана седеше жена. Анатолий ми каза да следвам внимателно инструкциите ѝ. Каза също, че ако някога спомена на някого за това, ще бъда убита. После щели да убият майка ми, а след нея — двамата ми братя заедно с децата им.

В трапезарията на вилата настъпи тягостна тишина. Ирина си запали втора цигара, след това, изтощена от силните емоции, разказа безпристрастно останалите подробности от своето изпитание. За дългото пътуване до крайморския град Харич. Безсънната нощ в хотел „Континентал“. Плаването в бурно море до Хук ван Холанд с ферибота „Стена Британика“. Пътуването обратно към дома с полет 418 на „Аерофлот“, обслужван от екипаж на КЛМ — Холандската кралска авиокомпания. Самолетът излетял от Амстердам в осем и четиридесет вечерта и кацнал на летище Шереметево в два часа сутринта.

— Заедно ли пътувахте с жената или поотделно?

— Заедно.

— Тя каза ли ви някакво име?

— Не, но чух стюардесата да я нарича госпожа Громова.

— Какво стана, като пристигнахте в Москва?

— Една кола с шофьор ме откара до апартамента ми. На следващата сутрин отидох на работа, сякаш нищо не се е случило.

— Те свързаха ли се отново с вас?

— Не.

— Имахте ли чувството, че ви следят?

— Ако е било така, не съм ги видяла.

— А когато получихте поканата да присъствате на семинара в Италия, те не направиха ли нещо, за да ви попречат?

Тя поклати отрицателно глава.

— Изпитахте ли нежелание да дойдете след случилото се с вас?

— Поканата изглеждаше съвсем истинска. Точно като тази на Анатолий. — Тя замълча, после добави: — Предполагам, че няма никаква конференция, нали?

— Не, няма.

— Кой сте вие? — попита Ирина.

— Ние наистина сме приятели на съпруга ви и ще направим всичко по силите си да го върнем заради вас.

— Сега какво ще стане?

— Същото както преди. Ще се върнете на работа в „Галактика“ и ще се престорите, че нищо не се е случило. Разбира се, след като сте посетили третия годишен семинар и изложението на рекламни материали на СИТА.

— Но вие току-що казахте, че той не е реален.

— Реалността е състояние на ума, Ирина. Реалност може да бъде всичко, което поискате.

29. ЛАГО ДИ КОМО. ЛОНДОН

През следващите три дни те внимателно я въведоха в нещата. Описаха ѝ обилната храна, която нямаше да яде, коктейлите с много алкохол, на които нямаше да присъства, и ужасно скучните семинарни занимания, които милостиво щяха да ѝ бъдат спестени. Заведоха я на мразовита обиколка из езерото и на дълга разходка с кола в планините. Напълниха куфарите ѝ с подаръци и брошури за колегите ѝ. И напрегнато очакваха часа на заминаването ѝ. Нито един от тях не се съмняваше в нейната искреност... и никой от тях не искаше да я изпраща обратно в Русия. Когато стана време да си тръгва, тя се качи в самолета си по същия начин, както бе слезла три дни по-рано — с вирната брадичка и наперена походка. Тази вечер те се скупчиха около сигурната връзка, чакайки сигнал от Москва, че Ирина е пристигнала жива и здрава. Той дойде, за тяхно огромно облекчение, няколко минути след полунощ. Шмуел Пелед я бе проследил до дома ѝ и обяви, че не е имала опашка. На следващата сутрин от бюрото си в туристическата агенция „Галактика“ Ирина изпрати имейл на Вероника Ричи от СИТА, с който ѝ благодари за прекрасното пътуване. Синьора Ричи помоли госпожа Булганова да поддържат връзка.

Габриел не беше край Лаго ди Комо и не стана свидетел на успешния край на операцията. Придружен от Олга Сухова, той отлетя за Лондон на сутринта след разпита и веднага бе откаран в една безопасна квартира във Виктория. Греъм Сиймор го очакваше и го подложи на десетминутна тирада, преди да му разреши да говори. След като първо настоя микрофоните да бъдат изключени, Габриел описа забележителната операция, която току-що бяха провели на брега на Лаго ди Комо. Сиймор веднага се обади по сигурна линия в Темс Хаус и зададе само един въпрос: „Пристигала ли е жена с руски паспорт на името на Наталия Примакова на летище Хийтроу с полет 247 на «Аерофлот» на десети януари следобед?“. От Темс Хаус позвъниха след няколко минути. Отговорът бе положителен.

— Искам веднага да насроча среща с премиера и моя генерален директор. Ако си съгласен, мисля, че ти трябва да ги информираш. В

крайна сметка ти доказа, че всички ние сме грешали, Габриел. Това ти дава правото да ни натриеш носовете.

— Нямам намерение да ви натривам носовете. А последното нещо, което искам, е да споменавах каквото и да е за това на твоя премиер или на генералния директор.

— Григорий Булганов е британски поданик и като такъв, има право на всяка защита, предлагана от Британската корона. Нямаме друг избор, освен да представим нашите доказателства на руснаците и да настояваме незабавно да го върнат.

— Иван Харков си е направил огромния труд да докопа Григорий, по всяка вероятност с благословията на ФСБ и самия Кремъл. Наистина ли мислиш, че ще го върне, защото британският министър-председател *настоява* за това? Трябва да играем играта по същите правила като Иван.

— Което ще рече?

— Трябва да го откраднем на свой ред.

Греъм Сиймор проведе още един телефонен разговор, после облече палтото си.

— От охранителната служба на Хийтроу ще ни дадат снимки. Вие с Олга останете тук. И моля те, опитай се да сведеш стрелбата до минимум. В момента си имам достатъчно проблеми.

* * *

Обаче Габриел не остана дълго в безопасната квартира. В действителност той се измъкна от нея няколко минути след тръгването на Сиймор и се насочи право към Чейни Уок в Челси. Някога тиха крайбрежна алея за разходка, сега тази историческа лондонска улица изглеждаше най-натоварената в този район на Челси. На някои от големите къщи имаше медни табелки в памет на прочутите им в миналото обитатели. Джоузеф Търнър бе живял тайно на номер 119, Данте Росети — на номер 19. Хенри Джеймс бе прекарал последните си дни на номер 21, Джордж Елиът бе направил същото на номер 4. Тези дни малцина художници и писатели можеха да си позволят да живеят на Чейни Уок. Сега тя бе запазена за богати чужденци, поп звезди и финансисти от Сити. По една случайност на нея бе и

лондонският адрес на Виктор Орлов, руски олигарх и критик на Кремъл в изгнание, който живееше в пететажната сграда на номер 43. Същият Виктор Орлов, който сега бе обект на тайно разследване, провеждано от екип *къртици* от булевард „Цар Саул“.

Габриел влезе в малкия парк от другата страна на улицата и седна на една пейка. Къщата на Орлов бе висока и тясна, обрасла с глицинии. Както и другите къщи в редицата от елегантни жилищни сгради, тя се издигаше на няколко метра навътре от улицата зад ограда от ковано желязо. Отпред бе спряло бронирано бентли с чакащ зад волана шофьор. Точно зад бентлито бе паркиран черен рейндж роувър, зает от четирима бодигардове от охраната на Орлов — всичките бивши служители на елитните британски специални въздушни части. От булевард „Цар Саул“ бяха открили, че бодигардовете са били предоставени от „Екстън Екзекутив Секюрити Сървисис“, с офис на Хил Стрийт, Мейфеър. „Екстън“ бе смятана за най-добрата частна охранителна компания в Лондон — немалко постижение в град, пълен с богати хора, загрижени за своята безопасност.

Габриел се канеше да тръгва, когато видя трима от бодигардовете да слизат от рейндж роувъра. Единият застана на пост пред вратата на номер 43, докато другите двама блокираха тротоара в двете посоки. След като периметърът бе обезопасен, входната врата на къщата се отвори и от нея излезе Виктор Орлов, обграден от двете страни с още телохранители. Алон успя да зърне малко от прочутия руски милиардер — само глава с остра прошарена коса и отблясък от розова вратовръзка с огромен уиндзорски възел. Орлов се мушна на задната седалка на бентлито и вратите бързо се затвориха. Няколко секунди по-късно автоколоната се носеше с пълна скорост по Ройъл Хоспитъл Роуд. Габриел поседя на пейката още десетина минути, после стана и се отправи обратно към Виктория.

* * *

На охранителната служба на летище Хийтроу ѝ отне по-малко от час да осигури първата партида със снимки на мъжа, известен като Анатолий. За съжаление, нито една от тях не беше много полезна. Габриел не бе изненадан. Всичко около Анатолий подсказваше, че той

е професионалист. И като всеки добър професионалист, той знаеше как да се движи из летището, без да бъде заснет от камерите. Меката шапка бе спомогнала много за прикриване на лицето му, но и той бе свършил добра част от работата чрез едва доловими обръщания и движения. Все пак камерите бяха положили достойни усилия: тук уловена упорита брадичка, там частичен профил, на трето място — стисната здраво безкомпромисна уста. Докато преглеждаше снимките в безопасната квартира във Виктория, Алон взе да изпитва все по-голяма увереност. Анатолий беше професионалист, служещ на професионалист. Той играеше играта с парите на Иван.

И двете британски служби провериха снимките в техните база данни на известни руски разузнавачи, но никоя от тях не откри особено голямо съвпадение. Те отделиха шест възможни кандидатури, които бяха отхвърлени по-късно същата вечер от Габриел. Тогава Сиймор реши, че навярно е дошло време да включат в играта страховитите американци. Алон изрази желание лично да направи пътуването. В Америка имаше един човек, когото той гореше от нетърпение да види. Не беше говорил с нея от месеци. Тя му бе писала веднъж. А той ѝ беше нарисувал картина.

30. ЩАБКВАРТИРАТА НА ЦРУ, ВИРДЖИНИЯ

Разузнавателните служби наричат шпионите си по различен начин. Службата ги нарича „събиращи агенти“, а отдела, към който работят — Сбирката. Шпионите на ЦРУ са известни като „оперативни работници“ и се използват от Националната тайна служба. Мандатът на Ейдриън Картър като шеф на НТС бе започнал, когато тя още бе известна със старото си име: Дирекция „Операции“. Считан за един от най-талантливите тайни бойци на Управлението, Картър бе участвал във всички големи американски секретни операции, проведени през последните трийсет години. Беше се занимавал с нередовни избори, бе събарял демократично избрани правителства и си бе затварял очите за повече екзекуции и убийства, отколкото искаше да си спомня.

„Правил съм се на Господ в Полша и съм поддържал цяла една година дяволския режим в Салвадор — беше споделил веднъж на Габриел в момент на междуведомствена откровеност. — И като добавка, снабдявах с оръжие фанатичните мюсюлмански бойци в Афганистан, макар да знаех, че един ден те ще сипят огън и смърт върху мен“.

След 11 септември 2001 година Ейдриън Картър бе съсредоточил усилията си главно върху едно нещо: да предотврати друго нападение срещу територията на Америка от силите на световния ислямски екстремизъм. За да изпълни тази задача, той бе използвал тактики и методи, които дори закоравял в битките таен агент като него понякога смяташе за осъдителни. Черни затвори, екстрадиране на заловени, употреба на насилствени техники за разпит: всичко това бе станало публично достояние в ущърб на Картър. Добронамерени водещи журналисти и политици от Капитолия от години жадуваха за кръвта на Ейдриън. Спрягаха го за следващия директор на ЦРУ. Вместо това, той живееше в страх, че един ден ще бъде съден за действията си в глобалната война срещу тероризма. Ейдриън Картър бе опазил Америка от враговете ѝ. И затова щеше да гори вечно в ада.

На следващия ден следобед той очакваше Габриел в конферентната зала на седмия етаж в щабквартирата на ЦРУ —

Валхала на раздутата и често нефункционална американска разузнавателна институция. Пълна противоположност на Греъм Сиймор, Картър имаше рошава оредяваща коса и набиващи се на очи мустаци, които бяха излезли от мода заедно с диско музиката, електрическите тенджери за бавно готвене и замразяването на ядрените оръжия. Както бе облечен в момента — с фланелен панталон и жилетка в бургундско червено, — той приличаше на професор от малък университет, от онези, които защитават благородни каузи и постоянно са трън в очите на декана. Картър погледна Габриел над очилата си за четене, сякаш бе леко изненадан да го види, и му подаде ръка. Дланта му бе суха и студена като мрамор.

Алон се бе свързал с него предния ден, преди да напусне Лондон, по обезопасената линия, осигурена от ЦРУ до американското посолство. От каблограмата Ейдриън бе получил само обща представа за нещата. Сега Габриел го запозна с подробностите. В края на изложението Картър взе да преглежда физическите доказателства, като започна от писмото, оставено от Григорий в Оксфорд, и завърши със снимките от камерите за наблюдение на Хийтроу на мъжа, известен под името Анатолий.

— Честно казано — рече Ейдриън, — ние никога не сме вярвали в историята, че Григорий е променил мнението си и е дезертирал отново в родината си. Както може би си спомняш, аз имах възможност да прекарам известно време с него в нощта, когато пристигнахте от Русия.

Габриел естествено си спомняше. Чрез един логистичен подвиг, който само ЦРУ можеше да реализира, Картър бе кацнал с ескадрила самолети „Гълфстрийм“ на летището в Киев само няколко часа след като колата с Габриел и тримата руски бегълци бе преминала границата на Украйна. Алон се беше върнал в Израел, докато Григорий и Олга бяха отлетели за Великобритания, където им дадоха убежище. Картър лично бе завел Елена Харкова в Съединените щати, където ѝ бе даден статут на политически емигрант. Сегашното ѝ местоположение бе толкова стриктно пазено в тайна, че дори Габриел нямаше представа къде я е скрило ЦРУ.

— Ние изпратихме екип, който да говори с Григорий двайсет и четири часа след неговото пристигане в Англия — продължи Ейдриън. — Никой от участниците не изрази скептицизъм относно неговата

искреност. След изчезването му наредих да бъдат прегледани аудио- и видеозаписите, за да видим дали не сме пропуснали нещо.

— И?

— Григорий бе чист като сълза. Няма нужда да казвам, че бяхме доста изненадани, когато британците заявиха, че мислят противното. Що се отнася до Лангли, беше съвсем очевиден опитът им да прехвърлят част от вината за изчезването му върху теб. Те няма на кого да се сърдят, освен на себе си. Не трябваше изобщо да му се разрешава да се замесва с опозиционерите, които се мотаят в Лондон. Беше само въпрос на време Иван да го хване.

— Харков още ли е обект на наблюдение на Агенцията за национална сигурност?

— Разбира се.

— Знаете ли, че току-що е продал няколко хиляди противотанкови ракети и РПГ-та на „Хизбула“?

— Чухме слухове по този въпрос. Но за момента проследяването на бизнес делата на Иван е доста назад в списъка ни с приоритети. Нашата първостепенна грижа е да опазим бившата му съпруга и децата му от всяко посегателство.

— Той правил ли е официален опит да ги поиска?

— Преди няколко месеца руският посланик повдигна въпроса по време на рутинна среща с държавния секретар. Държавният секретар се престори на изненадан и каза, че ще проучи въпроса. Тя е добър играч на покер. От нея щеше да излезе отличен оперативен агент. Седмица по-късно заяви на посланика, че понастоящем Елена Харкова и нейните деца не живеят в САЩ, а и никога преди не са живели тук. Посланикът благодари многословно на държавния секретар за направените усилия и повече не повдигна въпроса.

— Иван сигурно знае, че те са тук, Ейдриън.

— Разбира се, че знае. Обаче нито той, нито приятелите му от Кремъл могат да направят нещо. Операцията, която ти проведе в Сен Тропе миналото лято, беше истинско бижу. Ти изтръгна децата на Харков чисто и привидно законно. Нещо повече, когато се разведе с Елена в руски съд, Иван фактически се отказа от всякакви законни претенции към тях. Сега единственият начин, по който може да си ги върне, е, като ги открадне. И това няма да се случи. Ние се грижим по-добре за нашите дезертъори, отколкото британците.

— Тя е на безопасно място, надявам се.

— На много безопасно място. Но ще ми позволиш ли да ти дам малък съвет, като приятел на приятел? Взemi присърце думите на Григорий. Забрави за обещанието, което си му дал онази нощ в Русия. Освен това, подозирам, че Иван вече му е пуснал куршум в тила. Като познавам Харков, мисля, че го е направил лично. Прибери се вкъщи при жена си и остави британците да оправят кашата, която са забъркали.

— Обичам да спазвам обещанията си. Смятах, че и ти също, Ейдриън.

Картър събра върховете на пръстите си и подпря брадичка на тях.

— Смятам, че намекът ти е малко несправедлив. Но щом поставяш така нещата, с какво може да помогне Лангли?

— Дай снимките на Анатолий на вашия Център за контраразузнаване. Виж дали ще могат да свържат това лице с име и кратка биография.

— Ще помоля шефа им да се заеме лично. — Картър събра снимките. — Колко време възнамеряваш да останеш в града?

— Колкото е необходимо.

— Една от нашите агентки ще заминава на мисия отвъд океана. Тя се чуди дали си свободен за вечеря.

Габриел не си направи труда да попита за името на агентката.

— Къде заминава, Ейдриън?

— Това е секретно.

— Предполагам, няма нужда да ти припомням, че тя участва в операцията срещу Иван?

— Не, няма нужда.

— Тогава защо я оставяш да напусне страната?

— Загрижеността ти за нейната безопасност е трогателна, но е напълно излишна. Какво да ѝ кажа за вечерята?

Алон се поколеба.

— Ще го отложим за друг път, Ейдриън. Сложно е.

— Защо? Защото тя има връзка с човек от твоя екип?

— За какво говориш?

— Двамата с Михаил се срещат. Изненадан съм, че никой не ти е казал.

— От колко време е това?

— Започна скоро след операцията в Сен Тропе. Тъй като Михаил е служител на чужда разузнавателна служба, тя бе длъжна да докладва за връзката си на кадровия отдел. Те не бяха доволни от това, но аз се намесих в тяхна полза.

— Колко мило от твоя страна, Ейдриън. Всъщност ще вечерям с нея.

Картър записа часа и мястото на едно листче.

— Просто бъди мил с нея, Габриел. Мисля, че е щастлива. Сара отдавна не е била щастлива.

31. ДЖОРДЖТАУН, ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Ресторант 1789 — забележителност на Джорджтаун, се счита за един от най-изтънчените във Вашингтон и за един от малкото, които още изискват господата да носят сако. С това предупреждение Картър изпрати Габриел до „Брукс Брадърс“, където в рамките на десет минути той си купи габардинен панталон, риза от оксфордски плат^[1] и необходимото синьо сако. Обаче не взе вратовръзка. Както повечето израелци, Алон носеше такава само по принуда или когато е под прикритие. Освен това, ако си сложеше вратовръзка, Сара можеше да си направи погрешен извод. И бездруго сакото щеше да му създаде достатъчно проблеми.

Той пристигна няколко минути по-рано и бе уведомен от салонната управителка, че дамата му вече е настанена. Алон не бе изненадан; лично бе ръководил обучението на Сара Банкрофт и я смяташе за един от най-добрите агенти по призвание, които бе срещал. Знаеща езици, пътувала много и изключително образована, тя работеше като помощник-куратор в музея „Филипс Кълекшън“ във Вашингтон, когато Габриел я бе вербувал да открие ръководител на терористична мрежа, криещ се сред обкръжението на саудитския милиардер Зизи ал Бакари. След операцията Сара бе назначена на постоянна работа в Центъра за борба с тероризма към ЦРУ. Алон я бе ползвал отново предишното лято и с помощта на една фалшива картина я бе запознал с Елена Харкова. По време на операцията Михаил бе играл ролята на американското гадже от руски произход на Сара и те бяха прекарвали заедно няколко нощи в петзвезден хотел в Сен Тропе. Габриел смяташе, че привличането се е породило именно тогава.

Не бе доволен от това по няколко причини, от които не на последно място бе нарушаването на забраната му за сексуални връзки между членовете на екипа му. Обаче гневът му мина бързо. Алон знаеше, че уникалната комбинация между стреса и скуката понякога може да доведе до романтични авантюри, когато агентите са на терен. Знаеше го от собствен опит. Преди двайсет години, докато се

подготвяше за важна екзекуция в Тунис, той бе имал любовна афера с придружаващата го за прикритие агентка и едва не бе разрушил брака си с Леа.

Салонната управителка го поведе през приглушено осветената зала към една ъглова маса близо до камината. Сара седеше леко извърната, така че да може дискретно да наблюдава цялото помещение. Носеше черна рокля без ръкави и двуредно перлено колие. Светлата ѝ коса се спускаше свободно върху раменете, а големите ѝ сини очи блестяха на топлата светлина на свещите. Едната ѝ ръка държеше столчето на чаша с мартини. Другата леко подпираше брадичката ѝ. Когато я целуна по бузата, долови уханието на люляк.

— Може ли да ти поръчам едно такова? — попита тя, като почука с показалеца си с перфектен маникюр по чашата.

— По-скоро бих изпил лакочистителя ти.

— С резенче лимон ли го искаш или само с лед? — Тя погледна към салонната управителка. — Чаша шампанско, моля. Нещо изискано. Той е имал дълъг ден.

Салонната управителка се отдалечи. Сара се усмихна и вдигна мартинито към устните си.

— Казват, че не е хубаво да се пие вечерта преди полет, Сара.

— Щом мога да преживея една от твоите операции, мисля, че ще мога да преживея и един трансатлантически полет с малко джин в кръвоносната си система.

— Значи в Европа? Там ли те изпраща Картър?

— Ейдриън ме предупреди да бъда нащрек с теб. Няма да измъкнеш информацията от мен.

— Мисля, че имам право да знам.

— Наистина ли? — Сара остави чашата си и се приведе над масата. — Може да ти е трудно да повярваш, Габриел, но аз всъщност *не работя* за Службата. Назначена съм в Националната тайна служба на ЦРУ, което означава, че не ти, а Ейдриън Картър ми възлага задачите.

— Би ли казала това малко по-високо? Не съм сигурен дали готвачите и миячите на чинии успяха да те чуят.

— Не беше ли ти, който ми каза, че почти всеки важен професионален разговор, който си провеждал, е бил на обществено място?

Истина беше. Безопасните квартири бяха безопасни само ако не бяха подслушвани.

— Поне изключи някои места заради мен. Ще спя по-спокойно, ако знам, че в своята безкрайна мъдрост от Лангли не са решили да те изпратят в Саудитска Арабия или Москва.

— Можеш да спиш спокойно, защото оттам не са решили нищо подобно.

— Значи е в Европа?

— Габриел...

— Каква работа ще вършиш?

Тя въздъхна отчаяно.

— Свързана е с непрестанните усилия на моето правителство да се бори със световния тероризъм.

— Колко храбро. А като си помисли човек, че преди четири години подготвяше изложба, наречена „Импresiонисти през зимата“.

— Надявам се, че това беше комплимент.

— Така е.

— Очевидно не одобряваш да работя на терен без теб.

— Вече изказах своите опасения. Обаче Ейдриън ти е шеф, не аз. И ако той мисли, че е уместно, тогава кой съм аз да оспорвам преценката му?

— Ти си Габриел Алон, ето кой си.

Появи се сервитьор. Той им даде по едно меню и накратко ги запозна с вечерните специалитети. Когато си отиде, Габриел прегледа предястията и колкото се може по-безпристрастно попита дали Михаил е наясно за пътуването на Сара. Тъй като въпросът му бе посрещнат с мълчание, той вдигна очи и видя, че тя го гледа напрегнато, с порозовели страни.

— Добре е, че не се държеше така, когато беше около Зизи и Иван — подхвърли Алон.

— Михаил ли ти каза?

— Всъщност шефът на Националната тайна служба го спомена в един разговор.

Сара не отговори нищо.

— Значи е вярно, така ли? Наистина ходиш с член на моя екип.

— Ревнуваш или си ядосан?

— Защо, за бога, да ревнувам, Сара?

— Не можех вечно да изпитвам несподелена любов към теб. Трябваше да продължа.

— И не можа да намериш друг, освен човек, работещ за мен?

— Странно е как се получи. Предполагам, че в Михаил имаше нещо, което ми се стори познато.

— Връзката с мъж, който работи за разузнавателната служба на чужда страна, не е най-умният ход за кариерата ти, Сара.

— В Лангли имат проблем със задържането на блестящ млад талант. Те са склонни да променят някои стари правила.

— Може би ще трябва да си поговоря на четири очи с шефа на отдел „Кадри“. Може да се разколебаят.

— Не би посмял, Габриел. Ти също нямаш право да се намесваш в личния ми живот.

Личният живот на Сара, помисли си Алон, бе напълно съсипан в 9,03 часа сутринта на 11 септември 2001 година, когато самолетът на „Юнайтед Еърлайнс“, изпълняващ полет 175, се бе разбил в Южната кула на Световния търговски център. На борда на обречения самолет бил младият, завършил Харвард адвокат Бен Калахан. Бен успял да проведе един разговор през последните мигове от живота си — и той бил със Сара. Оттогава тя бе допуснала да се влюби само в един друг мъж. За съжаление, този мъж беше Габриел.

— Трябваше да помислиш повече и по-сериозно, преди да се обвържеш с човек, който убива хора, за да се прехранва. Михаил е извършил много ужасни неща заради родината си. — Алон замълча, после добави: — Неща, които понякога ще му пречат да бъде край теб.

— Напомня ми за някого, когото познавам.

— Това не е шега, Сара. Става дума за твоя живот. Освен това е всеизвестно, че на израелските мъже не може да се разчита. Достатъчно е да попиташ някоя средностатистическа израелка.

— Всъщност израелските мъже, които познавам, са направо чудесни.

— Това е, защото ние сме най-добрите от най-добрите.

— В това число и Михаил?

— Нямахте да е в моя екип, ако не беше такъв. Колко време си прекарала с него?

— Той идва тук няколко пъти и веднъж се срещнахме в Париж.

— За теб е опасно да бъдеш сама в Париж.

— Не бях сама. Бях с Михаил. — Помълча и добави: — То е почти като да съм с теб.

Думите ѝ увиснаха за момент между тях.

— Затова ли е всичко, Сара?

— Габриел, моля те.

— Защото ще се почувствам зле, ако Михаил бъде наранен по някакъв начин.

— Сигурна съм, че единствената, която ще пострада, ще съм аз.

— Не и ако зависи от мен.

Тя се усмихна за първи път, откакто бе споменато името на Михаил.

— Щях да ти кажа тази вечер. Ние просто изчаквахме, докато се уверим, че е... — Гласът ѝ секна.

— Докато се уверите за какво?

— Че е истинско.

— И така ли е?

Тя хвана ръката му.

— Не се разстройвай, Габриел. Надявах се, че бихме могли да го отпразнуваме.

— Не съм разстроен.

Сара погледна към чашата му с шампанско. Той не я беше докоснал.

— Искаш ли нещо друго?

— Лакочистител. С лед и резенче лимон.

* * *

Тъй като Габриел бе пристигнал във Вашингтон със знанието на ЦРУ, от интендантството му бяха дали не толкова безопасна квартира на Тънлоу Роуд, в северната част на Джорджтаун. По някаква странна прищявка на съдбата апартаментът гледаше към входа на руското посолство. Докато Алон пресичаше фоайето, сигурният му мобилен телефон завибрира в джоба на палтото му. Беше Ейдриън Картър.

— Къде си?

Габриел му каза.

— Имам нещо, което трябва да видиш веднага. Ще те вземем.

Връзката бе прекъсната. Петнайсет минути по-късно Алон се настани на задната седалка на черния седан на Картър на Ню Мексико Авеню. Ейдриън му подаде лист хартия: запис на прихванат от Агенцията за национална сигурност разговор, проведен предната вечер в Москва. Подслушваният беше Иван Харков. Той бе говорил с някого от щабквартирата на ФСБ на Лубянский площад. Макар че по-голямата част от разговора бе водена на кодиран разговорен руски език, беше ясно, че Иван е дал нещо на ФСБ и сега иска да му го върнат. Това нещо бе Григорий Булганов.

— Прав беше, Габриел. Иван е предал Григорий на ФСБ, за да могат и те да си уредят сметките с него. Очевидно разпитите във ФСБ вървят твърде бавно за вкуса на Харков. Той е похарчил много пари, за да пипне Григорий, и вече се е уморил да чака. Обаче добрата новина е, че Булганов е жив.

— Има ли някакъв начин да накарате ФСБ да го задържат при тях?

— Никакъв. Нашите отношения с руските служби се влошават с всеки изминал ден. Няма начин те да допуснат намесата ни в чисто вътрешни дела. А и честно казано, ако ролите бяха разменени, и ние нямаше да го допуснем. От тяхна гледна точка, Григорий е изменник и предател. Бъди сигурен, че искат да го убият толкова много, колкото и Иван.

— Има ли нещо за мен от Центъра за контраразузнаване?

— Не още. Кой знае? Може твоят приятел Анатолий да е дух.

— Не вярвам в духове, Ейдриън. Ако знаем нещо за Иван, то е, че не би поверил отвличането на Григорий на някого, когото не познава.

— Така действа той. Всичко за него е лично.

— Така че е възможно някой, който е прекарал доста време край Иван, да е срещал този мъж в някакъв момент. — Габриел направи пауза. — Кой знае, Ейдриън? Тя може даже да знае истинското му име.

Картър нареди на шофьора да кара обратно към безопасната квартира, после погледна към Алон.

— Утре сутринта в шест часа ще дойде да те вземе кола. Опасявам се, че този път трябва да действаме много предпазливо. Няма да знаеш къде отиваме, докато не излетиш.

— Какво да си облека?

— Картър се усмихна.

— Топли дрехи. Много топли дрехи.

[1] Памучна тъкан от средно фини нишки, които се открояват от вътъка, образувайки много ситно каре. Използва се често за спортни и ежедневни ризи. — Б.пр. ↑

32. СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Паркът Адирондак — обширна площ с девствена природа, простиращ се на над двайсет и четири хиляди квадратни километра в североизточната част на щата Ню Йорк — е най-големият обществен природен резерват в Съединените щати. Приблизително с размерите на Върмонт, той е по-голям от седем други американски щата — в действителност е толкова голям, че националните паркове Йелоустоун, Йосемити, Глейсиър, Голям каньон и Грейт Смоуки Маунтинс биха могли всичките да се поберат в неговите граници. Габриел не знаеше тези факти, преди да изтече един час от излитането на самолета, когато неговият пилот, ветеран от програмата на ЦРУ по предаването на затворници, най-сетне му бе разкрил коя е дестинацията им. Прогнозата за времето бе доста страховита: ясно небе с максимални температури около нула градуса. Алон предположи, че пилотът е превърнал градусите от Фаренхайт към Целзий заради своя пасажер чужденец. Не беше.

Няколко минути след десет часа самолетът се приземи на регионалното летище Адирондак край езерото Саранак. Ейдриън Картър бе уредил на паркинга да бъде оставен един „Форд Експлорър“. По някакво чудо моторът запали при първия опит. Габриел включи парното на най-силното и прекара няколко плачевни минути в стържене на леда от прозорците. Като седна отново зад волана, вече не чувстваше лицето си. Термометърът на форда показваше минус осем градуса. „Това е невъзможно — помисли си той. — Сигурно уредът не е изправен“.

Картър, който бе предпазлив като никого друго, се бе разпоредил никой да не приближава до мястото с каквото и да е предаващо или получаващо сигнал устройство, в това число и *GPS* навигационна система. Алон следваше списък с инструкции, които му бяха дадени на борда на самолета. Като напусна летището, той зави надясно и кара по шосе 186, до селцето Лейк Клиър. После направи още един десен завой по шосе 30 и се насочи към горното езеро Сейнт Риджис. Първо стигна до езерото Спитфайър, после до долното езеро

Сейнт Риджис, след това до университетското градче Пол Смитс. На няколкостотин метра след входа на университета минаваше Кийс Милс Роуд — лъкатушещ междуселски път, който водеше на изток към един от най-отдалечените краища на резервата. Някъде в тази част на Адирондак фамилията Рокфелер притежаваше огромно лятно имение, снабдено със собствена железопътна гара, за да спира на нея частният семеен влак. Целта на Габриел, макар и доста по-малка от имението на Рокфелер, бе не по-малко уединена. Входът бе от лявата страна на пътя и както го бе предупредил Картър, лесно можеше да се пропусне. Първия път Алон го подмина и трябваше да продължи да кара още осемстотин метра, преди да намери подходящо място да направи обратен завой на заледения път.

Тясна пътека минаваше направо през гъстата гора в продължение на около стотина метра, преди да стигне до охраняема метална порта. Не се виждаше никакво друго заграждение или бариери, но Габриел знаеше, че мястото е осеяно с камери, топлинни сензори и детектори за движение. Нещо бе регистрирало приближаването му, защото портата се отвори с плъзгане още преди да спре колата. От другата страна видя към него да се носи с пълна скорост през поляната един джип „Гранд Чероки“. Зад волана седеше мъж в средата на петдесетте със стойка на военен. Той се казваше Ед Филдинг. Бивш офицер от специалните части на ЦРУ, Филдинг отговаряше за охраната.

— Предупредихме ви, че входът трудно се открива — каза той през отворения си прозорец.

— Наблюдавали сте ме?

Филдинг само се усмихна.

— Нали не сте забравили да оставите вкъщи мобилния си телефон?

— Не съм.

— А вашето блекбъри?

— Обиждате ме.

— Нямате тайни писалки или рентгенови очила?

— Единственото електронно нещо, което притежавам, е ръчният ми часовник и ще се радвам да го хвърля в близкото езеро, ако това ще ви накара да се чувствате по-спокоен.

— Ако не е някое тайно израелско устройство, което предава или приема сигнал, можете да го задържите. Освен това всички езера са

замръзнали. — Филдинг включи отново двигателя. — Трябва да изминем още известно разстояние. Карайте зад мен. Иначе може да бъдете застрелян от някой снайперист.

Филдинг се понесе с пълна скорост през поляната. Докато стигнат до следващата редица дървета, Алон бе скъсил разстоянието. След осемстотин метра пътят се заизкачва по стръмен хълм. Въпреки че бе изринат от снега и опесъчен по-рано тази сутрин, повърхността му вече бе здраво замръзнала. Филдинг напредваше без проблем, но Алон полагаше огромни усилия, за да не буксува фордът. Той превключи двигателя на ниска предавка и опита отново. Този път гумите осъществиха сцепление с леда и автомобилът бавно пое към билото. За десетте секунди, които му бе отнела маневрата, Филдинг бе изчезнал от погледа му. Габриел го откри минута по-късно, спрял на едно разклонение. Те поеха наляво и караха още три километра, докато стигнаха до поляна в най-високата част на имението.

В средата на поляната се издигаше голяма, типично адирондакская вила; островърхият ѝ покрив и просторните тераси гледаха на югоизток към слабата топлина на обедното слънце и замръзналите езера Сейнт Риджис. Близо до края на гората се издигаше втора вила — по-малка от главната къща, но величествена сама по себе си. Между двете постройки имаше ливада, на която две топло облечени деца усилено правеха снежен човек, наблюдавани от висока тъмнокоса жена, облечена с кожух. Като чу шума от приближаващите се автомобили, тя се обърна с бдителността на животно, но след няколко секунди вдигна ръка за поздрав.

Габриел паркира зад джипа на Филдинг и изключи двигателя. Докато успее да отвори вратата, жената вече тичаше тронаво към него през дълбокия до коляно сняг. Тя обви ръце около шията му и го целуна по двете бузи.

— Добре дошъл на единственото място в света, където Иван никога не ще ме открие — каза Елена Харкова. — Боже мой, Габриел, не мога да повярвам, че наистина си тук.

33. СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Обядваха в просторната трапезария, обзаведена в стил рустик, под традиционния за Адирондак полилей от еленови рога. Елена седеше пред високия прозорец, през който се виждаха далечните езера, Анна бе от лявата ѝ страна, Николай — от дясната. Въпреки че миналото лято Габриел бе осъществил в Южна Франция едно на вид легално отвлечане на близнаците на Харков, той никога преди не ги беше виждал лично. Сега бе поразен от външния им вид, както бе била и Сара при първата си среща с тях. Анна — висока, тъмнокоса и надарена с вродена изисканост, бе по-малко копие на майка си; Николай — рус и набит, с голямо изпъкнало чело — бе самият двойник на прословутия си баща. И наистина през иначе приятния обяд Алон имаше неприятното чувство, че неговият най-неумолим враг Иван Харков дебне всяко негово движение от другата страна на масата.

Беше поразен и от говора им. Английският им беше перфектен и в него се долавяше съвсем слаб руски акцент. Не е изненадващо, помисли си той. В много отношения децата на Харков едва можеха да се нарекат руснаци. Те бяха прекарвали по-голямата част от живота си в имението в Нйтсбридж и бяха посещавали първокласно лондонско училище. През зимата бяха карали ваканциите си в Куршевел, а през лятото бяха отивали на юг, във Вила Солей — палата на Иван на морския бряг в Сен Тропе. Колкото до Русия, тя беше място, което бяха посещавали за няколко седмици годишно само за да поддържат връзка с корените си. Анна, по-разговорливата от двамата, говореше за родината си, сякаш бе нещо, за което е чела в книгите. Николай каза малко. Той само гледаше Габриел, сякаш подозираше, че неочакваният обеден гост по някакъв начин е виновен за факта, че сега живее на върха на планина в Адирондак, вместо в Западен Лондон и Южна Франция.

Когато обедът приключи, децата целунаха майка си по бузата и покорно отнесоха съдовете си в кухнята.

— Отне им малко време, докато свикнат да живеят без прислужници — каза Елена, когато те излязоха. — Мисля, че е по-добре да поживеят известно време като нормални деца. — Усмихна се на абсурдността на думите си. — Е, почти нормални.

— Как се справят с приспособяването?

— Както можеше да се очаква при тези обстоятелства. Животът, който познавах, свърши само за миг, защото техните бодигардове бяха спрени за превишена скорост, докато напускаха плажа на Сен Тропе. Подозирам, че те са *единствените*, спрени за превишена скорост в Южна Франция през цялото лято.

— Жандармеристите могат да бъдат много непредсказуеми при съблюдаването на правилника за движение по пътищата.

— Те също така могат да бъдат и много мили. Добре са се грижили за децата ми, докато те бяха задържани. Николай още говори с добро чувство за времето, прекарано в жандармерията на Сен Тропе. Хареса му и манастирът в Приморските Алпи. Що се отнася до децата, бягството бе за тях едно голямо приключение. И трябва да ти благодаря за това, Габриел. Направи нещата много лесни за тях.

— Какво знаят за случилото се с баща им?

— Знаят, че той имаше някои проблеми с бизнеса, както и че се разведе с мен, за да се ожени за любовницата си Екатерина. Колкото до трафика с оръжие и убийствата... — Гласът ѝ заглъхна. — Много са малки да разберат. Ще изчакам, докато станат по-големи, за да им кажа истината. Тогава сами ще могат да си направят изводите.

— Но те със сигурност са любопитни.

— Разбира се, че е така. Шест месеца не са виждали и разговаряли с Иван. За Николай беше трудно. Той обожава баща си. Сигурна съм, че обвинява мен за отсъствието му.

— Как им обясни това, че живеете в изолация, заобиколени от охранители?

— В действителност тази част не бе толкова трудна. Анна и Николай са деца на руски олигарх. Те са прекарвали целия си живот, заобиколени от въоръжени мъже с радиостанции, така че това им изглежда напълно естествено. Колкото до изолацията, казах им, че е само временна. В някой близък ден ще им бъде разрешено да си имат приятели и да ходят на училище като всички американски деца. Засега имат чудесна домашна учителка от ЦРУ. Занимава се с тях от девет

сутринта до три следобед. После гледам да излязат навън и да поиграят, независимо какво е времето. Разполагаме с няколко хиляди квадратни километра, две езера и река. Има много неща, които могат да правят. Тук е рай. Но никога нямаше да мога да си го позволя, ако не беше ти и твоите помощници.

Елена имаше предвид екипа от компютърни специалисти на Службата, които в дните след нейното бягство бяха проникнали в банковите сметки на Иван в Москва и Цюрих и бяха изтеглили от тях над двайсет милиона долара. „Неразрешените трансфери“, както евфемистично ги наричаха на булевард „Цар Саул“, бяха една от многото дейности, свързани със случая, които заобикаляха закона. След това Иван не беше в състояние да се заяжда за липсващите пари или да поставя под съмнение поредицата от събития, довели до загубата на попечителство над двете му деца. Той се занимаваше с повдигнатите срещу него обвинения на Запад, че е продал някои от най-смъртоносните руски зенитни ракети на терористите от Ал Кайда — продажба, извършена с благословията на Кремъл и самия руски президент.

— Ейдриън ми каза, че от ЦРУ са се съгласили да осигурят защита на теб и децата само за две години — каза Габриел.

— Ти очевидно не смяташ, че е достатъчно дълго.

— Не, не смятам.

— Американските данъкоплатци не могат да плащат безкрайно. Когато агентите на ЦРУ си тръгнат, ще наема собствена охрана.

— Какво ще стане, когато парите свършат?

— Предполагам, че винаги мога да продам картината, която ти фалшифицира за мен. — Тя се усмихна. — Искаш ли да я видиш?

Елена го заведе в голямата зала и спря пред точното копие на „Две деца на плажа“ от Мери Касат. Това бе вторият вариант, който Алон бе нарисувал на картината. Първият бе продаден на Иван Харков за два и половина милиона долара и сега бе притежание на френската прокуратура.

— Не съм сигурен, че подхожда на адирондакския декор.

— Не ме интересува. Ще си я държа точно където е.

Той подпря с ръка брадичката си и леко наклони глава.

— Мисля, че е по-хубава от първата, нали?

— При първото копие мазките на четката ти бяха твърде релефни. Това е перфектно. — Тя го погледна. — Предполагам обаче, че не си изминал целия този път, за да говорим за децата ми или да чуеш моите забележки за работата ти.

Алон не отговори нищо. Елена се загледа в картината.

— Знаеш ли, Габриел, наистина е трябвало да станеш художник. Можеше да бъдеш велик. И с малко късмет, може би никога нямаше да имаш нещастieto да срещнеш моя съпруг.

* * *

Над сто професионални разузнавачи от четири държави бяха участвали в случая *Харков* и повечето още ги човъркаше един въпрос: Защо Елена Варламова — красивата и възпитана дъщеря на висш функционер на Комунистическата партия, икономист плановик от Ленинград — се бе омъжила за гангстер като Иван?

По време на тяхната женитба той работел за всеизвестното Пето главно управление на КГБ и изглеждал предопределен за бляскава кариера. Ала в края на осемдесетте години на ХХ век, когато Съветският съюз агонизирал на своето смъртно легло, бъдещето му взело внезапен и неочакван обрат. В отчаян опит да вдъхне живот на замиращата съветска икономика Михаил Горбачов бе въвел икономически реформи, които позволяваха сформирането на инвестиционни дружества. С подкрепата на своите началници Иван напуснал КГБ и основал една от първите частни банки в Русия. Подпомагана тайно от бившите му колеги, скоро тя станала много печеливша и когато СССР най-накрая издъхнал, Харков имал уникалната възможност да грабне някои от най-ценните му активи. Сред тях била флотилия от транспортни кораби и самолети, която той превърнал в една от най-големите транспортно-спедиторски компании в света. Не след дълго корабите и самолетите на Иван потеглили за дестинации в Африка, Близкия изток и Латинска Америка, натоварени с едни от малкото изделия, които руснаците изработвали добре: оръжия. Харков обичал да се хвали, че може да сложи ръка на всичко и да го превози навсякъде, в някои случаи само за една нощ. Не го интересувал моралът, а само парите. Продавал на всеки, стига да

можел да плати. А ако не можел, предлагал да уреди финансирането чрез своята банка. Харков продавал оръжията си на диктатори, както и на бунтовници. Продавал на борци за свобода, които имали законното право да недоволстват, както и на манаици, които избивали жени и деца. Специализирал се в доставката на оръжие за режими, които били толкова извън границите на благоприличието, че не можели да получат оръжие от законни източници. Той усъвършенствал практиката да продава оръжия и на двете страни в един конфликт, като разсъдливо контролирал потока на оръжие, така че да удължи убийствата и да увеличи до максимум печалбите си. Иван разрушавал страни. Унищожавал народи. И през това време станал неприлично богат. Години наред той успявал да държи в тайна своята смъртоносна мрежа. За останалия свят Иван Харков бил истинският символ на новата Русия — прозорлив инвеститор и бизнесмен, който лесно оперирал в Изтока и Запада, колекционирайки скъпи къщи, луксозни яхти и красиви любовници. По-късно Елена щеше да признае на Габриел, че е способствала за голямата измама на Иван. Затваряла си очите за неговите романтични похождения точно както умишлено се била поставила в неведение по отношение на истинските източници на огромното му богатство.

Но животът понякога се преобръща за един миг. Животът на Габриел се беше променил една вечер във Виена за времето, нужно на детонатора да взриви пластичния експлозив, поставен под колата му. За Елена Харкова това се бе случило вечерта, когато случайно бе подслушала телефонния разговор между съпруга си и шефа на неговата охрана Аркадий Медведев. Изправена пред възможността хиляди невинни хора да загинат заради алчността на съпруга ѝ, тя бе избрала да го предаде, вместо да запази мълчание. Действията ѝ я бяха отвели в една усамотена вила сред планините над Сен Тропе, където тя бе предложила да помогне на Габриел да открадне секретните документи на Иван. Последвалата операция едва не бе завършила със смъртта им. Една картина щеше завинаги да остане сред ужасната галерия от спомени на Алон: Елена Харкова, завързана за един стол в склад на мъжа ѝ, и Аркадий Медведев, допрял пистолета си до главата ѝ. Аркадий искаше Габриел да му разкрие местонахождението на Анна и Николай. Елена бе готова да умре, но не и да отговори.

По-добре натисни спусъка, Аркадий, защото Иван никога няма да получи децата.

Сега, седнал пред камината в големия салон на вилата в Адирондак, Алон ѝ съобщи новината, че Харков е успял да отвлече Григорий Булганов — мъжа, който бе спасил живота им онази нощ. Както и че старата ѝ приятелка от Ленинградския държавен университет Олга Сухова е била обект на покушение в Оксфорд. Елена прие новината спокойно, сякаш бе информирана за отдавна очаквана смърт. След това взе снимката, на която се виждаше мъж, стоящ в залата за пристигащи на летище Хийтроу. Внезапното помръкване на лицето ѝ веднага подсказа на Габриел, че пътуването му не е било напразно.

— Виждала ли си го преди?

Тя кимна утвърдително.

— В Москва, преди много време. Беше чест посетител на нашия дом в Жуковка.

— Сам ли идваше?

Елена поклати отрицателно глава.

— Само с Аркадий.

— Казвал ли ти е някога името си?

— *Никога* не ми казваха имената си.

— И никога не си го чувала случайно?

— Не, за съжаление.

Алон се помъчи да скрие разочарованието си и попита дали тя си спомня нещо друго. Елена погледна снимката, сякаш се опитваше да изтрие праха от паметта си.

— Спомням си, че Аркадий винаги бе доста почтителен в негово присъствие. Това ми се струваше доста странно, тъй като Аркадий не бе почтителен към никого. — Вдигна очи към Габриел. — Много лошо, че го уби. Можеше да ти каже името му.

— Светът е много по-хубаво място без хора като Аркадий Медведев.

— Истина е. Всъщност понякога ми се иска аз да го бях убила. — Елена обърна глава и се загледа по посока на картината. — Въпросът е дали Иван е наел този мъж да ми отнеме децата.

Алон я хвана за ръката и я стисна успокояващо.

— Пробвах лично системата за сигурност на Ейдриън. Няма начин Иван да открие теб и децата на това място.

— Щях да се чувствам по-добре, ако знаех, че ти си тук. — Вдигна очи към него. — Ще останеш ли при нас, Габриел? Само за един или два дни?

— Не съм сигурен, че Григорий разполага с един или два дни.

— Григорий? — Елена се загледа унило в огъня. — Знам какво правят моят съпруг и хората от ФСБ с онези, които са ги предали. Трябва да забравиш за Григорий. По-добре се съсредоточи върху собствения си живот.

34. СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Габриел се съгласи да остане през нощта и да се върне във Вашингтон на следващата сутрин. След като се настани в стаята за гости на втория етаж, той тръгна да търси телефон. Като предпазна мярка, Ед Филдинг бе махнал всички телефони от главната къща. Всъщност само един телефон в цялото имение имаше връзка с външния свят. Той се намиреше във втората вила, на бюрото в кабинета на Филдинг. Малка табела предупреждаваше, че всички разговори, независимо от това кой и на кого се обажда, се наблюдават и записват.

— Това не е шега — каза Ед, като подаде слушалката на Алон. — Казвам го като професионалист на професионалист.

Филдинг излезе от кабинета си и затвори вратата. Тъй като не желаше да издаде обичайните процедури за комуникация на Службата, Габриел позвъни на булевард „Цар Саул“ по служебната линия и поиска да го свържат с Узи Навот. Разговорът им бе кратък и бе воден на разновидност на иврит, която нито един суперкомпютър на Агенцията за национална сигурност не би могъл да дешифрира. В рамките на няколко секунди Навот успя да го запознае с последните новини. Ирина Булганова била пристигнала жива и здрава в Москва, екипът на Габриел бил потеглил обратно към Израел, а Киара, придружена от двамата си бодигардове, била на път за Умбрия. „Всъщност — добави Узи, като провери колко е часът — те вероятно са вече там“.

Алон прекъсна връзката и си помисли дали да й звънне. Реши, че не е безопасно. Да осъществи контакт със Службата по линия на ЦРУ бе едно, но да се обади на Киара къщи или на мобилния ѝ телефон бе съвсем друго нещо. Трябваше да изчака, докато излезе извън охранявания периметър на ЦРУ, за да се свърже с нея. Като остави слушалката, той се замисли над думите, които Елена току-що бе казала. *Трябва да забравиш за Григорий. По-добре се съсредоточи върху собствения си живот.* Навярно тя беше права. Може би той бе дал обещание, което не можеше да изпълни. Навярно беше време да се

прибере у дома и да се грижи за съпругата си. Алон отвори вратата и излезе в коридора. Ед Филдинг го чакаше там, облегнат на стената.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Имаш ли желание за едно пътуване?

— Докъде?

— Знам, че се тревожиш за Елена. Помислих си да те успокоя, като ти покажа някои от нашите мерки за сигурност.

— Въпреки че съм от чужда разузнавателна служба?

— Ейдриън казва, че си от семейството. Това е единственото, което ми трябва да знам.

Габриел го последва в лютия следобеден студ, който цареше навън. Бе очаквал, че обиколката ще бъде с джип. Вместо това, Филдинг го поведе към една пристройка, където две моторни шейни блестяха под флуоресцентните лампи на тавана. Агентът от ЦРУ извади от един метален шкаф две каски, две шуби, две неопренови маски за лице и два чифта ръкавици за ски. Пет минути по-късно, след кратък урок по управление на моторна шейна, Алон вече летеше през гората сред снежната вихрушка, която вдигаше Филдинг, по посока на най-отдалечения ъгъл на имението.

Първо провериха най-западния край на имота, после южната граница, която бе очертана от ръкав на река Сейнт Риджис. Преди две седмици една черна мечка влязла в имението, пресичайки потока, и задействала детекторите за движение и инфрачервените сензори. Филдинг изпратил двама пазачи, които посрещнали мечката трийсет секунди след нейното пристигане. Изправен пред перспективата да се превърне в постелка за пода, звярът мъдро се оттеглил на другия бряг на потока и повече не го видели.

— Има ли и други диви животни, от които трябва да се притесняваме? — попита Габриел.

— Само елени, американски рисове, бобри и понякога вълци.

— Вълци?

— Оня ден имахме един. Доста голям.

— Опасни ли са?

— Само ако ги изненадаш.

Филдинг завъртя дросела и изчезна сред облак сняг. Габриел го последва по лъкатушещия бряг на потока до източния край на

имението. Той бе очертан от телена ограда с бодлива тел на върха. На всеки петдесетина метра имаше табела, предупреждаваща, че имението е частна собственост и че всеки, който има глупостта да се опита да влезе, ще бъде преследван с цялата строгост на закона. Докато се носеха с пълна скорост един до друг край оградата, Алон забеляза, че Филдинг разговаря по радиостанцията. Когато стигнаха до пътя, вече бе ясно, че нещо не е наред. Ед спря и махна на Габриел да направи същото.

— Търсят те по телефона.

Алон нямаше нужда да пита кой го търси. Само един човек знаеше къде е и как да се свърже с него.

— За какво?

— Не каза. Впрочем иска да говори с теб веднага.

Филдинг поведе Алон обратно към застроената част на имението по най-краткия възможен път. Беше се здрачило, когато пристигнаха, и двете вили се виждаха само като силуети на фона на огнения хоризонт. Елена Харкова стоеше, скръстила ръце пред гърдите си, на верандата на главната къща, а тъмната ѝ коса се развяваше от студения вятър. Двата минаха безмълвно край нея и влязоха в къщата за персонала. Телефонът в кабинета на Филдинг бе отворен. Габриел вдигна бързо слушалката до ухото си и чу гласа на Ейдриън Картър.

* * *

Ако наистина е имало запис на разговора, който последва, той не е просъществувал дълго. Ейдриън никога не говореше за него, освен да каже, че е бил един от най-трудните в дългата му кариера. Единственият друг свидетел беше Ед Филдинг. Охранителят не можеше да чуе думите на Картър, но виждаше ужасното въздействие, което оказваха. Видя ръка, която стискаше слушалката с такава сила, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Видя и очите. Необикновено ярките зелени очи сега пламтяха от ужасяваща ярост. Докато се измъкваше безшумно от стаята, Ед си даде сметка, че никога досега не е виждал подобна ярост. Не знаеше какво казва приятелят му Ейдриън Картър на легендарния израелски екзекутор, но беше сигурен в едно нещо. Щеше да се лее кръв. Щяха да загинат хора.

ТРЕТА ЧАСТ
ТАНТО ЗА ТАНТО

35. ТИБЕРИЯ, ИЗРАЕЛ

Ари Шамрон отдавна бе загубил съня си. Както при повечето хора, този божи дар му бе отнет в края на живота, но при него причините бяха напълно индивидуални. Той бе изричал толкова много лъжи, беше сътворил толкова много заблуди, че вече не можеше да разграничи фактите от измислиците, истината от лъжата. Осъден от работата си да стои винаги буден, Шамрон прекарваше нощите, като бродеше непрекъснато в тайните архиви на миналото си, преживяваше отново стари случаи, кръстосваше стари бойни полета и се изправяше пред врагове, които отдавна бяха победени.

Освен това съществуваше и телефонът. През дългата и бурна кариера на Ари той бе звънял в най-потресаващите часове, обикновено със съобщение за смърт. Тъй като бе посветил живота си на опазването на израелската държава и оттам — на еврейския народ, обажданията бяха истински каталог на ужасите. Бяха му съобщавали за военни действия и терористични актове, за изнудвания и кръвопролитни самоубийствени агентати, за сринати посолства и синагоги. И веднъж, преди много години, той бе събуден с новината, че мъжът, когото обичаше като свой син, току-що е загубил семейството си при взривяване на колата му във Виена. Обаче обаждането на Узи Навот късно тази вечер му дойде твърде много. То накара Шамрон да изкрещи от ярост и да се хване за гърдите от мъка. Геула, която по това време лежеше до него, по-късно щеше да каже, че се е уплашила, че съпругът ѝ е получил втори инфаркт. Ари бързо се съвзе и издаде няколко резки заповеди, преди внимателно да затвори телефона.

Той остана дълго време неподвижен, като дишаше учестено. В дома на Шамрон имаше ритуал. След приключването на подобни разговори Геула обикновено задаваше само един въпрос: „Колко са загинали този път?“. Обаче от реакцията на съпруга си тя разбра, че този разговор е различен. Така че протегна ръка в тъмнината и докосна почти пергаментовата кожа на хлътналата му буза. За втори път през техния брак Геула усети под пръстите си сълзи.

— Какво има, Ари? Какво се е случило?

Като чу отговора му, тя закри с ръце лицето си и заплака.

— Къде е той?

— В Америка.

— Знае ли вече?

— Току-що са му казали.

— Ще се върне ли у дома?

— Ще бъде тук на сутринта.

— Знае ли се кой го е извършил?

— Имам доста добра представа.

— Какво ще правиш?

— Амос не иска да се навъртам там. Смята, че ще ги разсейвам.

— Кой е Амос, та да ти казва какво да правиш? Габриел ти е като син. Кажу на Амос да върви по дяволите. Кажу му, че се връщаш на булевард „Цар Саул“.

За момент Ари остана мълчалив.

— Може би той няма да иска да съм там.

— Кой?

— Габриел.

— Защо говориш така, Ари?

— Защото, ако не бях... — Гласът му пресекна.

— Защото, ако не беше го вербувал преди години, нищо от това нямаше да се случи? Това ли щеше да кажеш?

Шамрон не отговори.

— Габриел прилича на теб повече, отколкото си дава сметка. Той нямаше друг избор, освен да воюва. Никой от нас няма. — Геула избърса сълзите от бузите на мъжа си. — Ставай от леглото, Ари. Отивай в Тел Авив. И гледай да чакаш на летище „Бен Гурион“, когато той пристигне. Ще има нужда да види познати лица. — Тя направи пауза, после добави: — Габриел има нужда да види своя абба^[1].

Шамрон седна и бавно спусна крака на пода.

— Да ти направя ли кафе и нещо за ядене?

— Няма време.

— Нека да ти донеса чисти дрехи.

Геула светна лампата на нощното си шкафче и стана от леглото. Ари вдигна слушалката на телефона и позвъни в къщата на охраната, която се издигаше в края на алеята за коли. Обади се Рами — дългогодишният началник на постоянната му охрана.

— Пригответи колата — каза Шамрон.

— Нещо лошо ли има, шефе?

— Свързано е с Габриел. Скоро ще узнаеш останалото.

Ари затвори телефона и се изправи на крака. Дотогава Геула бе сложила дрехите му в долния край на леглото: изгладени жълтеникавокафяви военни панталони, риза от оксфордски плат, кожено пилотско яке, леко съдрано на дясната предница. Шамрон посегна и го подръпна нежно. *Ще проведем още една битка заедно* — помисли си той. — *Една последна операция.*

Ари запали цигара и започна бавно да се облича, сякаш си слагаше бронята за предстоящата битка. Като навлече якето си, той отиде в кухнята, където жена му приготвяше кафе.

— Казах ти, че няма време.

— То е за мен, Ари.

— Трябва да се върнеш в леглото, Геула.

— Сега няма да мога да заспя. — Тя погледна към цигарата, която гореше между пожълтелите му пръсти, но се въздържа да му се скара. — Опитай се да не пушиш прекалено много. Докторът казва...

— Знам какво казва.

Геула го целуна по бузата.

— Ще ми звънеш, когато можеш, нали?

— Ще ти звънна.

Той излезе навън. Къщата гледаше на изток — към Генисаретското езеро и мержелеещата се тъмна маса на Голанските възвишения. Шамрон я бе купил преди много години, защото тя му позволяваше да бди за враговете на Израел. Тази вечер тези врагове бяха отвъд хоризонта. Чрез своите действия те току-що бяха обявили война на Службата. А сега тя, на свой ред, щеше да им обяви война.

Бронираната лимузина го чакаше на алеята. Рами му помогна да се качи отзад, преди да се настани на предната пасажерска седалка. Когато колата потегли, той хвърли поглед през рамо и попита къде отиват.

— На булевард „Цар Саул“.

Рами отвърна с кратко кимване. Шамрон посегна към обезопасения телефон и натисна бутона за бързо набиране. Гласът, който му отговори, бе на млад мъж и беше дързък. Това веднага го

подразни. Да прави на пух и прах хора с подобни гласове бе едно от любимите му занимания.

— Трябва да говоря с него веднага.

— Той спи.

— Не задълго.

— Поиска да не го безпокоят, освен ако не става дума за национална катастрофа.

— Тогава ти предлагам да го събудиш.

— Дано да е важно.

Адютантът остави Шамрон да чака, което не беше добра идея. След трийсет секунди се обади друг глас. Беше много сънен и принадлежеше на министър-председателя на Израел.

— Какво има, Ари?

— Тази вечер загубихме две момчета в Италия — отговори Шамрон. — И съпругата на Габриел е изчезнала.

* * *

Икономката Маргерита бе направила откритието. По-късно, при разпита от страна на италианските власти, тя щеше да определи времето на около двадесет и два часа и пет минути, макар да призна, че не е погледнала часовника си. По една случайност времето съвпадна доста точно с регистъра на обажданията на мобилния ѝ телефон, който показва, че първото ѝ позвъняване е било в 22,07 часа. Времето съответстваше и на действията ѝ през онази нощ. Няколко свидетели щяха да си спомнят, че са я видели да напуска едно кафене в Амелия точно в 21,50 часа, което ѝ оставяше предостатъчно време да се придвижи до Вила дей Фиори с малкия си градски скутер.

Първият признак за някакъв проблем, каза тя, било присъствието на автомобил пред външната порта. Колата — фиат седан — била паркирана сякаш от пияница, с предницата до едно дърво и загасени фарове. Маргерита каза на полицията, че си е помислила, че автомобилът е изоставен или е претърпял леко произшествие. Вместо да се приближи до колата, тя първо я осветила с фара на скутера. Тогава забелязала счупените прозорци и парченцата стъкло, разпилени като кристали по земята. Освен това си дала сметка, че колата ѝ

изглежда позната. Тя принадлежала на двамата приятели на реставратора — младите мъже със странни имена, които говорели на непознат за нея език. Икономката каза на полицията, че изобщо не била повярвала на тяхната история. Баща ѝ бил войник, добави, и тя можела да познае двама охранители, когато ги види. Като слязла от скутера, икономката се втурнала към автомобила да види дали някой не е ранен. Това, което открила, очевидно не било пътно произшествие. Двата мъже били простреляни много пъти и били потънали в кръв.

Въпреки че Маргерита бе първата, разпитана от полицаите, тя в действителност не беше тази, която ги бе повикала. Както останалите членове на персонала, икономката бе получила стриктни нареждания какво да прави в случай на инцидент, свързан със съпругата на реставратора. Тя трябваше да позвъни на граф Гаспари — отсъстващия собственик на вилата — и първо да информира него. Кое и бе направила в 22,07 часа. Графът бе побързал да позвъни на монсеньор Луиджи Донати — личния секретар на негово Светейшество папа Павел VII, а Донати се бе свързал с Ватиканската служба за сигурност. След двайсет минути екипи на държавната полиция и на карабинерите бяха пристигнали пред входа на вилата и бяха отцепили района. Не можейки да открият ключа на автомобила, полицаите бяха разбили багажника. Вътре бяха открили три куфара — единия, пълен с дамски вещи — и дамска чанта. Командващият офицер бързо бе предположил, че местопрестъплението представлява повече от обикновено двойно убийство. Изглежда, в колата бе имало и жена. А сега тази жена бе изчезнала.

Без да знаят полицаите на местопрестъплението, от Ватикана тайно бяха позвънили на работодателите на жената в Тел Авив. Офицерът, приел обаждането, незабавно позвъни на Узи Навот, който в момента пътуваше към дома си в предградието на Тел Авив Петах Тиква. Той направи рязък обратен завой и се понесе с опасна скорост пак към Тел Авив. Докато пътуваше, Узи проведе три телефонни разговора от безопасния си телефон: единия с Ейдриън Картър в Лангли, втория с директора на Службата и третия — с *мемунех*, върховния шеф.

Колкото до Габриел, той нямаше никаква представа за бурята, която се завихряше около него. Всъщност, докато в същия момент

Шамрон събуждаше от сън министър-председателя, той правеше всичко възможно да успокои обезумялата Елена Харкова. Двете ѝ деца — Анна и Николай, спокойно си играеха в съседната стая, нищо неподозиращи за онова, което току-що бе станало известно. Какво точно си казаха Елена и Алон, така и не се разбра. Малко след това те излязоха заедно от вилата — Харкова бе обляна в сълзи, а Габриел, запазил стоически спокойствие, бе преметнал през рамо чантата с багажа си. Докато пристигне на регионалното летище Адирондак, самолетът му бе зареден с гориво и готов за излитане. Той го откара директно до Военновъздушната база „Андрюс“, където втори самолет „Гълфстрийм G-500“ чакаше да го отведе у дома. По-късно екипажът щеше да докладва, че по време на десетчасовия полет Алон не е ял и пил нищо и не е казал нито една дума. Само седял на мястото си като статуя и гледал през прозореца в мрака.

[1] Баща (ивр.). — Б.пр. ↑

36. ЛЕТИЩЕ „БЕН ГУРИОН“, ИЗРАЕЛ

На летище „Бен Гурион“ има стая, известна само на шепа хора. Тя е разположена отляво на гишетата за паспортен контрол, зад необозначена врата, която е постоянно заключена. Стените ѝ са от имитация на йерусалимски варовик, а обзавеждането ѝ е типично за летищата: черни кожени дивани и столове, модулни маси, евтини съвременни лампи, които хвърлят безмилостно ярка светлина. Стаята има два прозореца: единият гледа към пистата, а другият — към залата за пристигащи. И двата са с висококачествени стъкла за едностранно виждане. Запазено за персонала на Службата, помещението е първата спирка на оперативните агенти, връщащи се от тайни операции в чужбина. То е изпълнено с постоянната остатъчна миризма на цигари, изкипяло кафе и мъжко напрежение. Персоналът, отговарящ за хигиената, бе опитал всички възможни препарати, за да я прогони, но миризмата си оставаше. Също като враговете на Израел, тя не можеше да бъде победена с конвенционални средства.

Габриел бе влизал в тази стая или в нейни версии много пъти. Беше влизал в нея отривисто в дни на триумф и бе пристъпвал прага ѝ, олюлявайки се, в дни на провал. Бяха го приветствали в това помещение, а веднъж го бяха внесли на носилка с куршум в гърдите. Сега за втори път в живота си той влезе, след като мъже, отдали се на безогледно насилие, бяха взели на мушка съпругата му. Само Шамрон беше там, за да го посрещне. Той можеше да каже много неща. Можеше да каже, че това нямаше да се случи, ако Алон се бе върнал в Израел. Или че Габриел е бил достатъчно глупав да се втурне да издирва руски изменник като Григорий. Обаче не го направи. В действителност той дълго време не продума. Само сложи ръка върху бузата на Алон и се вгледа в зелените му очи. Те бяха кръвясали и със зачервени клепачи от гняв и изтощение.

— Предполагам, че не си могъл да спиш, нали?

Очите отговориха вместо Габриел.

— Не си и ял. Трябва да се храниш, Габриел.

— Ще ям, когато си я върна.

— Професионалистът в мен иска да каже, че трябва да оставим някой друг да се заеме със случая. Обаче знам, че това не е решение. — Ари хвана за лакътя по-младия мъж. — Екипът ти те чака. Изгарят от нетърпение да започнат. Имаме много работа за вършене и твърде малко време.

* * *

Като излязоха навън, бяха посрещнати от силен дъжд, завихрян от вятъра. Габриел погледна небето: нямаше луна или звезди, само оловносиви облаци, които се простираха от крайбрежната равнина до Юдейското плато.

— В Йерусалим вали сняг — каза Шамрон. — Тук има само дъжд. — Замълча за миг. — И ракети. Снощи „Хамас“ изстреляха от Ивицата Газа няколко от далекобойните им ракети. В Ашкелон загинаха петима души — бе затрито цяло семейство. Едно от децата било инвалид. Очевидно не са успели да стигнат достатъчно бързо до скривалището.

Лимузината на Ари бе паркирана край бордюра в зоната за ВИП гостите. Рами стоеше до отворената врата с отпуснати до тялото ръце и мрачно лице. Докато Габриел се настаняваше на задната седалка, бодигардът го стисна окуражително за ръката, без да каже нищо. След минута колата се понесе под дъжда по кръговото кръстовище пред летището. В края на пътя имаше табела в синьо и бяло. Вдясно се намираше Йерусалим — градът на вярващите. Вляво бе Тел Авив — градът на действието. Лимузината се насочи наляво, Шамрон си запали цигара и запозна Габриел с последните новини.

— Шимон Пацнер си отвори бюро в дирекцията на държавната полиция. Той наблюдава всяка минута усилията, полагани от италианците по издирването, и подава редовно актуална информация на оперативния отдел.

Пацнер беше шефът на римската им централа. През годините двамата с Габриел бяха имали отделни професионални разногласия, но Алон можеше без колебание да му повери живота си. Киара също.

— Освен това Шимон е провел дискретни разговори с шефовете на двете италиански служби. Те са изпратили съболезнованията си и са

се заклели да направят всичко по силите си, за да помогнат.

— Надявам се, че не се е почувствал задължен да им каже за неотдавнашното ни посещение на Лаго ди Комо. Съгласно споразумението ми с италианците, на мен ми е забранено да извършвам операции на тяхна територия.

— Не им е казал, обаче аз не бих се притеснявал твърде много за италианците. Скоро няма да се връщаш там.

— Как е обяснил факта, че Киара е пътувала с телохранители?

— Казал им е, че до нас е достигнала информация за заплахи срещу теб. Не е навлизал в подробности.

— Как са реагирали италианците?

— Както се досещаш, леко са били разочаровани, че не сме споменали това по-рано. Но първата им грижа е да се опитат да установят местонахождението на жена ти. Казахме им, че смятаме, че са замесени руснаците. Името на Иван не е споменавано. Още не.

— Важно е италианците да действат, без да вдигат шум.

— Ще го направят. Последното нещо, което искат, е светът да узнае, че ти си живял във ферма в Умбрия, реставрирайки картини за папата. Служителите на държавната полиция и карабинерите, които са на местопрестъплението, смятат, че жертвата е обикновена италианка. По-високо в йерархията на управлението знаят, че има някаква връзка с националната сигурност. Само ръководителите на службите и главните им помощници знаят истината.

— Какво са предприели досега?

— Провеждат издирване в района на вилата и имат полицаи на всеки входен и изходен пункт по границата. Не могат да претърсват всяка кола, но извършват проверки на случаен принцип и разпердушават всичко, което изглежда дори и малко подозрително. Очевидно трафикът на камионите, отиващи към швейцарските тунели, е спрял повече от час.

— Знаят ли нещо за това как е била проведена операцията?

Шамрон поклати отрицателно глава.

— Никой нищо не е видял. Те смятат, че Лиор и Моти са били мъртви часове преди икономката да ги открие. Който го е направил, е бил добър. Лиор и Моти дори не са успели да стрелят.

— Къде са телата им?

— Били са откарани в Рим. Италианците ще ни ги предадат по-късно тази сутрин. Надяват се да го направят тайно, но се съмнявам, че ще бъдат в състояние да го запазят скрито още дълго. Някой от пресата сигурно скоро ще го надуши.

— Искам да бъдат погребани като герои, Ари. Не заслужавах да умрат по този начин. Ако не бях...

— Направи каквото смяташе за правилно, Габриел. Не се притеснявай. Тези момчета ще бъдат погребани с почести на Елеонския хълм. — Шамрон се поколеба за миг, после добави: — Близо до сина ти.

Алон погледна през прозореца. Беше благодарен на италианците за усилията, но се опасяваше, че те бяха просто загуба на време. Не беше нужно да изказва опасението си на глас. От мрачното му изражение Шамрон разбра това. Той смачка фасата си и запали нова цигара.

— Мисли ли как Иван я е открил?

— Не мислих за нищо друго, Ари, освен за това как да я върна.

— Може да са проследили Ирина, когато сте я довели в Италия.

— Възможно е...

— Но?

— Малко вероятно е. От московската ни централа наблюдавах Ирина няколко дни преди да отпътува от Русия. Беше чиста.

— Дали не са имали екип, който да е чакал на миланското летище и да ви е проследил до вилата?

— Бяхме подготвили наблюдаван маршрут. Няма начин да сме пропуснали руски преследвач.

— Може да са го направили по електронен път.

— С проследяващо устройство? — Габриел поклати глава. — Проверихме я, преди да напуснем летището. В багажа ѝ нямаше предаватели. Направихме всичко точно, Ари. Подозирам, че Иван и неговите приятели от руското разузнаване са знаели отдавна местонахождението ми.

— Тогава защо просто не те уби и не приключи с това?

— Сигурен съм, че скоро ще разберем.

Лимузината се насочи към една отбивка и миг по-късно вече се носеше на север по магистрала 20. Отляво се простираше Тел Авив и неговите предградия. Отдясно се извисяваше сивата стена, която

разделяше Израел от Западния бряг. Имаше хора в Министерството на отбраната и сигурността на Израел, които я наричаха „Оградата на Шамрон“, защото той бе пропагандирал години наред нейното изграждане. Разделителната ограда бе допринесла за драстичното намаляване на терористичните актове, но бе нанесла много щети на вече и бездруго ниската репутация на страната в чужбина. Ари никога не бе допускал важните решения да бъдат повлиявани от международното мнение. В действията си той се ръководеше от простата максима: „Прави каквото е необходимо, а после се притеснявай за оправянето на бъркотията“. Сега Габриел щеше да действа съгласно същата доктрина.

— Вече информирахме ли официално руснаците?

— Снощи посланикът им бе повикан в Министерството на външните работи и му бе връчена протестна нота. Казахме му, че смятаме, че Иван Харков е отговорен за изчезването на Киара, и му дадохме ясно да разбере, че очакваме тя незабавно да бъде освободена.

— Как реагира той?

— Каза, че е сигурен, че грешим, но обеща да разгледа въпроса. Официалното опровержение пристигна тази сутрин.

— Иван, разбира се, няма нищо общо с това.

— Естествено. Обаче се опасявам, че нещата имат по-добро развитие. От ФСБ са предложили да помогнат за откриването на Киара.

— О, наистина ли? И какво ще искат в замяна?

— Цялата информация, свързана с нейното изчезване, плюс имената на всички, които са участвали в операцията срещу Иван в Москва миналото лято.

— Това означава, че Харков действа с благословията на Кремъл.

— Без никакво съмнение. Означава също така, че ще трябва да се отнасяме към руските служби като към противници. За щастие имаме приятели в Лондон и Вашингтон. Греъм Сиймор казва, че британските служби ще направят всичко по силите си да ни помогнат. А Ейдриън Картър вече изпрати каблограма за отвличането на Киара до всичките им централи и бази. Той ще ни предаде всичко, което ЦРУ е успяло да засече.

— Искам пълно покритие на всички комуникации на Иван.

— Вече го имаш. Всички прихванати от Агенцията за национална сигурност разговори, които имат връзка със случая, ще бъдат прехвърляни на шефа на нашата централа във Вашингтон. — Шамрон замълча за миг. — Въпросът е какво иска Иван. И кога ще имаме новини от него?

Колата напусна магистрала 20 и се запуска по шибания от дъжда булевард в Северен Тел Авив. Шамрон сложи длан върху ръката на Габриел.

— Това не е начинът, по който исках да се върнеш тук, синко, но добре дошъл у дома.

Алон погледна през прозореца към табелата, край която минаваха: *Сдерот Шаул Хамелех.*

Булевард „Цар Саул“.

37. БУЛЕВАРД „ЦАР САУЛ“, ТЕЛ АВИВ

МИ5 разполагаше с импозантното величие от сив камък на Темс Хаус. ЦРУ имаше комплекса от стомана и стъкло в Лангли. Службата разполагаше със сградата на булевард „Цар Саул“.

Тя беше сива, безлична и най-доброто от всичко — анонимна. Над входа ѝ нямаше символ, нито медна табела, която да указва кой се помещава в нея. В действителност нямаше нищо, което да подсказва, че е централа на една от най-страховитите и уважавани разузнавателни служби в света. Едно по-внимателно разглеждане на постройката би разкрило наличието на сграда в сграда, която разполага със собствено електрозахранване, собствена водопроводна и канализационна мрежа, както и със собствена суперсигурна комуникационна система. Служителите носеха два ключа: единият отключваше необозначена врата във фойето, другият задействаше асансьора. Онези, които извършваха непростимия грях да изгубят единия или двата ключа, биваха изпращани за наказание в Юдейската пустиня, за да не бъдат никога повече видени и чути.

Габриел бе влизал през фойето само веднъж — в деня след неговата първа среща с Шамрон. От този момент нататък той влизаше единствено на „черно“ през подземния гараж. Направи същото и сега заедно с Ари. Директорът — Амос Шарет, и Узи Навот ги очакваха във фойето. Отношенията на Габриел с Амос бяха в най-добрия случай хладни, но това сега нямаше значение. Съпругата на Алон, агент на Службата, бе изчезнала и се предполагаше, че е в ръцете на доказан убиец, който се бе закълел да отмъсти. След като му изказа своето съжаление, Амос даде ясно да се разбере, че пълният арсенал на Службата — персонал и техника — е на разположение на Габриел. После той го въведе в чакащия асансьор, а Шамрон и Навот ги последваха.

— Накарах да опразнят един кабинет за теб на най-горния етаж — каза Шарет. — Можеш да работиш там.

— Къде е екипът ми?

— На обичайното място.

— Тогава защо да работя на най-горния етаж?

Амос натисна бутон на контролния панел. Асансьорът тръгна надолу.

* * *

В продължение на много години тя бе служила като склад за стари мебели и излезли от употреба компютри, а често бе използвана от нощната смяна и като място за любовни срещи. Сега стая 456В — тясно подземно помещение, намиращо се на три етажа под главното фоайе — бе известна като „Бърлогата на Габриел“. На пожълтял лист, залепен с тиксо на вратата, пишеше: *Временна комисия за проучване на терористичните заплахи в Западна Европа*. Алон го скъса и набра кода за достъп на електронната ключалка.

Стаята, в която влезе, бе пълна с останки от минали операции, а и както твърдяха някои, бе обитавана от техните призраци. До обикновените работни маси седяха членовете на екипа на Габриел: Дина, Римона, Яков, Йоси, Ели Лавон и Михаил. Към тях се бяха присъединили още петима служители: двама универсални оперативни агенти — Оded и Мордекай, и трима млади гении от техническия отдел, които бяха специалисти по тайни компютърни операции. Това бяха същите трима младежи, които бяха изпразнили банковите сметки на Иван в дните след бягството на съпругата му. През изминалите няколко дни техните стряскащи умения бяха насочени към финансовите авоари на друг руски олигарх — Виктор Орлов.

Габриел застана в предната част на стаята и огледа лицата пред себе си. На тях видя само гняв и решителност. Същите тези мъже и жени бяха провели едни от най-дръзките и опасни операции в историята на Службата. В този момент никой не се съмняваше в способността им да открият Киара и да я върнат у дома. Ако се проваляха по някаква причина, тогава щяха да леят сълзи. Но не и сега. Не и пред Габриел.

Той стоеше мълчаливо пред тях, като погледът му бавно се местеше от една стена на друга, обхождайки снимките на мъртвите: *Халед ал Халифа, Ахмед бен Шафик, Зизи ал Бакари, Юсуф Рамадан...* Разбира се, имаше много повече, толкова, че не можеше да си ги

спомни. Всички те бяха убийци и всеки от тях заслужаваше смъртната присъда, изпълнена от Алон. Трябваше да убие и Иван. Сега той бе заловил съпругата му. Независимо от изхода, Харков щеше да прекара остатъка от живота си като преследван човек. Същото очакваше и всеки, който, макар и слабо, бе свързан със случая. Те нямаха шанс да оцелеят. Алон щеше да ги открие всичките, независимо колко време щеше да му отнеме. И щеше да убие всекиго от тях.

Обаче засега наказанието на виновните трябваше да почака. Единственото важно нещо бе откриването на Киара. Щяха да започнат издирването, като намерят мъжа, който бе планирал и извършил отвличането ѝ. Мъжа, който се бе представил на Ирина Булганова като Анатолий, приятел на Виктор Орлов. Мъжа, който току-що бе допуснал най-голямата грешка в професионалната си кариера. Сега Габриел закачи снимката му сред галерията от мъртъвци. После разказа неговата история на екипа си.

* * *

Недалеч от булевард „Цар Саул“ има паметник. Той е посветен на хората, които са служили тайно и са загинали. Издялан е от гладък пясъчник и има формата на мозък, защото основоположниците на Израел вярвали, че само умът ще опази страната им от онези, които искат да я разрушат. Върху стените на паметника са издълбани имената на загиналите и датата на смъртта им. Другите подробности от живота и кариерата им са заключени в Архива. Там са почетени над петстотин офицери от различните израелски служби. Седемдесет и пет са от Службата. В следващите дни щяха да бъдат добавени още две имена — двама добри младежи бяха загинали заради това, че Габриел се бе опитал да спази едно свое обещание.

— Киара Дзоли — каза той — няма да бъде третото име.

Сега италианската полиция полагаше неимоверни усилия да я намери. Със спокоен и безстрастен глас Алон заяви, че тези усилия ще бъдат безрезултатни. По всяка вероятност Киара е била изведена от територията на Италия още преди да е започнало издирването ѝ. В този момент тя можеше да е навсякъде. Можеше да е на път на изток

през бившите земи на Съветската империя, които руснаците наричаха „близката чужбина“. Или вече бе някъде в Русия.

— Или може изобщо да не е в Русия — добави Габриел. — Иван контролира една от най-големите компании за корабни и самолетни превози. Той има възможност да скрие Киара навсякъде по света. Има възможност да я мести до безкрайност.

Това означаваше, че Харков има нечестно предимство. Но те също разполагаха със средства. Иван не беше отвлякъл Киара само за да я убие. Със сигурност той искаше нещо друго. Това им даваше време и пространство за маневриране.

— Не много време — вметна Габриел. — И много малко пространство.

За начало щяха да се опитат да открият мъжа, когото Харков бе използвал като инструмент за отмъщение. Засега той бе само като леки щрихи на иначе бяло платно. Те щяха да допълнят картината. Този мъж не се бе материализирал от въздуха. Той имаше име и минало. Имаше семейство. Живееше някъде. Той съществуваше. Всичко около него подсказваше, че е бивш служител на КГБ, специализиран в намирането на хора, които не искат да бъдат открити. Човек, който можеше да направи хора да изчезнат безследно. Човек, който сега работеше за богати руснаци като Иван Харков.

Такъв човек не живее във вакуум. Той със сигурност бе познат на хора, които искат да се възползват от услугите му. Те щяха да намерят такъв човек. И щяха да започнат търсенето си в града, където случаят бе започнал: руския град, наричан понякога Лондон.

38.

Макар че нямаше как да го знае, Габриел бе прав поне за едно нещо: Киара не бе останала дълго на територията на Италия. В действителност само часове след отвличането ѝ тя бе откарана на изток през страната до едно рибарско село в областта Марке. Там бе качена на борда на рибарски кораб, който излезе в открито море уж за нощен риболов в Адриатическо море. В два часа и петнайсет минути, когато полицаите от държавната полиция застанаха на пост по италианските гранични пунктове, тя бе прехвърлена на частна яхта, наречена „Анастасия“. До зори яхтата бе стигнала до едно тихо пристанище на брега на Черна гора — извоювалата наскоро своята независимост бивша югославска република, която сега подслоняваше хиляди руски имигранти и бе важна база за операциите на руската мафия. Киара не остана дълго и в тази страна. В средата на сутринта, когато самолетът на Габриел кацаше на летище „Бен Гурион“, тя бе качена на транспортен самолет на едно летище край столицата на Черна гора. Според бордовите документи, самолетът бе собственост на търговска компания със седалище на Бахамите, наречена „Луко Транс“. Обаче в тях не бе отбелязано, че „Луко Транс“ всъщност е фасада на корпорация, ръководена не от някой друг, а от Иван Харков. Не че това щеше да има значение за черногорските митнически служители. Подкупът, който те получиха, за да не проверяват самолета и неговия товар, надвишаваше тройно месечните им заплати.

* * *

Всичко това бе неизвестно за Киара. В действителност последният ѝ ясен спомен бе за кошмара пред входа на Вила дей Фиори. Беше тъмно, когато пристигнаха. Изтощена от операцията край Лаго ди Комо, тя бе дремала на пресекулки по време на дългото пътуване и се събуди, когато Лиор намали пред портата. За да бъде отворена, трябваше да се набере шестцифрен код. Лиор тъкмо го

въвеждаше в електронния панел, когато мъжете с черни качулки изскочиха между дърветата. Оръжията им посяха смърт почти безшумно. Първо бе улучен Моти, после и Лиор. Киара тъкмо посягаше към беретата си, когато ѝ бе нанесен единичен обезвреждащ удар отстрани на главата. След това тя усети убождане в дясното бедро — инжекция със седатив, от която главата ѝ се замая и краката ѝ натезаха като олово. Последното нещо, което си спомняше, бе лицето на жена, надвесена над нея. *Дръж се прилично и може да те оставим жива* — каза жената на английски с руски акцент. Сетне женското лице се разми пред погледа ѝ и Киара загуби съзнание.

Озова се в свят, който бе наполовина сън, наполовина спомени. Часове наред тя бродеше изгубена по улиците на родната си Венеция, докато приливните вълни се вихреха около коленете ѝ. В една църква в Канареджо Киара откри Габриел, седнал на върха на едно скеле, който си говореше тихо със свети Кристофър и свети Йероним. Тя го отведе в една къща край канала, близо до старото еврейско гето, и се люби с него върху чаршафи, подгизнали от кръв, докато съпругата му — Леа, ги гледаше от инвалидната си количка, скрита в мрака. Пред очите ѝ се занизаха картини: някои — кошмарно нарисувани, други — пресъздадени точно. Преживя отново деня, в който Габриел ѝ каза, че никога не би могъл да се ожени за нея, както и деня — две години по-късно, — когато той я изненада със сватбата им, организирана в къщата на Шамрон, на терасата, гледаща към Генисаретското езеро. Мина с Габриел през покрития със сняг концентрационен лагер Треблинка и коленичи до смазаното му от бой тяло в едно влажно английско пасище, молейки го да не умира.

Най-накрая видя Габриел в градината в Умбрия, обградена със стени от етруски камък. Той играеше с едно дете — не това, което бе загубил във Виена, а детето, което Киара му бе родила. *Сега детето растеше в нея*. Беше пълна глупачка да лъже Габриел. Ако му бе казала истината, той нямаше да отиде в Лондон, за да спази обещанието си към Григорий Булганов. А тя нямаше да е пленница на някаква рускиня.

Жена, която сега се бе надвесила над нея. Със спринцовка в ръка.

Тя имаше млечнобяла кожа и бистри сини очи и изглежда, ѝ бе трудно да пази равновесие. Това не беше нито сън, нито халюцинация. В този момент Киара и непознатата бяха изненадани от силен порив на

вятъра насред Адриатическо море. Киара нямаше представа за това. Тя само видя как жената едва не падна, докато ѝ слагаше инжекцията със седатив, като заби иглата с доста повече сила, отколкото бе необходимо. Изпадайки отново в безсъзнание, Киара пак се върна в градината в Умбрия. Габриел се сбогуваше с детето. То се залута в една слънчогледова нива и изчезна.

* * *

Киара се събуди на следващия ден, този път от бръмченето на летящ самолет и вонята на собственото си повръщано. Жената пак се бе надвесила над нея с нова пълна спринцовка в ръка. Киара обеща да се държи добре, но рускинята поклати глава и заби иглата. Когато наркотикът започна да действа, Киара се видя да тича като обезумяла сред слънчогледите и да търси детето си. После нощта се спусна като завеса и тя заплака истерично, без да има кой да я утеши.

Когато пак дойде в съзнание, изпита усещането за силен студ. За момент си помисли, че е още една халюцинация. После си даде сметка, че е права и някак си върви през сняг. Ръцете ѝ бяха оковани с белезници и завързани към тялото с тиксо, а на глезените ѝ имаше окови. Веригата на оковите ограничаваше крачките ѝ и тя едва се тътреше. Това сякаш изобщо не интересуваше двамата мъже, които я държаха под мишниците. Те като че ли разполагаха с цялото време на света. Същото се отнасяше и за жената с млечнобялата кожа.

Тя вървеше на няколко крачки пред тях към малка хижа, обградена от брези. Пред нея бяха паркирани два мерцедеса седан. Съдейки по ниското им шаси, бяха изцяло бронирани. Върху багажника на единия се бе подпрял някакъв мъж с черно кожено палто, прошарена коса и глава като купол на танк. Киара никога не го беше срещала лично, но бе виждала много пъти лицето му на снимки от наблюдение. Силният аромат на афтършейва му го обгръщаше като невидима мъгла сред мразовития въздух. Мирис на сандалово дърво и пушек. Ароматът на могъществото. Ароматът на дявола.

Дяволът се усмихна съблазнително и докосна лицето ѝ. Киара се отдръпна, защото внезапно ѝ се прииска да повърне. По заповед на дявола двамата мъже я замъкнаха в хижата и я поведоха надолу по

тясно дървено стълбище. В долния му край имаше масивна метална врата с дебело хоризонтално резе. Тя водеше към малка стая с циментов под и варосани стени. Мъжете я блъснаха вътре и затръшнаха вратата. Киара остана да лежи неподвижно на пода, като тихо плачеше и трепереше от непоносимия студ. Минута по-късно, когато очите ѝ привикнаха към тъмнината, тя си даде сметка, че не е сама. Подпрян в единия ъгъл, седеше мъж със завързани ръце и крака. Въпреки оскъдната светлина, Киара забеляза, че не се е бръснал от доста дни. Видя също, че е зверски пребит.

— Съжалявам да ви видя тук — каза той тихо. — Вие сигурно сте съпругата на Габриел.

— Кой сте вие?

— Казвам се Григорий Булганов. Не говорете повече. Иван подслушва.

39. БУЛЕВАРД „ЦАР САУЛ“, ТЕЛ АВИВ

Службата се гордееше със способността си да реагира бързо по време на криза, но дори и калените в битки ветерани по-късно щяха да клатят учудено глава на скоростта, с която екипът на Габриел се залови за работа. Те принудиха анализаторите от изследователския отдел да прегледат отново досиетата и извадиха душата на офицерите, работещи с информатори, да изстискат от източниците си и най-малката информация. Измъкнаха от финансовия отдел четвърт милион евро и уведомиха интендантството, че нужните им сигурни квартири ще бъдат поискани с минимално или никакво предизвестие. И накрая предварително разположиха из Европа толкова електронна техника и оръжие, колкото да започнат една малка война. Но пък такава и бе тяхното намерение.

За щастие Габриел нямаше да воюва сам. Той имаше двама могъщи съюзници с голямо влияние и глобални възможности: единия — във Вашингтон, а другия — в Лондон. От Ейдриън Картър взе назаем един актив — агентка, която наскоро бе изпратена в Европа с временна задача. От Греъм Сиймор поиска едно нощно нападение. Мишената щеше да е мъж, който веднъж се бе похвалил, че знае повече за случващото се в Русия, отколкото самият руски президент. Сиймор щеше да се занимава с подготвителната работа и логистиката. Олга Сухова щеше да бъде острието на меча.

Това беше роля, която дълго време бе запазена за Шамрон. Сега той нямаше друга работа, освен да обикаля притеснено по етажите или да досажда. Ари току надничаше над нечие рамо, шепнеше на ухо и на няколко пъти привикваше Узи и Габриел в коридора и назидателно им размахваше късия си дебел показалец. И всеки път чуваше един и същ отговор: *Да, Ари, знаем. Помислихме за това.* И честно казано, те *наистина* бяха помислили за даденото нещо. Защото ги бе обучавал Шамрон. Защото те бяха най-добрите от най-добрите. Защото му бяха като синове. И защото сега можеха да вършат тази работа без помощта на Стареца.

И така той прекара по-голямата част от този ужасен ден, като бродеше из горните етажи на любимата си Служба, надничаше през вратите на стаите, подновяваше стари приятелства и се помиряваше с бивши съперници. Над мястото сякаш бе надвиснала сянка; тя твърде много напомняше на Шамрон за Виена. Изнервен, той поиска позволение от Амос да отиде до летище „Бен Гурион“, за да получи телата на Лиор и Моти. Те бяха докарани в Израел тайно, точно както бяха служили, като присъстваха само родителите им и Шамрон. Той им предостави прочутото си рамо да поплачат на него, но не можеше да им каже как са загинали синовете им. Преживяването го разтърси дълбоко и Ари се върна на булевард „Цар Саул“, чувствайки се необичайно потиснат. Настроението му леко се подобри, когато влезе в стая 456В и завари екипа на Габриел да работи усилено. Обаче Алон не беше там. Той пътуваше за града на вярващите — Йерусалим.

* * *

Валеше силен сняг, когато Габриел паркира на алеята за коли на психиатричната клиника „Маунт Херцел“. На входа имаше табела, че часовете за посещения са приключили, но Алон не ѝ обърна внимание и влезе. Със съгласието на администрацията на болницата той можеше да идва, когато пожелае. В действителност Габриел рядко идваше, когато приятелите и роднините на другите пациенти бяха наоколо. Израел — страна с население малко над седем милиона души — в много отношения приличаше на едно голямо семейство. Даже за Алон, който работеше в анонимност, бе трудно да отиде някъде, без да налети на някой познат от Художествената академия „Бецалел“ или от армията.

Лекарят на Леа го чакаше във фойето. Със закръглена фигура и брада като на равин, той запозна Габриел със състоянието на Леа, докато вървяха заедно по тихия коридор. Алон не бе изненадан да чуе, че то почти не се е променило след последното му посещение. Леа страдеше от особено остра комбинация на психотична депресия и синдрома на посттравматичния стрес. Бомбената експлозия във Виена се въртеше непрестанно в съзнанието ѝ като безкрайна видеолента. Понякога тя имаше мигове на просветление, но през повечето време

живееше само в миналото, хваната в капана на тяло, което вече не функционираше, чувствайки вина, че не е успяла да спаси живота на сина си.

— Познава ли някого?

— Само Геула Шамрон. Тя идва веднъж седмично. Понякога и по-често.

— Къде е сега?

— В стаята за отдих. Затворихме я за останалите, за да можете да я видите насаме.

Леа седеше в инвалидния си стол до прозореца и се взираше неவிждащо в градината, където снегът се трупаше по клоните на маслиновите дървета. Косата ѝ, някога дълга и черна, сега бе късо подстригана и прошарена. Ръцете ѝ, изкривени и покрити с белези от огъня, бяха скръстени в скута ѝ. Когато Габриел седна до нея, тя сякаш не го забеляза. После бавно обърна глава и в очите ѝ проблесна искрица разум.

— Наистина ли си ти, Габриел?

— Да, Леа. Аз съм.

— Казаха, че може да дойдеш. Мислех, че си ме забравил.

— Не, Леа. Никога не съм те забравял. Нито за минута.

— Плакал си, Габриел. Виждам го в очите ти. Нещо лошо ли се е случило?

— Не, Леа, всичко е наред.

Тя отново се загледа в градината.

— Виж снега, Габриел. Не е ли...

Леа не довърши мисълта си. В очите ѝ за миг се появи ужас; Габриел разбра, че се е озовала обратно във Виена. Той хвана осакатените ѝ ръце и заговори. Разказа ѝ за картината, която реставрираше. За вилата в Италия, където живееше. За Геула и Ари Шамрон. Но не спомена нищо за Виена. Нищо за Киара. Най-сетне погледът ѝ отново се спря на него. Беше се върнала.

— Наистина ли си ти, Габриел?

— Да, Леа. Аз съм.

— Мислех, че си...

— Никога, Леа.

— Изглеждаш уморен.

— Работих много усилено.

— И си твърде слаб. Искаш ли да хапнеш нещо?

— Добре съм, Леа.

— Колко можеш да останеш, скъпи?

— Не много дълго.

— Как е съпругата ти?

— Добре е, Леа.

— Тя красива ли е?

— Много е красива.

— Грижиш ли се добре за нея?

Очите му се напълниха със сълзи.

— Правя всичко по силите си.

Тя погледна настрани.

— Виж снега, Габриел. Не е ли прекрасен?

— Да, Леа, прекрасен е.

— Снегът опрощава греховете на Виена. Над Виена се сипе сняг, а над Тел Авив се сипят бомби. — Тя пак го погледна. — Увери се, че коланът на седалката на Дани е добре закопчан. Улиците са хлъзгави.

— Той е добре, Леа.

— Дай ми целувка.

Габриел притисна устни до покритата ѝ с белези буза. Леа прошепна:

— Една последна целувка.

* * *

В Тел Авив и предградията му има мрежа от безопасни квартири на Службата, известни като „преходни обекти“. Те са места, където по принцип и по традиция оперативните агенти прекарват последната си нощ, преди да тръгнат от Израел за мисии в чужбина. Тази нощ нито Габриел, нито някой от членовете на екипа му си направи труда да отиде до отредената му квартира. Нямаше време. Всъщност те работиха здраво през цялата нощ и пристигнаха толкова късно на летище „Бен Гурион“, че служителите на „Ел Ал“ трябваше да им спестят обичайните процедури за безопасност. В друго нарушение на традицията, целият екип пътува с един и същ самолет: полет 315 на „Ел Ал“ за Лондон. Само Габриел имаше роля, която трябваше да

изиграе тази вечер; той се отдели от останалите на летище Хийтроу и се отправи към Чейни Уок в Челси. Малко след шест часа Алон зави по „Чейни Гардънс“ и почука два пъти с кокалчето на показалеца си по задната врата на един черен ван без маркировка. Греъм Сиймор отвори вратата и му направи знак да се качи. Мишената бе на мястото. Мечът бе готов. Нощното нападение скоро щеше да започне.

40. ЧЕЛСИ, ЛОНДОН

Говореше се, че Виктор Орлов делеял хората на две категории: такива, които искат да бъдат използвани, и такива, които са твърде глупави, за да си дадат сметка, че са били използвани. Имаше някои, които биха добавили и трета категория: хора, които са склонни Виктор да открадне парите им. Той не криеше факта, че е хищник и „барон разбойник“. Всъщност Орлов носеше с гордост тези прозвища, както носеше италианските си костюми за по десет хиляди долара и марковите си раирани ризи, ушити специално за него от един шивач в Хонконг. Драматичното рухване на комунизма бе дало възможност на Орлов да спечели много пари за кратко време и той се бе възползвал от това. Виктор рядко се извиняваше за нещо, още по-малко за начина, по който бе забогатял. „Ако се бях родил в Англия, парите ми можеха да бъдат спечелени почтено — бе казал той на един британски журналист скоро след като се бе установил в Лондон. — Обаче съм се родил в Русия и натрупах руско богатство“.

Притежаващ вродена наклонност към математиката, Орлов бе работил като физик към съветската програма за ядрено оръжие, когато империята окончателно рухна. Докато повечето му колеги продължиха да работят без заплати, Орлов реши да се залови с бизнес и скоро спечели малко състояние, като внасяше компютри, битова техника и други западни стоки за зараждащия се руски пазар. Обаче истинското му богатство дойде по-късно, след като придоби най-голямата руска металургична компания и сибирския нефтен гигант „Русойл“. Списание „Форчън“ обяви Виктор Орлов за най-богатия човек в Русия и един от най-влиятелните бизнесмени в света. Не беше зле за бивш правителствен физик, който някога трябваше да дели една комунална квартира с още две съветски семейства.

Обаче в бруталния свят на руския гангстерски капитализъм богатство като това на Орлов можеше да бъде и опасно нещо. Бързо натрупано, то можеше да изчезне само за миг. Можеше да направи неговия притежател и семейството му обект на завист, а понякога и на насилие. Виктор бе преживял най-малко три агентата и според

слуховете, на свой ред бе наредил да бъдат убити няколко души за отмъщение. Но най-голямата заплаха за богатството му бе дошла не от онези, които искаха да го убият, а от Кремъл. Сегашният руски президент смяташе, че хора като Орлов са ограбили най-ценните активи на страната, и имаше намерение да ги открадне обратно. Малко след като бе дошъл на власт, той извика Виктор в Кремъл и поиска две неща: неговата металургична компания и „Русойл“. „И не си пъхай носа в политиката — добави той, — иначе ще ти го отрежа“. Орлов се съгласи да се откаже от интересите си в металургията, но не и от нефтената си компания. Президентът не беше във възторг. Той веднага нареди на прокурорите си да започнат разследване за измами и подкупи и след седмица бе издадена заповед за арестуването на Орлов. Виктор мъдро отлетя за Лондон. Обект на искане за екстрадиране от страна на руснаците, той бе запазил формален контрол над акциите си в „Русойл“, които сега бяха оценени на дванадесет милиарда долара. Обаче те бяха юридически замразени, недосегаеми както за Орлов, така и за човека, който искаше да си ги върне — руския президент.

В началото на изгнанието на Виктор пресата се хващаше за всяка негова дума. Надежден източник за горещ материал за съмнителните сделки на Кремъл, той можеше да напълни цяла зала с репортери само с един час предизвестие. Обаче британската преса се отегчи от Орлов, така както британците се отегчиха от руснаците като цяло. Малцина вече се интересуваха какво има да казва, а още по-малко имаха времето и търпението да изслушат някоя от дългите му тиради срещу неговия главен съперник — руския президент. Затова не бе изненадващо за Габриел и неговия екип, че Виктор с готовност прие молбата да даде интервю на Олга Сухова — бивш разследващ репортер от „Московская газета“, а сега и самата тя изгнаница. Поради загриженост за собствената си сигурност Олга поиска да се видят с Орлов в неговия дом вечерта. Виктор, ерген и непоправим женкар, предложи тя да отиде в седем часа. „И моля ви, елате сама“ — добави той, преди да затвори.

Олга наистина дойде в седем, макар че съвсем не беше сама. Една прислужница взе палтото ѝ и я придружи до кабинета на втория етаж, където Виктор я обсипа с любезности на руски език. Със слушалки на главата, Габриел и Грѐм слушаха симултанния превод.

*Толкова се радвам да ви видя отново след всичките тези години,
Олга. Може ли да ви предложи чай или нещо по-силно?*

41. ЧЕЛСИ, ЛОНДОН

— Чаят ще ми дойде добре, благодаря.

Орлов не можа да прикрие разочарованието си. Без съмнение се бе надявал да впечатли Олга с бутилка-две „Шато Петрюс“^[1], което той пиеше като чешмяна вода. Виктор поръча на прислужницата чай и лакомства, после на лицето му се изписа явно задоволство, докато Сухова се преструваше, че се възхищава на просторния кабинет. Говореше се, че той бил толкова впечатлен от първото си посещение в Бъкингхамския дворец, че наредил на армията си от вътрешни дизайнери да претворят неговата атмосфера в дома му на Чейни Уок. Според сведенията обзавеждането на стаята, която бе три пъти по-голяма от стария московски апартамент на Олга, бе вдъхновено от частния кабинет на кралицата.

Докато понасяше търпеливо досадната обиколка, Сухова не можа да не си помисли колко различен бе животът ѝ от този на Виктор. Освободен от комунистическия гнет, Орлов се бе впуснал да търси пари, докато тя бе тръгнала да търси истината. Олга бе прекарала по-голямата част от кариерата си да разследва злодеянията на хора като Виктор Орлов и смяташе, че именно тези хора до голяма степен са отговорни за задушаването на свободата и демокрацията в нейната родина. Алчността на Орлов бе допринесла за създаването на изключителната съвкупност от обстоятелства, които бяха позволили на Кремъл да върне страната към авторитаризма на миналото. И наистина, ако ги нямаше хората като Виктор, руският президент можеше още да е нискоразреден служител в градската управа на Санкт Петербург. Вместо това, той управляваше с железен юмрук най-голямата държава в света и се смяташе за един от най-богатите хора в Европа. По-богат даже от Виктор Орлов.

Чаят пристигна. Те седнаха в двата противоположни края на дивана с дамаска от брокат, с лице към прозореца, покрит с богато драпирана завеса, спускаща се от тавана до пода. През него щяха да се виждат крайбрежната улица на Челси и река Темза, ако завесите не бяха плътно дръпнати като предпазна мярка срещу снайперисти —

иронично, тъй като Орлов бе похарчил няколко милиона лири стерлинги, за да си купи къща с една от най-прекрасните лондонски гледки. Той бе облечен с тъмносин костюм и риза на райета с цвят на червени боровинки. Едната му ръка лежеше на задната облегалка на дивана, така че да разкрие на Олга златния ръчен часовник, инкрустиран с диаманти, който бе извънредно скъп. Другата бе подпряна на страничната облегалка. Той неспокойно въртеше очилата си. Ветераните, наблюдаващи Орлов, щяха да разпознаят в това тик. Виктор постоянно бе в движение, дори когато седеше неподвижно.

— Моля ви, Олга. Припомнете ми кога беше последната ни среща.

Наблюдателите му щяха да разпознаят и това. Орлов не беше човек, който ще изтърси: „Никога не забравям видяно лице“. Той всъщност имаше навика да се *преструва*, че забравя хората. Това беше тактика за водене на преговори. Тя казваше на опонентите, че не могат да бъдат запомнени, че са маловажни. Че са без достойнства или значение. Олга изобщо не я беше грижа какво си мисли Виктор за нея, така че отговори честно на въпроса. Бяха се виждали само веднъж, припомни му тя. Срещата се бе състояла в Москва малко преди той да избяга в Лондон.

— А, да, сега се сетих! Ако си спомням добре, много ви се ядосах, защото не се заинтересувахте от ценната информация, която имах за вас.

— Ако бях публикувала материала, който искахте да напиша, щяха да ме убият.

— Неустрашимата Олга Сухова се е уплашила? Това никога преди не ви е спирало. От онова, което чух, имате късмет, че сте жива. От Кремъл така и не казаха какво се е случило на онова стълбище миналото лято, но аз знам истината. Разследвали сте Иван Харков и той се е опитал да ви накара да замълчите. Завинаги.

Олга не отговори.

— Значи не отричате, че се е случило това?

— Източниците ви винаги са били безпогрешни, Виктор.

Той прие комплимента с едно завъртане на очилата.

— Срамота е, че досега не сме имали възможност да се срещнем отново. Както можете да очаквате, следях случая ви с голям интерес. Опитах се да намеря начин да осъществя връзка с вас, след като

бягството ви стана публично достояние, но бяхте доста трудна за откриване. Помолих моите приятели в британското разузнаване да ви предадат съобщение от мен, но те отказаха.

— Защо просто не попитайте Григорий къде съм?

Очилата застинаха само за няколко секунди.

— Направих го, но той отказа да ми съобщи. Знам, че двамата сте приятели. Предполагам, че не иска да ви дели.

Олга си отбеляза наум използваното време: *Знам, че двамата сте приятели...* Той като че ли не знаеше за изчезването на Григорий, освен ако не лъжеше, което бе напълно възможно. Виктор Орлов бе генетично неспособен да казва истината.

— Предишният Виктор нямаше да си направи труда да пита Григорий къде се крия. Той просто щеше да нареди да го проследят.

— Не си мислете, че не ми е минавало през ума.

— Но не го направихте?

— Да проследя Григорий? — Той поклати глава. — Британците дават на бодигардовете ми доста голяма свобода на действие, но никога нямаше да толерират частна проследяваща операция. Не забравяйте, че още съм руски гражданин. Също така съм обект на официално искане за екстрадиране. Опитвам се да не правя нищо, с което да ядосам моите британски домакини.

— Нищо, освен да критикувате Кремъл, когато си поискате.

— Те не могат да очакват, че ще мълча. Когато видя неправда, изпитвам нужда да говоря. Такъв съм си по природа. Затова с Григорий се разбираме така добре. — Направи пауза. — Впрочем как е той?

— Григорий ли? — Тя отпи от чая си и отговори, че от няколко седмици не е говорила с него. — А вие?

— Всъщност онзи ден накарах един от моите сътрудници да му позвъни. Той така и не се обади. Предполагам, че е много зает с книгата си. — Орлов я погледна съзаклятнически. — Някои от моите хора са работили тайно с Григорий. Както можете да очаквате, искам тази книга да пожъне голям успех.

— Защо ли не съм изненадана, Виктор?

— Такъв съм си. Харесва ми да помагам на другите. Затова ми е толкова приятно, че сте тук. Разкажете ми за историята, над която работите. Кажете с какво мога да ви бъда полезен.

— Това е историята на един беглец. Беглец, който безследно изчезва.

— Този беглец има ли си име?

— Григорий Николаевич Булганов.

* * *

Във вана за наблюдение Греъм Сиймор свали слушалките и погледна Габриел.

— Много добре изиграно.

— Тя е добра, Греъм. Много е добра.

— Ще мога ли да я ползвам, когато приключиш?

Алон сложи пръст пред устните си. Виктор Орлов отново заговори. Те чуха забързаната му тирада на руски, последвана от гласа на преводача:

Кажете ми какво знаете, Олга. Разкажете ми всичко.

[1] Една от най-престижните марки вина, произвеждани в Бордо, Франция. — Б.пр. ↑

42. ЧЕЛСИ, ЛОНДОН

Орлов внезапно целият бе в движение. Очилата се въртяха, пръстите барабаняха по задната облегалка на дивана, клепачът на лявото му око неспокойно потрепваше. Като дете, това потрепване го бе направило прицел на безмилостни закачки и тормоз. Беше го накарало да изгаря от омраза и тази омраза го бе довела до успеха. Виктор Орлов искаше да победи всички. И всичко бе заради потрепването на лявото му око.

— Сигурна ли сте, че е изчезнал?

— Да.

— Кога е изчезнал?

— На десети януари. В шест часа и дванайсет минути вечерта. На път за шах клуба.

— Откъде знаете това?

— Аз съм Олга Сухова. Знам всичко.

— Британците знаят ли?

— Разбира се.

— Какво смятат, че се е случило?

— Мислят, че е дезертирал повторно. Смятат, че сега е отново в Лубянка и разказва на началниците си всичко, което е научил за вашата операция, докато е работил за вас.

Сега окоето неволно примигваше като затвора на високоскоростен фотоапарат, включен на автоматичен режим.

— Защо не са ми казали?

— Не съм сигурна, че вие сте били първата им грижа, Виктор. Но не се притеснявайте. Не е вярно за Григорий. Той не е дезертирал отново. Бил е отвлечен. — Остави информацията да проникне в съзнанието му, после добави: — От Иван Харков.

— Откъде знаете това?

— Аз съм Олга Сухова.

— И знаете всичко.

— Е, не съвсем всичко. Но може би вие ще ми помогнете да запълня някои празноти. Не знам самоличността на мъжа, когото Иван

е наел да извърши отвличането. Единственото, което знам, е, че е много добър. Той е професионалист. — Тя направи пауза. — От типа мъже, които вие наемахте в Москва... в лошите стари времена, Виктор, когато имахте проблем, който просто нямаше да се реши от само себе си.

— Внимавайте, госпожице Сухова.

— Аз винаги внимавам. Никога не ми се е налагало да пиша опровержение за всичките години, в които работих за „Газета“.

— Защото никога не написахте материал за мен.

— Ако го бях направила, щях да бъда абсолютно подкована и точна.

— Вие така казвате.

— Знам доста неща за начина, по който сте спечелили парите си, Виктор. Направих ви услуга, че не публикувах тази информация в „Московская газета“. А сега вие ще ми направите услуга. Ще ми помогнете да открия мъжа, който е отвлякъл моя приятел. Ако не го направите, ще разкажа всичко, което имам в бележниците си, в най-нелицеприятното изложение, писано някога за вас.

— А аз ще ви дам под съд.

— Съд? Наистина ли мислите, че се боя от британския съд?

Тя бръкна в чантата си и извади снимка на мъж, стоящ в залата за пристигащи на летище Хийтроу. Орлов си сложи очилата. Лявото му око потрепна нервно. Той натисна един бутон на страничната масичка и прислужницата се появи.

— Донеси ми бутилка „Петрюс“. Веднага!

* * *

Той естествено опита да се измъкне от примката, но на Ольга не ѝ минаваха такива. Тя спокойно изреди няколко имена, дати и подробности за конкретна сделка, в която бе замесена компания, притежавана някога от Виктор — достатъчно, за да му покаже, че заплахите ѝ не са празни приказки. Орлов изпи бързо първата си чаша вино и си наля втора.

Сухова никога преди не бе виждала Виктор да проявява страх, но сега той очевидно бе изплашен. Опитен репортер, тя разпозна

признаците на страх в поведението му: недоверчивите възклицания, опитите да я заблуди, усилието да хвърли вината върху други. Орлов бе склонен да обвинява Русия за всичките си проблеми. Така че Ольга не се изненада, когато той направи същото и сега.

— Сигурно си спомняте какво беше през деветдесетте години. Опитвахме се да щракнем с пръсти и да превърнем Русия за една нощ в нормална капиталистическа страна. Това бе невъзможно. Беше утопично мислене, също като комунизма.

— Спомням си, Виктор. Аз също бях там.

— Тогава сигурно не сте забравили какво беше за хора като мен, които бяха успели да спечелят малко пари. Всички искаха част от тях. Животът ни, както и този на нашите семейства, постоянно бе застрашен. Естествено съществуваше мафията, но понякога нашите конкуренти бяха не по-малко опасни. Всички си наемаха частни армии, за да се защитават сами и да водят война срещу съперниците си. Беше Дивият изток.

Олга вдигна чашата с вино към устните си. С плътен вкус и богат аромат, то блестеше като току-що пролята кръв.

— Бойци не липсваха. Никой вече не искаше да работи за правителството, не и когато можеха да се спечелят истински пари в частния сектор. Офицерите масово напускаха руските служби за сигурност. Някои дори не си правеха труда да напускат работата си. Те просто се отбиваха в службата за час-два и доработваха през нощта.

Навремето Ольга бе писала статия за тази практика — история за двама офицери от ФСБ, които през деня разследваха руската мафия, а през нощта изпълняваха мокри поръчки за нея. Офицерите бяха отrekli категорично. После бяха заплашили, че ще я убият.

— Някои от тези мъже не бяха много способни — продължи Виктор. — Те можеха да се справят с някои прости задачи: да застрелят някого на улицата и други подобни неща. Но имаше други, които бяха много добре подготвени професионалисти. — Орлов разгледа внимателно снимката. — Този мъж спада към втората категория.

— Срецали ли сте го?

Той се поколеба, после кимна утвърдително.

— Беше в Москва, в един друг живот. Няма да навлизам в подробности за естеството или обстоятелствата на срещата.

— Изобщо не ме е грижа за срещата, Виктор. Интересува ме само мъжът на тази снимка.

Орлов отпи от виното си и поднови разказа си:

— Кодовото му име в КГБ беше Другаря Жирлов. Беше специалист по убийства, отвличания и откриването на хора, които не искат да бъдат намерени. Предполагаше се, че е също така много добър по отношение на отровите и токсините. Използваше ефективно тези си умения, когато се залови с частна практика. Изпълняваше поръчки, които другите биха отказали, защото са твърде опасни. Това го направи богат. Няколко години работи в Русия, после разшири хоризонтите си.

— Къде отиде?

— В Западна Европа. Той говори няколко езика и има много паспорти от дните си в КГБ.

— Къде живее?

— Кой ли знае? И се съмнявам, че даже прочутата Олга Сухова ще може да го открие. Всъщност силно ви препоръчвам изобщо да не опитвате. Иначе само ще намерите смъртта си.

— Очевидно той още продава услугите си на свободния пазар.

— Така чух и аз. Чух също, че цената му се е увеличила драстично. Вече само хора като Иван Харков могат да си позволят да го наемат.

— *И вие*, Виктор.

— Никога не съм се замесвал в такива неща.

— И никой не ви отправя подобно обвинение. Но да предположим, че някой се нуждае от услугите на такъв човек. Как може да влезе в контакт с него? Къде би могъл да отиде?

Виктор потъна в мълчание. Той беше руснак и както всички руснаци, подозираше, че някой винаги подслушва. В този случай изненадващо беше прав. За момент двамата мъже, седящи в задната част на вана за наблюдение на МИ5, се уплашиха, че източникът им не желае да направи последната крачка. После чуха една дума, която не се нуждаеше от превод.

Женева.

* * *

Там имало един мъж, каза Орлов. Консултант по сигурността на богати руснаци. Брокер. Посредник.

— Мисля, че се казва Чернов. Да, сигурен съм в това. Чернов.

— Има ли си малко име?

— Трябва да е Владимир.

— Случайно да знаете къде е неговият офис?

— Точно до улица „Монблан“. Мисля, че може да имам адреса.

— А нямате ли случайно телефонния номер?

— Всъщност имам номера на мобилния му телефон.

* * *

При нормални обстоятелства Габриел никога не би си направил труда да запише името и телефонния номер. Сега, когато съпругата му бе в ръцете на Иван, той не се доверяваше на обикновено безупречната си памет. Докато надраска информацията, Олга вече се измъкваше през портата от ковано желязо на Орлов. Едно такси я качи и я откара зад ъгъла на „Чейни Гардънс“. Там Габриел се присъедини към нея и двамата се насочиха към летище Лондон Сити, където ги чакаше един „Гълфстрийм G-500“, предоставен от американците. Останалите членове на екипа му вече бяха на борда заедно с най-новото попълнение — Сара Банкрофт. По-късно регистърът на кулата за полети щеше да покаже, че самолетът е излетял в двадесет и два часа и осемнадесет минути. По неизяснени причини дестинацията му не бе отбелязана.

43. БУЛЕВАРД „ЦАР САУЛ“, ТЕЛ АВИВ

Това можеше да не изглежда много — едно име, служебен адрес и два телефонни номера, — но в ръцете на разузнавателна институция като Службата бе достатъчно, за да бъде открито всичко за дадения човек. Шамрон даде информацията на хрътките от изследователския отдел и я изпрати отвъд Атлантическия океан — в Лангли. После, с Рами до него, се отправи към дома си в Тиберия.

Минаваше полунощ, когато пристигна. Съблече се на тъмно и тихо се мушна в леглото, за да не събуди Геула. Дори не си направи труда да затвори очи. Сънят рядко го спохождаше и никога при такива обстоятелства. Вместо да опитва, той прехвърли отново в ума си минута по минута последните два дни и изследва и най-затъntenите кътчета на миналото си. Зачуди се кога ли ще му се удаде възможност да направи нещо стойностно, нещо различно от това да досажда и да приема съобщения от Лондон. Измъчваха го два въпроса: „Къде е Иван?“ и „Защо нямат новини от него?“.

Странното е, че той се бе съсредоточил точно върху тази мисъл, когато телефонът на нощното шкафче иззвъня в четири часа и тринайсет минути сутринта. Шамрон знаеше точното време, защото, за разлика от друг път, преди да отговори, погледна ръчния си часовник. Опасявайки се, че ще бъде информиран за още една смърт, той за момент задържа слушалката до ухото си, преди да промърмори името си. Гласът отсреща веднага му се стори познат. Беше на стар негов противник. Глас на случаен негов съюзник. Той искаше да говори насаме с Шамрон. Чудеше се дали Ари е свободен да отиде в Париж. Всъщност, каза гласът, щяло да бъде разумно Шамрон да намери начин да хване самолета, който излитал в девет часа от летище „Бен Гурион“. Да, спешно било, каза гласът. Не, не можело да чака. Ари затвори телефона и включи лампата на нощното шкафче. Геула стана и отиде да направи кафе.

* * *

Иван бе избрал внимателно своя пратеник. Имаше малко хора, които бяха в бизнеса по-дълго от Ари Шамрон, но Сергей Коровин бе един от тях. След като бе прекарал 50-те години на ХХ век в Източна Европа, в КГБ го научиха да говори арабски и го изпратиха да всява раздори в Близкия изток. Първо отиде в Багдад, после в Дамаск, след това в Триполи и накрая в Кайро. Пътищата на Коровин и Шамрон се пресякоха за първи път през напрегнатото лято на 1973 година. Операцията „Божи гняв“ бе в разгара си в Европа, терористите от „Черният септември“ убиваха израелци навсякъде, където ги намереха, и само Шамрон бе убеден, че египтяните се подготвят за война. Той имаше шпионин в Кайро, който твърдеше това, шпионин, който тогава бе арестуван от египетските тайни служби. Няколко часа преди екзекуцията му Шамрон се бе свързал с Коровин и го бе помолил да се застъпи. След няколкоседмични преговори шпионинът на Ари бе пуснат да мине, залитайки, израелската граница на Синайския полуостров. Бе жестоко бит и измъчван, но беше жив. Месец по-късно, докато Израел се приготвяше за Йом Кипур^[1], египтяните предприеха внезапно нападение.

В средата на 70-те години Сергей Коровин се върна в Москва, проправяйки си упорито път в йерархията на КГБ. Повишен в чин генерал, той оглави Отдел 18, който отговаряше за Арабския свят, а по-късно му бе възложено командването на Дирекция Р, която се занимаваше с оперативно планиране и анализи. През 1984 година Коровин пое контрола над цялото Първо главно управление — пост, на който остана до разформироването на КГБ от Борис Елцин. Ако му се бе удала възможност, Сергей вероятно лично щеше да убие руския президент. Вместо това, той изгори най-секретните досиета и спокойно излезе в пенсия. Но Шамрон знаеше по-добре от всеки друг, че няма наистина такова нещо, особено за руснаците. Имаше поговорка сред братството на щита и меча: „Веднъж офицер от КГБ, завинаги офицер от КГБ“. Човек бе свободен само в смъртта. А понякога не бе свободен дори и тогава.

Шамрон и Коровин бяха поддържали връзка през годините. Бяха се срещали, за да си споделят истории, да обменят информация и понякога да си правят услуги един на друг. Би било погрешно да ги наречем приятели, по-скоро бяха сродни души. Те знаеха правилата на играта и споделяха здравословен цинизъм към мъжете, на които

служеха. Коровин също така бе един от малкото хора на света, които можеха да се конкурират с Шамрон в пушенето. И също като него, той почти не понасяше несъществените неща, като храната, модата и дори парите. „Жалко, че Сергей не е роден в Израел — каза веднъж Ари на Габриел. — Щях да се радвам да е на наша страна“.

Шамрон знаеше, че времето може да е безмилостно към руските мъже. Те имаха склонност да остаряват за миг: в един момент бяха млади и енергични, в следващия — сбръчкани като смачкана хартия. Но мъжът, който влезе в салона на хотел „Крийон“ малко след три часа този следобед, имаше същата висока и изправена фигура, както при първата им среща преди много години. Зад него бавно вървяха двама телохранители; двама други бяха пристигнали час по-рано и седяха недалече от Шамрон. Те пиеха чай, а Ари — минерална вода. Рами лично му бе донесъл бутилката, след като бе инструктирал бармана да не я отваря и два пъти бе поискал чисти чаши. Дори и така, Шамрон още не я бе докоснал. Той носеше своя тъмен костюм със сребриста вратовръзка — Шамрон, съмнителният бизнесмен, който играеше добре бакара.

Подобно на Ари, Сергей Коровин можеше да обсъжда въпроси, свързани с вноса, на много езици. При повечето им срещи разговорите им се провеждаха на немски и точно на този език двамата заговориха сега. След като се настани на стола, Коровин незабавно отвори сребърната си табакера. Шамрон трябваше да му напомни, че пушенето вече е забранено в Париж. Сергей се намръщи.

— А разрешават ли още да се пие водка?

— Ако ги помолиш любезно.

— Аз съм като теб, Ари. *Не моля* за нищо. — Той си поръча водка, после погледна Шамрон. — Зарадвах се да чуя гласа ти снощи. Опасявах се, че може да си починал. Най-трудното нещо на старостта е смъртта на някой приятел.

— Никога не съм знаел, че имаш такива.

— Приятели? Неколцина. — Усмихна се. — Ти винаги си играл добре играта, Ари. Имаше много почитатели в Ясенево. Изучавахме твоите операции. Даже научихме едно-две неща.

Ясенево беше старата щабквартира на Първо главно управление, наричано понякога Московският център. Сега беше седалище на СВР — Службата за външно разузнаване.

— Къде е досието ми? — попита Шамрон.

— Заключено е там, където му е мястото. Известно време се притеснявах, че всичките ни кирливи ризи ще бъдат направени обществено достояние. За щастие новият режим сложи край на това. Нашият президент разбира, че който контролира историята, контролира бъдещето. Той високо цени постиженията на Съветския съюз, а в същото време омаловажава така наречените престъпления и злоупотреби.

— И ти одобряваш това?

— Разбира се. Русия няма демократични традиции. Въвеждането на демокрация в Русия би било равносилно на налагането на ислямския закон в Израел. Разбираш ли ме, Ари?

— Мисля, че да, Сергей.

Сервитьорът поднесе водката много церемониално и се оттегли. Коровин отпи без колебание.

— Е, Ари, сега, когато сме сами...

— Сами ли сме, Сергей?

— Няма други, освен моята охрана. — Той замълча за миг. — А как е при теб, Ари?

Шамрон погледна към Рами, който седеше близо до входа на богато украсения салон и се правеше, че чете „Хералд Трибюн“.

— Само един?

— Повярвай ми, Сергей, един ми е напълно достатъчен.

— Обаче аз чух нещо друго. Казаха ми, че две от момчетата ти са били убити онази вечер и италианците се опитват да го запазят в тайна заради теб. Впрочем това няма да проработи. Моите източници ми съобщиха, че историята ще се появи с гръм и трясък утре сутринта в един от големите италиански ежедневници.

— Наистина ли? И какво ще пише?

— Че двама агенти на Службата са били убити, докато са шофирали в италианската провинция.

— И няма да се спомене за агент, който е бил отвлечен?

— Не.

— А за извършителите?

— Ще има спекулации, че е дело на иранците. — Сергей замълча, после добави: — Но и двамата знаем, че това не е вярно.

Коровин отпи отново от водката си. Темата беше зачекната. Сега двамата мъже трябваше да действат внимателно. Шамрон знаеше, че положението на Сергей му позволява да признае малко. Това нямаше значение. С едно повдигане на веждата руснакът можеше да каже много повече, отколкото болшинството хора успяваха да кажат в едночасова лекция. Ари направи следващия ход.

— Ние винаги сме били честни един към друг, Сергей.

— Толкова честни, колкото могат да бъдат двама души в този занаят.

— Така че позволи ми да бъда откровен с теб и сега. Ние смятаме, че наш агент е отвлечен от Иван Харков. Мислим, че е във връзка с операция, която проведохме срещу него миналата есен.

— Знам всичко за вашата операция, Ари. Целият свят го знае. Обаче Иван Харков няма нищо общо с изчезването на тази жена.

Шамрон не обърна внимание на нищо друго от отговора на Коровин, освен на една дума: *жена*. Това бе всичко, което искаше да узнае. Руснакът току-що бе показал своите добри намерения. Сега преговорите можеха да започнат. Те щяха да следват поредица от старателно определени насоки и да се водят предимно с лъжи и полуистини. Нищо нямаше да бъде признато и никакви искания нямаше да бъдат отправени. Не беше необходимо. И Шамрон, и Коровин говореха езика на лъжите.

— Сигурен ли си, Сергей? Сигурен ли си, че ръцете на Иван са чисти?

— Говорих лично с негови представители.

Още една пауза, после:

— Чул ли си нещо за състоянието на жената?

— Само че е жива и че се отнасят добре с нея.

— Това е добра новина, Сергей. Ако може да продължи така, ще бъдем много благодарни.

— Ще видя какво мога да направя. Както знаеш, Иван е много разстроен заради сегашното си положение.

— Той сам си е виновен.

— Иван не го вижда по този начин. Той смята, че всички тези нападки и обвинения на Запад са лъжи и измислици. Не бил толкова глупав, че да сключи сделка за доставка на наши ракети на Ал Кайда.

В действителност Иван ме увери, че дори не участва в оръжейния бизнес.

— Ще се погрижа това да бъде предадено на американците.

— Има и още нещо, което да предадеш.

— Каквото кажеш, Сергей.

— Иван смята, че миналото лято децата му са му били отнети незаконно във Франция. Той иска да му бъдат върнати.

Шамрон вдигна рамене, преструвайки се на изненадан.

— Никога не съм знаел, че са при американците.

— Ние мислим, че случаят е точно такъв, независимо от официалните изявления за противното. Навярно някой би могъл да поговори с американците от името на Иван. — Сега беше ред на Коровин да вдигне рамене. — Не мога да кажа със сигурност, но смятам, че ще мине дълго време, докато ви се помогне да си върнете изчезналия агент.

Коровин току-що бе направил още една крачка към предложението „услуга за услуга“. Шамрон реши да се държи уклончиво.

— Нашата служба не е голяма като вашата, Сергей. Ние сме малко семейство. Искаме да си върнем агента и сме готови да направим всичко по силите си. Обаче аз имам много слабо влияние върху американците. Ако те *наистина* държат децата, не ми се вярва да се съгласят да ги върнат на Иван — дори и при такива обстоятелства.

— Твърде много се подценяваш, Ари. Иди при американците. Поговори разумно с тях. Убеди ги да качат на самолета децата на Иван. Щом се приберат в Русия, където им е мястото, сигурен съм, че вашият агент ще се върне.

Коровин бе сложил договора на масата. Шамрон прояви подобаващо старание.

— Невредим?

— Невредим.

— Има и още едно нещо, Сергей. Искаме да бъде върнат и Григорий Булганов.

— Той не е ваш проблем.

Шамрон реши да подмине въпроса.

— И ако успея да убедя американците да върнат децата? С колко време разполагаме за подготовката?

— Не мога да кажа със сигурност, но няма да е много дълго.
— Трябва да знам, Сергей.
— Отговорът ми ще е само хипотетичен.
— Добре, хипотетично казано, с колко време разполагаме?
Коровин отпи от водката си и отговори:
— Седемдесет и два часа.
— Не е много, Сергей.
— Времето е толкова, колкото е.
— Как да се свържа с теб?
— Недей. Ще се срещнем отново във вторник, в четири часа следобед. Като приятел на приятел, силно ти препоръчвам да имаш отговор дотогава.
— Къде ще се срещнем?
— Разрешено ли е още да се пуши в градините на Тюйлери?
— Засега.
— Тогава да се срещнем там. На пейките близо до музея „Жо дьо Пом“.
— В четири часа?
Коровин кимна утвърдително. В четири часа.

[1] Денят на изкуплението — най-големият еврейски празник, денят за опрощаване на греховете. — Б.пр. ↑

44. ХОТЕЛ „БРИСТОЛ“, ЖЕНЕВА

Новината от Париж бързо се разпространи до няколко точки в света: до отдел „Операции“ на булевард „Цар Саул“, до Темс Хаус в Лондон и до щабквартирата на ЦРУ в Лангли, както и до величествения хотел „Бристол“ в Женева, който бе временен дом на Габриел и екипа му. Макар че почувстваха огромно облекчение да чуят, че Киара наистина е жива, нямаше ни най-малко честване. Естествено условията на Иван бяха неприемливи. Бяха такива за Шамрон. Бяха неприемливи за американците. Но особено неприемливи за Габриел. Никой не беше готов да помоли Елена Харкова да пожертва децата си, най-вече мъжът, който някога бе загубил своето дете. Все пак предложението на Иван свърши важна работа. Даде им малко време и допълнително пространство за маневриране. Не много време, само седемдесет и два часа, и много тясно пространство. Щяха да търсят Киара и Григорий едновременно по два начина. Единият беше чрез преговори, другият — по пътя на насилието. Габриел трябваше да действа бързо и бе принуден да поема рискове. Засега на мушката му беше само един човек: Владимир Чернов.

— Всичко, казано от Виктор Орлов, се проверява — каза Навот на Алон късно този следобед, докато пиеха кафе в един пиано бар. — Подслушваме телефоните му и наблюдаваме офиса и апартамента му. На булевард „Цар Саул“ напредват в опитите си да проникнат в компютрите му. Софтуерът му е добър, но няма да издържи още дълго на нашите киберспецове.

— Какво знаем за миналото му?

— Определено е бил от КГБ. Работел е в Девето управление — отдела, който е охранявал съветските лидери и Кремъл. Очевидно накрая Чернов е бил назначен в охраната на Горбачов.

— А когато КГБ бе разформирано?

— Побързал е да започне частна практика. Основал е охранителна компания в Москва и е давал съвети на новобогаташите как да опазят себе си и ценностите си. Доста е преуспял.

— Кога е открил офис тук?

— Преди пет години. Известно време е създавал главоболия на Лангли. Американците няма да пролеят и сълза, ако го сполети някой инцидент.

— На каква възраст е?

— На четиридесет и шест години.

— В добра физическа форма, предполагам.

— Фигурата му е като мавзолея на Ленин и поддържа формата си.

Навот подаде на Габриел своя джобен компютър. На екрана се виждаше снимка от наблюдението, направена по-рано този следобед. Тя показваше Чернов на влизане в неговата офис сграда. Беше едър мъж, висок над един и осемдесет, доста оплешивял и с малки очички на кръглото си месесто лице.

— Има ли си лична охрана?

— Разкарва се из града с голямо черно ауди седан. Прозорците очевидно са бронирани. Такъв е и мъжът, който седи до него. Бих казал, че и шофьорът, и бодигардът са изключително добре въоръжени.

— Семейство?

— Бившата му съпруга и децата са в Москва. Има си приятелка тук, в Женева.

— Швейцарка?

— Рускиня. Хлапачка от провинцията. Продава ръкавици на ъгъла на офис сградата на Чернов.

— Тази хлапачка има ли си име?

— Людмила Акулова. Тази вечер ще вечерят навън. В ресторант, наречен „Лез Армюр“.

Габриел го знаеше. Ресторантът се намираше в Стария град, близо до кметството.

— В колко часа?

— В осем и половина.

— На какво разстояние е апартаментът на Владимир от „Лез Армюр“?

— Не е далече. Той живее близо до катедралата.

— Какво представлява сградата?

— Малка и традиционна. На входната врата има домофон с клавиатура. Обитателите могат да използват ключовете си или да

наберат кода. Ние огледахме вътре този следобед. Има асансьор, но апартаментът на Владимир е на първия етаж.

— А улицата?

— Тиха е дори по обяд. През нощта... — Гласът на Навот заглъхна. — ... е пълно мъртвило.

— Ял ли си някога в „Лез Армюр“?

— Не мога да кажа, че съм имал това удоволствие.

— Ако те седнат да вечерят в осем и половина, ще стане доста късно, докато се приберат в апартамента. Тогава ще го хванем.

— Предполагаш, че Людмила ще го придружава?

— Да, Узи. Така предполагам.

— Какво ще правим с нея?

— Ще ѝ изкараме акъла и ще я зарежем там.

— А какво ще правим с шофьора и бодигарда?

— Ще имам нужда от тях, за да подсиля становището си.

— Ще ни трябва нещо за отвличане на вниманието.

— Твоето отвличащо вниманието нещо е горе, в стая 702. Регистрирана е като Айрини Мур. Истинското ѝ име е Сара Банкрофт.

— Къде искаш да ги отведем?

— Някъде от другата страна на границата. На някое изолирано място. Кажи на интендантството, че ще имаме нужда от камериерски услуги. Кажи им, че ще бъде мръсно и разхвърляно.

* * *

Има много изкушени хора, които отхвърлят Женева като скучна и провинциална, като калвинистка прислужница, която е твърде фригидна, за да разхлаби корсажа си. Обаче те не са слушали звъна на църковните ѝ камбани в мразовита зимна нощ, нито са гледали как снежинките кацат нежно по калдъръмените ѝ улици. А и не са вечеряли в някой тих ъгъл на ресторанта „Лез Армюр“ в компанията на красива рускиня. Салатите бяха хрупкави, телешкото — превъзходно, а виното — „Батар Монтраше“ от 2006 г. на Жозеф Друен — бе поднесено с перфектна температура от внимателен сомелиер. Те изпиха бавно коняка си — нещо обичайно за снежна февруарска нощ в Женева, и в единадесет часа се държаха за ръце, когато се настаниха на

задната седалка на мерцедеса, паркиран пред стария арсенал. Всички признаци обещаваха страстна нощ в апартамента близо до катедралата. Това наистина можеше да се случи, ако не беше жената, която чакаше пред входната врата под сипещия се сняг.

Тя имаше бяла като алабастрър кожа и носеше кожено яке и мрежести чорапи. Ако гримът ѝ не бе размазан от нощния плач, жената щеше да е много красива. Отначало двойката, която слезе от задната врата на мерцедеса, не ѝ обърна особено внимание. Бездомница, сигурно си бяха помислили. Работещо момиче. Може би наркоманка. Със сигурност не беше заплаха за мъж като Владимир Чернов. В крайна сметка някога той бе работил като бодигард на последния ръководител на Съветския съюз. Чернов можеше да се справи с всичко. Или поне така си мислеше.

Отначало гласът ѝ бе жаловит, детски. Тя се обърна към Чернов на малко име — явен шок — и го обвини в множество любовни престъпления. Той ѝ се бил обяснил в любов, каза тя. Бил ѝ дал обещания за бъдещето. Обещал ѝ финансова подкрепа за детето, за което сега тя се грижела сама. С Людмила до него, която вече кипеше от гняв, Чернов се опита да каже на жената, че очевидно го бърка с някого друго. Това му спечели силен шамар през лицето, което накара бодигардовете да слязат от колата.

Последвалото меле продължи точно двацет и седем секунди. Негов видеозапис съществува и днес се използва за обучение. Трябва да се отбележи, че в самото начало руските бодигардове на Чернов действаха с възхитителна сдържаност. Сблъсквайки се с млада жена, която очевидно бе емоционално неуравновесена и заблудена, те се помъчиха внимателно да я усмирят и да я отдалечат от мястото. Нейната реакция — два силни ритника в пищяла на мъжете — само влоши нещата. Положението се усложни с пристигането на четирима господа, които по една случайност минаваха по тихата уличка. Най-едрият от тях — широкоплещест мъж с червеникаворуса коса, се намеси първи, последван от тъмнокос мъж със сипаничаво лице. Размениха се обидни думи, отправиха се заплахи и накрая се стигна до размяна на удари. Те не бяха диви, хаотични удари, нанесени от аматьори. Бяха пестеливи и брутални, от тези, които могат да оставят трайни травми. При подходящи обстоятелства можеха дори да причинят моментална смърт.

Тъй като целта им не беше моменталната смърт, четиримата господа контролираха нападението си, така че жертвите им само да изпаднат в безсъзнание. Щом мъжете бяха обезвредени, двигателите на две паркирани коли внезапно заработиха. Владимир Чернов бе набутан в едната, а бодигардовете му — в другата. Колкото до Людмила Акулова, тя се отърва само с устно предупреждение, отправено на отличен руски език от мъж с безкръвно лице и очи с цвят на глетчер. „Ако споменеш и думичка за това, ще те убием. После ще убием родителите ти. След това ще убием всички останали членове на семейството ти“. Когато колите се понесоха с пълна скорост, Габриел с мъка откъсна очи от ужасеното лице на Людмила. Той вярваше в жените. Жените, казваше Алон, са единствената надежда на Русия.

45. ГОРНА САВОЯ, ФРАНЦИЯ

Къщата се намираше във френската област Горна Савоя, в една изолирана долина над бреговете на езерото Анеси. Чиста и спретната, със стръмен насмолен покрив, тя бе на повече от километър от най-близките си съседи. Йоси се бе нанесъл в нея предната вечер, представяйки се за британски автор на мистерии, и грижливо бе подготвил помещенията за предстоящите разпити. Той стоеше отвън и наблюдаваше как двата автомобила бавно се изкачваха по виещия се път, а снежинките се сипеха на светлината на фаровете им.

Габриел слезе сам от предната пасажерска седалка на първата кола — рено ван, и влезе след Йоси във всекидневната на къщата. Мебелите бяха струпани в единия ъгъл, а облицованият с плочки под бе целият покрит с полиетиленово фолио. В откритата камина гореше буен огън, точно както бе поръчал Алон. Той добави още две цепеници и отново излезе навън. На алеята бе спряла и трета кола. Ели Лавон се бе облегнал на предния ѝ капак.

— Някой следеше ли ни?

Лавон поклати отрицателно глава.

— Сигурен ли си, Ели?

— Абсолютно.

— Вземи Йоси. Върнете се в Женева. Чакайте там с останалите. Няма да се бавим.

— Ще остана тук с теб.

— Ти си проследяващ агент, Ели. Най-добрият, който някога е имало. Това не е за теб.

— Може би не е и за теб.

Габриел не обърна внимание на забележката и погледна към Навот, който седеше зад волана на реното. Минута по-късно тримата руснаци, упоени и овързани, се заклатушкаха пиянски към входа на къщата. Ели сложи ръка на рамото на Алон.

— Бъди внимателен вътре, Габриел. Ако ли не, може да загубиш нещо повече от още една съпруга.

Лавон се качи зад волана на колата, без да каже нищо друго, и потегли надолу по склона на долината. Алон гледа, докато червените габарити се скриха зад снежната завеса, после се обърна и тръгна към къщата.

* * *

Съблякоха ги по бельо и ги завързаха за три метални градински стола. Габриел инжектира на всеки от тримата мъже стимулант — малки дози на бодигарда и шофьора и по-голяма на Владимир Чернов. Главата му бавно се повдигна от гърдите и като примигваше бързо, той огледа обстановката. Двамата му охранители седяха точно срещу него с разширени от ужас очи. Яков, Михаил, Навот и Алон бяха застанали в редица зад тях. В лявата ръка на Габриел имаше глок 45 калибър със заглушител на дулото. В дясната си ръка той държеше снимка на мъж, който стоеше в залата за пристигащи на летище Хийтроу. Алон погледна към Яков, който отлепи тиксото, увито около долната част на главата на Чернов. При отскубването на доста голямо количество коса Владимир изкрещя от болка. Габриел му нанесе силен удар с глока в челото и му каза да си затваря устата. Чернов, с обляно в кръв ляво око, се подчини.

— Знаеш ли кой съм аз, Владимир?

— Не съм ви виждал никога през живота си. Моля ви, който и да сте, всичко това е някакво...

— Не е недоразумение, Владимир. Погледни добре лицето ми. Виждал си го и преди, сигурен съм в това.

— Не, не съм.

— Двамата с теб започнахме зле. Ти ме лъжеш и ако продължиш да го правиш, никога няма да излезеш оттук. Кажи ми истината, Владимир, и ти, а и твоите хора ще бъдете оставени живи.

— *Казвам* ви истината. Никога преди не съм виждал лицето ви.

— Даже и на снимки? Те със сигурност са ти дали моя снимка.

— Кой?

— Мъжете, които са дошли при теб, когато са искали да наемат Другаря Жирлов, за да ме открие.

— Никога не съм чувал името на този човек. Аз съм легитимен консултант по сигурността. Искам веднага да пуснете мен и хората ми. Иначе...

— Иначе какво, Владимир?

Чернов не отговори нищо.

— Разполагаш с много ограничена възможност, Владимир. Много ограничена. Ще ти задам въпрос и ти ще ми кажеш истината. — Габриел поднесе снимката пред лицето на Чернов. — Кажи ми къде мога да намеря този човек.

— Никога не съм го виждал.

— Сигурен ли си, че това е отговорът, който искаш да ми дадеш, Владимир?

— Това е истината!

Габриел тъжно поклати глава и отиде зад шофьора на Чернов. Бяха му казали името му. Той вече го бе забравил. Неговото име беше без значение. Шофьорът нямаше нужда от име там, където отиваше. Съдейки по наглото му изражение, Чернов очевидно си помисли, че той блъфира. Явно руснакът не беше чувал за дванадесетата заповед на Ари Шамрон: *Ние не размахваме наоколо пистолетите си като гангстери и не отправяме празни заплахи. Изваждаме оръжията си на бойното поле с една-единствена цел.* Габриел допря дулото до тила на шофьора и леко го наклони надолу. После, с приковани в лицето на Чернов очи, натисна спусъка.

46. ГОРНА САВОЯ, ФРАНЦИЯ

Съществува една популярна заблуда относно заглушителите. В действителност те не правят безшумно оръжието, особено когато то е глок 45 калибър. Куршумът с кух връх влезе в черепа на шофьора с доста силен пукот и излезе през устата му, отнасяйки голяма част от челюстта и брадичката. Ако пистолетът бе в хоризонтално положение по време на изстрела, куршумът можеше да продължи траекторията си, забивайки се във Владимир Чернов. Вместо това, той се сплеска безопасно в пода. Въпреки това, Чернов не се измъкна напълно невредим. Мускулестото му тяло бе опръскано с кръв, мозък и парченца от кости. След няколко секунди към това се прибави и съдържанието на собствения му стомах: изисканите ястия, които няколко часа по-рано бе споделил с Людмила Акулова в „Лез Армюр“. Това беше добър знак. Той можеше да търгува със смърт и насилие, но от вида на малко кръв му прилошаваше. С известен късмет Владимир можеше скоро да се пречупи. Габриел отново постави снимката пред лицето му и му зададе същия въпрос:

— Кой е този мъж и къде мога да го намеря?

За съжаление, отговорът остана непроменен.

— Сигурен съм, че си чувал за мъченията с вода, Владимир. Ние имаме различна техника, която използваме, когато се нуждаем бързо от информация. — Алон се загледа за миг в огъня. — Наричаме я „огнена баня“. — Погледна отново Чернов. — Виждал ли си някога човек, минал през огнена баня?

Когато Владимир не отговори, Габриел погледна към хората си. Навот и Яков сграбчиха втория бодигард и както си беше завързан за стола, го тикнаха с главата напред в огъня. Задържаха го в него не повече от десет секунди. Но дори и така, когато го измъкнаха, косата му пушеше и лицето му бе почерняло и подпухнало. Освен това той крещеше в агония.

Те го сложиха точно пред Чернов, така че руснакът да види ужасния резултат от неговата непреклонност. После Габриел допря глока до тила на бодигарда и сложи край на мъките му. Чернов, сега

подгизнал в кръв, гледаше ужасено двамата мъртъвци пред него. Михаил залепи устата му с тиксо и го удари силно с опакото на ръката си по бузата. Алон сложи снимката в скута му и каза, че ще се върне след пет минути.

* * *

Той се върна в петдесет и деветата секунда на петата минута и отлепи тиксото от устата на Чернов. После му даде право на избор. Можеха да проведат приятен разговор като двама професионалисти или Владимир щеше да бъде хвърлен в огъня като вече мъртвия бодигард. Обаче нямало да бъде бързо обгаряне, предупреди го Габриел. Ще бъде бавно печене. Крайник след крайник. И нямало да има куршум в тила, за да сложи край на болката.

* * *

Алон не трябваше да чака дълго за отговор. Изминаха десет секунди. Не повече. Чернов заяви, че иска да говори. Каза, че съжалява. Каза, че искал да помогне.

47. ГОРНА САВОЯ, ФРАНЦИЯ

Дадоха му дрехи, за да се облече, и една доза алпразолам^[1], за да успокоят безпокойството му. Позволиха му да седне на подходящ стол със свободни ръце, макар че столът бе обърнат така, че нямаше как да не вижда двамата си мъртви служители — сурово напомняне за съдбата, която го очакваше, ако отново се върнеше на твърдението, че не знае нищо. След няколко часа трупове се щяха да изчезнат от лицето на земята. Владимир Чернов щеше да изчезне с тях. Дали щеше да срещне смъртта си безболезнено или при изключително насилие, зависеше от едно нещо: да отговори вярно на всеки от въпросите на Габриел.

Алпразоламът имаше допълнителното свойство да развърже езика на Чернов и бе необходимо само съвсем леко подтикване от страна на Алон, за да го накара да говори. Той започна, като направи комплимент на Габриел за операцията, която бяха провели пред дома му.

— И КГБ не можеше да го направи по-добре — каза той без следа от ирония в гласа.

— Извинявай, но не съм поласкан.

— Вие току-що убихте хладнокръвно двама души, Алон. Нямате право да възразявате срещу сравненията с бившата ми служба.

— Знаеш името ми.

Чернов успя да се усмихне слабо.

— Бих ли могъл да получа една цигара?

— Цигарите са вредни за здравето ти.

— Не е ли традиция да се дава на осъдения да изпуши една цигара?

— Продължавай да говориш, Владимир, и ще те оставя жив.

— След това, което видях тази вечер? За глупак ли ме вземате, Алон?

— Не за глупак, Владимир, само за бивш кагебистки главорез, който някак си е успял да се измъкне от калта. Но да запазим любезния тон, а? Ти тъкмо се канеше да ми кажеш кога за първи път срещна

мъжа от снимката. — Габриел замълча за миг, после додаде: — Мъжа, известен като Другаря Жирлов.

Коктейлът от наркотици, който течеше в кръвоносната система на Чернов, не му позволи да предприеме поредната акция на отричане. Нито да прикрие изненадата си от факта, че Габриел знае кодовото име на един от най-секретните черни оперативни работници на КГБ.

— Беше през 1995-а или 96-а година. Имах малка охранителна фирма. Не печелех колкото хора като Иван Харков и Виктор Орлов, но се справях доста добре. Другаря Жирлов дойде при мен с изгодно предложение. Той бе вече известен в Москва. За него ставаше доста опасно да има пряка връзка с клиентите си. Нуждаеше се от някой, който да действа като посредник, или ако щете, като агент, приемащ поръчките. Иначе нямаше да доживее да се радва на плодовете на труда си.

— И ти се нагърби доброволно да бъдеш този човек... срещу комисиона, разбира се.

— Десет процента. Когато някой имаше нужда да му се свърши някаква работа, идваше при мен и аз приемах предложението вместо него. Ако той имаше желание да я свърши, казваше цената си. После аз се връщах при клиента и сключвах сделката. Всички пари минаваха през мен. Аз ги изпирах чрез консултантската си фирма и плащах на Другаря Жирлов за извършените услуги. Може да не ви се вярва, но той наистина плащаше данъци върху дохода, придобиван от убиването и отвличането на хора.

— Само в Русия.

— Бяха луди времена, Алон. Лесно е да ни съдите, но никога не сте виждали страната ви и парите ви да изчезват за един миг. Хората правеха каквото трябва, за да оцелеят. Това беше законът на джунглата. Наистина.

— Спести ми тъжната история, Владимир. Била е джунгла само за теб и твоите спътници от руската мафия. Но аз се отплеснах. Разказваше ми за Другаря Жирлов. Канеше се да ми кажеш истинското му име.

— Искам цигара.

— Не си в позиция да поставяш искания.

— Моля ви, Алон. Снощи имах една кутия в джоба на палтото. Ако не ви затруднявам много, искам една цигара сега. Кълна се, че

няма да се опитвам да правя нищо.

Габриел погледна към Яков. Цигарата бе донесена запалена. Чернов си дръпна силно, после каза на Алон името, което той искаше да чуе. Петров. Антон Дмитриевич Петров.

* * *

Не че имало значение, добави бързо Чернов. Петров не бил използвал името от години. Син на полковник от КГБ, работещ за източноберлинската *резидентура*, той бил роден в Германската демократична република през най-мрачните дни на Студената война. Тъй като бил единствено дете, разрешавали му да играе с германчетата и говорел двата езика още от най-ранна възраст. Всъщност немският му бил толкова добър, че минавал за местен по улиците на Източен Берлин. От КГБ тайно насърчили езиковите му умения, като му разрешили да остане да учи в ГДР, вместо да се върне в Съветския съюз. След като завършил с отличие гимназия в Източен Берлин, той следвал в престижния Лайпцигски университет, където се дипломирал със специалност химия. За кратко обмислял възможността да придобие по-висока научна степен и даже да гради медицинска кариера. Обаче Московският център имал други планове.

Няколко дни след дипломирането бил извикан в Москва и му била предложена работа в КГБ. Неколцина младежи били достатъчно глупави да откажат подобно предложение, но Петров, член на голямото семейство на КГБ, изобщо не го занимавали такива мисли. След като преминал двегодишно обучение в института на КГБ „Червено знаме“ в Ясенево, той получил кодовото име Другаря Жирлов и бил изпратен обратно в Източен Берлин. Месец по-късно, с помощта на съветски шпионин, внедрен в западногерманското разузнаване, Антон се промъкнал през желязната завеса и се установил като „незаконен“ агент в западногерманския град Хамбург.

Съществуването на Петров било известно само на избрана група генерали от Първо главно управление. Задачата му не била да провежда шпионаж срещу Америка и нейните съюзници от НАТО, а да води война срещу дисиденти, изменници и други нарушители, които се осмелявали да оспорят властта на съветската държава. Въоръжен с

половин дузина фалшиви паспорти и неограничено количество пари, той преследвал своята плячка и педантично планирал нейната смърт. Специализирал се в използването на отрови и други смъртоносни токсини, някои от които причинявали почти мигновена смърт, а други проявявали своя смъртоносен ефект след седмици или месеци. Тъй като бил химик, Петров можел да участва в създаването на отрови и на оръжията, чрез които те се прилагали. Любимото му оръжие бил пръстен, който носел на дясната си ръка и с който инжектирал на жертвата малка доза от смъртоносен нервнопаралитичен токсин. Било необходимо само едно ръкостискане или потупване по рамото, за да убие някого.

— Както можете да предположите, Петров не прие добре рухването на Съветския съюз. Той никога не е изпитвал угризения за убийството на дисиденти и предатели. Петров беше фанатик.

— Какво стана с всичките му паспорти, издадени от КГБ?

— Запази ги. Свършиха му добра работа, когато се премести на Запад.

— И ти дойде с него?

— Всъщност аз дойдох първи. Петров пристигна месец-два по-късно и подновихме нашето партньорство. Бизнесът се оживи. Руснаците прииждаха в Западна Европа и запазваха старите си навици. След няколко месеца имахме повече клиенти, отколкото можехме да обслужим.

— И един от тези клиенти беше Иван Харков?

Руснакът се поколеба, после кимна утвърдително.

— Иван имаше доверие в него. Бащите и на двамата бяха от КГБ, а и *те* двамата бяха кадри на службата.

— Директно ли работеше с Иван?

— Никога. Само с Аркадий Медведев.

— А след като той бе убит?

— Иван изпрати друг. Представи се като Маленски.

— Спомняш ли си датата?

— Беше някъде през октомври.

— След като сделката с ракетите на Иван стана публично достояние?

— Определено след това.

— Срегнахте ли се в Женева?

— Той се опасяваше, че ме следят в Женева. Настоя аз да отида във Виена.

— Имаше ли поръчка за работа?

— Всъщност поръчките бяха две. Сериозни задачи. Значителни парични суми.

— Първата беше свързана с Григорий Булганов, нали?

— Точно така.

— А втората беше за мен?

— Не, не за вас, Алон. Втората задача касаше вашата съпруга.

[1] Медикамент с противострахово и седативно-хипнотично действие. — Б.пр. ↑

48. ГОРНА САВОЯ, ФРАНЦИЯ

Габриел усети как в него се надига вълна от гняв. Прииска му се да стовари юмрука си в лицето на руснака, да го удари толкова силно, че той повече да не стане. Вместо това седна спокойно с пистолет в ръка, с мъртвите мъже зад гърба си, и поиска от Чернов да опише генезиса на операцията по отвличането на Григорий.

— Това бе предизвикателството на живота... поне така смяташе Петров. Иван искаше Булганов да бъде отвлечен в Лондон и да бъде отведен в Русия. Нещо повече, трябваше да изглежда така, сякаш Булганов се е върнал доброволно. Иначе поддръжниците на Харков в Кремъл нямаше да му дадат зелена светлина. Те не желяеха друга битка с британците — като онази, която последва отравянето на Литвиненко.

— Колко дадоха?

— Двасет милиона плюс разходите, които щяха да бъдат значителни. Петров бе изпълнявал такива поръчки, когато работеше за КГБ. Той събра екип от опитни оперативни агенти и състави план. Всичко зависеше от това Булганов да се качи кротко в колата. Не можеше да го вкара насила, не и при камерите за наблюдение, които надничат над рамото му. Така че изигра бившата съпруга на Булганов, за да му помогне.

— Разкажи ми за хората, които работят за него.

— Всичките са бивши служители на КГБ. И също като Петров, всички са много добри.

— Кой им плаща?

— Петров се разплаща с тях от своя дял. Чух, че е много щедър. Никога не е имал проблеми с работниците си.

Чернов бе изпушил цигарата си чак до филтъра. Той си дръпна от нея за последен път и се огледа за място, където да сложи фасата. Яков го взе от пръстите му и го хвърли в огъня. Габриел отхвърли молбата за втора цигара и поднови разпита си.

— Онази вечер някой откри бясна стрелба по една руска журналистка в Оксфорд.

— Имате предвид Олга Сухова?

— Точно така. И не мисля, че Петров беше там онази вечер.

— Ако беше там, Олга нямаше да оцелее. Беше спешна поръчка.

Той изпрати двама от сътрудниците си да я свършат вместо него.

— Къде беше Петров?

— Беше в Италия и се подготвяше да отвлече съпругата ви.

Габриел почувства нов прилив на гняв. Потисна го и зададе следващия си въпрос:

— Той как ни откри?

— Не е той. Откри ви СВР. Чули слухове, че се укривате в Италия, и започнаха да притискат своите източници в италианските служби. Накрая един от тях ви предаде за пари.

— Знаеш ли кой е той?

— Не.

Алон не настоя. Вярваше, че руснакът казва истината.

— Каква информация ви беше дадена за мен?

— Името ви и мястото на имението, където живеете.

— Защо чакахте толкова дълго, преди да действате?

— Такива бяха инструкциите на клиента. Операцията срещу съпругата ви да се проведе само ако отвличането на Булганов мине гладко... и ако клиентът даде заповед да се действа.

— Кога получи такава заповед?

— Седмица след отвличането на Булганов.

— От Маленски ли дойде тя?

— Не, от самия клиент. Иван се обади в офиса ми в Женева. Съвсем недвусмислено даде да се разбере, че Петров трябва да се насочи към втората мишена. — Чернов замълча за момент. — Видях снимка на съпругата ви, Алон. Тя е изключително красива жена. Съжалявам, че трябваше да я похитим, но бизнесът си...

Габриел удари силно с глока руснака през лицето, разкървявайки отново цепнатината над окото му.

— Къде е сега Петров?

— Не знам.

Алон погледна към огъня.

— Спомни си уговорката ни, Владимир.

— Може да обелите плътта от костите ми, Алон, и пак няма да мога да ви кажа къде е той. Не знам къде живее, нито къде е в даден

момент.

— Как се свързваш с него?

— Не го правя. Той се свързва с мен.

— Как?

— По телефона. Но не си и помисляйте да опитвате да го проследите. Той постоянно си сменя телефонните номера и никога не запазва един задълго.

— Какви са финансовите ви споразумения?

— Същите като навремето в Москва. Клиентът плаща на мен, а аз плащам на Петров.

— Изпирате ли парите през „Риджънси Секюрити“?

— В Европа това е твърде сложно. Тук му се плаща в брой.

— Къде доставяш парите?

— Притежаваме няколко съвместни банкови сейфа в Швейцария. Оставям парите в сейфа и той си ги взема, когато поиска.

— Кога за последен път си пълнил сейфа?

Чернов потъна в мълчание. Габриел се втренчи в огъня и повтори въпроса.

— Завчера оставих пет милиона евро в Цюрих.

— По кое време?

— Точно преди да затворят. Обичам да ходя, когато банката е празна.

— Как се казва банката?

— „Бекер и Пул“.

Габриел знаеше тази банка. Знаеше също и адреса ѝ. Сега той попита за него просто за да се увери, че Чернов не лъже. Руснакът отговори вярно. „Бекер и Пул“ се намираше на Талщрасе № 26.

— Какъв е номерът на сейфа?

— Девет, седем, три, осем, три, шест, две, четири.

— Повтори го.

Руснакът го направи. Нямахте грешки.

— Парола?

— Балзак.

— Колко поетично.

— Петров я избра. Той обича да чете. Аз никога не съм имал време за това. — Чернов погледна пистолета в ръката на Алон. — Предполагам, че никога няма и да имам.

* * *

Във вилата над езерото Анеси прозвуча още един последен изстрел. Габриел не го чу. В момента на възпроизвеждането му той седеше до Узи Навот във вана, който се спускаше бързо към долината в сивата утринна светлина. Те спряха в Женева колкото да вземат Сара Банкрофт от хотел „Бристол“, после се отправиха към Цюрих.

49.

Стаята в мазето на малката дача не беше напълно откъсната от външния свят. Високо в единия ъгъл имаше малко прозорче, покрито отвътре с вековна мръсотия, а отвън — със снежна пряспа. Всеки ден за няколко минути, когато слънчевите лъчи падаха под подходящия ъгъл, снегът ставаше ален и изпълваше стаята със слаба светлина. Те предполагаха, че това става при изгрев-слънце, но не бяха сигурни. Заедно със свободата Иван им бе откраднал и времето.

Киара ценеше всяка секунда светлина, дори това да означаваше, че е принудена да гледа право в разраненото лице на Григорий. Разрезите, синините и деформиращите отоци: имаше моменти, в които той изобщо не приличаше на човек. Тя се грижеше за него, колкото можеше, а веднъж смело поиска от пазачите на Иван бинтове и нещо обезболяващо. Искането ѝ се стори забавно на охранителите. Те се бяха потрудили здравата да докарат Григорий до това състояние и не бяха готови да позволят на новата затворничка да заличи техните усилия с марля и мехлем.

През цялото време ръцете им бяха заключени с белезници, а краката им — оковани. Не им дадоха възглавници или одеяла и нямаха отопление даже през мразовитите нощи. Два пъти на ден им носеха по малко храна — коричка хляб, няколко резенчета тлъст салам и слаб чай в картонени чашки — и два пъти ги водеха в една тъмна и зловонна тоалетна. Нощите прекарваха, притиснати един до друг, върху студения циментов под. През първата нощ Киара сънува, че търси едно дете сред безкрайна брезова гора, покрита със сняг. Събуждайки се с усилие на волята, тя откри, че Григорий се опитва внимателно да я успокои. Следващата нощ Киара се събуди от внезапно бликналата топла течност между бедрата ѝ. Този път той не можа да я утеши. Току-що бе загубила детето на Габриел.

Давайки си сметка за микрофоните на Иван, двамата не говореха за нищо сериозно. Накрая, на третия ден от пребиваването им заедно, през кратките мигове на светлина в стаята, Григорий я попита как е била отвлечена. Тя се замисли за момент, преди да отговори, после му

разказа старателно съставена версия на истината. Каза му, че е била похитена на един път в Италия и че двама младежи — добри момчета с блестящо бъдеще — са били убити, опитвайки се да я защитят. Обаче пропусна да спомене, че три дни преди залавянето ѝ е била край Лаго ди Комо и е участвала в разпита на бившата съпруга на Григорий — Ирина. Или че знаеше как агентите на Иван бяха измамили Ирина да участва в неговото отвличане. Или че екипът на Габриел толкова много бе харесал Ирина, че изпращането ѝ обратно в Москва след разпита бе сломило сърцата им. Киара искаше да каже тези неща на Булганов, но не можеше. Иван подслушваше.

Когато дойде ред на Григорий да опише своите патила, той не премълча нищо. Историята, която ѝ разказа, съвпаднаше с онази, която тя бе чула преди няколко дни край Лаго ди Комо, но от другата страна на огледалото. Той отивал да участва в шахматен мач срещу мъж на име Саймън Финч — предан марксист, който искал да причини страданията на Русия на Запада. Когато се отбил за кратко в крайбрежното кафене, забелязал, че е следен от мъж и жена. Предположил, че са наблюдаващи агенти от МИ5 и че е безопасно да продължи пътя си. Мнението му се променило след няколко минути, когато забелязал друг мъж, руснак, да го следи по Хароу Роуд. После видял идваща насреща му жена, която не носела чадър и била гологлава под дъжда, и си дал сметка, че я е зърнал няколко минути по-рано. Уплашил се, че ще бъде убит, и за миг си помислил да се втурне лудешки през Хароу Роуд. Тогава се появил един мерцедес седан. Задната му врата се отворила...

— Познах мъжа, който държеше пистолет, опрян в главата на бившата ми съпруга. Фамилията му е Петров. Повечето хора, които срещат този човек, не оцеляват. Каза ми, че Ирина ще е изключение, ако сътруднича. Направих всичко, което поискаха. Но след няколко дни в плен, докато ме разпитваха в мазетата на Лубянка, един човек, който някога бе мой приятел, ми каза, че Ирина е мъртва. Каза ми, че Иван я е убил и я е заровил в безименен гроб. Каза, че аз ще съм следващият.

Точно тогава аленият цвят на снежната пряспа на прозорчето избледня и стаята потъна отново в тъмнина. Киара тихо заплака. Отчаяно искаше да каже на Григорий, че жена му е още жива. Но не можеше. Иван подслушваше.

50. ЦЮРИХ

По-късно Шамрон щеше да посочва Конрад Бекер като единствения мъничък късмет на Габриел. Всичко останало Алон спечели по трудния път или с кръв. Но не и Бекер. Бекер му бе поднесен на тепсия.

Неговата банка не беше от катедралите на швейцарските финанси, които се извисяват на Парадеплац или край луксозната Банхофщрасе. Беше частен параклис, място, където клиентите бяха свободни тайно да се черкуват и да изповядват греховете си. Швейцарските закони забраняват на такива банки да изискват депозити. Ако желаят, те имат право да се наричат банки, но не са задължени да го правят. В някои от тях работят няколко десетки служители и инвестиционни специалисти, а в други — само шепа хора.

„Бекер и Пул“ спадаше към втората категория. Тя се помещаваше на партера на грозна стара административна сграда в една тиха пресечка на Талщрасе. Входът бе отбелязан само с малка месингова табелка и лесно можеше да се пропусне, каквато бе и целта на Конрад Бекер. В седем часа сутринта той чакаше в мрачния вестибюл — дребен плешив мъж, с бледо лице на човек, който прекарва дните си под земята. Както обикновено, Бекер носеше строг тъмен костюм и сива вратовръзка като на погребален агент. Чувствителните му към светлината очи бяха скрити зад тъмни очила. Краткостта на ръкостискането бе преднамерена обида.

— Каква неприятна изненада! Какво ви води в Цюрих, хер Алон?

— Бизнесът.

— Е, дошли сте на правилното място.

Той се обърна, без да каже нищо повече, и поведе Габриел по коридора, застлан с дебела пътека. Кабинетът, в който влязоха, беше със скромни размери и слабо осветен. Бекер бавно заобиколи бюрото си и се намести колебливо на кожения директорски фотьойл, сякаш го пробваше за първи път. Той изгледа нервно Габриел и запрелиства книжата върху бюрото.

— Хер Шамрон ме беше уверил, че няма да има по-нататъшни контакти между нас. Аз изпълних задълженията си по споразумението ни и се надявам да спазите обещанието си.

— Нуждая се от твоята помощ, Конрад.

— И какъв вид *помощ* искате от мен, хер Алон? Искате да участвам в нападение срещу обекти на „Хамас“ в Ивицата Газа? Или може би искате да ви помогна да унищожите ядрени ракети в Иран?

— Не бъди мелодраматичен.

— Кой е мелодраматичен? Имам късмет, че съм жив. — Бекер преплете пръстите на малките си ръце и внимателно ги облегна на бюрото. — Аз съм човек с крехка физика и слаба психика, хер Алон. Не ме е срам да го призная. Нито ме е срам да кажа, че все още сънувам кошмари за последното ни малко приключение във Виена.

За първи път след отвличането на Киара Габриел се изкуши да се усмихне. Дори на него му бе трудно да повярва, че дребният швейцарски банкер бе играл активна роля в един от най-големите удари, които Службата бе разработила: залавянето на нацисткия военнопръстъпник Ерих Радек. Технически погледнато, действията на Бекер бяха нарушили швейцарските закони за неприкосновената банкова тайна. Всъщност, ако участието му в залавянето на Радек станеше обществено достояние, него го грозеше реалната опасност от съдебно преследване, даже по-лошо — финансова разруха. Всичко това обясняваше защо Габриел бе сигурен, че след едно напълно предвидимо първоначално протестиране Бекер ще се съгласи да помогне. Той нямаше избор.

— До нас достигнаха сведения, че при теб има кодирана банкова сметка, която представлява интерес за нас. Сейф, свързан с тази сметка, има отношение към една много неотложна работа. Няма да е преувеличено, ако кажа, че това е въпрос на живот и смърт.

— Както знаете, според швейцарския банков закон ще бъде престъпление, ако ви разкрия тази информация.

Габриел тежко въздъхна.

— Би било жалко, Конрад.

— Кое, хер Алон?

— Ако нашата предишна съвместна работа стане обществено достояние.

— Вие сте евтин изнудвач, хер Алон.

— Изнудвач, но не евтин.

— Проблемът с плащането на пари на изнудвачите е, че те винаги се връщат за още.

— Може ли да ти дам номера на сметката, Конрад?

— Ако трябва.

Габриел го каза бързо. Бекер не си направи труда да го запише.

— Паролата? — попита той.

— Балзак.

— Името, свързано със сметката?

— Владимир Чернов от „Риджънси Секюрити“, Женева. Не сме сигурни дали той е основният титуляр на сметката, или е само подписваща страна.

Банкерът не помръдна.

— Не трябва ли да отидеш да провериш в регистъра си?

Не трябваше.

— Владимир Чернов е титулярят на сметката. Едно друго лице има достъп до сейфа.

Габриел му показва снимката на Антон Петров.

— Този мъж ли?

Бекер кимна утвърдително.

— Щом той има достъп, предполагам, че имаш име в досието.

— Имам име. Дали е вярно...

— Може ли да го науча?

— Представя се като Волф. Ото Волф.

— На немски ли говори?

— Свободно.

— Някакъв акцент?

— Той не говори много, но бих казал, че е родом от Изтока.

— Имаш ли някакъв адрес и телефон в досието?

— Да. Обаче не вярвам, че и те са верни.

— При все това му даваш достъп до сейфа?

Бекер не отговори нищо. Габриел прибра снимката.

— Доколкото разбрах, преди два дни Владимир Чернов е оставил нещо в сейфа.

— По-точно казано, преди два дни хер Чернов имаше достъп до сейфа. Не мога да кажа дали е сложил, или е взел нещо от него. На клиентите се осигурява пълно уединение, когато са в трезора.

— Освен когато ги наблюдаваш със скритите си камери. Той остави пари в сейфа, нали?

— Всъщност доста голямо количество.

— Волф прибра ли ги?

— Не още.

Сърцето на Габриел подскочи.

— Обикновено колко време изчаква, след като Чернов напълни сейфа?

— Трябва да го очаквам днес, най-късно утре. Не е от хората, които оставят парите да се застояват.

— Бих искал да видя трезора.

— Боя се, че това е невъзможно.

— Моля те, Конрад. Нямаме много време.

* * *

Външната врата беше от неръждаема стомана и имаше лостов механизъм, голям колкото корабен рул. Вътре имаше втора врата, също от неръждаема стомана, с малко прозорче с армирано стъкло. Външната врата се затваряла само през нощта, обясни Бекер, докато вътрешната се използвала през работно време.

— Кажи ми каква е процедурата, когато някой клиент иска достъп до сейфа си.

— След като бъде допуснат през входната врата на Талщрасе, клиентът се проверява от администратора на рецепцията. После администраторът го изпраща при секретарката ми. Само аз се занимавам с кодираните сметки. Клиентът трябва да даде два вида информация.

— Номера и съответната парола?

Бекер кимна утвърдително с плешивата си глава.

— В повечето случаи това е чиста формалност, защото на практика познавам всички наши клиенти. Аз отбелязвам посещението в дневника, после съпровождам клиента до трезора. Нужни са два ключа за отварянето на сейфа — моят и на клиента. Обикновено аз изваждам сейфа и го поставям на масата. Тогава напускам.

— Затваряш ли вратата след себе си?

— Разбира се.
— И я заключваш?
— Задължително.
— Сам ли влизаш в трезора с клиента?
— Никога. Винаги ме придружава нашият охранител.
— Той също ли напуска помещението?
— Да.
— Какво става, когато клиентът е готов да си тръгне?
— Повиква охранителя, като натиска звънеца.
— Има ли друг изход от банката, освен този към Талщрасе?
— Има сервизна врата, която води до задната алея и паркинга, който делим с другите наематели на сградата. Всички места са обозначени.

Алон огледа лъскавите кутии от неръждаема стомана, после отново погледна Бекер. Тъмните стъкла на очилата му блестяха от отражението на ярките флуоресцентни лампи и правеха невидими малките му черни очи.

— Имам нужда да ми направиш една услуга, Конрад. Много голяма услуга.

— Тъй като искам да запазя банката си, хер Алон, с какво мога да ви помогна?

— Извикай твоя охранител и секретарката си. Кажим им да си вземат отпуската през следващите няколко дни.

— Предполагам, че вие ще ги заместите, нали?

— Не бих искал да те изоставя в беда, Конрад.

— Някой, когото познавам?

— Секретарката ще бъде нова за теб. Но може да си спомниш охранителя от един друг живот.

— Да разбирам ли, че ще е хер Ланге?

— Имаш добра памет, Конрад.

— Така е. Но пък и човек като Оскар Ланге трудно се забравя.

51. ЦЮРИХ

Габриел излезе от банката малко след осем часа и отиде в едно оживено кафене на Банхофщрасе. Сара и Узи Навот седяха на тясна маса в задната част, заобиколени от швейцарски финансисти с унили лица. Сара пиеше кафе, а Навот се справяше с порция бъркани яйца и препечена филийка. Миризмата на храна предизвика спазми в стомаха на Габриел, когато се отпусна на един празен стол. Щеше да мине много време, докато отново му се прииска да яде.

— Чистачите са пристигнали един час след като си тръгнахме — прошепна Навот на иврит. — Труповете са били изнесени и сега почистват добре цялата къща.

— Кажим им да се погрижат тези тела никога да не излязат наяве. Не искам Иван да разбере, че Чернов е изваден от строя.

— Иван няма да узнае нищо. Нито Петров. — Узи сложи една вилица от бърканите яйца върху препечената си филийка и премина от иврит на немски, който говореше с лек виенски акцент. — Как е моят стар приятел хер Бекер?

— Изпраща ти поздрави.

— Склонен ли е да помогне?

— *Склонен* е доста силна дума, но сме вътре.

На бърз немски Габриел описа процедурите за достъп на клиента до трезора на „Бекер и Пул“. Като приключи, даде знак на сервитьора и си поръча кафе. После поиска да бъдат вдигнати съдовете на Навот. Узи грабна последното залче от препечената си филийка, докато отнасяха чинията.

— Кое от момичетата ще поеме работата на секретарката?

— Тя трябва да говори английски, немски и френски. Това ни оставя само една кандидатура.

Навот хвърли бърз поглед към Сара.

— Ще бъда по-спокоен, ако получим одобрението на Лангли, преди да я изпратим там.

— Картър ми даде правото да я използвам за каквато роля ми трябва. Освен това тя вече участва в операция снощи в Женева.

— И единственото, което трябваше да направи, бе да се престори за няколко секунди на зарязано от любимия си момиче. Сега говорим за това да я поставим в непосредствена близост до убиец от бившето КГБ.

Сара се обади за пръв път:

— Мога да се справя с това, Узи.

— Забравяш, че Иван има твои снимки от миналото лято в неговата къща в Сен Тропе. Възможно е да ги е показал на своя приятел Петров.

— Приготвила съм си тъмна перука и фалшиви очила. Когато ги сложа, дори аз трудно се познавам. И никой друг няма да ме познае, особено ако никога преди не ме е виждал лично.

Навот продължаваше да бъде скептично настроен.

— Има и още нещо, което трябва да се обмисли, Габриел.

— Какво е то?

— Обучението ѝ за боравене с оръжие. Или по-точно, *липсата* на такава.

— Аз съм я обучавал. Същото е направило и Управлението.

— Не, ти си я научил само на най-основните неща. А в Управлението са я подготвили за работа на бюро в Центъра за борба с тероризма. Няма много стрелба в един обикновен работен ден в Лангли.

Сара се обади, за да се защити:

— Мога да се справя с пистолет.

— Не и като Дина и Римона. И двете са служили в армията. И ако нещо се обърка там...

— Те няма да се поколебаят?

Навот не отговори.

— Аз също няма да се поколебая, Узи.

— Сигурна ли си в това?

— Напълно.

Сервитьорът донесе кафето на Габриел. Навот му подаде пакетче захар.

— Предполагам, че мястото на секретарката вече е заето.

— Да.

— Кого имаш предвид да замести охранителя?

— Изискванията за езиците са същите: английски, френски и немски. Освен това той трябва да има и малко мускули.

— Това значително стеснява кръга: аз и ти. И тъй като няма никакво съмнение, че Петров познава лицето ти, това означава, че ти не трябва да ходиш никъде в близост до банката.

— Ако не...

— Аз ще го направя — каза Навот бързо. — Аз ще се погрижа за това.

— Ти си най-силният човек, когото познавам, Узи.

— Но не достатъчно силен, за да спра руската отрова.

— Само не се ръкувай с него. И запомни, няма да бъдеш сам. Щом ти и Петров влезете в трезора, Сара ще ни даде сигнал и ние ще влезем в банката. Когато отново отвориш вратата, за да пуснеш Петров навън, той ще бъде посрещнат от няколко мъже.

— Къде ще го отведем?

— Ще го измъкнем през задната врата и ще го качим във вана. Ще го цапардосаме с нещо, за да го държим мирен, докато го караме.

Навот взе да оглежда облеклото си. Както Габриел, и той носеше пуловер и кожено яке.

— Ще ми е нужно нещо по-представително. — Той прокара длан по брадичката си. — Мога и да се обръсна.

— Можеш да напазаруваш тук, на Банхофщрасе. Но побързай, Узи. Не искам да закъснееш за първия си работен ден.

* * *

Ветераните обичаха да казват, че животът на оперативните агенти от Службата е изпълнен с постоянно пътуване и затъпяваща скука, нарушавана от кратки моменти на отявлен терор. Имаше и чакане. Чакане на самолет или влак. Чакане на източник на информация. Чакане слънцето да изгрее след нощ на убийство. Чакане един руски убиец да прибере пет милиона евро от сейф в трезора на цюрихска банка. За Габриел чакането бе мъчително и заради образите, които пробягваха пред очите му като картини в галерия. Тези образи отнемаха присъщото му търпение. Правеха го неспокоен. Караха го да изпитва ужас. Лишаваха го от емоционалната студенина, която

Шамрон бе сметнал за толкова привлекателна, когато Габриел беше на двадесет и две години. *Не ги мрази* — бе му казал Ари за терористите от „Черният септември“. — *Просто ги убий, за да не могат да убиват отново.* Габриел го бе послушал. И сега се опитваше да го направи, но не можеше. Мразеше Иван. Мразеше го, както никога преди не бе мразил.

Безкрайният ден на наблюдение имаше и своите по-ведри моменти. Те бяха предоставени почти изцяло от двата предавателя, които Навот бе инсталирал в „Бекер и Пул“ минути след пристигането си в банката. Екипът подслушваше, докато госпожица Айрини Мур — привлекателна млада американка, изпратена от една цюрихска посредническа агенция — поднасяше кафе на хер Бекер, пишеше под негова диктовка, отговаряше на телефона му, приемаше многобройните му комплименти за външността си. Както и когато тя ловко отклони поканата му за обяд в ресторант с изглед към Цюрихското езеро. Подслушаха и няколкото неловки момента, които прекараха хер Бекер и Оскар Ланге, опознавайки се отново. И докато хер Бекер инструктиреше хер Ланге за тънкостите по отварянето и затварянето на трезора. Късно следобед чува хер Бекер да хока хер Ланге, задето не е отворил достатъчно бързо трезора, когато господин Ал Хамдали от Джида поиска достъп до личния си сейф. Не желаейки да пропуснат добрата възможност, те казаха на госпожица Мур да копира съдържанието на досието на господин Ал Хамдали. После, като допълнение, направиха няколко снимки на същия господин Ал Хамдали, докато излизаше от банката.

Половин час по-късно „Бекер и Пул“ спусна транспарантите на прозорците и изключи осветлението. Охранителят и секретарката пожелаха приятна вечер на хер Бекер и всеки пое по пътя си. Хер Ланге тръгна наляво към Баренгасе, а госпожица Мур — надясно към Блайхервег. Габриел, който седеше с Лавон в една паркирана кола, не си направи труда да прикрие разочарованието си.

— Утре пак ще дойдем — каза Ели, опитвайки се да го успокои.
— Ако се налага, ще дойдем и вдругиден.

Обаче както Габриел, и той знаеше, че времето им е ограничено. Иван им беше дал точно седемдесет и два часа. Времето стигаше за само още един ден в Цюрих.

Алон инструктира хората от екипа да се приберат в хотелските си стаи и да си починат. Макар че отчаяно се нуждаеше от сън, той пренебрегна собствения си съвет и тихо се промъкна в задната част на вана за наблюдение, паркиран на Талщрасе. Там прекара нощта сам, приковал поглед във входа на „Бекер и Пул“, чакайки убиеца на Иван. Събрата на Харков от КГБ. Стария приятел на Иван от Москва през деветдесетте — лошите времена, когато не бе имало закони и нищо, което да попречи на Харков да си проправи чрез убийства пътя към върха. Такъв човек можеше да знае къде Иван обича да върши кървавите си дела. Кой знае? Такъв човек можеше да е убивал на същото място.

На следващата сутрин, няколко минути преди девет часа, Сара и Навот дойдоха на работа. Йоси смени Габриел във вана и всичко започна отново. Наблюдението. Чакането. *Винаги чакане...* Малко след четири следобед Алон се озова с Михаил в едно кафене с изглед към Парадеплац. Михаил поръча на Габриел нещо за ядене.

— И хич не се опитвай да откажеш. Изглеждаш ужасно. Освен това ще ти трябват сили, когато залавяме Петров.

— Започвам да си мисля, че той няма да дойде.

— И ще зареже пет милиона евро? Ще дойде, Габриел. Рано или късно ще дойде.

— Какво те кара да бъдеш толкова сигурен?

— Чернов дойде в края на деня — и Петров ще направи същото. Тези руски гангстери не вършат нищо, докато е светло. Предпочитат нощта. Повярвай ми, Габриел, познавам ги по-добре от теб. Израснал съм с тези копелета.

Те седяха един до друг край високия бар до прозореца. Отвън уличните лампи на оживения площад започнаха да светват една след друга, а трамваите пъплеха нагоре и надолу по Банхофщрасе. Михаил нервно барабанеше с пръсти.

— Причиняваш ми главоболие, Михаил.

— Съжалявам, шефе. — Пръстите му застинаха.

— Тревожи ли те нещо?

— Друго, освен факта, че чакаме един руски убиец да прибере парите за отвличането на жена ти? Не, Габриел, нищо не ме тревожи.

— Не одобряваш ли решението ми да изпратя Сара в онази банка?

— Разбира се, че го одобрявам. Тя идеално подхожда за тази работа.

— Защото, ако не си съгласен с някое от моите решения, ще ми кажеш, нали, Михаил? Екипът винаги е работил по този начин. Ние разговаряме за всичко.

— Щях да кажа нещо, ако не бях съгласен.

— Добре, защото ще ми бъде неприятно да си мисля, че нещо се е променило, понеже имате връзка със Сара.

Михаил отпи от кафето си — печелеше време.

— Слушай, Габриел, щях да ти кажа, обаче...

— Обаче какво?

— Помислих си, че ще се ядосаш.

— Защо?

— Хайде, Габриел, не ме карай да го казвам сега. Не му е времето.

— Напротив, времето е идеално.

Михаил остави чашката с кафето на плота.

— За всички нас бе очевидно още от мига, в който вербува Сара за операцията срещу Ал Бакари, че тя изпитва чувства към теб. И честно казано...

— Честно казано какво?

— Помислихме си, че може и ти да си изпитал същото към нея.

— Това не е вярно. Никога не е било вярно.

— Добре, Габриел, както кажеш.

Една сервитьорка сложи сандвич пред Алон. Той веднага го бутна настрана.

— Изяж го, Габриел. Трябва да се храниш.

Алон откъсна парченце от сандвича.

— Обичаш ли я, Михаил?

— Какъв отговор искаш да чуеш?

— Би било хубаво да чуя истината.

— Да, Габриел. Обичам я много. Твърде много.

— Няма такова нещо като твърде много. Просто ми направи услуга, Михаил. Грижи се добре за нея. Иди да живееш в Америка. Махни се от тази работа колкото се може по-скоро. Махни се, преди...

Той не довърши мисълта си. Михаил отново взе да барабани с пръсти.

- Мислиш ли, че ще дойде?
- Ще дойде.
- Два дни чакане. Вече не издържам да чакам.
- Не трябва да чакаш повече, Михаил.
- Откъде си толкова сигурен?
- Защото Антон Петров току-що мина край нас.

52. ЦЮРИХ

Той носеше тъмно късо палто с качулка, сив шал, очила с телени рамки и ниско нахлупен каскет. Интересно, но тази недодялана дегизировка не можа да заблуди Габриел. Той бе прекарал безброй часове да разглежда снимките от камерите за наблюдение на летище Хийтроу, на които се виждаше мъж с упорита брадичка, с очила и мека шапка. Точно този мъж бе минал край кафенето, гледащо към Парадеплац, носейки две различни дипломатически куфарчета. И точно този мъж сега завиваше на ъгъла към Талщрасе. Алон вдигна внимателно до устните си микрофона, монтиран в ръчния му часовник, и уведоми Сара и Навот, че Петров се е запътил към тях. Докато завърши съобщението си, Михаил вече бе станал и бе тръгнал към вратата. Габриел остави няколко банкноти на масата и го последва.

— Забрави да платиш сметката — каза той. — Швейцарците много се ядосват, когато някой го направи.

* * *

Петров мина два пъти край банката, преди накрая да застане на входа точно три минути преди затварянето ѝ. Натискайки звънеца, той се представи като хер Ото Волф и незабавно бе пуснат. Администраторката веднага позвъни по телефона на госпожица Айрини Мур — временната секретарка на хер Бекер — и бе инструктирана да изпрати клиента вътре. Отвън, на Талщрасе, две двойки мъже спокойно заеха местата си: Яков и Оded в единия край, Габриел и Михаил — в другия. Михаил тихо си тананикаше. Алон не го чуваше. Той се бе съсредоточил само върху гласа, който чуваше в слушалката, гласа на Сара Банкрофт, която поздравя с „добър вечер“ един от най-опасните хора на света. *Защо не седнете, хер Волф* — каза тя на безупречен немски. — *Хер Бекер ще дойде при вас след минутка.*

* * *

Той сложи дипломатическите куфарчета на земята до стола, откопча палтото си и свали кожените си ръкавици. На лявата ръка нямаше нито един пръстен. На безимения пръст на дясната ръка, онзи, на който руснаците обикновено носеха венчална халка, имаше масивен пръстен с черен камък. В Америка биха го сбъркали с пръстен на випуска^[1] или на военната част. Сара, седяща зад бюрото си, се насили да не го поглежда.

— Може ли да взема палтото ви?

— Не.

— Нещо за пиене? Кафе или чай?

Мъжът поклати отрицателно глава и седна, без да сваля палтото и шапката си.

— Вие не сте обичайната секретарка на хер Бекер.

— Тя е болна.

— Надявам се, нищо сериозно.

— Просто вирус.

— Има доста наоколо. Никога не съм ви виждал тук преди това.

— Аз съм само временно заместваща.

— Не сте швейцарка.

— Всъщност съм американка.

— Немският ви е много добър. Дори има лек швейцарски акцент.

— На младини учих тук няколко години.

— Къде сте учили?

Отговорът на Сара бе прекъснат от появата на Бекер на вратата на кабинета му. Петров се изправи.

— Вашата секретарка тъкмо ми казваше името на училището, което е посещавала в Швейцария.

— Било е Женевското международно училище.

— То има отлична репутация. — Петров подаде дясната си ръка. — Беше удоволствие да се запозная с вас, госпожице...

— Мур. — Сара стисна енергично ръката му. — Айрини Мур.

Петров пусна ръката ѝ и влезе в кабинета на Бекер. Половин минута по-късно, след като приключиха с формалностите, двамата мъже излязоха и тръгнаха към трезора. Сара предаде тази информация

на Габриел по микрофона, скрит на бюрото ѝ, после бръкна под него и откопча ципа на дамската си чанта. Пистолетът беше там, дулото му сочеше надолу, а дръжката му се подаваше. Тя погледна към часовника и зачака позвъняването на входната врата. Ръката я засърбя на мястото, където пръстенът на Петров я беше докоснал. „Няма нищо“, каза си Сара. Просто съзнанието ѝ погаждаше номера.

* * *

Узи Навот чакаше пред входа на трезора, когато Бекер се появи, следван от Антон Петров. Снимките от наблюдателните камери на летище Хийтроу не бяха отдали дължимото на ръста на руснака. Той бе висок над един и осемдесет и три, широкоплещест и добре сложен. Освен това явно бе притеснен. Като гледаше право в Навот, Петров попита Бекер:

— Къде е обичайният ви охранител?

Банкерът отговори без колебание:

— Наложих се да го уволним. За съжаление, не мога да навляза в подробности. Обаче бъдете сигурен, че авоарите на нито един клиент не са били засегнати, в това число и вашите.

— Какво облекчение. — Очите му все така бяха впити в Навот. — Случайно съвпадение. Нова секретарка и нов охранител.

Бекер отново успя да даде бърз отговор:

— За съжаление, единственото постоянно нещо е промяната, даже в Швейцария.

Навот отвори втората врата на трезора и отстъпи встрани. Руснакът не помръдна от мястото си, като местеше поглед от банкера към охранителя и обратно. Петров очевидно бе изпълнен с подозрение и не му се искаше да влезе. Узи се запита дали пет милиона евро в брой са достатъчни да го изкушат. Не му се наложи да чака дълго за отговора.

— Съжалявам за безпокойството, хер Бекер, но промених намерението си. Ще се погрижа за делата си друг път.

На лицето на Бекер се изписа изненада. За момент Навот се притесни, че той може да импровизира и да предложи на руснака да

преосмисли решението си. Вместо това, той отстъпи встрани със сдържаната любезност на оберкелнер и направи жест към изхода.

— Както желаете.

Петров хвърли предупредителен поглед на Навот, после се обърна и тръгна по коридора. Узи бързо обмисли възможностите. Ако руснакът излезеше от банката, екипът щеше да има две алтернативи: да го отвлече на оживена цюрихска улица — едва ли най-благоприятното решение — или да го проследи до следващата му дестинация. По-добре да го хване тук, в помещенията на „Бекер и Пул“, дори и това да означаваше да го направи сам.

Узи имаше едно предимство: факта, че Петров бе с гръб към него — и се възползва от това. Като бутна Бекер настрана с един замах на лявата си ръка, той нанесе с дясната саблен удар по врата на Антон. Ударът можеше да убие обикновен човек, но Петров само леко залитна. Като възстанови равновесието си, той бързо пусна дипломатическите куфарчета и бръкна с лявата ръка под палтото си. Когато се обърна с лице към Навот, пистолетът вече бе изваден. Узи сграбчи за китката лявата ръка на руснака и я блъсна в стената. После обърна глава и неистово затърси дясната му ръка. Не беше трудно да я открие. С разперени пръсти, разкривайки смъртоносния пръстен, тя се протягаше към врата му. Узи сграбчи и тази китка и я задържа. *Няма да си сам* — беше казал Габриел. Странно как нещата като че ли никога не вървяха по план.

* * *

Сара чу един след друг два звука: мъжко изпъшкване от болка, последвано от силен бумтеж. След няколко секунди до нея долетя трети звук — звъненето на интеркома. Габриел и другите от екипа чакаха пред входа на банката. Щяха да им бъдат необходими поне трийсет секунди, за да влязат и да стигнат до трезора. Трийсет секунди, в които Узи щеше да се бори сам за живота си с професионален руски убиец.

Аз също няма да се колебая, Узи.

Сигурна ли си в това?

Напълно.

Сара бръкна под бюрото и измъкна пистолета от чантата си. Като дръпна предпазителя, тя скочи на крака и тръгна към коридора.

* * *

При третото позвъняване администраторката най-сетне отговори:

— Какво обичате?

— Името ми е Хайнрих Кивер. Хер Бекер ме очаква.

— Един момент, моля.

Моментът сякаш продължи цяла вечност.

— Хер Кивер?

— Да?

— За съжаление, никой не вдига телефона на хер Бекер. Бихте ли изчакали още минутка, моля?

— Може ли да почакаме вътре? Малко е студеничко навън.

— Опасявам се, че това е против правилата. Сигурна съм, че хер Бекер ще дойде при вас след минута.

— Благодаря ви.

Габриел погледна Михаил.

— Мисля, че имаме проблем там вътре.

— Какво ще правим?

— Ще чакаме, освен ако не измислиш някакъв начин за проникване в цюрихска банка.

* * *

Никое обучение за боравене с огнестрелни оръжия вероятно не би могло да подготви Сара за гледката, която се разкри пред нея, когато влезе в коридора, водещ към трезора: свит от страх швейцарски banker и двама едри мъже, които полагаха огромни усилия да се убият един друг. Навот бе успял да притисне Петров до стената и се опитваше с всички сили да задържи ръцете на руснака. В лявата ръка на Петров имаше пистолет. Дясната му ръка бе празна, но пръстите ѝ бяха широко разперени и той явно се мъчеше да сграбчи врата на Узи.

Пръстенът!

Едно докосване на отровния шип щеше да е достатъчно. Едно докосване — и Навот щеше да умре за минути.

Като стисна пистолета с две ръце и ги протегна напред, Сара мина странично край Бекер и се насочи към двамата борещи се мъже. Петров веднага забеляза приближаването ѝ и се опита да насочи собственото си оръжие към нея. Навот реагира бързо, като изви ръката на руснака и я блъсна в стената, така че дулото на пистолета се насочи към тавана.

— Застреляй го, Сара! Стреляй, по дяволите!

Тя направи две крачки напред и допря пистолета си до лявото бедро на Петров. *Аз също няма да се поколебая, Узи.* И не се поколеба. Нито за миг. Куршумът раздробил тазобедрената става на руснака и кракът му се огъна. Въпреки това, лявата му ръка продължи да стиска пистолета. Дясната все още бе на сантиметри от врата на Навот.

— Отново, Сара! Стреляй отново!

Този път тя допря пистолета си до лявото рамо на Петров и натисна спусъка. Когато ръката на руснака се отпусна, Сара бързо изтръгна пистолета от дланта му. Свободен да използва дясната си ръка, Узи сви масивния си юмрук и нанесе на Петров три съкрушителни удара в лицето. Двата последни бяха излишни. Антон рухна още след първия.

[1] Пръстен, носен от студенти и курсанти в САЩ и Канада за отбелязване на дипломирането им. — Б.пр. ↑

53. БАРГЕН, ШВЕЙЦАРИЯ

На пет километра от германската граница, в края на тясна долина, е разположен Барген, известен в Швейцария с това, че е най-северното градче на страната. Той няма какво друго да предложи освен бензиностанция и малък пазар, посещаван от пътниците, отпратили се за някъде другаде. Изглежда, никой не обърна внимание на двамата мъже, чакащи на паркинга пред него в едно ауди седан. Единият имаше рядка рошава коса и пиеше кафе от картонена чашка. Другият имаше изумруденозелени очи и наблюдаваше трафика по магистралата — белите светлини на фаровете по посока на Цюрих и червения поток от светлините на габаритите, течащ към германската граница. *Чакане... Винаги чакане...* Чакане на самолет или влак. Чакане на източник на информация. Чакане слънцето да изгрее след нощ на убийство. Чакане на един ван, возещ ранен руски убиец.

— Тази банка ще има сериозни проблеми — каза Ели Лавон.

— Бекер ще си мълчи. Няма избор.

— А ако не може?

— Тогава ще оправяме бъркотията по-късно.

— Хубавото е, че швейцарците се присъединиха към модерния свят и махнаха граничните си постове. Спомняш ли си какво бе навремето, Габриел? Щяха да ни разтакават напред-назад.

— Спомням си, Ели.

— Не мога да ти кажа колко пъти трябваше да седя там, докато онези самодоволни швейцарски момчета претърсваха камиона ми. Сега едва те поглеждат. Това ще е четвъртият ни руснак за три дни и никой няма да разбере.

— Правим им услуга.

— Ако караме с това темпо, в Швейцария няма да остане нито един руснак.

— Точно това имах предвид.

Точно тогава един ван влезе в паркинга. Габриел слезе от аудито и отиде до него. Като отвори задната врата, видя Сара и Навот да седят на пода. Петров бе проснат между тях.

— Как е той?

— Още е в безсъзнание.

— Пулс?

— Наред е.

— Как е кръвозагубата?

— Не е много зле. Мисля, че куршумите са обгорили кръвоносните съдове.

— От булевард „Цар Саул“ изпращат лекар в къщата за разпит. Ще издържи ли?

— Той ще се справи. — Узи подаде на Габриел малък полиетиленов плик, затворен с цип. — Ето ти един сувенир.

Вътре беше пръстенът на Петров. Алон внимателно пъкна пликчето в джоба на якето си и подкани с жест Сара да слезе от вана. Той ѝ помогна да се настани на задната седалка на аудито, после седна зад волана. След пет минути двете превозни средства бяха в безопасност от другата страна на невидимата граница, в Германия. Сара успя да сдържи емоциите си още няколко минути. След това опря глава на прозореца и заплака.

— Ти постъпи правилно, Сара. Спаси живота на Узи.

— Никога досега не съм прострелвала човек.

— Наистина ли?

— Не се шегувай, Габриел. Не се чувствам толкова добре.

— Ще се почувстваш.

— Кога?

— Рано или късно.

— Мисля, че ще повърна.

— Да спра ли?

— Не, продължавай да караш.

— Сигурна ли си?

— Не знам.

— Ще спра за всеки случай.

— Може би трябва.

Алон спря встрани от магистралата и се наведе до Сара, когато тя взе да повръща.

— Направих го заради теб, Габриел.

— Знам, Сара.

— Направих го заради Киара.

— Знам.

— Колко време ще се чувствам така?

— Не задълго.

— Колко, Габриел?

Той разтри гърба на Сара, когато тялото ѝ отново се сгърчи.

Не задълго — помисли си Габриел. — *Просто завинаги.*

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ПОРТАТА НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

54. СЕВЕРНА ГЕРМАНИЯ

Всяка сигурна квартира си има история. Търговец, който вечно е на път и рядко вижда дома си. Семейна двойка, която притежава твърде много пари, за да бъде привързана дълго към едно място. Човек с авантюристичен дух, който пътешества до далечни земи, за да прави снимки и да катери планини. Това са измислиците, които се разказват на съседите и хазяите. Това са лъжите, които обясняват краткия престой на наемателите и гостите, които пристигат посреднощ с ключ в джоба.

Вилата край датската граница също си имаше история, макар че част от нея по една случайност беше истина. Преди Втората световна война тя била собственост на семейство Розентал. Само един негов член — дъщерята, преживяла холокоста и след като емигрирала в Израел в средата на петдесетте години, тя отстъпила къщата на Службата. Известен като Обект 22ХВ, имотът беше перлата в короната на интендантството, запазен само за най-тайните и важни операции. Габриел бе сметнал, че един руски убиец с две огнестрелни рани и пълна с жизненоважни тайни глава попада в тази категория. От интендантството се бяха съгласили. Те му бяха дали ключовете и се бяха погрижили килерът да е добре зареден с провизии.

Къщата се издигаше на стотина метра от тих селски път — изолиран преден пост на сред пустата равнина на Западен Ютланд. Времето бе взело своята дан. Мазилката се нуждаеше от сериозно освежаване, капациите на прозорците бяха счупени и лющещата се боя плачеше за нова, а покривът течеше, когато силните бури връхлитаха от Северно море. Във вътрешността положението бе същото: прах и паяжини, оскъдно мебелирани стаи, оборудването и уредите бяха от миналата епоха.

Наистина разходката из стаите бе като връщане във времето, особено за Габриел и Ели Лавон. Известна на ветераните от Службата като Замъка Шамрон, къщата бе служила като база за планиране на операцията „Божи гняв“. В нея бяха осъждани на смърт хора, бяха решавани човешки съдби. На втория етаж се намираше стаята, която

бяха делили Ели и Габриел. Сега, както и тогава, в нея нямаше нищо друго освен две тесни легла, разделени от очукано нощно шкафче. Когато Алон застана на прага ѝ, пред очите му изникна картина: наблюдателят и езекуторът лежаха будни в тъмното, единият не можеше да спи от стрес, другият — от кървави видения. Старият транзистор, който бе запълвал празните часове, още стоеше на шкафчето. Тогава той беше връзката им с външния свят. От него бяха слушали за спечелени и изгубени войни, за американски президент, принуден да си подаде оставката, както и музика. Музиката, която слушаха обикновените младежи. Младежи, които не убиваха терористи заради Ари Шамрон.

Габриел хвърли чантата си на старото си легло — по-близкото до прозореца — и заслиза по стълбите към избата. Антон Петров лежеше по гръб на голия каменен под, а Навот, Яков и Михаил се бяха надвесили над него. Ръцете и краката му бяха оковани с белезници, макар че на този етап това едва ли бе необходимо. Петров бе смъртноблед, челото му бе покрито с пот, челюстта му бе изкривена от отока на мястото, където Узи го бе ударил. Руснакът отчаяно се нуждаеше от медицинска помощ. Щеше да я получи само ако говореше. Ако не, Габриел щеше да остави куршумите, все още забити в бедрото и рамото му, да инфектират тялото му, докато се стигне до сепсис. Смъртта щеше да е бавна, трескава и мъчителна. Това бе смъртта, която той заслужаваше, и Алон бе повече от готов да му я осигури. Той приклепна до руснака и му каза на немски:

— Мисля, че това е твое.

Габриел бръкна в джоба на якето си и извади полиетиленовото пликче, което Навот му бе дал на швейцарската граница. Пръстенът на Петров още беше в него. Алон го извади и натисна силно върху камъка. От основата му се показва малък шип, не по-широк от грамофонна игла. Габриел се престори, че го разглежда, после внезапно го доближи до лицето на руснака. Петров се дръпна страхливо, като изви силно главата си надясно.

— Какво има, Антон? Това е само пръстен.

Алон го приближи още повече до меката кожа на шията на руснака. Сега той се затърчи от ужас. Габриел натисна отново камъка и шипът плавно се скри в основата на пръстена. Той го мушна обратно в пликчето и внимателно го подаде на Навот.

— В интерес на пълната откровеност, и ние разработихме подобно устройство. Но да ти кажа честно, никога не съм харесвал отровите. Те са за евтини гангстери като теб, Антон. Винаги съм предпочитал да убивам с един от тези.

Габриел измъкна четиридесет и петкалибровия глок от колана на панталоните си и го насочи към лицето на Петров. В края на дулото му вече нямаше заглушител. Той не бе необходим тук.

— От един метър, Антон. Ето как предпочитам да убивам. От един метър. Така мога да видя очите на моя враг, преди той да умре. *Высшая мера* — най-крайната мярка на наказание. — Притисна дулото на пистолета в основата на брадичката на руснака. — Безименен гроб. Труп без лице.

Габриел използва дулото, за да разтвори ризата на Петров. Раната на рамото не изглеждаше добре: беше пълна с раздробени костици, нишки от тъкан. Без съмнение тази на бедрото беше също толкова зле. Той затвори ризата и погледна руснака в очите.

— Тук си, защото твоят приятел Владимир Чернов те предаде. Не ни се наложи да го нараняваме. В действителност дори не трябваше да го заплашваме. Просто му дадохме малко пари и той ни каза всичко, което искахме да знаем. Сега е твой ред, Антон. Ако сътрудничиш, ще получиш медицинска помощ и ще се отнасяме към теб хуманно. Ако не...

Алон допря дулото до рамото и го мушна с въртеливо движение в раната. Виковете на Петров отекнаха между каменните стени на избата. Габриел спря, преди руснакът да припадне.

— Разбираш ли, Антон?

Руснакът кимна утвърдително.

— Ако остана по-дълго при теб, ще те пребия до смърт с голи ръце. — Той погледна към Навот. — Ще оставя моят приятел да проведе разпита. Струва ми се справедливо, тъй като ти се опита да го убиеш с твоя пръстен в Цюрих. Не си ли съгласен, Антон?

Петров запази мълчание.

Габриел се изправи и се заизкачва по стълбите, без да каже нито дума повече. Останалите членове на екипа се бяха разположили във всекидневната, като позите им показваха различна степен на изтощение. Погледът на Алон веднага се спря на най-новия член на групата — лекаря, който бе изпратен от булевард „Цар Саул“ да лекува

раните на Петров. Според жаргона на Службата той бе *саян*, тоест доброволен помощник. Габриел го позна. Той бе евреинът от Париж, който веднъж бе лекувал дълбока рана на ръката му.

— Как е пациентът? — попита лекарят на френски.

— Не е пациент — отговори Алон на същия език. — Той е гангстер от КГБ.

— Но си остава човешко същество.

— Бих се въздържал от мнение, докато имате възможност да се срещнете с него.

— Кога ще стане това?

— Не съм сигурен.

— Опишете ми раните.

Габриел го направи.

— Кога са били нанесени?

Алон погледна часовника си.

— Преди около осем часа.

— Куршумите трябва да бъдат извадени. Иначе...

— Ще бъдат извадени, когато аз кажа.

— Положил съм клетва, мосю. Няма да я наруша само защото ви правя услуга.

— Аз също съм положил клетва. А тази нощ моята клетва има преимущество пред вашата.

Габриел се обърна и се качи в стаята си. Изтегна се на леглото, но всеки път, щом затвореше очи, виждаше само кръв. Неспособен да прогони картината от мислите си, той протегна ръка и включи транзистора. Една германка със страстен глас му пожела „добър вечер“ и започна да чете новините. Канцлерът предлагаше нова ера на диалог и сътрудничество между Европа и Русия. Тя възнамеряваше да направи своето предложение на предстоящата спешна среща на върха на Г-8 в Москва.

* * *

Подобно на нощната треска, Петров се пречупи на зазоряване. Той не следваше права линия по своя път към истината, но пък и Габриел не бе очаквал нещо друго. Петров беше професионалист. Той

ги водеше до задънени улици чрез измама и лъжи. И макар че бе работил само за пари, по възхитителен начин се опита да остане верен на Русия и на своя работодател Иван Харков. Навот бе действал търпеливо, но твърдо. Не се бе наложило да му причиняват допълнително болка или дори да го заплашват с такава. Петров и без това изпитваше достатъчно болки. Единственото, което трябваше да правят, бе да го държат в съзнание. Двете огнестрелни рани и счупената челюст свършиха останалото.

Най-накрая, изтощен и треперещ от инфекцията, руснакът капитулира. Той каза, че имало една дача на североизток от Москва, във Владимирска област. Била изолирана, скрита, защитена. Имало четири потока, чиито води се събирали в голямо блато. Имало и обширна брезова гора. Това било мястото, където Иван вършел кървавите си дела. Тя била затворът на Харков. Ивановият ад на земята. Навот откри местоположението на парцела чрез обикновен клас софтуер. Картината на екрана на компютъра му съвпаднаше напълно с даденото от Петров описание. Той изпрати да повикат лекаря и тръгна нагоре да информира подробно Габриел.

* * *

Той лежеше в тъмнината с кръстосани зад тила ръце и кръстосани в глезените крака. Като чу новината, седна и спусна крака на пода. После изпрати чрез безопасния си джобен компютър светкавично съобщение до три точки в света: булевард „Цар Саул“, Темс Хаус и Лангли. Един час след изгрев-слънце Габриел замина сам за Хамбург. В два следобед хвана полет 969 на „Бритиш Еървейс“ и в три часа и петнайсет минути вече седеше на задната седалка на седан на МИ5, който се носеше към центъра на Лондон.

55. МЕЙФЕЪР, ЛОНДОН

През мрачните дни след атаките на 11 септември американското посолство на Гроувнър Скуеър бе превърнато в строго охранявана грозотия. Почти за една нощ барикади и стени бяха издигнати около периметъра му и за голямо раздражение на лондончани, оживената улица, минаваща покрай едната страна на посолството, беше постоянно затворена за движение. Обаче имаше и други промени, които обществото не можеше да види, в това число построяването на тайна централа на ЦРУ дълбоко под самия площад. Свързана с Общия оперативен център в Лангли, централата служеше като преден команден пост за операции в Европа и Близкия изток и бе толкова секретна, че само шепа британски министри и офицери от разузнаването знаеха за нея. По време на посещението си предното лято Греъм Сиймор се бе почувствал угнетен, откривайки, че тя засенчва главните оперативни зали на МИ5 и МИ6, взети заедно. „Типично за американците“ — беше си помислил той. Изправени пред заплахата от ислямски тероризъм, те бяха изкопали дълбока бърлога за себе си и я бяха напълнили с високотехнологични играчки. И се чудеха защо губят.

Тази вечер Сиймор пристигна малко след осем часа и бе съпроводен до „кръглия аквариум“ — безопасна заседателна зала, чиито стени бяха от звукоизолиращо стъкло. Габриел и Ари Шамрон седяха от едната страна на масата; Ейдриън Картър — с лазерна показалка в ръка, стоеше в предната част на помещението. На прожекционния екран имаше картина, заснета от американски разузнавателен сателит, който осигуряваше покритие на Западна Русия. Тя изобразяваше малка дача, разположена точно на двеста и шест километра североизточно от Троицката кула на Кремъл. Червената точка на Картър бе поставена върху два рейндж роувъра, паркирани пред вилата. Двама мъже стояха до тях.

— Нашите фотоаналитици смятат, че има още охранители, разположени от задната страна на дачата. — Червената точка се премести три пъти. — Тук, тук и тук. Те също така казват, че е ясно, че

тези рейндж роувъри пристигат и заминават. Преди два дни в района е навалял няколко сантиметра сняг. Но на тази снимка се виждат пресни следи от гуми.

— Кога е направена?

— По обяд. Аналитиците виждат следи, водещи в двете посоки.

— Смяна на дежурствата?

— Така предполагам. Или подкрепления.

— А какво е положението с комуникациите?

— Дачата е електрифицирана, но от АНС се затрудняват да открият стационарен телефон. Те са сигурни, че някой вътре използва сателитен телефон. Също така засичат съобщения от клетъчен телефон.

— Могат ли да ги прихванат?

— В АНС работят по въпроса.

— Какво знаем за самия имот?

— Собственост е на холдингова компания със седалище в Москва.

— Кой управлява тази холдингова компания?

— Ти как мислиш?

— Иван Харков?

— Ами естествено — отвърна Картър.

— Кога е купил земята?

— В началото на деветдесетте, скоро след краха на Съветския съюз.

— Защо, по дяволите, му е трябвало да купува парцел с брезова гора и мочурище на двеста километра от Москва?

— Вероятно е успял да го вземе на безценица, за няколко копейки.

— Тогава е бил богат човек. Защо това място?

— ЦРУ и АНС имат много способности, Габриел, но разгадаването на намеренията на Иван не е една от тях.

— Колко голям е имотът?

— Около сто и петдесет хектара.

— Какво прави той с него?

— Очевидно нищо.

Габриел стана от стола си и отиде до екрана. Застана мълчаливо пред него, подпрял с ръка брадичката си, с наклонена на една страна

глава, сякаш разглеждаше картина. Погледът му бе фокусиран върху парцел от гората, намиращ се на двеста метра от дачата. Макар че гората бе покрита със сняг, въздушната снимка показваше наличието на три успоредни падини в топографията, всичките с една и съща дължина. Бяха твърде еднакви, за да са се получили по естествен начин. Картър изпревари следващия му въпрос.

— Аналитиците успяха да разберат какво представляват те. Работната хипотеза е, че са резултат от някакъв строителен проект. Те откриха още няколко на малко разстояние оттам.

— Има ли снимка?

Ейдриън натисна едно копче на конзолата. Следващата снимка показваше същата конфигурация: три успоредни падини, обрасли с брези. Габриел изглежда продължително Шамрон и се върна на мястото си. Картър изключи лазерната си показалка и я остави на масата.

— От автомобилите и наличието на толкова много пазачи е ясно, че в дачата държат важна личност. Дали са Киара и Григорий... — Гласът на Ейдриън заглъхна. — Предполагам, че единственият начин да разберем със сигурност е да разгледаме на място. Въпросът е дали искаме да отидем там, основавайки се на думите на руски убиец и специалист в отвличанията. — Картър обходи с поглед лицата на присъстващите. — Не смята ли някой от вас да разкаже малко по-подробно как успяхте толкова бързо да откриете Петров?

Въпросът бе посрещнат с напрегнато мълчание. Ейдриън се обърна към Габриел:

— Да допусна ли, че Сара е взела участие в извършването на някакво престъпление?

— На няколко.

— Къде е тя сега?

— Не мога да кажа.

— С Петров, нали?

Алон кимна утвърдително.

— Искам тя да се върне. Колкото до Петров, искам да ми го предадете — когато приключите с него, разбира се. Може да ни помогне да завършим няколко висящи случая.

Картър се върна до сателитната снимка.

— Струва ми се, че имаме две възможности. Възможност номер едно: да отидем в Кремъл, да им представим доказателството за

участието на Иван и да поискаме от тях да се намесят.

Отговорът дойде от Шамрон:

— Руснаците пределно ясно дадоха да се разбере, че нямат намерение да ни помогнат. Освен това, да отидем в Кремъл е все едно да отидем при Харков. Ако повдигнем този въпрос пред руския президент...

— ... той ще каже на Иван — намеси се Габриел. — И Иван ще отговори на това, като убие Григорий и жена ми.

Картър кимна в знак на съгласие.

— Предполагам, че ни остава втората възможност: да отидеш в Русия и да ги изведеш оттам сам. Честно казано, президентът и аз самият предположихме, че това ще е твойт избор. И той е готов да ти предложи значителна помощ.

Шамрон каза само две думи:

— *Кахол ве'лаван.*

Картър се усмихна бегло.

— Прости ми, Ари. Говоря почти толкова езици, колкото и ти, но за съжаление, ивритът не е един от тях.

— *Кахол ве'лаван* — повтори Габриел. — Означава „синьо и бяло“, цветовете на израелското знаме. Но за динозаври като Ари това означава много повече. Означава, че ние сами си вършим работата и не разчитаме на други да ни помагат за решаването на проблеми, които сами сме си създали.

— Но този проблем не сте си го създали вие. Ти преследваше Иван, защото ние те помолихме. Президентът смята, че носим известна отговорност за случилото се. Той е убеден, че трябва да се грижи за приятелите си.

— Какъв вид помощ предлага президентът?

— По разбираеми причини няма да можем да ти помогнем да изпълниш реалната спасителна операция. Тъй като Съединените щати и Русия все още имат няколкостотин ракети, насочени едни срещу други, няма да е много мъдро да се стреляме едни други на руска земя. Обаче можем да помогнем по други начини. Като начало, можем да те вкараме в страната, така че да не се озовеш отново в килиите на Лубянка.

— И?

— Можем да те изведем оттам. Заедно със заложниците, разбира се.

— Как?

Картър сложи на масата американски паспорт. Цветът му бе по-скоро бургундско червен, отколкото син, и носеше щемпела СЛУЖЕБЕН.

— Една степен по-долу е от дипломатическия паспорт. Не осигурява пълен имунитет, но определено ще накара руснаците да помислят добре, преди да те докоснат дори и с пръст.

Габриел отвори паспорта. Засега на страницата с личните данни нямаше снимка, а само име: *Арън Дейвис*.

— С какво се занимава господин Дейвис?

— Работи за президентската служба за предварителна подготовка към Белия дом. Както вероятно знаеш, президентът ще бъде в Москва в четвъртък и петък за срещата на върха на Г-8. По-голяма част от служителите на президентската служба за предварителна подготовка вече са там. Уредих един човек да се приобщи по-късно към екипа.

— Арън Дейвис?

Картър кимна утвърдително.

— Как ще пристигне той?

— С автомобилния самолет.

— Моля?

— Това е неофициалното име на „С-17 Глоубмастър“, който превозва президентската лимузина. Той също така превозва голям екип агенти от тайните служби. Арън Дейвис ще се качи на самолета, когато той зарежда гориво на летище Шанън, Ирландия. Шест часа след това Арън ще кацне на летище Шереметево. Кола на американското посолство ще го закара в хотел „Метропол“.

— А как ще стане извеждането?

— По същия начин, но в обратна посока. В петък вечерта, след заключителната сесия на срещата на върха, руският президент ще даде галавечеря. По график американският президент трябва да отлети за Вашингтон след приключването ѝ заедно с останалата част от делегацията и хората от службата за предварителна подготовка. Автобусите тръгват от „Метропол“ точно в 22,00 часа. Те ще отидат направо на пистата на Шереметево и пътниците ще се качат на самолетите. За всеки случай ще имаме фалшиви паспорти за Киара и

Григорий. Но в действителност руснаците вероятно няма да извършат паспортна проверка.

— Кога ще пристигна аз в Москва?

— „С-17 Глоубмастър“ трябва да се приземи на Шереметево малко след 4,00 часа в четвъртък. По мои сметки, това ти оставя четиридесет и два часа на територията на Русия. Единственото, което трябва да направиш, е да намериш някакъв начин да измъкнеш Киара и Григорий от дачата и да се върнеш в хотел „Метропол“ в 22,00 часа в петък.

— Без да бъда арестуван или убит от армията главорези на Иван.

— Опасявам се, че не мога да ти помогна за това. Имаш и по-неотложен проблем. Пратеникът на Харков очаква отговор на неговите искания утре следобед в Париж. Освен ако не успееш да го накараш да отложи крайния срок с няколко дни...

Картър не събра смелост да довърши мисълта си. Габриел го направи вместо него:

— Целият този разговор е чисто теоретичен.

— Опасявам се, че е така.

Алон се взря в сателитната снимка на дачата сред дърветата. После погледна към наредените на стената часовници, показващи часовите зони. След това затвори очи. И видя всичко.

* * *

То се появи пред него като цикъл от големи картини, нарисувани с маслени бои върху платно от ръката на Тинторето. Картините бяха наредени в нефа на малка църква във Венеция и бяха потъмнели от пожълтялото лаково покритие. В мислите си Габриел бавно мина край тях, с Киара до него, гърдите ѝ бяха притиснати към лакътя му, дългата ѝ коса милваше шията му. Дори и с помощта на Картър, извеждането на нея и Григорий живи от дачата щеше да бъде операционен и логистичен кошмар. Иван щеше да играе на родния си терен. Той щеше да има всички предимства. Освен ако Габриел по някакъв начин не получише превъзходство. *Чрез измама...*

Той трябваше да накара Иван да свали гарда. Трябваше да го държи зает по времето на набега. И още по-належащо — трябваше да

убеди Харков да не убива Киара и Григорий още четири дни. За да направи това, Габриел имаше нужда да получи още едно нещо от Ейдриън Картър. Всъщност не *едно*, а *две* неща.

Той примигна, за да прогони видението от Венеция, и пак погледна снимката на дачата сред дърветата. Да, помисли си отново, имаше нужда от още две неща от Картър, но не той трябваше да му ги даде. Само една майка можеше да му ги предостави. И така, с благословията на Картър, той влезе в свободния кабинет в далечния ъгъл на централата и тихо затвори вратата. Набра номера на изолираното имение в планинския масив Адирондак и попита Елена Харкова дали може да му заеме единствените две неща, които ѝ бяха останали на света.

56. ПАРИЖ

Впоследствие, по време на неизбежния анализ и разбор, които следват операция от такъв мащаб, имаше оживени дебати за това кой измежду многобройните участници в нея носеше най-голямата отговорност за нейния изход. Един участник не бе попитан за мнение и той със сигурност нямаше да се осмели да го каже, ако го бяха сторили. Беше пестелив на думи мъж, човек, който стоеше сам на пост. Казваше се Рами и работата му бе да пази националното богатство — *мемунеха*. Рами бе стоял редом със Стареца почти двацет години. Той беше *другият* син на Шамрон, онзи, който стоеше у дома, докато Габриел и Навот обикаляха света, играейки ролята на герои. Рами бе този, който осигуряваше незабелязано цигарите на Стареца и поддържаше пълна с гориво запалката „Зипо“. Този, който седеше нощем на терасата в Тиберия и слушаше историите на Шамрон за хиляден път, като се преструваше, че ги чува за първи път. Той бе този, който вървеше точно на двадесет крачки зад гърба на Стареца в четири часа следобед на следващия ден, когато той влезе в градините на Тюйлери в Париж.

Шамрон откри Сергей Коровин там, където той бе казал, че ще бъде — седнал с изпънат гръб на една дървена пейка близо до „Жо дьо Пом“. Сергей носеше дебел вълнен шал под палтото си и пушеше цигара, която не оставяше съмнение за неговата националност. Когато Стареца седна, Коровин вдигна бавно лявата си ръка и погледна замислено часовника си.

— Закъсняваш с две минути, Ари. Това не е типично за теб.

— Вървенето ми отне повече време, отколкото очаквах.

— Глупости. — Коровин свали ръката си. — Трябва да знаеш, че търпението не е от силните страни на Иван. Затова не бе избран да работи в Първо главно управление. Счете се, че е твърде прибързан за чистия шпионаж. Трябваше да го назначим в Пето управление, където неговата невъздържаност можеше да бъде използвана.

— Имаш предвид, за да троши глави?

Коровин уклончиво сви рамене.

— Някой трябва да го прави.

— Сигурно е бил голямо разочарование за баща си.

— Иван? Той бе единствено дете. Беше... глезен.

— Личи си.

Шамрон извади сребърна табакера от джоба на палтото си и без да бърза, си запали цигара. Раздразнен, Сергей отново разсеяно погледна часовника си.

— Може би трябваше да ти изясня нещо, Ари. Този краен срок бе повече от хипотетичен. Иван очаква да му се обадя. Ако не го направя, има вероятност твоята агентка да се озове някъде с куршум в тила.

— Това би било доста глупаво, Сергей. Разбираш ли, ако Иван убие моята агентка, ще пропусне единствената възможност да си върне децата.

Коровин рязко обърна глава към Шамрон.

— Какво говориш, Ари? Да не би да ми казваш, че американците са се съгласили да върнат децата на Иван в Русия?

— Не, Сергей, не американците. Беше решение на Елена. Както можеш да очакваш, това я съсипа, но тя не иска да се пролива повече кръв заради мъжа ѝ. — Шамрон направи пауза. — Освен това познава достатъчно добре децата си, за да си дава сметка, че те ще напуснат Русия веднага щом бъдат достатъчно големи и ще се върнат при нея.

Ари сякаш бе надвил способността на Коровин да се преструва. Той издиша облак дим в парижкия сумрак и направи неумел опит да прикрие изненадата си от развитието на нещата.

— Какво ти става, Сергей? Ти ми каза, че Иван иска децата си. — Шамрон погледна внимателно руснака. — Това ме кара да мисля, че предложението ти не е било сериозно.

— Не ставай смешен, Ари. Просто съм удивен, че наистина успя да се справиш.

— Мислех си, че отдавна си се научил никога да не ме подценяваш.

Градините бавно потъваха в сгъстяващия се мрак. Шамрон се огледа, после се взря в Коровин.

— Сами ли сме, Сергей?

— Сами сме.

— Някой да подслушва?

— Никой.

— Сигурен ли си?

— Никой не би посмял. Може да съм стар, но още съм *Коровин*.

— А аз още съм Шамрон. Така че слушай внимателно, защото няма да го казвам два пъти. В четвъртък следобед, в два часа вашингтонско време, руският посланик в Съединените щати трябва да се яви пред главния вход на Военновъздушната база „Андрюс“. Там ще бъде посрещнат от охраната на базата и екип от агенти на ЦРУ и служители на Държавния департамент. Те ще го заведат в една ВИП зала, където ще му бъде разрешено да прекара няколко минути с Анна и Николай Харкови. — Стареца направи пауза. — Запомни ли, Сергей?

— В два следобед, четвъртък, Военновъздушната база „Андрюс“.

— Когато срещата приключи, децата ще бъдат качени на самолет С-32 — военната версия на „Боинг-757“. Той ще кацне в Русия точно в девет часа сутринта в петък. Американците искат да използват летището до Конаково. Сещаш ли се за кое летище ти говоря, Сергей? Старата военновъздушна база, която бе превърната в гражданско летище, когато военната ви авиация не можеше да реши как да продължи да лети със самолетите си.

Коровин си запали друга руска цигара и с бавно махване угаси клечката кибрит.

— В девет часа. Летището до Конаково.

— Елена не иска, като слязат от самолета, децата да попаднат при някой непознат. Тя настоява Иван да отиде да ги посрещне на летището. Ако той не е там, децата няма да слязат от самолета. Изяснихме ли това, Сергей?

— Няма Иван, няма деца.

— В девет часа и пет минути самолетът ще бъде на пистата с отворени врати. Ако по това време моята агентка стои пред входа на израелското посолство в Москва, децата ще слязат от самолета. Ако тя не е там, екипажът ще включи двигателите и ще излети. И не си и помисляйте за брутални действия срещу самолета. Той е американска територия. А в петък, точно в девет сутринта, американският президент ще бъде заедно с руския президент и с лидерите на Групата на осемте на закуска в Кремъл. Не бихме искали нещо да развали настроението им, нали, Сергей?

— Можеш да говориш каквото си искаш за нашия президент, Ари, но той е човек, който спазва международните закони.

— Ако това е вярно, тогава защо вашият президент позволява на Иван да доставя огромно количество руски оръжия в най-нестабилните кътчета на света? Защо му разрешава да отвлече една от моите агентки и да я използва като разменна монета, за да си върне децата? — Тъй като думите му бяха посрещнати с мълчание, Шамрон продължи: — Предполагам, че всичко се свежда до парите, нали, Сергей? Колко пари поиска вашият президент от Иван? Колко трябва да плати Харков за привилегията да отвлече Григорий и моята агентка?

— Нашият президент е слуга на своя народ. Историите за личното му богатство са лъжи, с които западната пропаганда цели да дискредитира Русия и да я държи слаба.

— Личи си, че си остарял, Сергей.

Коровин не обърна внимание на забележката.

— Що се отнася до твоята липсваща агентка, Иван няма нищо общо с нейното изчезване. Мисля, че изясних това по време на първата ни среща.

— О, да, спомням си. Но нека сега аз да ти изясня нещо. Ако моята агентка не бъде върната жива и здрава в девет часа сутринта в петък, ще приема, че ти и твоят клиент действате подло. А това много ще ме ядоса.

— Иван не е мой клиент. Аз съм само пратеник.

— Не, не си. Ти си *Коровин*. — Шамрон се загледа в профучаващите край площад „Конкорд“ коли. — Знаеш ли самоличността на агентката, която държи Иван?

— Знам много малко.

Ари се усмихна скептично.

— Някога беше по-добър играч на покер, Сергей. Знаеш точно коя е тя, както и кой точно е съпругът ѝ. А това означава, че знаеш какво ще се случи, ако тя не бъде освободена.

Шамрон пусна фасата си на чакълената алея.

— Но просто за да няма недоразумения, ще ти го кажа. Ако Иван я убие, ще държи отговорен за това Кремъл. А след това ще пусна моята служба срещу твоята. Нито един руски агент, където и да е по света, няма да може да върви по улиците, без да чувства дъха ни в тила

си. — Стареца сложи длан върху ръката на Коровин. — Изяснихме ли това, Сергей?

— Да, Ари.

— Добре. Има и още нещо. Искам Григорий Булганов. И не ми казвай, че той не е моя работа.

Коровин се поколеба, после отговори:

— Ще видим.

— Четвъртък, в два часа следобед, Военновъздушната база „Андрюс“. Петък, в девет часа сутринта, летището до Конаково. Петък, в девет часа сутринта, моята агентка пред израелското посолство. Не ме разочаровай, Сергей. Много хора ще загубят живота си, ако го направиш.

Шамрон се изправи, без да каже нищо повече, и тръгна към Лувъра с Рами, който сега вървеше бдително до него. Бодигардът не бе успял да чуе какво си бяха изяснили, но бе сигурен в едно: Стареца все още бе върховният шеф. И току-що бе вдъхнал страх от Бога у Сергей Коровин.

57. ЛЕТИЩЕ ШАНЪН, ИРЛАНДИЯ

Името Арън Дейвис от президентската служба за предварителна подготовка към Белия дом им беше непознато. Обаче заповедта, която бяха получили, беше недвусмислена. Трябваше да го вземат по време на спирането за зареждане с гориво в Шанън и да го закарат благополучно в Москва. *И не се опитвайте да говорите с него по време на полета. Той не е от разговорливите.* Те не попитаха защо. Бяха от тайните служби.

Никога не им казаха истинското му име или коя е родината му. Така и не узнаха, че тайнственият им пасажер беше легенда или че бе прекарал изминалите четиридесет и осем часа в Лондон, ангажиран с предварителна работа от съвсем друго естество, като сновеше между Гроувнър Скуеър и израелското посолство в Кенсингтън. Макар че бе видимо уморен и напрегнат, всички онези, които срещнаха Габриел през този период, по-късно щяха да си спомнят неговото изключително самообладание. Той нито веднъж не се ядоса, казваха те. Нито веднъж не показва слабост. Хората от екипа му, физически изтощени след две седмици работа на терен, откликваха със светкавична скорост на спокойния му, но неумолим натиск. Само дванадесет часа след като бе позвънил на Елена Харкова, половината бяха на терена в Москва с провесени на шията акредитиви и непокътнато прикритие. Останалите се присъединиха към тях по-късно същата вечер, в това число и шефът на „Специални операции“ — Узи Навот. Нито една друга служба на света не би изпратила толкова високопоставен служител на терен в толкова враждебна страна. Но пък и нито една друга служба не беше точно като израелската.

Шамрон остана край Габриел през цялото време, освен през няколкото часа, когато отскочи отново до Париж, за да успокои Сергей Коровин. Иван ставаше нервен. Ставаше подозрителен за всичко. Той не разбираше защо трябва да чака до петък, за да си върне децата. „Той иска да го направи сега — каза Коровин. — Искане всичко да приключи“. Ари не каза на стария си приятел, че вече знае това, нито че от АНС бяха така любезни да му предоставят оригиналния запис и превода на

разговора. Вместо това, увери руснака, че няма нужда да се тревожи. Елена просто се нуждаела от малко време, за да подготви децата и себе си за предстоящата раздяла. „Със сигурност дори и чудовище като Иван може да разбере колко трудно ще бъде това за нея“. Що се отнася до графика, Шамрон даде ясно да се разбере, че няма да има промяна: в два часа следобед пред „Андрюс“, в девет часа сутринта в Конаково, в девет сутринта пред израелското посолство в Москва. Няма Иван, няма деца. Няма Киара, няма безопасно място на земята за нито един руски агент. „И не забравяй, Сергей, искаме да бъде върнат и Григорий“.

Макар че се опита да не го показва, срещата в Париж бе силно разтревожила Шамрон. Маневрата на Габриел несъмнено бе извадила от равновесие Иван. Но също така го бе накарала да заподозре капан. Благоприятната възможност за Габриел щеше да бъде кратка, не повече от няколко минути. Трябваше да действат бързо и решително. Това бяха думите, които Ари каза на Алон късно вечерта в сряда, докато седяха заедно на задната седалка на колата на ЦРУ, спряна на шибаната от дъжда писта на летище Шанън.

Багажът на Габриел бе сложен на седалката между тях, очите му бяха приковани върху мощния „С-17 Глоубмастър“, който скоро щеше да го закара в Москва. Шамрон пушеше, независимо че шофьорът от ЦРУ неколkokратно го бе помолил да не го прави, и извърши още веднъж цялостен преглед на операцията. Макар и изтощен, Габриел го слушаше търпеливо. Инструктажът бе от по-голяма полза за Ари, отколкото за него. *Мемунехът* щеше да прекара следващите четиридесет и осем часа, като наблюдава безпомощно от лондонската централа на ЦРУ. Това бе последната му възможност да шепне наставления в ухото на Габриел и той безцеремонно се възползва от нея. Алон му позволи да го направи, защото имаше нужда да чуе гласа на Стареца още веднъж, преди да се качи на самолета. От този глас Габриел черпеше смелост, вяра. Той го караше да мисли, че операцията може действително да проработи, въпреки че всичко останало му подсказваше, че е обречена на провал.

— Щом ги качиш в колата, не спирай. Убий всеки, когото се наложи да убиеш. Имам предвид, наистина всеки. По-късно ще оправим бъркотията. Винаги го правим.

Точно тогава на прозореца се почука. Беше ескортиращият го агент от ЦРУ, който съобщи, че самолетът е готов. Габриел целуна Шамрон по бузата и му каза да не пуши прекалено много. После слезе от колата и тръгна към глоубмастъра под проливния дъжд.

* * *

Засега той беше американец, макар че не можеше да говори съвсем като такъв. Носеше американски куфар, пълен с американски дрехи. Имаше американски телефон, в който бяха записани американски номера, американски смартфон „Блекбъри“, в който бяха съхранени американски имейли. Носеше и втори джобен компютър с функции, каквито нямаха обикновените модели, но той принадлежеше на друг. На момче от Долината на Израил. Момче, което щеше да стане художник, ако не беше бандата палестински терористи, известна с името „Черният септември“. Тази нощ това момче не съществуваше. То беше изгубена във времето картина. Сега той беше Арън Дейвис от президентската служба за предварителна подготовка към Белия дом и имаше пълен джоб с акредитиви, които да го докажат. Сега мислеше по американски и мечтите му бяха американски. Той беше американец, макар че не можеше да говори съвсем като американец, нито да се държи като такъв.

Както се оказа, в самолета имаше не една, а две президентски лимузини заедно с три бронирани джипа. Началникът на екипа от тайните служби беше жена, която съпроводи Габриел до седалка близо до средата на самолета и му даде да облече една шуба, за да се предпази от лютия студ. За голяма своя изненада, Алон успя да си открадне малко от така нужния му сън, макар че един американски агент по-късно щеше да отбележи, че той като че ли се е размърдал точно в момента, когато самолетът е навлязъл в руското въздушно пространство. Габриел се сепна и се събуди петнайсет минути преди кацането и докато самолетът се спускаше към Шереметево, си помисли за Киара. Как ли я бяха докарали в Русия? Била ли е вързана и със запушена уста? В съзнание ли е била? Или е била упоена? Когато колелата докоснаха земята, той прогони тези мисли от ума си. „*Няма Киара — каза си. — Няма Иван*“. Имаше само Арън Дейвис, служител

на американския президент, мечтател с американски мечти, на когото само след минути му предстоеше първата му среща с руските власти.

Те чакаха на тъмната писта, като потропваха с крака заради лютия студ, докато Габриел и хората от тайните служби слизаха един зад друг по задната товарна рампа на самолета. До руската делегация стояха двама служители от американското посолство, единият от които бе таен агент на ЦРУ с дипломатическо прикритие. Руснаците посрещнаха Алон с топли ръкостискания и усмивки, после хвърлиха бегъл поглед на паспорта му, преди да го подпечатат. В отговор Габриел даде на всеки малък подарък като знак на американската добра воля — копчета за ръкавели с релефно изображение на Белия дом. Пет минути по-късно той седеше на задната седалка на кола на посолството, която се носеше с пълна скорост по Ленинградски проспект към центъра на града.

Размерът винаги е бил от значение за руснаците и когато и човек да отиде там, открива, че почти всичко е най-голямото: най-голямата страна, най-голямата камбана, най-големият плувен басейн. Ако Ленинградски проспект не беше най-голямата улица на света, то със сигурност бе сред най-грозните — една мешавица от рушащи се жилищни блокове и чудовищни сталинистки постройки, осветени от безброй неоновии реклами и жълти улични лампи. Капитализъм и комунизъм бяха влезли в бурна колизия на проспекта и резултатът бе урбанистичен кошмар. Националните знамена на страните от Г-8, които руснаците така грижливо бяха повесили, приличаха повече на предупредителни флагове за съдбата, която ги очакваше, ако не сложеха в ред финансовите си институции.

Габриел почувства как мускулите на корема му постепенно се напрягаха, докато колата приближаваше Кремъл. Когато минаха край стадион „Динамо“, човекът от ЦРУ му подаде сателитна снимка на дачата в брезовата гора. Имаше три рейндж роувъра вместо два и отвън ясно се виждаха четирима мъже. Погледът на Алон отново бе привлечен от успоредните падини в гората близо до къщата. Личеше, че има промяна от последното минаване на сателита. В края на едната падина имаше тъмно петно, сякаш снежната покривка наскоро е била нарушена.

Когато върна снимката на човека от ЦРУ, колата вече се движеше по улица „Тверская“. Право пред тях се издигаше ъгловата

Водовзводна кула на Кремъл; нейната червена звезда изглеждаше странно — като емблемата на известна холандска бира, която сега се лееше обилно в кръчмите на Москва. Край прозореца на Габриел профуча тъмният офис на туристическата агенция „Галактика“, после страничната уличка, където приятелят на Виктор Орлов — Анатолий, бе чакал, за да заведе Ирина на вечеря.

На стотина метра след офиса на Ирина улица „Тверская“ се вливаше в булеварда с дванадесет платна „Охотни Ряд“. Те завиха наляво и профучаха край Държавната дума — долната камара на руския парламент, и Большой театър. Следващата забележителност, която видя Алон, бе осветената крепост от жълт камък, която се извисяваше точно отпред на Лубянский площад — бившата щабквартира на КГБ, сега седалище на неговия вътрешен приемник — ФСБ. Във всяка друга страна сградата щеше да бъде взривена на парчета и ужасите ѝ да бъдат изложени на целебната дневна светлина. Но не и в Русия. Те просто ѝ бяха закачили нова табела и бяха заровили ужасните ѝ тайни там, където не можеха да бъдат намерени.

В подножието на хълма под Лубянка, на Театрални проспект, се намираще прочутият хотел „Метропол“. С куфар в ръка, Габриел мина през входа в стил арт деко, сякаш притежаваше мястото — начин, по който американците като че ли винаги влизаха в хотелите. Фоайето, празно и тихо, беше педантично реставрирано в оригиналния си вид — и наистина Габриел почти можеше да си представи Ленин и неговите последователи как съзаклятничат за Червения терор на чаша чай и сладкиши. Пред регистратурата нямаше никакви клиенти, но дори и така Габриел трябваше да чака цяла вечност, преди един двойник на Хрущов да го покани да се приближи. След като попълни дългия формуляр за регистрация, Алон отказа равнодушното предложение на пиколото да му помогне за багажа и се качи сам по стълбите до стаята си. Вече приближаваше пет часът. Той застана пред прозореца, подпрял с ръка брадичката си, с леко наклонена настрани глава, и зачака слънцето да изгрее над Червения площад.

58. МОСКВА

Макар че световната финансова криза бе причинила икономически трудности на всички промишлено развити страни, малко държави бяха западнали повече и по-бързо от Русия. Подхранвана от стремителния ръст на цените на петрола, икономиката на Русия се бе разраснала с главозамайваща скорост през първите години на новото хилядолетие само за да се разбие отново на земята с резкия спад на цените на петрола. На нейния фондов пазар цареше бъркотия, банковата ѝ система бе в руини и някога покорното ѝ население сега протестираше шумно с искания за помощ. В средите на западните външни министерства и разузнавателни служби се опасяваха, че отслабващата икономика на Русия може да провокира Кремъл да отстъпи още повече към положението на Студената война — мнение, споделяно от няколко ключови европейски лидери, които ставаха все по-зависими от Русия заради доставките на природен газ. Именно тази загриженост ги бе подтикнала да проведат спешна среща на върха на Г-8 в Москва посред зима. Те смятаха, че ако покажат уважение към грубияна, той може да промени поведението си. Поне така се надяваха.

Ако срещата се бе провела в друга от страните от Г-8, пристигането на лидерите и техните делегации едва щеше да бъде отразено от местните медии. Но срещата се провеждаше в Русия, а Русия, независимо от твърденията ѝ за противното, още не беше нормална страна. Средствата ѝ за масова информация или бяха собственост на държавата, или се контролираха от нея, и телевизионните канали предаваха на живо всеки път, щом президентски или премиерски самолет се спуснеше от оловносивото небе над Шереметево. Според обясненията на руските репортери, западните лидери идваха в Москва, защото бяха лично повикани от руския президент. В света царял смут, предупреждаваха репортерите, и само Русия можела да го спаси.

За сметка на това, американският президент неизбежно понасяше критики. В момента, когато неговият самолет се появи на

хоризонта, редица руски държавници и коментатори се изредиха пред камерите, за да изразят неодобрението си към него и онова, което той символизираше. Световната икономическа криза била по вина на Америка, викаха те. Америка била съсипана от алчност и високомерие и заплашвала да повлече надолу и останалия свят. Слънцето залязвало за Америка. Прав ѝ път!

Габриел установи малки разногласия по този въпрос в салоните и ресторантите на хотел „Метропол“. Предобед той се изпълни с журналисти и бюрократи; всички носеха гордо своите официални акредитиви за срещата на Г-8, сякаш висящото на найлонов шнур парченце пластмаса им даваше правото на достъп до светая светих на властта и престижа. Акредитационната карта на Габриел беше в синьо, което означаваше, че той има достъп, какъвто простосмъртните нямаха. Тя висеше на шията му, докато закусваше под сводестия витражен таван на прочутия ресторант на „Метропол“, като си служеше със своето блекбъри като щит по време на цялото хранене. На излизане от ресторанта той бе притиснат до стената от група френски репортери, които поискаха да узнаят мнението му за новия американски план за стимулиране. Въпреки че Алон заобиколи въпросите им, французите очевидно бяха впечатлени от факта, че той се обърна към тях свободно на родния им език.

Във фойето Габриел забеляза няколко американски журналисти, скупчени пред изхода за Театрални проспект, и бързо се измъкна през задната врата на Площада на Революцията. През лятото еспланадата бе претъпкана с търговски щандове, където човек можеше да си купи всичко: от кожени шапки и матрьошки до бюстове на убийците Ленин и Сталин. Сега, в разгара на зимата, само най-храбрите се осмеляваха да излязат там. Удивителното бе, че на нея нямаше и следа от сняг или лед. Габриел долови миризмата на препаратата за размразяване, който руснаците използваха, за да постигнат този резултат. Той си спомни историите, които Михаил му бе разказвал за силните химикали, изсипвани от руснаците по улиците и тротоарите. Препаратът можел да съсипе чифт обувки само за няколко дни. Даже кучетата отказвали да вървят на местата, посипани с него. През пролетта трамваите се запалвали, защото електрическите им инсталации били разядени от месеците въздействие на препаратата. Ето как Михаил, като дете в

Русия, бе чествал настъпването на пролетта — с изгарянето на трамваи.

След минута Габриел го забеляза да стои до Ели Лавон точно пред Възкресенските порти. Лавон носеше куфарче в дясната си ръка — знак, че Алон не е бил следен, като е напуснал „Метропол“. *Московските правила...* Габриел тръгна наляво през сенчестата арка на портата и излезе на просторния Червен площад. Узи Навот, с дебело палто и кожена шапка, стоеше в подножието на Спаската кула. Часовникът на кулата в златно и черно показваше 11,23 часа. Навот се преструваше, че сверява часовника си с него.

— Как беше влизането в Шереметево?

— Без проблеми.

— А в хотела?

— Без проблеми.

— Добре. — Узи мушна ръце в джобовете си. — Да се поразходим, господин Дейвис. По-добре е да вървим.

* * *

Те се отправиха към „Василий Блажени“, навели глави и привели рамене срещу пронизващия вятър: московското тътрене. Навот искаше да прекара колкото се може по-малко време в присъствието на Габриел. Така че, без да се разтакава, мина направо към работата.

— Снощи ходихме до имота, за да поогледаме.

— Кои бяхте?

— Михаил и Шмуел Пелед от московската ни централа. — Навот замълча за миг, после добави: — И аз.

Габриел го погледна косо.

— Тук си, за да ръководиш, Узи. Шамрон заяви ясно, че не иска да се замесваш по никакъв пряк начин в операцията. Ти си твърде високо в йерархията, за да бъдеш арестуван.

— Да видим дали съм разбрал правилно. Значи е добре за мен да се бия с руски убиец в швейцарска банка, но ми е забранено да се разхождам в гората?

— А това ли беше, Узи? Разходка в гората?

— Не точно. Дачата се намира на километър от шосето. Пътят, водещ до нея, е обграден от двете страни от брезова гора. Тесен е. По него може да мине само една кола.

— Има ли порта?

— Няма, но пътят постоянно е препречен от рейндж роувър с охранители.

— Колко близо успяхте да стигнете до дачата?

— Достатъчно близо, за да видим, че Иван кара двама нещастници да стоят отвън през цялото време. И достатъчно близо, за да сложим безжична камера.

— Как е сигналът?

— Не е лош. Всичко ще е наред, ако тази нощ не натрупа сняг над метър и осемдесет. Виждаме предната врата, което означава, че можем да видим, ако някой влиза или излиза.

— Кой наблюдава камерата?

— Шмуел и едно момиче от московската централа.

— Къде са те?

— Скрити в един малък мръсен хотел в най-близкото градче. Преструват се на любовници. Очевидно съпругът на жената обича да я бие. Шмуел иска да я отведе и да започнат нов живот. Знаеш историята, Габриел.

— Сателитните снимки показват, че има пазачи зад къщата.

— Видяхме и тях. Държат там трима души през цялото време. Те са статични, разположени са на стотина метра един от друг. С очила за нощно виждане не ни беше трудно да ги видим. На дневна светлина...

— Навот сви едрите си рамене. — ... те ще паднат като мишени в стрелбище. Просто ще трябва да отидем там, докато е още тъмно, и да се опитаме да не измръзнем до смърт преди девет часа.

Бяха подминали „Василий Блажени“ и приближаваха югоизточния ъгъл на Кремъл. Право пред тях бе река Москва, замръзнала и покрита със сиво-бял сняг. Навот смушка Алон да свие надясно и го поведе по крайбрежната улица. Сега вятърът духаше в гърба им. Като подминаха двама отегчени на вид московски милиционери, Габриел попита Узи дали е видял при дачата нещо, което да налага промяна на плана. Навот поклати отрицателно глава.

— А какво ще кажеш за оръжията?

— В оръжейната стая на посолството има всичко. Само кажи какво искаш.

— „Берета 92“ и „Мини Узи“, и двата с шумозаглушители.

— Сигурен ли си, че миниузито ще свърши работа?

— В дачата ще е тясно.

Те минаха покрай още една двойка милиционери. Вдясно от тях, над червените стени на древната крепост, се виждаше богато украсената жълто-бяла фасада на Големия кремълски дворец, където сега течеше срещата на Г-8.

— Какво е положението с рейндж роувъра?

— Беше доставен снощи.

— Черен ли е?

— Разбира се. Хората на Иван карат само черни рейндж роувъри.

— Откъде го взехте?

— От местно представителство в северната част на Москва. Шамрон ще се вбеси, когато види цената.

— Регистрационните номера?

— Погрижили сме се за тях.

— Колко време ще отнеме, за да стигна от „Метропол“ дотам?

— В нормална страна — най-много два часа и половина. Тук... Михаил иска да те вземе в два часа сутринта, просто за да е сигурен, че няма да има проблеми.

Бяха стигнали до югозападния ъгъл на Кремъл. От другата страна на реката се издигаше колосална сива жилищна сграда, увенчана с въртящата се емблема на „Мерцедес-Бенц“. Известна като „Дом на набережной“, тя бе построена от Сталин през 1931 година като дворец на съветските привилегии за най-елитните представители на *номенклатурата*. По време на Големия терор той я бе превърнал в къща на ужасите. Близо осемстотин души — една трета от обитателите ѝ — били измъкнати от леглата им и убити в едно от местата за екзекуции, каквито имало в околностите на Москва. Тяхното наказание практически било винаги едно и също: нощен побой, куршум в тила, бързо заравяне в масов гроб. Независимо от кървавата му история, „Дом на набережной“ сега се считаше за една от най-престижните жилищни сгради в Москва. Иван Харков притежаваше луксозен апартамент на деветия етаж. Той беше едно от най-ценните му притежания.

Габриел погледна към Навот и забележа, че той се визира в малкия тъжен парк срещу жилищната сграда: Блатния площад — сцена на може би най-известния спор в историята на Службата.

— Онази вечер трябваше да ти счупя ръката. Нищо от това нямаше да се случи, ако те бях замъкнал в колата и те бях извел от Москва заедно с останалата част от екипа.

— Така е, Узи. Нищо от това нямаше да се случи. Никога нямаше да открием ракетите на Иван, а Елена Харкова щеше да е мъртва.

Навот пренебрегна забележката.

— Не мога да повярвам, че пак сме тук. Бях се закълел кракът ми никога повече да не стъпи в този град. — Той погледна Алон. — Защо, за бога, Иван иска да има апартамент на такова място? Тази сграда е обитавана от призраци. Човек почти чува писъците им.

— Веднъж Елена ми каза, че съпругът ѝ е върл сталинист. Къщата му в Жуковка е построена на терен, който някога е принадлежал на дъщерята на Сталин. А когато си е търсел жилище близо до Кремъл, Харков е купил апартамента в „Дом на набережной“. Първият собственик на апартамента на Иван е бил висш функционер в Министерството на външните работи. Главорезите на Сталин са го заподозрели, че шпионира за германците. Те го отвели в Бутово и му пуснали един куршум в тила. Очевидно Иван обича да разказва тази история.

Узи бавно поклати глава.

— Някои хора търсят хубава кухня и красива гледка. Обаче, когато Иван си търси място, иска кърваво минало.

— Нашият Иван е уникален.

— Може би това обяснява защо е купил хиляда и петстотин декара безполезна брезова гора и мочурище край Москва.

„Да — помисли си Габриел, — може би е така“. Той погледна назад към крайбрежната улица и видя да се приближава Ели Лавон, все още държащ куфарчето в дясната си ръка. Когато мина край тях, Лавон леко сръга Габриел в гърба. Това означаваше, че срещата е продължила достатъчно дълго. Навот свали ръкавицата си и протегна ръка.

— Връщай се в „Метропол“. Дръж главата си наведена. Опитай се да не се тревожиш. Ще я върнем.

Алон стисна ръката на Узи, после се обърна и пое към Възкресенските порти.

* * *

Макар че Навот не разбра това, Габриел не се подчини на заповедта да се върне в стаята си в хотел „Метропол“ и вместо това отиде до улица „Тверская“. Като застана пред административната сграда с № 6, той се загледа в рекламните постери на витрините на туристическата агенция „Галактика“. Единият показваше руска двойка, която обядваше и пиеше шампанско край ски пистите на Куршевел; на другия се виждаха две руски нимфи, които се припичаха на плажовете на Френската Ривиера. Иронията, изглежда, убягваше на Ирина Булганова, бивша съпруга на предателя Григорий Булганов, която седеше примерно зад бюрото си, долепила телефонната слушалка до ухото си. Имаше толкова много неща, които Алон искаше да ѝ каже, но не можеше. Не още. И така той стоеше там, гледайки я през покритото със скреж стъкло. „Реалността е състояние на ума — помисли си Габриел. — Реалността може да бъде каквато искаш да бъде“.

59. ГРОУВНЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

Ако Габриел заслужи висока оценка за проявената сдържаност при напрежението през последните часове преди операцията, за съжаление същото не можеше да се каже за Ари Шамрон. При своето завръщане в Лондон той си направи базов лагер в израелското посолство в Кенсингтън и го използваше, за да сипе нападки срещу цели, намиращи се от Тел Авив до Лангли. Агентите в оперативния отдел на булевард „Цар Саул“ бяха толкова уморени от неговите избухвания, че теглиха жребий, за да определят кой ще има нещастieto да отговаря на обажданията му. Единствено Ейдриън Картър не загуби търпение към него. Самият той бивш действащ агент, работил на терен, Картър знаеше какво чувство на пълна безпомощност изпитваше Шамрон. Тъй като планът за измъкването на пленниците беше на Габриел, Ари можеше само да движи лостовете и да дърпа конците. Но дори и тогава той беше силно зависим от Картър и ЦРУ. Това нарушаваше вярата му в принципа *кахол ве'лаван*. Ако зависеше от него, Стареца щеше да влезе в дачата на Иван насред гората и да свърши лично работата. И само глупак би заложило срещу него. „Той е правил неща, които никой от нас не може да си представи — каза Картър в негова защита. — И има белези, които го доказват“.

В 18,00 часа същата вечер Ари се отправи към американското посолство в Мейфеър за началото на операцията. Млада служителка на ЦРУ — румена девойка, която изглеждаше така, сякаш току-що бе завършила първата си студентска година зад граница — го посрещна на Ъпър Брук Стрийт. Тя го преведе край охраняващия морски пехотинец, после го качи в сигурния асансьор, който го свали в дълбините на подземната пристройка. Ейдриън Картър и Греъм Сиймор вече бяха там и седяха на най-горната площадка в амфитеатрално оформения оперативен център. Шамрон седна от дясната страна на Картър и погледна към един от големите екрани в предната част на помещението. На него се виждаха два самолета, стоящи на писта край Вашингтон, окръг Колумбия. И двата

принадлежаха на 89 транспортно авиокрило към Военновъздушната база „Андрюс“. И двата бяха заредени с гориво и готови за излитане.

В 19,00 часа телефонът на Картър иззвъня. Той бързо вдигна слушалката до ухото си, слуша мълчаливо няколко секунди, после затвори.

— Той паркира пред портата. Изглежда, започваме, господа.

* * *

Имаше време във Вашингтон, когато всеки от правителството и медиите можеше да каже наизуст името на съветския посланик в Съединените щати. Но тези дни малко хора извън Фоги Ботъм^[1] и пресслужбата на Държавния департамент бяха чували за Константин Третяков. Макар че говореше свободно английски, посланикът на Руската федерация рядко се появяваше по телевизията и никога не организираше партита, на които никой не би си направил труда да присъства. Той бе забравен човек в град, където някога към московския дипломатически пратеник се отнасяха почти като към държавен глава. Третяков бе най-лошото нещо, което някой можеше да бъде във Вашингтон. Той беше без значение.

Официалната биография на посланика го описваше като „експерт по американските въпроси“ и дипломат от кариерата, който бе заемал редица важни постове в западните страни. В нея бе пропуснат фактът, че кариерата му едва не бе приключила в Осло, когато бил хванат, че бърка в касата за дребни разходи на посолството. Нито се споменаваше, че понякога пие твърде много или че има брат, който работи като шпионин за СВР, и друг, който е член на кръга от *силовики* на руския президент в Кремъл. Целият този нелицеприятен материал обаче се съдържаше в досието на ЦРУ, копие от което бе дадено на Ед Филдинг, за да му помогне в подготовката на операцията в „Андрюс“. Охранителят от ЦРУ намери досието за изключително забавно. Той се бе присъединил към Управлението в най-мрачните дни на Студената война и бе прекарал няколко десетилетия в борба срещу Съветите и техните представители на тайни бойни полета по целия свят. Един бегъл поглед на досието на посланика увери Филдинг, че кариерата му не е била напразна.

Той стоеше под емблемата на 89 транспортно авиокрило, когато автоколоната на Третяков спря пред терминала за пасажерите. Независимо от факта, че сега посланикът беше в един от най-безопасните обекти в националния столичен район, той бе защитен с три нива на сигурност: неговите собствени руски телохранители, група агенти от Бюрото за дипломатическа сигурност и няколко служители от охраната на Военновъздушната база „Андрюс“. Филдинг без проблем разпозна посланика, когато той се показа от задната врата на лимузината — в досието имаше копие от официалния портрет на Третяков и няколко снимки от разузнавателно наблюдение, — но Ед прикри предварителната си подготовка, като се обърна към помощника на посланика. Той поправи Филдинг, като посочи Третяков, който се усмихна високомерно, сякаш се забавляваше от американската некомпетентност. Ед разтърси енергично ръката на посланика и се представи като Том Харис. Очевидно господин Харис нямаше звание или друго основание да бъде в „Андрюс“, освен да се здрависа с Третяков.

— Както може би се досещате, господин посланик, децата на Харков са малко нервни. Госпожа Харкова би искала да ги видите сам, без сътрудници и охранители.

— Защо са нервни децата, господин Харис? Те ще се върнат в Русия, където са родени.

— Искате да кажете, че отказвате да се срещнете с Анна и Николай без вашите сътрудници и охранители, така ли, господин посланик? Защото, ако е така, сделката отпада.

Посланикът вирна леко брадичка.

— Не, господин Харис, няма такава нещo.

— Мъдро решение. Направо не ми се мисли какво би станало, ако Иван Харков някога разбере, че вие лично сте провалили сделката да си върне децата заради някакъв глупав протоколен въпрос.

— Мерете си приказките, господин Харис.

Филдинг нямаше намерение да си мери приказките. Всъщност той едва започваше.

— Предполагам, че сте виждали снимките на децата на Харков.

Посланикът кимна утвърдително.

— Сигурен ли сте, че ще можете да ги разпознаете само като ги видите?

— Напълно.

— Това е добре, защото при никакви обстоятелства не трябва да приближавате и да докосвате децата. Можете да им зададете два въпроса, не повече. Приемливи ли са за вас тези условия, господин посланик?

— Какъв избор имам?

— Никакъв.

— Така си и мислех.

— Моля, разперете ръце и се разкратете.

— Защо да го правя, по дяволите?

— Защото трябва да ви претърся, преди да ви пусна където и да е в близост до децата.

— Това е скандално.

— Не ми се мисли какво би станало, ако Иван Харков разбере...

Третяков разпери ръце и се разкрачи. Филдинг го обискира, без да бърза, като гледаше претърсването да е колкото се може по-агресивно и оскърбително. Когато приключи, той поля ръцете си с дезинфектант.

— Два въпроса, без докосване. Разбрахме ли се, господин посланик?

— Разбрахме се, господин Харис.

— Моля, последвайте ме.

* * *

Помещението беше малко, със закачени по стените фотографии, разказващи историята на базата: президенти, отлитащи на исторически пътувания; военнопленници, завръщащи се след години, прекарани в плен; покрити с националния флаг ковчези, докарвани у дома, за да бъдат погребани на американска земя. Ако имаше фотографии този следобед, те щяха да заснемат една много тъжна сцена: майка, прегърнала децата си може би за последен път. Ала естествено нямаше фотографии, защото майката и децата не бяха там, поне не и официално. Колкото до двата самолетни полета, които щяха да разделят това семейство, те също не съществуваха и никакви данни за тях нямаше да бъдат вписани в дневника на контролната кула.

Те се бяха сгушили на един диван, тапициран с черна изкуствена кожа. Елена, облечена със сини джинси и палто от агнешка кожа, седеше в средата, прегърнала с една ръка всяко от децата си. Те бяха заровили лица в яката ѝ и останаха така дълго след като руският посланик влезе в стаята. Елена отказваше да го погледне. Устните ѝ бяха притиснати към челото на Анна, а погледът ѝ бе прикован върху бледосивия килим.

— Добър ден, госпожо Харкова — каза посланикът на руски.

Тя не отговори. Третяков погледна към Филдинг и каза на английски:

— Трябва да видя лицата им. Иначе няма да мога да потвърдя, че това наистина са децата на Иван Харков.

— Имате право на два въпроса, господин посланик. Помолете ги да вдигнат лица. Но гледайте да ги помолите мило. В противен случай може да се ядосам.

Третяков погледна към отчаяното семейство, което седеше пред него, и каза на руски:

— Моля ви, деца, вдигнете лицата си, за да мога да ги видя.

Децата не помръднаха.

— Опитайте да говорите с тях на английски — предложи Филдинг.

Третяков го послуша. Този път децата вдигнаха лица и се втренчиха в него с неприкрита омраза. Посланикът изглеждаше убеден, че децата наистина са Анна и Николай Харкови.

— Баща ви чака с нетърпение да ви види. Вълнувате ли се, че си отивате у дома?

— Не — отговори Анна.

— Не — повтори Николай. — Искаме да останем тук с нашата майка.

— Може би майка ви също трябва да се върне у дома.

Елена за първи път погледна Третяков. После погледът ѝ се премести на Филдинг.

— Моля ви, изведете го оттук, господин Харис. От присъствието му започва да ми прилява.

Филдинг съпроводи Третяков до съседната сграда, където бе оперативният център на базата. Те стояха заедно на наблюдателната площадка, когато Елена и децата излязоха от терминала за пасажери,

придружени от няколко агенти от службата за сигурност. Групата мина бавно по пистата и се качи по стълбичката за пасажери в самолета С-32. Десет минути по-късно Елена Харкова се появи без децата, видимо разстроена. Вкопчена в ръката на един офицер от военновъздушните сили, тя отиде до чакащия „Гълфстрийм“ и изчезна в кабината му.

— Сигурно сте много горд, господин посланик — каза Филдинг.

— Преди всичко вие не сте имали право да ги вземате от баща им.

Вратата на кабината на С-32 бе затворена. Пасажерската стълба се отдалечи, последвана от цистерната с гориво и камиона за кетъринг. След пет минути самолетът вече се издигаше над мерилендските предградия на Вашингтон. Филдинг го гледа, докато се изгуби в облаците, после хвърли презрителен поглед на Третяков.

— В 9,00 часа на летище Конаково. И не забравяйте: няма Иван, няма деца. Разбрахме ли се, господин посланик?

— Той ще бъде там.

— Може да си вървите. Извинете ме, че няма да се ръкувам. Не се чувствам много добре.

* * *

Ед Филдинг остана на наблюдателната площадка, докато посланикът и придружаващите го лица излязоха благополучно от базата, после се качи на чакащия „Гълфстрийм“. Елена Харкова седеше на седалката си със закопчан колан и гледаше втренчено пустата писта.

— Колко ще трябва да чакаме?

— Не много, Елена. Ще се справиш ли?

— Ще се оправя, Ед. Хайде да се прибираме у дома.

[1] Предградие на Вашингтон. В края на Фоги Ботъм се намира седалището на Министерството на вътрешните работи на САЩ. — Б.пр. ↑

60. ХОТЕЛ „МЕТРОПОЛ“, МОСКВА

Габриел бе уведомен за излитането на самолета в 22,45 часа московско време, докато стоеше пред прозореца в стаята си в хотел „Метропол“. Той беше там, крачейки напред-назад, откакто се бе върнал от разходката си до улица „Тверская“. Десет часа, без да има какво да прави, освен да снове из стаята и да се поболява от тревога. Десет часа, без да има какво да прави, освен да си представя хиляди пъти операцията от начало до край. Десет часа, без да има какво да прави, освен да мисли за Иван. Чудеше се как ли неговият враг ще прекара тази нощ. Дали щеше да я прекара спокойно с твърде младата си съпруга? Или може би щеше да празнува: поредният *гуляй*. Това бе думата, която използваша Иван и неговите съмишленици, за да опишат партитата, давани при приключването на крупна сделка с оръжия. Колкото по-голяма бе сделката, толкова по-разточителен бе гуляят.

Сега, когато самолетът с децата пътуваше за Русия, Габриел имаше чувството, че нервите му се превръщат в струни на пиано. Той се помъчи да успокои разтуптяното си сърце, но тялото отказваше да се подчини на волята му. Опита се да затвори очи, но виждаше единствено сателитните снимки на малката дача сред брезовата гора. И стаята, в която сигурно бяха държани Киара и Григорий, овързани и оковани. И четирите потока, които се събираха в голямо мочурище. И успоредните падини в гората.

Моят съпруг е отявлен сталинист... Любовта му към Сталин оказа влияние върху покупката на недвижимите му имоти.

Сигурният джобен компютър му помогна да мине времето. Чрез него разбра, че Навот, Яков и Оded се придвижваха към целта. Разбра, че скритата камера не бе доловила никаква промяна в дачата или разположението на охранителите на Иван. Научи, че Бог ги бе дарил с гъста мъгла, паднала ниско над мочурището, за да скрие тяхното приближаване. Най-накрая, в 1,48 часа, компютърът му показа, че е време да тръгва.

Габриел отдавна се бе облякъл и се потеше под катовете дрехи за защита от студа. Той се насили да остане в стаята още няколко минути,

после угаси лампите и тихо се измъкна в коридора. Когато часовникът във фойето отбеляза 2,00 часа, Алон излезе от асансьора и мина край двойника на Хрущов с кратко кимване. Рейндж роувърът чакаше със запален двигател на Театрални проспект. Михаил нервно барабанеше с пръсти, когато се понесоха нагоре по хълма към щабквартирата на ФСБ.

— Добре ли си, Михаил?

— Добре съм, шефе.

— Не си нервен, нали?

— Че защо да съм нервен? Харесва ми да бъда близо до Лубянка. Когато бях дете, от КГБ държаха баща ми затворен там цели шест месеца. Казвал ли съм ти това, Габриел?

Беше го казвал.

— Взе ли оръжието?

— Всичкото.

— Имаш ли радиостанции?

— Разбира се.

— Сателитни телефони?

— Габриел, моля те.

— Кафе?

— Два термоса. Един за нас и един за тях.

— А клещи резачки за болтове?

— По един чифт за всеки от нас. За всеки случай.

— В случай на какво?

— Че единият от нас загине.

— Никой няма да загине, освен пазачите на Иван.

— Както кажеш, шефе.

Михаил отново забарабани с пръсти.

— Нали няма да правиш това по целия път?

— Ще се опитам да не го правя.

— Това е добре, защото ми причиняваш главоболие.

* * *

Москва отказваше да ги пусне без бой. Отне им половин час да стигнат от Лубянка до московското околоръстно шосе: трийсет

минути улични задръствания, повредени светофари, затъвания, местопроизшествия и неочаквани милиционерски блокади.

— И е два часът сутринта — каза отчаяно Михаил. — Представи си какво е по време на вечерния час пик, когато половината московчани се опитват да се приберат вкъщи по едно и също време.

— Ако продължава така, няма да ни се наложи да си представяме.

Щом излязоха от града, масивните жилищни блокове започнаха постепенно да изчезват, за да бъдат заменени километър след километър от димящи триажни гари и заводи. Те, разбира се, бяха най-големите заводи, които Габриел бе виждал — мастодонти с внушителни комини и едва тук-там горяща светлинка. Товарен влак затрака край тях, отправил се в обратната посока. Сякаш мина цяла вечност, докато отmine. „Сигурно е дълъг осем километра — помисли си Габриел. — А може би сто. Сигурно е най-дългият влак на света“.

Караха по шосе М-7. То водеше на изток към обширната централна част на Русия, минавайки през Татарстан. А ако човек наистина се чувствал авантюрист, обясни Михаил, можел да хване Транссибирската магистрала в Уфа и да кара чак до Монголия и Китай.

— *Китай*, Габриел! Можеш ли да си представиш да караш до *Китай*?

Всъщност Алон можеше да си го представи. Мащабите на мястото правеха всичко да изглежда възможно: безкрайното черно небе, обсипано с ярки бели звезди, обширната замръзнала равнина, изпъстрена със заспали градове и села, непоносимият студ. В някои от селата видях блестящи под ярката лунна светлина луковидни куполи. Кумирът на Иван бе преследвал жестоко руските църкви. През 1931 година той бе наредил на Каганович да взриви московската катедрала „Христос Спасител“ заради това, че — както се говореше — закривала гледката от прозорците на кремълския му апартамент, а в провинцията бе превърнал църквите в обори и зърнохранилища. Сега някои от тях бяха реставрирани. Други, както и селата, където някога бяха обслужвали вярващите, бяха в руини. Това бе малката мръсна тайна на Русия. Блясъкът и обаянието на Москва можеше да се сравни само с нищетата и лишенията в селските райони. Москва получаваше парите, а селата — липсващи управници и случайно посещение от някой

кремълски лакей. Те бяха местата, които човек напускаше, за да забогатее в големия град. Хората в провинцията не правеха нищо друго, освен да пият и псуват богатите копелета в Москва.

Те профучаха през низ от градчета — всяко едно по-пусто от предходното: Лакинск, Демидово, Ворша. Отпред се простираше Владимир, столицата на областта. Неговата катедрала с пет купола „Успение Богородично“ бе послужила като образец за всички катедрали в Русия — храмове, които Сталин бе разрушил или превърнал в свинарници. Михаил обясни, че във Владимир и околностите му живеят хора от две хиляди и петстотин години — впечатляваща статистика дори и за момче от Долината на Израил. „Две хиляди и петстотин години — помисли си Габриел, гледайки рушащите се заводи в западните покрайнини на града. — Защо са дошли? Защо са останали?“

Като се облегна назад в седалката, пред очите му изникна картина от последното му нощно шофиране през руската провинция: Олга и Елена спят на задната седалка, а Григорий седи зад волана. *Обещай ми едно нещо, Габриел...* Тогава поне напускаха Русия, а не отиваха право в търбуха на звяра. Михаил намери информационен бюлетин по радиото и направи симултанен превод, докато караше. Първият ден от срещата на върха на Г-8 бе минал добре, поне от гледна точка на руския президент, който единствен бе от значение. После по някакво чудо на атмосферните условия Михаил хвана бюлетина на Би Би Си на английски. Имаше важно политическо развитие в Зимбабве. Самолет се бе разбил в Южна Корея. В Афганистан талибанските сили бяха извършили мащабно нападение в Кабул. Без съмнение с оръжията на Иван.

— Възможно ли е оттук да се стигне с кола до Афганистан?

— Разбира се — отвърна Михаил. После изреди номерата на шосетата и разстоянията, докато Владимир — средище на човешко обитание от две хиляди и петстотин години — изчезна отново в тъмнината.

Те слушаха Би Би Си, докато сигналът стана твърде слаб, за да се чува. Тогава Михаил изключи радиото и пак забарабани с пръсти върху волана.

— Тревожи ли те нещо, Михаил?

— Може би трябва да поговорим за това. Ще се почувствам по-добре, ако го прегледаме от край до край няколкостотин пъти.

— Това не ти е присъщо. Имам нужда да си самоуверен.

— Става дума за твоята жена, Габриел. Не искам и да си мисля, че нещо, което направя...

— Ще се справиш. Но ако искаш да повторим нещата няколкостотин пъти... — Гласът на Габриел заглъхна, като погледна през прозореца към безкрайния замръзнал пейзаж. — Ние и без това няма какво друго да правим.

Михаил понижи леко глас, когато заговори за операцията. Ключът към всичко, каза той, щяла да бъде скоростта. Трябвало да ги елиминират бързо. Часовоят винаги се поколебавал за миг — даже когато се сблъсквал с някого, когото не познава. Този миг щял да бъде тяхната благоприятна възможност. Те щели да се възползват от нея бързо и решително.

— И никакви престрелки — натърти Михаил. — Престрелките са за каубои и гангстери.

Михаил не беше нито едното, нито другото. Той беше от Саярет Маткал^[1] — най-елитното военно поделение на света. Саярет Маткал бе изпълнявало успешно операции, за които други части само могат да мечтаят. Те бяха осъществили операциите „Ентебе“^[2] и „Сабена“^[3], както и много по-трудни мисии, за които никой даже не е чел. Михаил бе елиминирал най-големите терористични водачи на „Хамас“, „Ислямски джихад“ и „Бригадите на мъчениците от Ал Акса“. Дори бе пресичал границата на Ливан и бе убивал членове на „Хизбула“. Това бяха ужасно трудни операции, осъществени в оживени градове и бежански лагери. Нито една не беше се провалила. Нито един терорист, станал мишена на Михаил, вече не крачеше по земята. Някаква си дача наред брезова гора не беше нищо за човек като него. Охранителите на Иван също бяха от специални части: „Алфа Груп“ и ОМОН. Въпреки това Михаил говореше за тях само в минало време. Що се отнася до него, те вече бяха мъртви. Тишина, бързина и време — това щеше да бъде ключът на операцията.

Тишина, бързина и време... Светата троица на Шамрон.

За разлика от Михаил, Габриел никога не бе извършвал убийства на Западния бряг или Ивицата Газа и през повечето време бе успявал да избягва да действа в арабски страни. Едно забележително

изключение беше Абу Джихад — военният псевдоним на Халил ал Вазир, втората по ранг личност в ООП след Ясер Арафат. Като повечето нови членове на „Саярет“, по време на своето обучение Михаил бе изучавал всички аспекти на операцията, но никога не бе питал Алон за онази нощ. Той го направи сега, докато се носеха с пълна скорост по пустото шосе. Габриел се съгласи да му отговори, макар че по-късно щеше да съжлява за това.

Абу Джихад... Дори и сега произнасянето на името му предизвикваше ледени тръпки по врата на Алон. През април 1988 година този символ на палестинското страдание живееше във великолепно изгнание в Тунис, в голяма вила на крайбрежието. Габриел лично бе наблюдавал къщата и околния квартал и бе надзиравал строителството на нейното копие в пустинята Негев, където бяха репетирали няколко седмици преди операцията. В нощта на удара той бе пристигнал на брега с гумена лодка и се бе качил в чакащ го там ван. Само за минути всичко бе приключило. Имаше пазач пред къщата, който дремеше зад волана на мерцедес. Алон го беше застрелял през колата с берета със заглушител. После, с помощта на съпровождащия го екип от „Саярет“, бе взривил входната врата със специален експлозив, който издаваше шум, не по-силен от пляскане с ръце. След като бе убил втория охранител в антрето, той се бе качил тихо по стълбите до кабинета на Абу Джихад. Толкова безшумно бе приближаването му, че ръководителят на ООП не чу нищо. Той бе умрял на бюрото си, докато гледаше видеофилм за интифадата.

Тишина, бързина и време... Светата троица на Шамрон.

— А след това? — попита тихо Михаил.

След това... Сцена от кошмарите на Алон.

Като напускаше кабинета, Габриел се бе натъкнал на съпругата на Абу Джихад. Тя притискаше ужасено към гърдите си малко момченце и стискаше силно ръката на подрастващата си дъщеря. Той бе погледнал жената и бе извикал на арабски: „Връщайте се в стаята си! — После бе казал спокойно на момичето: — Иди и се погрижи за майка си“.

Иди и се погрижи за майка си...

Имаше малко нощи, в които не виждаше лицето на това дете. Видя го и сега, когато завиваха, излизайки от шосето, и се насочиха към най-северната част на областта. Понякога се питаше дали щеше да

натисне спусъка, ако бе знаел, че момичето стои зад гърба му. А понякога, в най-мрачните моменти, се питаше дали всичко, което му се бе случило след това, не бе Божие наказание, задето бе убил човек пред семейството му. Сега, както бе правил безброй пъти преди това, той внимателно прогони детето от мислите си и погледна към Михаил, който направи нов завой, този път навлизайки в горичка от борове и ели. Фаровете угаснаха и двигателят замлъкна.

— На какво разстояние е имотът?

— На три километра оттук.

— Колко време ще отнеме да се отиде с кола?

— Пет минути. Ще караме внимателно и бавно.

— Сигурен ли си, Михаил? Времето е всичко.

— Засякох го два пъти. Сигурен съм.

Михаил започна да барабани с пръсти по таблото. Габриел не му обърна внимание, а погледна часовника: 6,25 ч. *Чакането...* Чакане слънцето да изгрее преди утрин на убийство. Чакане да прегърне Киара. Чакане детето на Абу Джихад да му прости. Той си сипа чаша кафе и зареди оръжията си.

6,26... 6,27... 6,28...

* * *

Слънцето обагри в алено снежната пряспа. Киара не знаеше дали е изгрев или залез-слънце. Но тъй като светлината падаше върху заспалото лице на Григорий, тя изпита предчувствие за смърт, и то така ясно, че сякаш камък легна на сърцето ѝ. Киара чу шума от резето и видя в килията да влиза жената с млечнобяла кожа и блестящи очи. Тя носеше храна: стар хляб, студена наденица и чай в картонени чаши. Киара не бе сигурна дали това беше закуска или вечеря. Жената си тръгна, като заключи вратата след себе си. Киара стисна чашата чай между окованите си длани и се загледа в обагрената в червено пряспа. Както обикновено, светлината се задържа само няколко минути. После огънят угасна и помещението отново потъна в непрогледен мрак.

[1] Специална част в рамките на израелската армия, създадена през 1957 г. по подобие на британските спецчасти SAS и приемник на

„специалната част 101“ на Ариел Шарон. — Б.пр. ↑

[2] Операция „Ентебе“ („Мълния“) е спасителна операция на израелските спецчасти, проведена на летище Ентебе, Уганда, на 3 срещу 4 юли 1976 г., за освобождаване на заложници, похитени от членове на Фронта за освобождение на Палестина. — Б.пр. ↑

[3] Спасителна операция на израелските спецчасти, проведена на летище „Бен Гурион“ през 1972 г., за освобождаване на заложници, похитени от членове на терористичната организация „Черният септември“. — Б.пр. ↑

61. КОНАКОВО, РУСИЯ

Както самата Русия, летището в Конаково бе два пъти губещо. Изоставено от военновъздушните сили малко след падането на Съветския съюз, то бе оставено да стигне до пълна разруха, преди накрая да бъде взето от консорциум, основан от бизнесмени и обществени лидери. За кратък период имаше скромнен успех като съоръжение за превоз на търговски товари само за да види как съдбата му се сгромолява за втори път заедно с цената на руския нефт. Сега летището обслужваше по-малко от дузина полети на седмица и се използваше главно като място за подслон на разпадащи се самолети „Ан“, „Ил“ и „Ту“. Обаче пистата му, дълга 3658 метра, все още бе една от най-дългите в района и наземните му светлини и радарни системи функционираха добре по руските стандарти, което ще рече, че работеха през повечето време.

Онази петъчна сутрин всички системи бяха в изправност и бяха положени големи усилия за обработка и ремонт на пистата и настилката пред хангарите. И то с основание. Контролната кула бе информирана от Кремъл, че самолет С-32 на американските военновъздушни сили ще кацне на Конаково точно в девет часа сутринта. Нещо повече, щеше да присъства делегация от големци от Министерството на външните работи и митниците, за да посрещне самолета и да ускори процедурите по пристигането. На летищните власти не бе съобщена самоличността на пристигащите пасажери и те знаеха, че е по-добре да не насилват нещата. Не се задаваха твърде много въпроси, когато бе намесен Кремъл. Не и ако човек не искаше от ФСБ да почукат на вратата му.

Московската делегация пристигна малко след осем часа и чакаше в края на брулената от вятъра писта, когато на юг в облачното небе се появи низ от светлинки. Неколцина от официалните лица отначало по погрешка решиха, че те са на американския самолет, което не бе възможно, тъй като С-32 все още бе на сто и осемдесет километра оттам и щеше да дойде от запад, а не от югоизток. Когато светлините се приближиха, мразовитият въздух се изпълни с бумтенето на ротори.

Бяха общо три хеликоптера и дори отдалече бе ясно, че не са руско производство. Някой в контролната кула ги определи като специално оборудвани „Бел-427“. Някой от делегацията каза, че в това има смисъл. Иван Харков може и да бе готов да товари оръжие на ръждясал руски „ковчег“, но когато ставаше дума за семейството му, летеше само с американски апарати.

Хеликоптерите кацнаха на пистата и един след друг изключиха двигателите си. От двата странични слязоха охранители, достойни за руския президент: едри мъже, в отлична физическа форма, тежковъоръжени и безмилостни. След като очертаха периметъра около третия хеликоптер, един от охранителите пристъпи напред и отвори вратата на кабината. Дълго време никой не се появи. После се мярна лъскава руса коса, обрамчваща младо лице с характерното славянско съвършенство. Хората от контролната кула и членовете на московската делегация веднага го познаха. Жената се бе появявала на кориците на безброй списания и билбордове, обикновено с много по-оскъдно облекло от това, което носеше сега. Предишното ѝ име бе Екатерина Мазурова. Макар и с перфектна прическа и грим, тя очевидно бе много нервна. Веднага щом стъпи на асфалта с елегантните си ботуши, тя наруга здравата един от бодигардовете, но за съжаление, думите ѝ не можаха да се чуят. Някой от московската делегация отбеляза, че трябва да простят безпокойството на Екатерина. Скоро щеше да стане майка на две деца, а тя самата бе малко по-голяма от дете.

Втората личност, която се показа от хеликоптера, беше издокаран мъж с тъмно палто и с лице, носещо белезите на предци от вътрешността на Русия. Той бе притиснал до ухото си мобилен телефон и изглеждаше вгълбен в много важен разговор. Никой в контролната кула или от членовете на московската делегация не го позна, което изобщо не бе изненадващо. За разлика от очарователната Екатерина, снимката на този човек никога не се появяваше във вестниците и малцина извън изолирания свят на *силовиките* и олигарсите знаеха името му. Той се казваше Олег Руденко — бивш полковник от КГБ, който сега бе началник на личната охранителна служба на Иван Харков. Но Руденко признаваше, че званието има само почетен характер. Иван контролираше всичко, Олег само следеше нещата да вървят по график. Това обясняваше плътно притиснатия телефон до ухото му и мрачното изражение на лицето му.

Интервалът между появата на Руденко и третия човек трая осемдесет и четири дълги секунди, както бе засечено от персонала на контролната кула. Той имаше изключително масивно на вид телосложение, немного висок ръст, ъгловати скули, широко като на професионален боксьор чело и остра стоманеносива коса. Един от служителите за кратко го взе за бодигард — често срещана грешка, която му доставяше удоволствие. Обаче всяка склонност към подобна мисъл веднага бе прогонена от великолепната кройка на английското му палто, както и от начина, по който падаха крачолите на панталоните му върху ръчно изработените му английски обувки. Както и от начина, по който собствените му телохранители сякаш изпитваха страх от самото му присъствие. Както и от огромния златен часовник на лявата му китка. *Вижте го!* — прошепна някой от московската делегация. — *Вижте Иван Борисович Харков!* Полемиците, заповедите за арест, обвиненията на Запад: всеки от делегацията с радост би приел всичко това само за да живее един ден като Иван Борисович. Само за да се повози на неговите хеликоптери и лимузини. Само за да се озове веднъж в леглото с Екатерина. *Но защо е това намръщено изражение, Иван Борисович? Днес предстои радостно събитие. Днес децата ви се връщат у дома от Америка.*

Той тръгна по пистата с Екатерина от едната страна, Руденко от другата, заобиколен отвсякъде от телохранителите си. Ръководителят на делегацията, заместник-министър на външните работи еди-кой си от отдел еди-кой си, го посрещна на половината път. Разговорът им бе кратък и както изглеждаше, неприятен. След това всеки от тях се оттегли в съответния си ъгъл. Когато го попитаха какво е казал Иван, заместник-министърът отказа да съобщи. То не можеше да бъде повторено в културна компания.

Вижте го! Вижте Иван Харков! Луксозният му хеликоптер, красивата му жена, планината от пари, които притежаваше. И зад всичко това той все още бе гангстер от КГБ. Кагебистки гангстер в луксозен английски костюм.

* * *

Също като Олег Руденко, Ейдриън Картър в момента държеше до ухото си телефон — обезопасен апарат за наземна връзка, свързан директно с Общия оперативен център в Лангли. И Шамрон притискаше телефон до ухото си, макар че неговият бе свързан с отдел „Операции“ на булевард „Цар Саул“. Той се взираше в часовника, като в същото време се бореше с парализиращата жажда за никотин. Пушенето бе строго забранено в централата. Очевидно това се отнасяше и за говоренето, тъй като Картър не бе произнесъл и дума в продължение на няколко минути.

— Е, Ейдриън? Той там ли е или не?

Картър енергично кимна.

— Наблюдателят току-що го потвърди. „Птиците“ на Иван са на земята.

— След колко време ще пристигне там самолетът?

— След седем минути.

Шамрон погледна към часовника, показващ московското време: 8:53.

— Не се ли движат много бързо?

— Добре сме с времето, Ари.

— Просто се увери, че ще включат онези предаватели за активни смущения в 9,05 часа, Ейдриън. Нито минута по-рано или по-късно.

— Не се притеснявай, Ари. Няма да има обаждания за Иван. Няма да има обаждания за никого.

Шамрон погледна часовника: 8:54.

Тишина, бързина и време...

Единственото, от което се нуждаеха сега, бе мъничко късмет.

* * *

Ако Узи Навот знаеше за мислите на Шамрон, със сигурност щеше да цитира максимата на Службата, че късметът винаги се заслужава, а не се получава даром. Щеше да го направи, защото в този момент лежеше по очи на снега на сто метра зад дачата, прегърнал оръжие, което носеше неговото име. На петдесет метра вдясно от него, в точно същото положение, беше Яков. А на петдесет метра вляво се намираше Овед. Право пред всеки от тях имаше по един руснак. Бяха

изминали пет часа, откакто Навот и останалите се бяха промъкнали до позицията през брезовата гора. През това време бяха извършени две смени на пазачите. За „гостуващия“ екип естествено нямаше никаква смяна. Макар и добре оборудван за такава операция, Узи трепереше от студ. Предполагаше, че Яков и Оded също страдаха, въпреки че няколко часа не бе говорил с никого от тях. Радиомълчание бе сутрешната заповед.

Навот се изкушаваше да изпита самосъжаление, но умът му не би позволил това. Щом студът започнеше да рѳа костите му, той си мислеше за лагерите, гетата и ужасните зими, които народът му бе преживял по време на холокоста. Също като Габриел, Узи дължеше живота си на някого, който бе събрал куража и волята да преживее тези зими — дядо му по бащина линия, който бе прекарал пет години, работейки в нацистките трудови лагери. Пет години, живеейки с оскѳдни дажби. Пет години, спейки на студа. Точно заради дядо си Навот бе постѳпил в Службата. И пак заради него сега лежеше в снега, на сто метра зад дачата, заобиколена от брези. Руснаците, които стояха пред него, скоро щяха да умрат. Макар че Узи не беше експерт като Габриел и Михаил, той бе отбил военната си служба в армията и бе преминал продължително обучение по стрелба в Академията. Същото се отнасяше за Яков и Оded. За тях да уцелят от петдесет метра бе нищо — даже със замръзнали ръце и с оръжия с шумозаглушители. И не ставаше дума за по-удобната зона на тялото. Само изстрели в главата. Никакви позивни на умиращи по радиостанцията.

Навот обърна лявата си китка с няколко градуса и погледна дигиталния си часовник: 8:59. Още шест минути борба със студа. Той сви прѳсти и зачака да чуе гласа на Габриел в миниатюрната слушалка.

* * *

Участниците във втората и финална сесия на спешната среща на върха на Г-8 се събраха в девет часа в богато украсената зала „Свети Георги“ на Големия кремълски дворец. Както винаги, американският президент пристигна точно навреме и се настани на мястото си на масата за закуска. Сякаш по случайност британският министър-председател бе настанен от дясната му страна. Руският президент

седеше срещу него, между германския канцлер и италианския премиер — двамата му най-близки съюзници в Западна Европа. Вниманието му обаче бе видимо съсредоточено върху англо-американската страна на масата. И наистина, той гледаше втренчено двамата англоговорещи лидери с онзи негов характерен поглед, който приемаше винаги, когато се опитваше да изглежда твърд и решителен пред руския народ.

— Смяташ ли, че знае? — попита британският премиер.

— Шегуваш ли се? Той знае всичко.

— Ще стане ли?

— Скоро ще узнаем това.

— Само се надявам нищо лошо да не се случи на онази жена.

Президентът на САЩ отпи от кафето си.

— Каква жена?

* * *

Сталин никога не е успял напълно да сложи ръка на Замоскворечието. Улиците на този приятен стар квартал, разположен южно от Кремъл, до голяма степен са били пощадени от новия съветски градоустройствен план и все още от двете им страни се издигат големи имперски къщи и църкви с подобни на луковици кубета. Кварталът приютява също и посолството на Израел, което се намира на улица „Болшая Ординка“ № 56.

Римона чакаше точно зад охранявания вход, обградена от двама пазачи на посолството от Шин Бет^[1]. Също като Узи Навот, тя наблюдаваше само един обект: мерцедес седан S-класа, който паркира до бордюра на тротоара пред посолството, щом удари девет часът.

Колата бе приклепнала ниско под тежестта на бронираното купе и куршумоустойчивите прозорци. Стъклата бяха и затъмнени, което правеше невъзможно за Римона да види кой седи в нея. Единственото, което можеше да различи, бе брадичката на шофьора и чифт ръце, които лежаха спокойно на волана.

Римона вдигна до ухото си сигурния си телефон и чу какофонията, която идваше от отдел „Операции“ на булевард „Цар Саул“. После се разнесе гласът на служител от отдела, който искаше информация: *Самолетът е кацнал. Кажете ни дали тя е там. Кажете ни*

какво виждаш. Тя се подчини на заповедта. Виждаше мерцедес с тъмни прозорци. Виждаше и две ръце, които лежах спокойно на волана. И после, в ума си, Римона видя двама ангели, които седяха в един рейндж роувър. Двама ангели, които щяха да сътворят ад на земята, ако Киара не слезеше от колата.

[1] Съкращение, с което е известна Израелската служба за вътрешна сигурност (Шабак). — Б.пр. ↑

62. ГРОУВНЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

Нямаше образи, само далечни гласове от сигурните телефони и думи, които проблясваха и примигваха на големите като билбордове екрани за комуникация. В девет часа сутринта московско време екраните съобщиха на Шамрон, че самолетът с децата е кацнал благополучно. В 9,01, че самолетът се движи бавно към контролната кула. В 9,03, че към самолета се приближава наземният технически екип и самоходна стълба за слизване на пасажерите. Няколко секунди по-късно той бе информиран по телефона от булевард „Цар Саул“, че Исус се придвижва към целта — Исус бе кодовото име на Габриел и Михаил. И най-накрая, в 9,04, бе уведомен от Ейдриън Картър, че вратата на предната кабина вече е отворена.

— Къде е Иван?

— Приближава се към самолета.

— Сам ли е?

— С пълен антураж. Съпруга, охранители и главорезът.

— С това искаш да кажеш — Олег Руденко?

Картър кимна утвърдително.

— Той говори по телефона.

— По-добре това да не е задълго.

— Не се притеснявай, Ари.

Шамрон погледна часовника: 9:04:17. Като притисна телефона до ухото си, той поиска от булевард „Цар Саул“ актуална информация за колата, паркирана пред входа на посолството. Дежурният офицер докладва, че няма промяна.

— Може би трябва да ги принудим да действат.

— Как, шефе?

— Моята племенница стои отвън. Кажи ѝ да импровизира.

Ари слушаше, докато офицерът предаде заповедта. После погледна към съобщението, примигващо на екрана: ВРАТАТА НА САМОЛЕТА Е ОТВОРЕНА... КАЖЕТЕ КАКВО ДА ПРАВИМ...

Бъди внимателна, Римона. Бъди много внимателна.

* * *

— Мемунехът иска да ги принудиш да действат.

— Той има ли някакви предложения?

— Предлага да импровизираш.

— Наистина?

Благодаря ти, вуйчо Ари.

Римона се взря в мерцедеса. Същата брадичка. Същите ръце на волана. Но сега пръстите се движеха. Те нервно барабаняха по волана.

Предлага да импровизираш.

Но как? По време на инструктажите преди операцията Узи Навот бе категоричен по един основен въпрос: при никакви обстоятелства да не се дава възможност на Иван да отвлече друг агент на Службата, особено друга жена. Римона трябваше да остане през цялото време на територията на посолството, защото, технически погледнато, това бе израелска територия. За съжаление, нямаше начин да ги принуди да действат за петнайсет секунди, като остане в безопасност зад портата. Можеше да го направи само като приближи колата. А за да го направи, трябваше да напусне Израел и да влезе в Русия. Тя погледна часовника си, после се обърна към един от пазачите от Шин Бет:

— Отвори портата!

— Беше ни наредено да я държим затворена.

— Знаеш ли кой е вуйчо ми?

— Всеки знае кой е вуйчо ти, Римона.

— Тогава какво чакаш?

Пазачът направи каквото му бе казано и последва Римона на улица „Болшая Ординка“ с извадено оръжие — в нарушение на целия писан и неписан дипломатически протокол. Римона отиде без колебание до задната пасажерска врата на мерцедеса и почука на дебелото куршумоустойчиво стъкло. Като не получи никакъв отговор, тя почука силно още два пъти. Този път стъклото се спусна надолу. Вътре нямаше никаква Киара, само един добре облечен, около трийсетгодишен руснак с тъмни очила, независимо от облачното време. Той държеше две неща: пистолет „Макаров“ и един плик. Мъжът използва пистолета, за да задържи на разстояние пазача от Шин Бет. Плика подаде на Римона. Докато вдигаше стъклото, руснакът

се усмихваше. После колата рязко потегли, като гумите ѝ избуксуваха върху заледената настилка, и изчезна зад ъгъла.

Първият импулс на Римона бе да пусне плика на земята. Вместо това, след като го огледа бегло, тя го отвори. Вътре имаше златна халка. Римона я позна. Тя беше с Габриел, когато той я купи от един бижутер в Тел Авив. Освен това бе стояла на терасата с изглед към Генисаретското езеро, когато той я бе поставил на пръста на Киара. Римона вдигна до ухото си сигурния телефон и събщи в отдел „Операции“ какво се бе случило току-що. После, след като се оттегли откъм израелската страна на портата, прочете надписа на халката и сълзите потекоха по бузите ѝ.

ЗАВИНАГИ — Габриел.

* * *

Новината от посолството потвърди онова, което винаги бяха подозирали: Иван никога не бе възнамерявал да освободи Киара. Шамрон незабавно изрече спокойно четири думи на иврит: „Изпрати Исус в Ханаан“. После се обърна към Ейдриън Картър:

— Време е.

Картър вдигна телефона си:

— Включете предавателите за активни смущения и връчете бележката на Иван.

Ари се загледа в съобщението, което още мигаше на екрана срещу него. Заповедта му бе отприщила поток от шумове и действия на булевард „Цар Саул“. Сега сред хаоса той долови два познати гласа, и двата спокойни и сдържани. Първият бе на Узи Навот, който докладваше, че постовите зад дачата изглеждат неспокойни. Следващият глас бе на Габриел. „Исус е на трийсет секунди от целта — каза той. — Исус скоро ще почука на вратата на дявола“.

* * *

Макар че нито Габриел, нито Шамрон можеха да го видят, дяволът бързо губеше търпение. Той стоеше в подножието на стълбата

за пасажери, сложил на кръста огромните си като чукове ръце, с леко наклонено напред тяло. Дългогодишните наблюдатели на Харков щяха да разпознаят в тази любопитна поза една от многото, заемани от неговия кумир — Сталин. Също така щяха да предположат, че моментът е подходящ човек да се скрие, защото, когато Иван започнеше да се поклаща напред-назад на ходилата си, това обикновено означаваше, че скоро ще избухне.

Източникът на нарастващия му гняв беше вратата на американския самолет С-32. Повече от минута там нямаше никакво движение, освен появата на двама тежковъоръжени мъже в черно облекло. Яростта му достигна нови висоти малко след 9,05 часа, когато Олег Руденко, който стоеше вдясно от него, съобщи, че мобилният му телефон като че ли е спрял да работи. Той обвини за това намесата на самолетните комуникационни системи, което отчасти бе вярно. Обаче Харков видимо бе обхванат от съмнения.

В този момент той за кратко се опита да вземе нещата в свои ръце. Като мина рязко край един от бодигардовете си, Иван се качи по пасажерската стълба и се отправи към вратата на кабината. Ала се закова на третата крачка, когато единият от агентите на ЦРУ насочи срещу него компактен автоматичен пистолет и на перфектен руски език му нареди да се върне. На пистата няколко ръце бръкнаха под палтата и по-късно служителите от контролната кула твърдяха, че са забелязали проблясването на едно-две оръжия. Вбесен и унизен, Харков се подчини на нареждането и се върна в подножието на стълбата.

Той остана там още две напрегнати минути с ръце на кръста, вперил очи в двамата мъже с автоматични пистолети, които стояха рамо до рамо на вратата на С-32. Когато те най-накрая се отдръпнаха един от друг, се появиха не децата на Иван, а пилотът. Той държеше лист хартия. Само с жестове пилотът повика един мъж от руския наземен персонал и го инструктира да занесе листа на видимо ядосания мъж с английско палто. Докато бележката стигне до Харков, вратата на самолета вече бе затворена и двата двигателя забръмчаха. Когато самолетът тръгна бавно по пистата, пътниците му станаха свидетели на необичайна гледка — Иван Харков, олигарх, оръжеен трафикант, убиец и баща на две деца, смачка бележката на топка и я хвърли с отвращение на земята.

На този етап друг човек би могъл да признае своето поражение. Но не и Иван. Всъщност последното нещо, което екипажът видя, бе как Харков грабна телефона на Олег Руденко и го запрати по самолета. Той отскочи от корпуса, без да нанесе и драскотина, и се разби на стотици парчета на асфалта. Няколко души от екипажа се изсмяха. Онези, които знаеха какво ще последва, не го направиха. Щеше да се лее кръв. Щяха да умрат хора.

* * *

Както се оказа, въздушната струя от двигателите отвя бележката към московската делегация и в крайна сметка тя се озова до краката на самия заместник-министър. За момент той си помисли да я остави да продължи своя път към забвението, но бюрократичното му възпитание не му позволи да го стори. В крайна сметка писмото беше някакъв вид официален документ.

Силният юмрук на Иван бе смачкал листа до размерите на топка за голф и на заместник-министъра му бяха нужни няколко секунди, докато го разгъне и изглади. В горния край на листа бе официалната антетка на 89 авиокрило. Отдолу имаше няколко изречения на английски, очевидно написани от ръката на дете, намиращо се под емоционален стрес. Като погледна първото изречение, заместник-министърът реши да не чете по-нататък. Обаче дългът отново му нареди друго.

*„Ние не искаме да живеем в Русия.
Не искаме да бъдем с Екатерина.
Искаме да си отидем у дома в Америка.
Искаме да бъдем с мама.
Мразим те.
Сбогом.“*

Заместник-министърът вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как Иван се качва на хеликоптера си. *Вижте го! Вижте Иван*

Борисович! Той имаше всичко на света: купчина пари, супермодел за съпруга. Всичко, освен любовта на децата си. Вижте го! Ти си нищо, Иван Борисович! Нищо!

63. ВЛАДИМИРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Предупредителната табела на входа бе от съветско време. Брезите от двете страни растяха тук от времето на царя. На четиридесет метра пред тях на тесния път имаше рейндж роувър с двама руски пазачи на предната седалка. Михаил присветна с фаровете. Рейндж роувърът не помръдна.

Михаил отвори вратата и слезе. Носеше дебела сива шуба, закопчана до брадичката, и тъмна вълнена шапка, нахлупена ниско над очите. Засега той бе просто друг руснак. Друг от момчетата на Иван. Ветеран от спецотряда „Алфа Груп“ с лошо поведение. От онези, които не обичат да слизат от колата, когато навън е минус десет градуса.

Навел глава, с мушнати в джобовете ръце, той отиде до шофьорската врата на рейндж роувъра. Стъклото на прозореца се спусна. Михаил измъкна пистолета си.

Шест ярки проблясъка. Едва чут звук.

Габриел прошепна няколко думи в микрофона пред устата си. Михаил се пресегна през мъртвия шофьор, завъртя силно волана надясно, превключи скоростния лост от „паркиране“ на „движение“. Рейндж роувърът освободи пътя и спря до една бреза. Михаил изключи двигателя и захвърли ключовете в гората. След няколко секунди беше отново до Габриел, бързайки към фасадата на дачата.

* * *

В същото време от задната страна на дачата трима мъже взеха на прицел три мишени. По даден от Навот знак тримата възпроизведоха три изстрела.

Три ярки проблясъка. Едва чут звук.

Те се промъкнаха напред между брезите и коленичиха до убитите. Оръжия със спуснати предпазители. Изключени радиостанции. Навот каза тихо в миниатюрния микрофон пред устата си: „Целите са неутрализирани. Задният периметър е обезопасен“.

* * *

Точно на двеста и шест километра на запад, на московската улица „Тверская“, Ирина Булганова, бивша съпруга на предателя Григорий Булганов, отключи вратата на туристическа агенция „Галактика“ и обърна табелата от „Затворено“ на „Отворено“. *Седем минути закъснение* — помисли си тя. Не че имаше значение. Бизнесът се бе сгромолясал — или по думите на понякога поетично настроения генерален директор на „Галактика“: бе „замръзнал по-здрово от Москва река“. Коледните празници бяха пълен провал. Заявки за пролетния ски сезон нямаше. Тези дни дори олигарсите кътах парите си. Малкото, което им бе останало.

Ирина седна зад бюрото си близо до прозореца и направи всичко възможно да се престори на заета. В агенцията се говореше за съкращения. Намаляване на комисионите. Дори за уволнения. *Благодаря ти, капитализъм!* В крайна сметка Ленин може би е бил прав. Поне е успял да премахне несигурността. При комунизма руснаците са били бедни и са си останали бедни. Имало е, така да се каже, някаква последователност.

Пиукането на електронния входен звънец прекъсна мислите на Ирина. Като вдигна очи, тя видя през вратата да се промушва един дребен мъж с дебело палто, вълнен шал, мека шапка, наушници, дипломатическо куфарче в дясната ръка. По улица „Тверская“ имаше хиляди точно като него — ходещи могили от вълна и кожа, всеки неразличим от следващия. Самият Сталин можеше да се разходи по улицата, загърнат в топлите си дрехи, без някой да го погледне втори път.

Мъжът разхлаби шала си и свали шапката си, разкривайки глава с рядка рошава коса. Ирина веднага го позна. Той беше по-добрият ангел, който я убеди да разкаже за най-ужасната нощ в живота ѝ. И сега вървеше към бюрото ѝ с шапка в едната ръка и куфарче в другата. И тя някак изведнъж се озова права. Усмихна се. Стисна неговата студена малка ръка. Покани го да седне. Попита го с какво може да му послужи.

— Нужна ми е помощ за планирането на едно пътуване — отговори той на руски.

— Къде ще ходите?
— На Запад.
— Може ли да бъдете по-конкретен?
— Опасявам се, че не.
— Колко дълго ще останете?
— Неопределено време.
— Колко души е групата ви?
— Това също още не е определено. С малко късмет, ще бъдем голяма група.
— Кога смятате да тръгнете?
— Късно тази вечер.
— Тогава какво точно мога да направя за вас?
— Можете да кажете на вашия началник, че излизате за кафе. Гледайте да носите ценните си вещи, защото никога повече няма да се върнете тук. *Никога.*

64. ВЛАДИМИРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Руската дача може да бъде много неща. Дървен дворец. Колиба, заобиколена от лехи с репички и лук. Тази в края на тесния път беше някъде по средата. Тя беше ниска и здрава, солидна като кораб, и очевидно бе строена от болшевишки работници. Нямаше веранда или стълби, само малка врата в средата, до която се стигаше по добре отъпкана пъртина в снега. От двете страни на вратата имаше по един прозорец. Някога зелени, сега черчеветата бяха придобили сивкав цвят. Двата прозореца бяха закрити от тънки пердета. Това на десния прозорец помръдна, когато Михаил спря рейндж роувъра и угаси двигателя.

— Вземи ключа.

— Сигурен ли си?

— Вземи го.

Михаил извади ключа и го мушна в затварящото се с цип горно джобче на шубата. Габриел погледна към двамата часови. Те стояха на около три метра от дачата, стиснали оръжие пред гърдите си. Тяхното положение поставяше Алон пред нещо като предизвикателство. Той трябваше да стреля по леко възходяща траектория, така че куршумите да не разбият прозорците, след като излязат от руските черепи. Габриел направи това изчисление, докато Михаил вземе термоса. Правеше такива изчисления, откакто бе двадесет и две годишен. Оставаше още едно решение, което трябваше да вземе. С коя ръка? С дясната или с лявата? Можеше да стреля и с двете. Тъй като щеше да слезе от рейндж роувъра от пасажерската седалка, реши да стреля с дясната. Така щеше да избегне опасността да закачи със заглушителя бронята на колата, когато вдига ръка.

— Сигурен ли си, че ги искаш и двамата, Габриел?

— Да.

— Защото мога да поема този вляво.

— Просто слез от колата.

Михаил отвори вратата и слезе. Този път Алон направи същото с разкопчана шуба, държейки беретата до бедрото си. Михаил приближи

часовите, вдигнал термоса, като говореше на руски. Нещо за горещо кафе. Нещо за скапания московски трафик. Нещо за Иван, тръгнал на военен поход. Габриел не беше сигурен, пък и не го интересуваше. Той гледаше мястото — точно до дясното предно колело, където щеше да се отпусне на едно коляно и да сложи край на живота на още двама руснаци.

Пазачите отместиха поглед от Михаил и се спогледаха. Свиха рамене. Поклатиха глави.

И Габриел коленичи на мястото.

Още два проблясъка. Още двама повалени руснаци.

Никакъв звук. Никакви счупени прозорци.

Михаил облегна термоса на долния край на вратата и бързо отстъпи няколко крачки.

Брезовата гора потрепери.

Нямаше вече тишина.

* * *

От задната страна на дачата трима мъже се изправиха едновременно и бавно тръгнаха между дърветата. Навот им напомни да държат главите си приведени. Можеше да има много олово във въздуха.

* * *

Киара рязко седна с оковани ръце и крака; прах и отломки се сипеха върху нея в непрогледния мрак. Над главата си чу тропот от стъпки по дъсчения под. После — приглушени изстрели. След това викове.

— Някой идва, Григорий!

Още изстрели. Още викове.

— Изправи се, Григорий! Можеш ли да се изправиш на крака?

— Не съм сигурен.

— Трябва да опиташ.

Киара чу стон.

— Имам твърде много счупени кости, Киара. Останали са ми съвсем малко сили.

Тя протегна окованите си ръце в тъмнината.

— Хвани ръцете ми, Григорий. Можем да го направим.

Изминаха няколко секунди, докато се намерят в мрака.

— Дърпай, Григорий! Изтегли ме!

Той отново простена от болка, докато дърпаше ръцете на Киара. Щом тежестта на тялото ѝ падна на пръстите, тя напрегна бедра и се изправи. После, сред пукота на изстрелите, чу друг звук: жената с млечнобялата кожа и прозрачните очи слизаше бързо по стълбите. Киара се придвижи малко по-близо до вратата, като внимаваше да не се спъне в оковите, и се сгуши в ъгъла. Не знаеше какво ще прави, но бе сигурна в едно: нямаше да умре. Не и без бой.

* * *

Оказа се, че нито един телефон не работи. Нито този на Екатерина. Нито вграденият в таблото. Не работеше и нито един от телефоните на охранителите. Не и докато самолетът с децата беше във въздуха. След това телефоните отново проработиха. Иван позвъни в Кремъл и скоро говореше с близък сътрудник на президента. Олег Руденко звъня многократно на хората си в дачата, но никой не отговори. Той погледна часовника си: 9,08. Всеки момент трябваше да пристигне смяната на пазачите. Руденко набра номера на старшия сред тях и долепи телефона до ухото си.

* * *

Комбинацията от разтърсващата взривна вълна и оглушителния гръм свърши по-голяма част от тежката работа вместо тях. Единственото, което трябваше да направят Габриел и Михаил, бе да се погрижат за няколко свободни цели.

Цел номер едно беше пазачът, който бе надзърнал през прозореца. Алон му изпрати няколко бързи откоса с узито секунди след влизането си.

Преди взрива други двама пазачи бяха похапвали за закуска. Сега те бяха проснати на пода, далече от оръжията си. Габриел ги помете с един откос на узито и влезе в кухнята, където четвърти пазач си правеше чай. Този успя да възпроизведе един изстрел, преди да бъде пронизан с няколко куршума в гърдите.

Сега дясната страна на дачата беше чиста.

На няколко крачки от него Михаил имаше същия успех. След като бе последвал Алон през взривената врата, той веднага бе забелязал двама замаяни пазачи в централния коридор на дачата. Габриел инстинктивно се бе привел, преди да възпроизведе първите си изстрели, и така бе осигурил свободна огнева линия за партньора си. Михаил се бе възползвал от нея и бе пуснал няколко дълги откоса само на сантиметри над главата на Габриел. После веднага се бе извъртял към всекидневната. Един от хората на Иван беше гледал мач по телевизията в момента на нападението. Сега беше покрит с мазилка и прах и слепешката търсеше оръжието си. Михаил го свали с един куршум в гърдите.

— Къде е момичето? — попита той умирация на руски език.

— В избата.

— Добро момче.

Михаил стреля в лицето му. Лявата страна на дачата беше чиста.

Те се отправиха към стълбите.

* * *

Свита в ъгъла на тъмната килия, Киара чу три последователни звука: от отварянето на катинара, дърпането на резето и завъртането на дръжката. Металната врата се отвори със силно скърцане, при което трапецовиден сноп светлина нахлу в килията и освети Григорий. После се показаха две ръце, държащи деветмилиметров „Макаров“. Това бяха ръцете на жената, убила с опиати детето на Киара. Пистолетът се отклони с няколко градуса от Киара и се прицели в Григорий. Неговото пребито лице не показва никакъв страх. Измъчваше го твърде силна болка, за да се уплаши, и беше твърде слаб, за да се съпротивява на смъртта. Киара обаче оказа съпротива вместо него. Изскачайки от мрака, тя сграбчи китките на жената и ги изви назад.

Пистолетът гръмна; в малката бетонна стаичка гърмежът прозвуча като топовен изстрел. После той отново гръмна. След това и трети път. Киара се държеше. Заради Григорий. Заради бебето си.

Заради Габриел.

* * *

Иван Харков беше човек с много тайни, с много различни лица. Никой не знаеше това по-добре от Екатерина — бившата му любовница, станала негова предана съпруга. Също като Елена преди нея, тя бе сключила глупав договор. Срещу изпълняването на всяко нейно материално желание — не трябваше да задава въпроси. Никакви въпроси за бизнеса на Иван. Никакви въпроси за неговите приятели и съдружници. Никакви въпроси относно това защо Елена бе решила да върне децата. А сега — никакви въпроси защо децата бяха отказали да напуснат самолета. Вместо това, Екатерина се опита да играе ролята, отредена ѝ от Иван. Помъчи се да хване ръката му, но той отказа да бъде докосван. Помъчи се да го успокои с думи, но той отказа да я слуша. За момента го интересуваше единствено Олег Руденко. Охранителят крещеше по телефона си, надвиквайки грохота на витлата. Екатерина чу думи, които ѝ се искаше да не е чула. *С колко мъже разполагаш? Колко минути остават до пристигането ви? Никаква кръв! Чуваш ли ме? Никаква кръв, докато не пристигнем там!* Тя събра смелост да попита къде отиват. Иван ѝ отвърна, че скоро ще разбере. Екатерина му каза, че иска да си отиде у дома. Той ѝ нареди да млъкне. Тя се загледа през прозореца на хеликоптера. Някъде долу се намираще нейното родно село. Селото, където бе живяла, преди да бъде открита от жената от модната агенция. Селото, пълно с пияници и неудачници. Екатерина затвори очи. *Заведи ме вкъщи, чудовище. Моля те, заведи ме вкъщи.*

* * *

Младият сътрудник се приближи изключително внимателно до руския президент. Обикновено сътрудниците правят така, независимо

от възрастта си. Президентът се наклони назад и позволи на сътрудника да му говори шепнешком на ухото — рядка привилегия. После погледна отново напред, забил брадичка в гърдите си, с остър като кинжал поглед.

— Не изглежда доволен — каза британският премиер.

— О, наистина ли? Откъде разбра?

— Предполагам, че нещата не са се развили добре на летището.

— Изчакай, докато чуе следващата новина.

* * *

Те слизаха на бегом по стълбите и бяха стигнали до средата, когато прозвуча първият изстрел. Михаил беше пръв. Габриел вървеше зад него и гледката му бе частично закрыта. Като приближиха подножието на стълбите, ги лъхна ужасна миризма: вонята на хора, затворени в малко пространство прекалено дълго време. Вонята на смърт. После изтрещя още един изстрел. И още един. *И още един...*

Габриел чу писък, последван от гласовете на две жени, които яростно крещяха. Различи, че са две, защото едната крещеше на руски, а другата — на италиански.

Стигайки до последното стъпало, той се втурна след Михаил, слушайки гласа на Киара, молейки се да няма друг изстрел. Михаил блъсна вратата на килията и влезе първи. Подпрял се в единия ъгъл, седеше мъж с оковани ръце и крака и гротескно деформирано лице. Киара лежеше по гръб, а рускинята бе върху нея. Двете жени се бореха за пистолета и сега той бе много близо до бузата на Киара.

Михаил сграбчи пистолета и го насочи към стената. Когато той изгърмя два пъти, без да навреди на никого, Алон сграбчи рускинята за косата и заби един куршум в слепоочието ѝ. Сега пищеше само една жена. Габриел блъсна мъртвата настрана и коленичи. Изпаднала в истерия, Киара в първия момент го взе за един от хората на Иван и се отдръпна уплашено. Той обхвана с ръце лицето ѝ и заговори меко на италиански.

— Аз съм — каза ѝ. — Габриел. Моля те, опитай да се успокоиш. Трябва да побързаме.

65. ГРОУВНЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

По-късно щеше да има спор за това точно колко време бе отнело на Габриел и Михаил да изпълнят задачата. Общото време бе три минути и дванайсет секунди — впечатляващо постижение, което бе още по-голямо поради факта, че им бе отнело повече от минута да изминат с колата осемстотинте метра, които делиха първия охранителен пост от дачата. От влизането им до спасяването на затворниците бяха изминали смайващите двадесет и две секунди. *Тишина, бързина, време...* И смелост естествено. Ако Киара не бе решила да се изправи и да се бори за живота си, двамата с Григорий сигурно щяха да бъдат мъртви, докато Габриел и Михаил стигнат до избата.

Благодарение на чудото на модерните обезопасени сателитни комуникации на булевард „Цар Саул“ успяха да чуят как Алон шепне успокояващо на Киара на италиански. Никой в отдел „Операции“ не разбра казаното. Не беше и необходимо. Самият факт, че Габриел говореше на италиански на изпадналата в истерия жена, им каза всичко, което им трябваше. Първата фаза на операцията беше завършила успешно. Михаил им потвърди това в 9:09:12 ч. московско време. Той потвърди и че Григорий Булганов, макар и с тежки наранявания, също е жив.

В Тел Авив се разнесе силен рев, сякаш дните на стрес и тъга бяха изпуснати като пара от клапан. Радостните викове бяха толкова високи, че изминаха десет секунди преди Шамрон да разбере какво точно се е случило. Когато той съобщи новината на Ейдриън Картър и Греъм Сиймор, второ ликуване избухна в лондонската подземна централа, последвано от трето в Общия оперативен център в Лангли. Само Шамрон отказа да вземе участие. И то с основание. Цифрите му съобщаваха всичко, което искаше да знае.

Петима агенти.

Двама останали без сили заложници.

Деветстотин метра от дачата до шосето.

Двеста и шест километра до Москва.

И Иван във въздуха.

Ари започна да върти запалката „Зипо“ между пръстите си и погледна часовника: 9:09:52.

Цифрите...

За разлика от хората, цифрите не лъжеха. А цифрите не изглеждаха добре.

* * *

Габриел махна белезниците и оковите и изправи Киара на крака.

— Можеш ли да вървиш?

— Не ме изоставяй, Габриел.

— Никога няма да те изоставя.

— Остани с мен!

— Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че да.

Той я прегърна през кръста и ѝ помогна да се качи по стълбите.

— Трябва да побързаш, Киара.

— Не ме изоставяй, Габриел.

— Никога няма да те изоставя.

— Не ме оставяй тук с тях.

— Всички си отидоха, скъпа. Обаче трябва да побързаме.

Те стигнаха до горния край на стълбите. Навот стоеше в централния коридор сред трупове на пода и оплисканите с кръв стени.

— Григорий е жив труп — подхвърли Алон на иврит. — Доведи го.

Габриел помогна на Киара да заобиколи трупове и двамата се насочиха към дупката, която преди беше врата. Киара видя още трупове. Имаше трупове навсякъде. Трупове и кръв.

— О, боже!

— Не гледай, скъпа. Само върви.

— О, боже!

— Върви, Киара. Върви.

— Ти ли ги уби, Габриел? Ти ли направи това?

— Просто продължавай да вървиш, скъпа.

* * *

Навот влезе в килията и видя лицето на Григорий.

Копелета!

Той погледна към Михаил.

— Хайде да го изправим на крака.

— Той е в лошо състояние.

— Не ме интересува. Просто го изправи на крака.

Григорий изкрещя от болка, когато Михаил и Узи го изправиха.

— Не мисля, че мога да вървя.

— Не трябва да го правиш.

Навот вдигна руснака на рамо и кимна на Михаил.

— Да вървим.

* * *

Задните врати на рейндж роувъра бяха отворени. Яков стоеше от едната страна, Одед — от другата. На няколко метра встрани лежах двама руснаци с разперени ръце и глави в ореол от кръв. Габриел и Киара минаха покрай тях и той я качи на задната седалка. После се обърна и видя Узи да излиза от дачата, метнал на рамо Григорий.

— Сложи го отзад при Киара и се махайте оттук.

Навот качи Григорий в колата, докато Алон се настани на предната пасажерска седалка. Михаил извади ключовете от джобчето на шубата си и запали двигателя. Когато рейндж роувърът полетя напред, Габриел хвърли последен поглед назад.

Трима мъже, които тичаха към дърветата.

Той зареди нов пълнител в узито и погледна часовника си: 9:11.07.

— По-бързо, Михаил. Карай по-бързо.

* * *

По пустото шосе се движеха с малко под сто и шейсет километра в час два рейндж роувъра, пълни с бивши руски бойци от спецчастите, които сега работеха за частната охранителна служба на Иван Харков. На предната седалка на първата кола иззвъня телефон. Беше Олег Руденко, който се обаждаше от хеликоптера.

— Къде сте?

— Близо.

— Колко близо?

Много...

* * *

По причини, които скоро щяха да се изяснят на Габриел, пътят от дачата до шосето не вървеше по права линия. Заснет от един американски шпионски сателит, той изглеждаше по-скоро като обратно S, написано от ръката на мъничко дете. Гледан от предната пасажерска седалка на носещия се с висока скорост рейндж роувър, той бе море от белота. Бял сняг. Бели брези. И едва на втория завой — чифт фарове, които се приближаваха тревожно бързо.

Михаил инстинктивно наби спирачки — отчетено по-късно като грешка, защото това даде известно предимство при удара на другата кола. Въздушните възглавници ги предпазиха от сериозни наранявания, но оставиха Михаил и Габриел твърде замаяни, за да окажат съпротива, когато роувърът бе атакуван от няколко мъже. Габриел зърна за миг дръжката на руски пистолет, насочена към главата му. После имаше само белота. Бял сняг. Бели брези. Киара, отдалечаваща се от него, цялата облечена в бяло.

66. ГРОУВНЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

За Шамрон първото съмнение за наличието на проблем бе внезапната тишина, настъпила на булевард „Цар Саул“. Той три пъти иска обяснение. И трите пъти не получи отговор.

Най-накрая се чу глас:

— Изгубихме ги.

— Какво имате предвид под *изгубихме*?

Били чули някакъв шум. Шум като от сблъсък. Катастрофа. После гласове. Гласове на руснаци.

— Сигурни ли сте, че бяха руснаци?

— Два пъти прослушахме записите. Сигурни сме.

— Те бяха ли излезли от имота на Иван, когато това се случи?

— Не мислим.

— А радиостанциите им?

— Изключени са.

— Къде са останалите от екипа?

— Отдалечават се, както бе по план. — Мълчание. — Освен ако не искате да ги върнем там.

Шамрон се поколеба. Естествено, че му се искаше да ги върне. Обаче не можеше. По-добре да изгубят трима души, отколкото шестима. *Цифрите...*

— Кажете на Узи да продължат да вървят. И никакви геройства. Кажете им веднага да се махат оттам.

— Разбрано.

— Дръжте линията отворена. Уведомете ме, ако чуете нещо.

Ари затвори очи за няколко секунди, после погледна към Ейдриън Картър и Греъм Сиймор. Двамата мъже бяха чули само края на разговора на Шамрон. Това им бе достатъчно.

— Иван кога напусна Конаково? — попита Ари.

— В девет и десет всички птици бяха във въздуха.

— Колко трае полетът от Конаково до дачата?

— Един час. Може и малко повече, ако времето е лошо.

Шамрон погледна часовника: 9:14:56.

Иван щеше да кацне във Владимирска област приблизително в десет часа и десет минути. Възможно бе той вече да е наредил на хората си да убият Габриел и другите. „Възможно е — помисли си Ари, — но малко вероятно“. Доколкото познаваше Харков, той щеше да запази тази привилегия за себе си.

Един час. Може и малко повече, ако времето е лошо.

Един час...

Службата нямаше възможност да се намеси за това време. Не можеха да го направят нито американците, нито британците. В дадения момент можеше да го направи само един субект: Кремъл... Същият този Кремъл, който на първо място бе разрешил на Иван да продава оръжия на Ал Кайда. Същият този Кремъл, който бе позволил на Иван да отмъсти за загубата на жена си и децата си. Сергей Коровин почти бе признал, че Харков е платил на руския президент за правото да отвлече Григорий и Киара. Навярно Шамрон би могъл да намери начин да даде повече от Иван. Но колко струваха четири живота за руския президент — човек, за когото се говореше, че е най-богатият в Европа? И колко щяха да струват те за Иван? Ари трябваше да направи ход, с който Иван не можеше да се мери. И трябваше да го направи бързо.

Той погледна часовника, въртейки запалката между пръстите си.

Две завъртания надясно, две завъртания наляво...

— Господа, нужна ми е петролна компания. Много голяма руска петролна компания. И тя ще ми трябва в рамките на един час.

— Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш къде ще намерим руска петролна компания? — попита Картър.

Шамрон погледна към Сиймор.

— На Чейни Уок № 43.

* * *

Телефонът на Руденко пак иззвъня. Той слуша няколко секунди с безизразно лице, после попита:

— Колко са мъртвите?

— Още ги броим.

— *Броите?*

— Положението е лошо.

— Но си сигурен, че е той?

— Без никакво съмнение.

— Никаква кръв. Чуваш ли ме? *Никаква* кръв.

— Чух те.

Руденко прекъсна връзката. Щеше да направи Иван много щастлив човек. Имаше единственото нещо на света, което Иван искаше дори повече от децата си.

Имаше Габриел Алон.

* * *

Този път до американския президент се приближи негов сътрудник. И не просто кой да е сътрудник. А началникът на кабинета му. Разговорът бе кратък и проведен шепнешком. Лицето на президента остана безизразно през цялото време.

— Нещо не е наред? — попита британският министър-председател, когато началникът на кабинета се отдалечи.

— Изглежда, имаме проблем.

— Какъв проблем?

Президентът погледна през масата към руския си колега.

— Проблем в гората край Москва.

— Какво можем да направим?

— Да се молим.

* * *

Ягуарът на Греъм Сиймор бе паркиран на Тъпър Брук Стрийт. В Лондон беше шест и двајсет сутринта, когато той се качи на задната седалка на лимузината. Ескортиран от двама полицаи на мотоциклети, автомобилът се насочи на юг към Хайд Парк Корнър, западно от Нйтсбридж, после отново на юг по Слоун Стрийт, и измина целия път до Ройъл Хоспитъл Роуд. В шест и двајсет и седем колата спря пред дома на Виктор Орлов на Чейни Уок и в шест и тридесет Сиймор влезе във великолепния кабинет на руснака, съпроводен от звъна на стенния часовник от позлатен бронз. Виктор, който твърдеше, че се нуждае

само от три часа сън на нощ, седеше зад бюрото си, напълно облечен и спретнат, и гледаше в екрана на компютъра си, на който течеше непрекъснат поток от цифри от азиатския пазар. На огромния плазмен телевизор един репортер на Би Би Си, който стоеше пред Кремъл, говореше сериозно за глобалната икономика, която се намирала на ръба на колапса. Орлов го накара да млъкне с едно щракване на дистанционното.

— Какво ли знаят наистина тези идиоти, господин Сиймор?

— Всъщност мога да кажа със сигурност, че знаят много малко.

— Изглеждате така, сякаш сте имали дълга нощ. Моля, седнете. Кажете ми, Греъм, с какво мога да ви помогна?

* * *

Това беше въпрос, за който Виктор Орлов по-късно щеше да съжالياва. Последвалият разговор не беше записан, поне не от МИ5 или някой друг отдел на британското разузнаване. Той продължи осем минути — много повече, отколкото му се искаше на Сиймор, но това можеше да се очаква. Греъм искаше от Орлов да се откаже завинаги от правото си върху нещо изключително скъпо. В действителност Виктор вече бе изгубил това нещо. Независимо от това, той се вкопчи в него тази сутрин, както оцелял след бомбен взрив често се вкопчва в трупа на някой по-малък късметлия.

Разговорът не беше приятен, но и това можеше да се очаква. Виктор Орлов съвсем не бе приятен човек — дори и при най-добрите обстоятелства. Беше повишен тон, бяха казани заплахи. Прислугата на Орлов, макар и прекалено дискретна, не можеше да не ги чуе. Те чуха думи като *дълг* и *чест*. Ясно чуха думата *екстрадиране* и след няколко секунди — *заповед за арест*. Чуха две имена: *Сухова* и *Чернов*, и им се стори, че чуха как британският гост казва нещо за преразглеждане на политическата и бизнес дейност на господин Орлов на територията на Великобритания. А накрая чуха посетителя да казва много ясно: *Ще направите ли поне веднъж в живота си едно достойно нещо? По дяволите, Виктор! Животът на четирима души е заложен на карта! И единият от тях е Григорий!*

В този момент настъпи тежко мълчание. Минута по-късно британският посетител излезе от кабинета с напрегнато изражение на лицето, вперил очи в ръчния си часовник. Той слезе по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, и се качи на задната седалка на чакащия го ягуар. Когато колата потегли с мръсна газ, Греъм позвъни на Даунинг Стрийт по линията за извънредни обстоятелства. След две минути той вече говореше директно с министър-председателя, който бе излязъл от работната закуска на срещата на върха, за да приеме разговора. Беше 6,42 часът лондонско време и 9,42 часът в изолираната дача на сред брезовата гора източно от Москва.

* * *

Британският премиер се върна на масата.

— Смятам, че е време за тристранен разговор с нашия приятел ей там.

— Надявам се, че имаш да му предложиш нещо добро.

— Имам. Единственият въпрос е дали той ще е в състояние да изпълни своята част от сделката.

Гледката на двамата, изправящи се едновременно лидери предизвика тревожен шепот сред кремълските чиновници, застанали по края на залата, които видяха, че старателно планираната закуска клони застрашително към непредвиден край. Единственият човек, който не изглеждаше изненадан, бе руският президент, който вече се бе изправил на крака, докато британският и американският ръководител стигнат до неговата страна на масата.

— Трябва да поговорим — каза британският министър-председател. — На четири очи.

* * *

Те излязоха тихо в преддверието на залата „Свети Георги“, придружени само от най-близките си сътрудници. Също като срещата, която току-що се бе състояла в кабинета на Виктор Орлов, и тази не беше приятна. Отново бе повишен тон, макар че никой извън стаята не

чу това. Когато държавните лидери излязоха оттам, руският президент бе видимо усмихнат, което бе рядко събитие. Той също така бе долепил мобилния телефон до ухото си.

По-късно, когато бяха атакувани с въпроси от пресата, говорителите и на тримата държавни ръководители използваха едни и същи думи, за да опишат какво се е случило. Било въпрос на рутинно планиране, нищо повече. Планиране може би, но едва ли рутинно.

67. ЛУБЯНСКИ ПЛОЩАД, МОСКВА

На четвъртия етаж в централата на ФСБ се намира крилото, заемано от най-малкия и най-секретен отдел на службата. Известен като Координационен отдел, неговият персонал, съставен от служители ветерани, се занимава само със случаи от изключителна политическа важност. Малко преди десет часа тази сутрин неговият началник — полковник Леонид Милченко, стоеше неподвижно до своето финландско бюро, притиснал телефонната слушалка до ухото си. Макар че в действителност Милченко работеше за руския президент, преките разговори между двамата бяха рядкост. Сегашният беше кратък и напрегнат. *Направи го, Милченко. И никакви прецаквания. Ясно ли е?* Полковникът каза няколко пъти „да“ и затвори телефона.

— Вадим!

Неговият заместник — Вадим Стрелкин, подаде плешивата си глава през вратата.

— Какъв е проблемът?

— Иван Харков.

— Какво има пък сега?

Милченко му обясни.

— Мамка му!

— И аз не бих могъл да се изразя по-добре.

— Къде е тази дача?

— Във Владимирска област.

— Колко е далече?

— Достатъчно далече, за да ни е нужен хеликоптер. Кажи им да кацнат на площада.

— Не може. Не и днес.

— Защо да не може?

Стрелкин кимна към Кремъл.

— Цялото въздушно пространство в рамките на Околовръстното шосе е затворено заради срещата на върха.

— Вече не.

Стрелкин вдигна телефона на бюрото на Милченко и нареди да докарат хеликоптера.

— Знам за затварянето, *идиот такъв!* Просто го направи!

Той затръшна слушалката. Полковникът бе застанал пред картата.

— Кога ще пристигне?

— След пет минути.

Милченко изчисли времето на полета.

— Няма да успеем да стигнем там преди Иван.

— Нека да се обадя на Руденко.

— На кого?

— На Олег Руденко. Той е шеф на охранителната служба на Харков. Някога бе един от нас. Може би ще успее да вразуми Иван.

— Да вразуми Иван Харков? Вадим, навярно трябва да ти обясня нещо. Ако се обадиш на Руденко, първото нещо, което ще направи Иван, е да убие онези заложници.

— Не и ако му кажем, че заповедта идва от много високо.

Милченко се замисли за момент, после поклати отрицателно глава.

— Не може да се вярва на Харков. Той ще каже, че те вече са мъртви, даже и да не са.

— Кой са тези хора?

— Сложно е, Вадим. Ето защо президентът ми оказа тази голяма чест. Достатъчно е да кажа, че става въпрос за много пари — за Русия и за президента.

— Как така?

— Ако заложниците останат живи, има пари. Ако не останат...

— Няма пари?

— Очаква те светло бъдеще, Вадим.

Стрелкин се присъедини към Милченко пред картата.

— Може да има друг начин да се сдобием спешно с някаква огнева мощ.

— Нека да го чуя.

— Частите на спецотряда „Алфа Груп“ са разположени из цяла Москва заради срещата на върха. Ако не греша, те държат всички основни магистрали, водещи към града.

— И какво правят? Насочват движението ли?

— Търсят чеченски терористи.

Ама разбира се — помисли си полковникът. Те винаги търсеха чеченци, даже когато изобщо нямаше такива.

— Обади се, Вадим. Виж дали има хора от „Алфа“ по шосе М-7.

Стрелкин го направи. Имаше. Два хеликоптера можеха да се вдигнат за по-малко от десет минути.

— Изпрати ги, Вадим.

— По чие нареждане?

— На президента, разбира се.

Стрелкин се разпореди.

— Очаква те светло бъдеще, Вадим.

Стрелкин погледна през прозореца.

— А теб те очаква хеликоптер.

— Не, Вадим, *нас* ни очаква хеликоптер. Аз не отивам там сам.

Милченко посегна да вземе палтото си и се отправи към вратата, следван по петите от Стрелкин. При температура минус пет градуса и снеговалеж той отиваше във Владимирска област, за да спасява от Иван Харков трима евреи и руски предател. Не точно така се бе надявал да прекара деня.

* * *

Макар полковникът да не го знаеше, в този момент четиримата души, чийто живот сега бе в неговите ръце, седяха до четирите стени на килията — по един пред стена — със здраво вързани на гърба ръце, с опънати напред крака, чиито стъпала се докосваха. Вратата на килията зееше отворена, а точно пред нея стояха двама мъже с готови за стрелба оръжия. Ударът, нанесен на Михаил, бе разцепил дълбоко кожата на челото му над лявото око. Габриел бе ударен зад дясното ухо и сега вратът му бе облян в кръв. Жертва на твърде много сътресения, той се мъчеше да заглуши бученето в ушите си. Михаил оглеждаше вътрешността на килията, сякаш търсеше изход. Киара го наблюдаваше, както и Григорий.

— За какво си мислиш? — прошепна той на руски. — Нали не смяташ да се опитваш да бягаш?

Михаил погледна към пазачите.

— И да дам на тези маймуни повод да ме убият? Не бих си и помислил.

— Тогава какво толкова интересно има в килията?

— Фактът, че тя изобщо съществува.

— Какво имаш предвид?

— Имал ли си дача, Григорий?

— Имахме една, когато бях дете.

— Баща ти партиен функционер ли беше?

Булганов се поколеба, после кимна утвърдително.

— А твоят?

— За кратко.

— Какво се случи?

— Баща ми и Партията поеа по различни пътища.

— Баща ти дисидент ли беше?

— Дисидент, *отказник*^[1] — ти си избери думата, Григорий. Той просто намрази Партията и всичко, което тя символизираше. Ето защо се озова във вашето малко учреждение на ужасите.

— Той имаше ли дача?

— Докато КГБ не му я отне. И ще ти кажа нещо, Григорий. Тя нямаше такава стая в избата. Всъщност изобщо нямаше изба.

— Нашата също.

— Имахте ли под?

— Доста груб. — Григорий се усмихна. — Баща ми не беше много висш партиен функционер.

— Спомняш ли си всички откачени постановления?

— Че как би могъл човек да ги забрави?

— Не се разрешаваше парно.

— Дачата не можеше да бъде по-голяма от двацет и пет квадратни метра.

— Баща ми заобиколи ограниченията, като добави веранда. Шегувахме се, че е най-голямата веранда в Русия.

— Нашата беше по-голяма, сигурен съм в това.

— Но няхахте изба, нали, Григорий?

— Няхахме.

— Тогава защо са позволили на този тип да си изгради изба?

— Сигурно е бил партиен функционер.

— Това се разбира от само себе си.

— Може да е държал тук виното си.
— Хайде, Григорий. Можеш и по-добре.
— Месо? Може би е обичал месо.
— Трябва да е бил много високопоставен партиец, за да се нуждае от толкова голяма камера за месо.
— Имаш ли някаква теория?
— Използвах няколко килограма експлозив, за да взривя входната врата. Ако бях сложил толкова експлозив пред старата ни дача, той щеше да разруши цялата постройка.
— Не съм сигурен, че те разбирам.
— Това място е изградено солидно. Построено е със специална цел. Виж бетона. Той е от най-добрите. Не е като боклука, който даваха на нас. Боклука, който се разпадаше на парчета и се превръщаше в прах след първата зима.
— Това място е старо. Системата още не е била загнила, когато са го строили.
— Колко старо?
— От трийсетте години, бих казал.
— От времето на Сталин?
— Нека почива в мир.
Габриел вдигна брадичка от гърдите си и попита на иврит:
— За какво говорите, по дяволите, вие двамата?
— За архитектура — отговори Михаил. — И по-точно, за архитектурата на дачата.
— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Михаил?
— Нещо не е наред в това място. — Михаил премести крака си.
— Защо има отводнителен канал в средата на този под, Габриел? И какви са онези падини зад къщата?
— Ти ми кажи, Михаил.
Младият мъж помълча за момент. После смени темата:
— Как е главата ти?
— Още чувам разни неща.
— Още ли чуваш звънчета?
Алон затвори очи и остана напълно неподвижен.
— Не, не звънчета.
Хеликоптери.

[1] Неофициално название за хора, предимно руски евреи, на които съветските власти отказвали да дадат разрешение да емигрират в чужбина. — Б.пр. ↑

68. ВЛАДИМИРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Някъде по пътя на неговия възход, богатство и власт Иван Харков се бе научил как да се появява. Знаеше как да влезе в ресторант или във фоайето на луксозен хотел. Знаеше как да влезе в заседателна зала, пълна с конкуренти, или в леглото на любовница. И със сигурност знаеше как да влезе в усойна килия, където имаше четирима души, които възнамеряваше да убие със собствените си ръце. Любопитното бе колко малко се различаваше неговото изпълнение от едно място на друго. Всъщност, като го гледаше човек сега, можеше да си го представи застанал на входа на бившите му свърталища в Сен Тропе — „Гран Жозеф“ или „Вила Романа“. Макар да бе човек с много врагове, Иван не обичаше да пришпорва нещата. Той предпочиташе да огледа помещението и да позволи на присъстващите в него на свой ред да го огледат. Харков обичаше да парадирва с облеклото си, както и с огромния си ръчен часовник, който той погледна сега по причини, известни само на него, сякаш ядосан на салонен управител, че го кара да чака пет минути за обещаната маса.

Иван свали ръката си и я мушна в джоба на палтото си. То беше откопчано, като че ли в очакване на физическото усилие. Погледът му бавно обходи килията, спирайки се първо на Григорий, после на Киара, на Габриел и най-накрая на Михаил. Присъствието на Михаил сякаш повиши настроението на Харков. Той беше бонус, неочаквана печалба. Михаил и Иван имаха общо преживяване. Михаил беше поканен в дома на Харков. И пак той бе имал любовна афера с жената на Иван. Поне така смяташе Харков. Малко преди краха на Иван двама от неговите главорези бяха нанесли побой на Михаил в едно кафене край Старото пристанище в Сен Тропе. Това беше само аперитив. Съдейки по изражението на Иван, беше приготвено богато угощение от болка. Той и Михаил щяха да участват заедно в него.

Погледът му бавно се местеше напред-назад, като прожектор над открито поле, и отново се спря на Габриел. После проговори за първи път. Алон бе прекарал часове наред да прослушва записите на гласа на Харков, но никога не го беше чувал на живо. Макар и безупречен, в

английския на Иван прозираше акцентът на пропагандатор от някогашното Радио Москва от времето на Студената война. Богатият му баритон накара стените на килията да завибрират.

— Толкова се радвам, че успях да те събера с жена ти, Алон. Поне единият от нас изпълни своята част от сделката.

— И каква беше тя?

— Аз ще освободя жена ти, ти ще ми върнеш децата.

— Тази сутрин в девет часа Анна и Николай бяха на летището в Конаково.

— Не знаех, че си на *ти* с моите деца.

Габриел погледна Киара, после впери поглед в студените очи на Харков.

— Ако съпругата ми беше пред израелското посолство в девет часа, сега децата ти щяха да бъдат с теб. Но жена ми не беше там. И затова децата ти се връщат обратно в Америка.

— За глупак ли ме вземаш, Алон? Ти никога не си възнамерявал да пуснеш децата ми да слязат от онзи самолет.

— Беше въпрос на техен избор, Иван. Чух, че даже са ти изпратили бележка.

— Тя беше очевидна фалшификация, точно като картината, която продаде на жена ми. Което ме подсеща: дължиш ми два и половина милиона долара, да не говорим за двайсетте милиона долара, които твоята служба открадна от банковите ми сметки.

— Ако ми дадеш телефона си, Иван, ще уредя да ти ги преведат по банков път.

— Днес телефоните ми, изглежда, не работят добре. — Харков облегна рамо на касата на вратата и прокара ръка през острата си прошарена коса. — Колко жалко наистина.

— За кое, Иван?

— Хората ми смятат, че по време на сблъсъка сте били само на десет секунди от входа на имота. Ако бе успял да се справиш с пътя, щеше да успееш да се върнеш в Москва. Предполагам, че вероятно *щеше* да го направиш, ако не беше опитал да вземеш с теб предателя Булганов. Щеше да бъде по-умно да го оставиш.

— Ти така ли щеше да направиш, Иван?

— Без съмнение. Сигурно се чувстваш доста глупаво сега.

— И защо?

— Ти и твоята любима жена ще умрете, защото беше твърде почтен, за да изоставиш един ранен предател и изменник. Но това винаги е било твоята слабост, нали, Алон? Твоята почтеност.

— Бих разменил по всяко време моите слабости с твоите, Иван.

— Нещо ми подсказва, че след няколко минути няма да мислиш по същия начин. — Харков презрително се усмихна. — Само от любопитство, как успя да откриеш къде държа жена ти и изменника Булганов?

— Беше предаден.

Дума, понятна за Иван. Той сбърчи чело.

— От кого?

— От хора, на които смяташе, че можеш да имаш доверие.

— Както може би предполагаш, Алон, аз не вярвам на никого, особено на хората, които се очаква да бъдат близо до мен. Но след малко ще обсъдим тази тема в най-големи подробности. — Той огледа килията; на лицето му бе изписано недоумение, сякаш се бореше с някаква математическа теорема. — Кажете ми, Алон, къде са останалите хора от екипа ти?

— Пред теб.

— Знаеш ли колко души са умрели тук тази сутрин?

— Ако ми дадеш минутка, сигурен съм...

— Петнадесет, повечето от тях бивши членове на „Алфа Груп“ и ОМОН. — Харков погледна към Михаил. — Не е зле за компютърен специалист, който работеше за правозащитна организация с нестопанска цел. Моля те, Михаил, припомни ми името на организацията.

— Център за демокрация „Дилард“.

— А, да, точно така. Предполагам, че в „Дилард“ считат за нормално използването на груба сила, когато е необходимо. — Вниманието му се насочи обратно към Габриел и Харков повтори първия си въпрос: — Не си играй с мен, Алон. Знаем, че ти и приятелчето ти Михаил сте много добри, но няма начин да сте извършили това сами. Къде са останалите хора от екипа ти?

Габриел игнорира въпроса му, като вместо това попита:

— Какво е причинило падините в гората, Иван?

Харков изглеждаше изненадан. Ала бързо се окопити, макар и като боксьор, който се съвзема от удар.

— Скоро ще научиш достатъчно. Обаче първо трябва да си поговорим повече. Да го направим горе, а? Това място вони на лайна.

Харков тръгна. Остана само ароматът на афършейва му — сандалово дърво и дим. Мирисът на властта. Мирисът на дявола.

69. ГРОУВНЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

Съобщението от сигурния джобен компютър на Узи Навот се появи едновременно в лондонската централа и на булевард „Цар Саул“ в 10,17 часа московско време.

„Птиците на Иван кацнаха пред дачата... Чакаме инструкции...“

Шамрон грабна телефона и позвъни в Тел Авив.

— Какво има предвид с това *чакаме инструкции*?

— Узи пита дали искаш да се върнат при дачата.

— Мисля, че дадох ясно да се разбере какво искам.

— Да продължат за Москва?

— Точно така.

— Но...

— Това не е обсъждане.

— Разбрано, шефе.

Ари затръшна слушалката. Ейдриън Картър направи същото.

— Съветникът по националната сигурност на президента току-що е говорил с руския си колега в Кремъл.

— И?

— От ФСБ приближават. Хора от спецотряда „Алфа“ и двама висши офицери от Лубянка.

— Очаквано време на пристигане?

— Очакват да кацнат в 10,45 московско време.

Шамрон погледна часовника: 10:19:49.

Той пхна цигара между устните си. Огънчето на запалката му проблесна. Нищо не можеше да направи сега, освен да чака. И да се моли, че Габриел ще измисли някакъв начин да остане жив още двайсет и пет минути.

* * *

В същия момент старата лада, в която бяха Яков, Одед и Навот, бе спряла на банкета край една заледена магистрала с две платна. Зад тях имаше низ от селца. Пред тях бе шосе М-7 и Москва. Одед седеше зад волана, Яков се бе сгушил отзад, Узи бе на предната пасажерска седалка. Малките чистачки на ладата се бореха със снега, който сега се трупаше на предното стъкло. Антифризът, ако изобщо имаше такъв, причиняваше повече вреда, отколкото полза. Навот не забелязваше това. Той се взираше в екрана на своя джобен компютър и виждаше как секундите изтичат, примигвайки на дигиталния часовник. Най-накрая, в десет часа и двацет минути, се появи съобщение. Като го прочете, той изруга тихо и се обърна към Одед:

— Стареца иска да се върнем в Москва.

— Какво ще правим?

Узи скръсти ръце пред гърдите си.

— Няма да мърдаме оттук.

* * *

Хеликоптерът — модифициран Ми-8 с максимална скорост двеста и шейсет километра в час — се движеше малко по-бавно, когато вятърът духаше откъм Сибир, и видимостта в най-добрия случай бе осемстотин метра. В него имаше екипаж от трима души и двама пътници: полковник Леонид Милченко и майор Вадим Стрелкин, и двамата от Координационния отдел на ФСБ. Стрелкин, който не понасяше летенето, полагаше големи усилия да потисне гаденето. Милченко, със слушалки на ушите, слушаше разговорите на пилотите и се взираше през прозореца.

Бяха прелетели над Околовръстното шосе пет минути след като напуснаха Лубянка и сега летяха на изток, използвайки шосе М-7 като груб ориентир. Полковникът познаваше добре градовете — Безменково, Чудинка, Обухово — и настроението му помръкваше с всеки изминат километър, с който се отдалечаваха от Москва. Гледана от въздуха, Русия не изглеждаше по-добре от това, което

представляваше на земята. *Погледни я* — мислеше си Милченко. Това не се бе случило за една нощ. Беше отнело столетия на управление от царе, генерални секретари и президенти, за да се получи подобна катастрофа, а сега беше негова работа да скрие нейните мръсни тайни.

Той включи микрофона си и попита след колко време се очаква да пристигнат. Отговориха му: „Петнайсет, най-много два̀йсет минути“.

Най-много два̀йсет... Но какво щеше да намери, когато стигне там? И какво щеше да вземе? Президентът бе изразил ясно желанията си.

Наложително е израелците да излязат оттам живи. Но ако Иван иска да пролее малко кръв, дайте му вашия приятел Булганов. Той е куче. Оставете го да умре като куче.

Но какво щеше да стане, ако Иван не пожелае да предаде евреите? *Какво ще правим тогава, господин президент? Какво ще правим наистина?*

Милченко гледаше мрачно през прозореца. Сега градовете бяха далече, далече назад. Отпред се простираха още поля, покрити със сняг. Още брези. *Още места, където да умреш...* Полковникът бе на път да се окаже в незавидно положение, хванат натясно между Иван Харков и руския президент. Това бе безумно поръчение. И ако не внимаваше, той също можеше да умре като куче.

70. ВЛАДИМИРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Мъртвите бяха струпани накуп като дърва за огрев в покрайнините на гората, няколко от тях с дупка от куршум в челото, останалите — кървава каша. Иван не им обърна никакво внимание, когато излезе през разрушения вход и тръгна към едната страна на дачата. Габриел, Киара, Григорий и Михаил го следваха с все още вързани зад гърба ръце, като от двете страни на всекиго от тях вървеше по един пазач. Наредиха ги прави до външната стена: Габриел стоеше в единия край, Михаил — в другия. Снегът бе дълбок до коляно и продължаваше да вали. Харков газеше бавно в него, с голям пистолет „Макаров“ в ръка. Фактът, че скъпите му панталони и обувки бяха съсипани, като че ли бе единственото тъмно петно на иначе празничното събитие.

Кумирът на Иван — Сталин — обичал да си играе с жертвите. Обречените били обсипвани със специални привилегии, били ободрявани с обещания за повишение и нови възможности да служат на своя господар и родината. Иван не се преструваше на състрадателен, не правеше усилия да заблуди тези, които ги очакваше скорошна смърт. Той беше кадър на Пето управление. Бе научен да чупи кости и да размазва глави. След като мина за последен път пред затворниците, той избра първата си жертва.

— Хареса ли ти времето, прекарано със съпругата ми? — попита той на руски Михаил.

— Бившата ти съпруга — отговори Михаил на същия език. — И да, много ми хареса времето, прекарано с нея. Тя е забележителна жена. Трябваше да се отнасяш по-добре с нея.

— Затова ли ми я отне?

— Не ми се наложи да ти я отнемам. Тя сама се хвърли в ръцете ни.

Михаил така и не видя откъде дойде ударът. Беше нанесен с опакото на ръката, отдолу нагоре. Той някак си успя да остане прав. На пазачите на Иван, които стояха в полукръг в снега, това им се видя

забавно. Киара затвори очи и се разтрепери от страх. Габриел леко притисна рамо в нейното. После прошепна на иврит:

— Опитай се да запазиш спокойствие. Михаил постъпва правилно.

— Той просто го вбесява още повече.

— Точно така, любима. Точно така.

Харков взе да разтрива опакото на дланта си, сякаш да покаже, че и той не е безчувствен.

— Аз ти вярвах, Михаил. Позволих ти да влезеш в моя дом. Ти ме предаде.

— Беше просто бизнес, Иван.

— Наистина ли? Просто бизнес? Елена ми разказа за онази тъпа малка вила сред планините над Сен Тропе. Каза ми за обяда, който си й сервираше. И за виното. Розе от Бандол. Любимото вино на Елена.

— Силно изстудено. Точно както тя го обича.

Още един удар с опакото на ръката, достатъчно силен да запрати Михаил в стената на дачата. С все така завързани ръце, той не можа да стане сам от земята. Иван го сграбчи за предницата на шубата и с лекота го изправи на крака.

— Тя ми разказа за гадната стаичка, където сте правили секс. Дори ми каза за репродукциите на Моне, закачени на стената. Странно, не мислиш ли? Елена притежаваше две *истински* картини на Моне. И все пак си я отвел в стая с репродукции на Моне по стените. Спомняш ли си ги, Михаил?

— Всъщност не.

— Защо не?

— Бях твърде зает да гледам жена ти.

Този път ударът бе нанесен с тежкия като чук юмрук. Той направи нова цепнатина на лицето на Михаил, на два сантиметра под лявото око. Докато пазачите го изправяха на крака, Киара умоляваше Иван да спре. Той обаче тъкмо бе започнал.

— Елена каза, че си бил невероятен джентълмен. Че сте правили секс два пъти. Че си искал да го направите и трети път, но тя е отказала. Трябвало да си тръгва. Трябвало да се прибере вкъщи при децата. Спомняш ли си, Михаил?

— Спомням си, Иван.

— Това бяха лъжи, нали? Съчинили сте тази история за романтична среща, за да ме заблудите. Никога не си правил секс с жена ми в онази вила. Разпитал си я за моята операция. После сте съставили план за нейното бягство и кражбата на децата ми.

— Не, Иван.

— Какво не?

— Обядът бе сервиран. Розето също. От Бандол. Любимото вино на Елена. Правихме любов два пъти. За разлика от теб, аз бях невероятен джентълмен.

Коляното се вдигна, а Михаил се строполи и остана на земята.

Сега беше ред на Габриел.

* * *

Хората на Харков не си бяха направили труда да свалят часовника на Алон. Той бе на лявата му китка, а китката му бе прикована към гърба. Въпреки това, Габриел можеше да си представи как числата се сменят на дигиталния дисплей. При последното му поглеждане беше 9:11:07. Времето бе спряло при сблъсъка и бе подновило своя ход с пристигането на Иван от Конаково. Габриел и Шамрон бяха избрали старото летище по една причина: да осигурят по-голямо разстояние между Харков и дачата. За да осигурят време, в случай че нещо се обърка. Габриел считаше, че е изтекъл най-малко един час от времето на тяхното залавяне до пристигането на Иван. Той знаеше, че Шамрон не е прекарал този час в планиране на погребение. Сега той и Михаил трябваше да помогнат за собствената си защита, като осигурят на Ари едно нещо: *време*. Странното бе, че трябваше да привлекат Харков за свой съюзник. Трябваше да продължат да го ядосват. Трябваше да го накарат да продължи да говори.

Когато Иван млъкваше, се случваха лоши неща. Цели държави се разкъсваха на парчета. Умираха хора.

— Постъпи глупаво да се върнеш в Русия, Алон. Знаех, че ще го направиш, но независимо от това си оставаш глупак.

— Защо просто не ме уби в Италия, за да приключиш с това?

— Защото има някои неща, които един мъж трябва да направи собственоръчно. А благодарение на теб не мога да отида в Италия. Не

мога да отида никъде.

— Не харесваш ли Русия, Иван?

— Обичам Русия. — Кратка усмивка. — Особено от разстояние.

— Така че, предполагам, искането на децата ти е било лъжа, също като съгласието ти да върнеш невредима съпругата ми.

— Мисля, че думите, използвани от Коровин и Шамрон в Париж, бяха „здрава и читава“. И не, Алон, не беше лъжа. Аз искам да си върна децата. — Той погледна към Киара. — Пресметнах, че отвличането на жена ти ще ми даде максимален шанс да си ги взема.

— Знаеше ли, че Елена и децата живеят в Америка?

— Да кажем, силно подозирах, че е така.

— Тогава защо не отвлече някой американец?

— По две причини. Първата и най-важната: нашият президент нямаше да го позволи, защото това почти сигурно щеше да причини открит разрыв в отношенията ни с Вашингтон.

— А втората причина?

— Нямаше да бъде мъдра инвестиция във време и ресурси.

— Може ли да обясниш?

— Определено — отвърна Иван, внезапно станал общителен. — Както всички по света знаят, американците имат политика срещу преговорите с похитители и терористи. Обаче вие, израелците, действате по друг начин. Тъй като сте малка държава, животът е много ценен за вас. Това означава, че ще преговаряте незабавно, когато е изложен на опасност невинен човек. Господи, вие дори ще размените десетки доказани убийци, за да получите телата на вашите убити войници. Любовта ви към живота ви прави слаба нация, Алон. Винаги е било така.

— Значи си преценил, че ще упражним натиск върху американците, за да върнат децата?

— Не върху американците — отговори Иван, — а върху Елена. Бившата ми съпруга е по-скоро като евреите: подла и слаба.

— А защо беше паузата между отвличането на Григорий и това на Киара?

— Царят постанови така. Григорий беше своего рода тест. Нашият президент искаше да види как ще реагират британците на явна провокация на тяхна територия. Когато видя единствено проява на слабост, той позволи да забием ножа по-дълбоко.

— Като отвлечеш съпругата ми и се помъчиш да докопаш децата си.

— Точно така — отвърна Харков. — Що се отнася до нашия президент, твоята жена беше законна цел. В крайна сметка, Алон, миналото лято ти и американските ти приятели проведохте незаконна операция на руска земя — операция, която доведе до смъртта на няколко мои служители, да не говорим за отвличането на семейството ми.

— А ако Елена бе отказала да върне децата?

Иван се усмихна.

— Тогава бях сигурен, че ще хвана теб.

— Е, сега си ме хванал. Пусни останалите.

— Михаил и Григорий? — Харков поклати отрицателно глава. — Те предадоха доверието ми. А ти знаеш какво правим с предателите, Алон.

— *Высшая мера.*

Иван вирна брадичка в израз на насмешливо възхищение.

— Много впечатляващо, Алон. Виждам, че си научил малко руски по време на пътуванията си в нашата страна.

— Пусни ги, Иван. Освободи Киара.

— Киара? О, не, Алон, това също е невъзможно. Виждаш ли, ти взе моята съпруга. Сега аз ще взема твоята. Така е справедливо. Точно както пише във вашите еврейски книги: око за око, зъб за зъб, изгоряло за изгоряло, рана за рана.

— Нарича се „Изход“, Иван.

— Да, знам. Глава 21, ако паметта не ми изневерява. И вашите закони заявяват много ясно, че ми е позволено да взема твоята жена, защото ти взе моята. Много жалко, че нямаш дете. Щях да взема и него. Но от ООП вече са го правили, нали? Във Виена. Името му е било Даниел, нали така?

Габриел се хвърли към него. Харков ловко отскочи, като позволи на Алон да забие глава в снега. Пазачите го оставиха да полежи там — ценен момент, помисли си Габриел, — преди да го вдигнат отново на крака. Иван почисти снега от лицето му.

— И аз знам разни неща, Алон. Знам, че си бил във Виена онази вечер. Знам, че си видял колата да експлодира. Знам, че си се опитал да издърпаш жена си и сина си от пламъците. Спомняш ли си как

изглеждаше синът ти, когато най-сетне го измъкна от огъня? От това, което съм чул, гледката не е била добра.

Нов безплоден скок напред. Още едно падане в снега. Пазачите пак го оставиха да лежи там с лице, пламтящо от студа. И от ярост.

Време... Ценно време...

Отново го изправиха. Този път Иван не си направи труда да махне снега от лицето му.

— Но да се върнем на темата за предателството, Алон. Как успя да откриеш къде държа Григорий и съпругата ти?

— Антон Петров ми каза.

Лицето на Харков почервения.

— А как стигна до Петров?

— Чрез Владимир Чернов.

Очите му се присвиха.

— А Чернов?

— Пак беше предаден, Иван, и то от някого, когото смяташе за приятел.

Сега ударът беше в корема. Неподготвен за него, Алон се преви одве, оставяйки се открит за коляното на Харков. То го запрати отново в снега, този път в краката на Киара. Тя погледна надолу към него и на лицето ѝ се изписа ужас и мъка. Иван се изплю и клекна до Габриел.

— Недей да припадаш още, Алон, защото имам още един въпрос. Искаш ли да гледаш как жена ти умира? Или предпочиташ да умреш пред нея?

— Пусни я, Иван.

— Око за око, зъб за зъб, жена за жена.

Харков погледна към телохранителите си.

— Изправете този боклук.

71. ВЛАДИМИРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Навот пръв забеляза хеликоптера. Той идваше откъм Москва и летеше опасно бързо на няколкостотин метра над земята. Деветдесет секунди по-късно още два такива профучаха над главите им.

— Връщаме се, Одед.

— Ами заповедта?

— Заповедта да върви по дяволите. Връщаме се!

* * *

Време...

Времето им се изплъзваше. То се прокрадваше тихо през гората, пробягвайки от бреза на бреза. Сега времето бе техен враг. Габриел знаеше, че трябва да го сграбчи и да го задържи. И затова му бе нужна помощта на Иван. *Накарай го да говори* — помисли си той. — *Лоши неща се случват, когато той спре да говори.*

Засега Харков мълчаливо предвождаше шествието на смъртта по заснежената горска пътека, стиснал с масивната си длан ръката на Киара. Обградени от пазачи, Габриел, Михаил и Григорий вървяха след тях.

Накарай го да говори...

— Какво е причинило падините в гората, Иван?

— Защо се интересуваш толкова от тези падини?

— Те ми напомнят за нещо.

— Не съм изненадан. Как ги откри?

— Чрез сателитите. Те се виждат чудесно от космоса. Много прави. Много еднакви.

— Те са стари, но хората, които са ги изкопали, са свършили добра работа. Използвали са булдозер. Той още е тук, ако искаш да го видиш. Спрял е да работи преди години.

— А сега как копаяш земята, Иван?

— По същия начин, но с нова машина. Американска е. Разправяй каквото щеш за американците, но те все още произвеждат страхотно добри булдозери.

— Какво има в ямите, Иван?

— Ти си умно момче, Алон. Струва ми се, че знаеш малко от нашата история. Ти ми кажи.

— Предполагам, че са масови гробове от времето на Големия терор.

— Големия терор? Това е западна клевета, измислена от враговете на Коба.

Коба бе партийният псевдоним на Сталин. Коба бе кумирът на Харков.

— А ти как би нарекъл систематичните мъчения и убийства на седемстотин и петдесет хиляди души?

Иван като че ли сериозно обмисли въпроса.

— Смятам, че бих го нарекъл дълго отлагано прочистване на гората. Партията била на власт почти двацет години. Имало голямо количество изсъхнали дървета, които трябвало да бъдат отсечени. А ти знаеш какво се случва, когато се сече дърво, Алон.

— Хвърчат трески.

— Точно така. Хвърчат трески.

Иван преведе част от разговора на руски заради телохранителите си. Те се разсмяха. Харков също.

Накарай го да говори...

— Как е функционирало това място, Иван?

— Ще разбереш след една-две минути.

— Кога се е използвало? През хиляда деветстотин тридесет и шеста? През тридесет и седма?

Харков спря да върви. Спряха и всички останали.

— Било е през хиляда деветстотин тридесет и седма, и по-точно през лятото на тридесет и седма. Времето на руските Тройки. Знаеш ли за Тройките, Алон?

Габриел знаеше. Предаде информацията преднамерено бавно:

— Сталин се ядосвал от бавния темп на убийствата. Той искал да ускори нещата, така че създал нов начин за изправяне на обвиняемите пред съда: така наречените Тройки. Те се състояли от един партиен член, един човек от НКВД^[1] и един обществен прокурор. Не било

необходимо обвиняемият да присъства по време на процеса. Повечето били осъждани, без дори да знаят, че са разследвани. Повечето процеси траели по десет минути. Някои и по-малко.

— И не се е позволявало обжалване — добави Иван с усмивка. — И сега няма да е разрешено.

Той кимна към двамата пазачи, които държаха Григорий изправен. Шествието отново потегли.

Накарай го да говори. Лоши неща се случват, когато Иван спре да говори.

— Предполагам, че убийствата са се извършвали в дачата. Затова тя има изба със специално помещение в нея — килия с отводнителен канал в средата на пода. Затова пътят не е прав, а лъкатуши. Сталинските главорези не са искали съседите да знаят какво става тук.

— И никога не са узнали. Осъдените винаги са били залавяни след полунощ и са били докарвани тук в черни автомобили. Отвеждали са ги направо в дачата и са им хвърляли хубав бой, за да бъдат лесно манипулирани. После са ги сваляли в избата. Седем грама олово в тила.

— А след това?

— Натоварвали ги в колите и ги докарвали тук, до гробовете.

— Кой са погребани тук, Иван?

— До лятото на тридесет и седма година голяма част от тежката сеч е била извършена. Коба е трябвало само да прочисти храсталака.

— Храсталака?

— Меншевиките. Анархистите. Старите болшевики, които били свързани с Ленин. Неколцина свещеници, кулаци и аристократи. Всички, които Коба смятал, че може да представляват заплаха, са били ликвидирани. После са били ликвидирани и техните семейства. Един истински революционен конгломерат е погребан под тези гори. В някои нощи човек почти може да ги чуе да спорят за политика. И най-хубавото е, че никой не знае, че те са тук.

— Тъй като ти си купил земята след падането на Съветския съюз, за да си сигурен, че мъртвите ще си останат погребани?

Харков спря да върви.

— Всъщност бях *помолен* да купя тази земя.

— От кого?

— От баща ми, разбира се.

Иван бе отговорил без колебание. Раздразнен отначало от въпросите на Алон, сега той сякаш се наслаждаваше на разговора. Габриел предполагаше, че сигурно е лесно да се освободиш от тайните си пред човек, който скоро ще умре. Той се опита да измисли друг въпрос, който да накара Иван да продължи да говори, но не бе необходимо. Харков поднови лекцията си без допълнително напомняне:

— Когато Съветският съюз се сгромоляса, настана опасно време за КГБ. Говореше се да бъдат разсекретени архивите. Да се извади на показ мръсното бельо. Да се назоват имена. Старата гвардия бе ужасена. Те не искаха КГБ да бъде влачено в калта на историята. Но имаха и други мотиви за запазване на тайните. Виждаш ли, Алон, те не смятаха да останат дълго извън властта. Дори и тогава крояха планове за завръщането си. И успяха, разбира се. КГБ под друго име отново управлява Русия.

— А ти владееш последния масов гроб от времето на Големия терор.

— Последния? Едва ли. Не можеш да забиеш лопата в земята на Русия, без да попаднеш на кости. Но този тук е доста голям. Както изглежда, под тези дървета има закопани седемдесет хиляди души. *Седемдесет хиляди*. Ако това някога стане обществено достояние... — Гласът му пресекна, сякаш за момент не намираше думи. — Да кажем, че това може да причини значителни затруднения на Кремъл.

— Затова ли президентът с такава охота толерира твоите занимания?

— Той си получава своя дял. Царете получават дял от всичко.

— Колко трябваше да му платиш за правото да отвлечеш съпругата ми?

Харков не отговори. Габриел го притисна, за да види дали може да предизвика нов пристъп на ярост.

— Колко, Иван? Пет милиона? Десет? Двайсет?

Харков се завъртя на пета.

— Уморих се от твоите въпроси, Алон. Освен това няма да ходим по-далече. Твоят безименен гроб те очаква.

Габриел погледна над рамото на Киара и видя купчина прясна пръст, покрита с тънък слой сняг. Той й каза, че я обича. После затвори очи. Отново чу нещо.

Хеликоптери.

[1] Народен комисариат на вътрешните работи. — Б.пр. ↑

72. ВЛАДИМИРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Полковник Леонид Милченко най-сетне видя имота: четири замръзнали потока, събиращи се в замръзнало блато, малка дача с дупка от взрив на вратата, колона от хора, които вървяха бавно сред брезовата гора.

Той включи микрофона си.

— Виждаш ли ги?

Скритата под шлема глава на пилота бързо се раздвижи нагоре-надолу.

— Колко близо можеш да стигнеш?

— До края на блатото.

— Това е на поне триста метра от тях.

— Това е най-близкото място, на което мога да приземя машината, полковник.

— А какво ще кажеш за бойците от отряд „Алфа“?

— Бързо спускане с въже. Направо сред дърветата.

— Никой не трябва да умира.

— Тъй вярно, полковник.

Никой не трябва да умира...

Кого заблуждаваше? Това беше Русия. Някой винаги умираше.

* * *

Още десет крачки в снега. После Иван също чу хеликоптерите. Той спря. Вирна глава като куче. Хвърли поглед към Руденко. След това отново тръгна.

Време... Ценно време...

* * *

Съобщението на Навот проблесна на екраните в подземната централа:

„ЗАДАВАТ СЕ ХЕЛИКОПТЕРИ...“

Картър закри слушалката на телефона и погледна към Шамрон.

— Екипът от ФСБ потвърждава, че вижда колона от хора, които вървят между дърветата. Изглежда, те са живи, Ари!

— Това няма да е задълго. Кога ще се приземят спецчастите от „Алфа“?

— След деветдесет секунди.

Шамрон затвори очи.

Две завъртания надясно, две завъртания наляво...

* * *

Гробът зейна пред тях като рана в плътта на Матушка Русия. Пепелявото небе ръсеше сняг, докато те бавно вървяха един зад друг към ямата, придружени от бученето на далечните ротори. *Големи ротори* — помисли си Габриел. Достатъчно големи да разклатят дърветата. Достатъчно големи, за да изнервят хората на Иван. За да изнервят и него самия. Внезапно той се развика на руски на Григорий, подтиквайки го да върви по-бързо към смъртта си. Обаче в мислите си Габриел се молеше той да забави крачка. Да се спъне. Да направи всичко възможно да осигури на хеликоптерите време да пристигнат.

Точно тогава първият прелетя над върховете на дърветата, предизвиквайки временна снежна вихрушка. Харков за кратко се изгуби в бялата мъгла. Когато отново се появи, лицето му бе сгърчено от ярост. Той блъсна Григорий към ръба на ямата и закрепя на руски на охранителите си. Повечето от тях вече не му обръщаха внимание. Някои от членовете на размирния му легион гледаха как хеликоптерът каца в края на блатото. Другите бяха насочили погледи на запад, където в небето се бяха появили още два хеликоптера.

Четирима телохранители останаха верни на Иван. По негова заповед те наредиха осъдените един до друг на ръба на ямата, с гръб към изкопа, тъй като Харков бе заповядал всички да бъдат застреляни в лицето. Габриел бе в единия край, Михаил — в другия, а Киара и Григорий — в средата. Отначало Григорий бе поставен до Алон, но явно така не ставаше. Като крещеше на руски, размахвайки диво пистолета си, Харков нареди на пазачите бързо да махнат Григорий и да поставят Киара до Габриел.

Докато се правеше размяната, другите два хеликоптера забоботиха от запад. За разлика от първия, те не профучаха, а закръжиха точно над главите им. От корпусите им се спуснаха въжета и в следващия миг командоси в черни дрехи се запускаха бързо по тях сред дърветата. Габриел чу звука от тупкаци в снега оръжия и видя да се вдигат ръце в знак, че се предават. Зърна двама облечени с палта мъже да тичат тронаво към тях. Видя Олег Руденко отчаяно да се опитва да изтръгне пистолета от ръката на Иван. Но Харков не го пускаше. Той искаше кръв.

Иван нанесе силен удар в гърдите на шефа на охраната си, с който го повали на снега. После насочи пистолета си към лицето на Габриел. Обаче не натисна спусъка. Вместо това се усмихна и каза:

— Наслаждавай се на гледката как умира жена ти, Алон.

Дулото на пистолета се отмести вдясно. Габриел се хвърли към Харков, но не можа да го стигне, преди оръжието да изгърми оглушително. Като падна по лице на снега, двама командоси от „Алфа“ се метнаха на гърба му и го притиснаха към замръзналата земя. В продължение на няколко мъчителни секунди той се бореше да се освободи, но руснаците не му позволиха да помръдне, нито да вдигне глава.

— Жена ми! — крещеше им той. — Той уби ли жена ми?

Не разбра дали му отговориха. Гърмежът го беше оглушил. Даваше си сметка единствено за титаничната борба, която се водеше досами рамото му. Миг по-късно зърна да отвеждат Иван между дърветата.

Едва тогава руснаците помогнаха на Алон да се изправи. Като извърна бързо глава, той видя Киара да плаче над нечие тяло. Беше Григорий. Габриел коленичи до нея и се опита да я утеши, но тя сякаш не забеляза присъствието му.

— Те не са я убили — крещеше Киара. — Ирина е жива, Григорий! Ирина е *жива*!

**ПЕТА ЧАСТ
РАЗПЛАТА**

73. ЙЕРУСАЛИМ

В дните след края на срещата на върха на Г-8 в Москва три на пръв поглед несвързани статии излязоха скоро една след друга. Първата се отнасяше за несигурното бъдеще на Русия, втората — за нейното тъмно минало. Последната успя да засегне и двете и в крайна сметка се оказа най-полемиичната. Но пък това трябвало да се очаква, мърмореха ветераните от британското разузнаване, тъй като героят на статията не бе някой друг, а Григорий Булганов.

Първата статия се появи точно седмица след срещата на върха и бе свързана с руската икономика, а по-специално с нейния най-важен отрасъл — енергийната промишленост. Тъй като бе добра новина, поне от гледна точка на Москва, руският президент реши да я съобщи лично. Той го направи на пресконференция в Кремъл, заобиколен от няколко от най-близките си съветници — всичките ветерани от КГБ. В лаконично изявление, придружено с неговия специфичен триумфиращ поглед, президентът съобщи, че Виктор Орлов — бившият олигарх дисидент, който сега живееше в Лондон, най-сетне е бил заставен да се подчини. Всички акции на Орлов в сибирския нефтен гигант „Русойл“ щели незабавно да преминат под контрола на „Газпром“ — руския държавен нефтено-газов монополист. В замяна на това, каза президентът, руските власти се съгласили да свалят всички углавни обвинения срещу Орлов и да оттеглят искането си за неговото екстрадиране.

От Даунинг Стрийт в Лондон приветстваха жеста му като „държавнически“, докато ветераните от Министерството на външните работи, занимаващи се с въпросите на Русия, и политическите институти открито се запитаха дали не е задухал нов вятър от Изтока. Виктор Орлов сметна подобна спекулация за безнадеждно наивна, но репортерите, които присъстваха на спешно свиканата от него пресконференция в Лондон, си тръгнаха с чувството, че той вече е бита карта. Решението му да предаде акциите от „Русойл“, обясни той, се основавало на реалистичната преценка на фактите. Сега Кремъл бил управляван от хора, които нямало да се спрат пред нищо, за да получат

това, което желаят. В борбата с такива хора, призна той, не можело да се постигне победа, а само смърт. Или може би нещо по-лошо от смъртта. Виктор обеща да не мълчи, после изведнъж съобщи, че няма какво повече да каже.

Два дни по-късно на малък прием на Даунинг Стрийт № 10 на Виктор Орлов дискретно бе връчен първият му британски паспорт. Беше му предоставена и възможността да направи обиколка из Бъкингамския дворец, воден лично от кралицата. Той направи много снимки на личните покои на Нейно величество и ги даде на своя декоратор: скоро на Чейни Уок бяха забелязани камиони за доставка и минувачите понякога можеха да зърнат Виктор, работещ в кабинета си. Очевидно той най-сетне бе решил, че е безопасно да дръпне завесите и да се порадва на прекрасната гледка към Темза.

Сюжетът на втората статия също водеше началото си от Москва, но за разлика от първата, тя като че ли остави руския президент без думи. Статията се отнасяше за разкриването в една брезова гора във Владимирска област на няколко масови гроба, пълни с жертви на сталинския Голям терор. По предварителни изчисления броят на труповете възлизаше на около седемдесет хиляди. Руският президент подмина находката като „маловажна“ и се противопостави на призивите да я посети. Подобен жест щеше да бъде политически риск, тъй като Сталин, починал преди повече от половин век, все още беше сред най-популярните личности в страната. Той неохотно се съгласи да нареди да бъдат прегледани архивите на КГБ и НКВД и даде разрешение на Руската православна църква да построи на мястото малък мемориал — разбира се, след като бъде одобрен от Кремъл. „Но да оставим угризенията на германците — каза той при единствения си коментар. — В крайна сметка не трябва да забравяме, че Коба е извършил тези репресии, за да подготви страната за приближаващата война срещу фашистите“. Всички присъстващи бяха потресени от безпристрастния тон, с който президентът говореше за масовото убийство. Както и от факта, че той спомена Сталин със старото му партийно военно прозвище — Коба. Обстоятелствата около откриването на мястото за екзекуции никога не бяха разкрити, нито самоличността на собственика на имота. „Това е заради неговата собствена сигурност — настоя говорителят на Кремъл. — Историята може да бъде опасно нещо“.

Третата статия се появи не в Москва, а в руския град, наричан понякога Лондон. Тя също се отнасяше за смърт, но не за смъртта на хиляди хора, а само на един човек. Споменаваше се, че тялото на Григорий Булганов, дезертър от ФСБ и много популярен дисидент — очевидно жертва на самоубийство, — е било намерено на един пуст док на река Темза. Скотланд Ярд и Министерството на вътрешните работи се скриха зад претенциите, че това касае националната сигурност, и дадоха оскъдна информация по случая. Все пак те признаха, че Григорий е бил в известна степен психически нестабилен човек, който не е успял да се приспособи добре към живота в изгнание. Като доказателство изтъкнаха, че Булганов се е опитвал да поднови отношенията си с бившата си съпруга, макар че пропуснаха да споменат, че същата тази съпруга вече живееше в Обединеното кралство под нова самоличност и правителствена защита. Беше разкрит и доста любопитният факт, че неотдавна Григорий не се е явил на финалната среща от турнира по шахмат на Централния лондонски шахматен клуб — среща, която се е очаквало да спечели с лекота. Противникът на Григорий — Саймън Финч, се появи за кратко пред пресата, за да защити решението си да приеме служебната победа и титлата. След това той се възползва от шума около него, за да пропагандира най-новата си кауза — унищожаването на противопехотните мини. Издателите на Булганов — „Бъкли и Хобс“, съобщиха, че Олга Сухова — приятелка на Григорий и също дисидент — любезно се е съгласила да довърши „Убиец в Кремъл“. Тя се появи за малко на погребението на Булганов в гробището „Хайгейт“, преди да си тръгне, съпроводена от няколко въоръжени охранители, и да се върне към своя потаен живот.

Мнозина в британската преса, в това число и репортерите, които бяха общували с Григорий, отхвърлиха правителственото твърдение за самоубийство като пълни глупости.

Поради липсата на други факти обаче на тях им оставаше само да спекулират, което те направиха без никакво колебание. Очевидно, казваха репортерите, Григорий е имал врагове в Москва, които са искали неговата смърт. И несъмнено, настояваха те, някой от тези врагове го е убил. „Файненшъл Таймс“ изтъкна, че Булганов е бил доста близък с Виктор Орлов, и предположи, че смъртта на дезертъра може по някакъв начин да е свързана с аферата „Русойл“. От своя

страна, Виктор нарече мъртвия си сънародник „истински руски патриот“ и основа фонд за свобода на негово име.

И с това историята отшумя, поне що се отнася до масовата преса. Обаче в интернет и в някои от най-скандалните жълти издания тя продължи да бъде тиражирана в продължение на седмици. Хубавото на конспирациите е, че обикновено един умен репортер може да намери начин да свърже две събития, без значение колко са различни те. Ала нито един от репортерите, които разследваха тайнствената смърт на Григорий, не се опита да я свърже с новоразкритите масови гробове във Владимирска област. Нито направиха връзка между руския дезертьор и съкрушената двойка, която дотогава вече бе намерила убежище в тихия малък апартамент на улица „Наркис“ в Йерусалим. Имената на Габриел Алон и Киара Дзоли не бяха замесени в историята. И никога нямаше да бъдат.

* * *

Те и преди се бяха възстановявали от травми след операции, но никога по едно и също време и никога от толкова дълбоки наранявания. Физическите им рани зараснаха бързо. Другите отказваха да се изцелят. Те се криеха зад заключени врати, охранявани от въоръжени мъже. Тъй като не можеха да издържат повече от няколко секунди да бъдат разделени, ходеха един след друг от стая в стая. Любеха се ненаситно, сякаш всяка среща можеше да е последна, и рядко имаше моменти, в които не се докосваха. Сънят им бе накъсван от кошмари. Сънуваха, че се гледат един друг как умират. Сънуваха килията в избата на дачата на сред гората. Сънуваха хилядите хора, които са били убити там, и хилядите, които лежах в безименни гробове под брезите. И разбира се, сънуваха Иван. Всъщност именно него Габриел сънуваше най-много. Харков постоянно присъстваше в подсъзнанието на Алон — облечен с елегантните си английски дрехи, стиснал в ръка пистолет „Макаров“. Понякога бе съпроводен от Екатерина и телохранителите си. Обикновено беше сам. Винаги бе насочен в лицето на Габриел пистолет.

Наслаждавай се на гледката как умира жена ти, Алон.

Киара нямаше желание да говори за своето изпитание и Габриел не я притискаше. Като дете на жена, която бе преживяла ужасите на концентрационния лагер Биркенау, той знаеше, че тя страда от остра форма на вина — вината на оцелелия, — което бе нейният личен ад. Киара бе останала жива, а Григорий бе умрял. А той бе загинал, защото бе пристъпил в страни, изпречвайки се пред куршума, предназначен за нея. Това бе картината, която Киара виждаше най-често в сънищата си: Григорий — пребит и едва можещ да се движи, събрал силата да застане пред пистолета на Иван. Киара бе кръстена в кръвта на Булганов. И тя беше жива заради саможертвата на Григорий.

Останалата част от преживяванията си Киара споделяше откъслечно и понякога в странни моменти. Една вечер, по време на вечеря, тя описа с подробности на Габриел момента на залавянето ѝ и смъртта на Лиор и Моти. Два дни по-късно, докато миеше съдовете, Киара разказа какво е да прекараш всичките тези часове в тъмнина. И как по веднъж на ден, само за няколко минути, слънцето обаграло в алено снежната пряспа пред малкото прозорче. И накрая, един следобед, докато сгъваше прането, тя през сълзи призна, че е излъгала Габриел за бременността си. По време на отвличането била в деветата седмица и изгубила детето в килията на Иван.

— Беше заради опиятите — обясни Киара. — Те убиха детето ми. Те убиха *твое* дете.

— Защо не ми каза истината? Никога нямаше да тръгна по следите на Григорий.

— Страхувах се, че ще ми се ядосаш.

— За какво?

— Че съм забременяла.

Габриел се свлече в скута на Киара с обляно в сълзи лице. Бяха сълзи на вина, но и на ярост. Въпреки че Иван не го знаеше, той бе *успял* да убие детето му. Макар и неродено, все пак бе неговото дете.

— Кой ти слагаше инжекциите? — попита той.

— Онази жена. Виждам смъртта ѝ всяка нощ. Това е единственият спомен, от който не бягам. — Тя избърса сълзите си. — Искам да ми обещаеш три неща, Габриел.

— Всичко, което поискаш.

— Обещай ми, че ще си имаме бебе.

— Обещавам.

— Обещай ми, че никога няма да се разделим.

— Никога.

— Обещай ми, че ще ги убиеш всичките.

На следващия ден тези две човешки развалини сами отидоха на булевард „Цар Саул“. Заедно с Михаил, те бяха подложени на щателни физически и психологични прегледи. Същата вечер Узи Навот прегледа резултатите. След това той позвъни на Шамрон в дома му в Тиберия.

— Колко са зле? — попита Ари.

— Много.

— Той кога ще е готов да се върне на работа?

— Ще е нужно известно време.

— Колко време, Узи?

— Може би никога.

— А Михаил?

— Той е развалина, Ари. Всички те са развалини.

Шамрон потъна в мълчание.

— Най-лошото, което можем да направим, е да го оставим да бездейства. Той има нужда да се върне към работата си.

— Да разбирам ли, че имаш някаква идея?

— Как върви разпитът на Петров?

— Той оказва голяма съпротива.

— Иди в Негев, Узи. Накарай разпитващите да се постараят повече.

— Какво искаш?

— Искам имената. На всичките.

74. ЙЕРУСАЛИМ

Неусетно дойде краят на март. Студените зимни дъждове бяха отминали и пролетта беше топла и слънчева. По предложение на лекарите двамата се опитваха да излизат от апартамента поне веднъж на ден. Наслаждаваха се на обикновения живот: посещение на оживения пазар Махане Йехуда, разходка по тесните улички на Стария град, интимен обяд в един от любимите им ресторанти. По настояване на Шамрон винаги бяха придружавани от двама телохранители — младежи с късо подстригани коси и тъмни очила, които им напомняха твърде много за Лиор и Моти. Киара каза, че иска да посети паметника, който се издигаше северно от Тел Авив. Като видя имената на бодигардовете, гравирани в камъка, тя толкова се разстрои, че Габриел на практика трябваше да я носи до колата. След два дни на Елеонския хълм бе негов ред да рухне от мъка. Лиор и Моти бяха погребани само на няколко метра от неговия син.

Габриел почувства необичайно силно желание да прекарва повече време с Леа и Киара, неспособна да понесе отсъствието му, нямаше друг избор, освен да ходи с него. Те седяха часове наред с Леа в градината на болницата и търпеливо слушаха, докато тя блуждаеше във времето — ту бе в настоящето, ту в миналото. С всяко следващо посещение Леа се чувстваше по-удобно в компанията на Киара и в моменти на просветление двете жени разменяха мнения какво е да живееш с Габриел Алон. Те коментираха неговите особености и промените в настроението му, както и нуждата му от пълна тишина, докато работи. А когато се чувстваха великодушни, говореха за невероятния му талант. После светлината в очите на Леа угасваше и тя се връщаше отново в собствения си ад. Понякога Габриел и Киара също се връщаха в техния. Лекарят на Леа сякаш усети, че нещо не е наред. При едно посещение в началото на април той дръпна настрана Габриел и Киара и тихо ги попита дали им е нужна професионална помощ.

— Двамата изглеждате така, сякаш не сте спали от седмици.

— Така е — каза Алон.

— Искате ли да говорите с някого?

— Не ни е разрешено.

— Проблеми в работата?

— Нещо такова.

— Може ли да ви дам нещо за сън?

— Имаме цял куп в домашната си аптечка.

— Не искам да ви виждам тук поне една седмица. Заминете някъде. Попечете се на слънце. Приличате на призраци.

На следващата сутрин, придружени от бодигардовете си, те отпътуваха за Ейлат. В продължение на три дни успяха да не говорят за Русия, за Иван, за Григорий или за брезовата гора край Москва. Прекарваха времето си, като правеха слънчеви бани на плажа или се гмуркаха сред кораловите рифове на Червено море. Ядяха невероятно много, пиеха твърде много вино и се любеха до пълно изтощение. Последната вечер говориха за бъдещето, за обещанието да напусне Службата, което Габриел бе дал, и за това къде биха могли да живеят. За момента нямаха избор и трябваше да останат в Израел. Не бе възможно да напуснат страната и защитата на Службата, докато Харков още ходеше по земята.

— А ако го няма? — попита Киара.

— Можем да живеем, където си поискаме... в разумните граници, разбира се.

— Тогава, предполагам, ще трябва да го убиеш.

Те напуснаха Ейлат на следващата сутрин и потеглиха за Йерусалим. Докато пресичаха пустинята Негев, Габриел доста спонтанно реши да се отклони от пътя близо до град Беер Шева. Целта му бе затворът с център за разпити, разположен в една военна зона с ограничен достъп. В него държаха шепа затворници, така наречените „най-лошите сред лошите“. В тази отбрана група бе и затворник 6754, известен също като Антон Петров — мъжът, когото Иван бе наел да отвлече Григорий и Киара. Директорът на институцията нареди Петров да бъде заведен в двора, така че Алон и жена му да могат да го видят. Той носеше анцуг в синьо и бяло. Мускулите му бяха изчезнали заедно с по-голяма част от косата му. Петров силно накуцваше.

— Жалко, че не го уби — каза Киара.

— Не мисли, че това не ми е минавало през ума.

— Докога ще го държим?

- Докогато ни е нужен.
- А после?
- Американците искат да си поговорят с него.
- Някой трябва да се погрижи той да претърпи катастрофа.
- Ние ще се погрижим.

Беше тъмно, когато пристигнаха на улица „Наркис“. От наличието на много телохранители Габриел се досети, че имат гост, който ги чака в апартамента. Узи Навот седеше във всекидневната. Той разполагаше с досие. Разполагаше с имена. Единадесет имена. Всичките на бивши кагебисти. Всички те живееха в Западна Европа с парите на Иван. Навот даде папката на Алон и каза, че ще чака да чуе предложенията му. Габриел остави на Киара да вземе решението.

- Да ги убием всичките — каза тя.
- Това ще отнеме време.
- Ползвайте толкова време, колкото е необходимо.
- Ти няма да можеш да дойдеш.
- Знам.
- Ще отидеш в Тиберия. Геула ще се грижи за теб.

* * *

Те се събраха на следващата сутрин в стая 456В в сградата на булевард „Цар Саул“: Яков, Йоси, Дина, Римона, Одед, Мордекай, Михаил и Ели Лавон. Габриел пристигна последен и залепи единадесет снимки на таблото за съобщения в предния край на стаята. Единадесет снимки на единадесет руснаци. Единадесет руснаци, които нямаше да преживеят лятото. Събранието не трая дълго. Смъртната присъда бе издадена, задачите бяха поставени. Отдел „Пътувания“ се погрижи за полетите, отдел „Самоличност“ — за паспортите и визите. От интендантството осигуриха много тайни квартири. От финансовия отдел им издадоха непопълнен чек.

Напуснаха Тел Авив поэтапно, пътуваха по двойки и се събраха отново след две седмици в Барселона. Там, на една тиха уличка в Готическия квартал, Габриел и Михаил убиха мъжа, който бе вървял след Григорий по Хароу Роуд вечерта на неговото отвличане. Заради греховете му той бе застрелян от упор с двадесет и две калибров

берета. Докато береше душа в канавката, Габриел прошепна в ухото му две думи:

Заради Григорий.

Седмица по-късно в лисабонския квартал Байро Алто той прошепна същите думи на жената, която бе вървяла срещу Григорий, жената, която крачеше без чадър и шапка под дъжда. Две седмици след това в Биариц дойде редът на нейния партньор — мъжа, който бе вървял редом с нея по моста на Уестборн Теръс Роуд. Той чу двете думи, докато правеше среднощна разходка на плажа в Биариц. Те бяха казани зад гърба му. Когато се обърна, мъжът видя Алон и Михаил с пистолети в протегнатите си към него ръце.

Заради Григорий.

След това новината за убийствата се разнесе сред останалите, които щяха да умрат. За да попречат на оцелелите да избягат в Русия, от Службата пуснаха фалшив слух, че Иван, а не израелците, е отговорен за тях. Според слуховете, *Харков бил започнал „Голям терор“.* Той прочиствал гората. *Всеки, който имал глупостта да стъпи в Русия, щял да бъде убит по руския начин — с ужасни мъчения и изключителна жестокост.* По този начин виновните останаха на Запад, като се снишиха, за да не бъдат засечени от радара. Или поне те така си мислеха. Обаче един по един бяха взети на прицел. И един след друг умряха.

Шофьорът на мерцедеса, който бе закарал Ирина на нейната „среща“ с Григорий, бе застрелян в Амстердам в обятията на една проститутка. Шофьорът на вана, който бе возил Булганов през първия етап от връщането му в Русия, бе убит на излизане от една кръчма в Копенхаген. Двамата лакеи, изпратени да елиминират Олга Сухова в Оксфорд, бяха следващите. Единият умря в Мюнхен, другият — в Прага.

Точно тогава Сергей Коровин направи отчаян опит да се намеси.

— Службата за външно разузнаване и ФСБ започват да се изнервят — каза той на Шамрон. — Ако това продължи, кой знае докъде може да доведе?

По сценарий, взет от репертоара на Иван, Ари демонстрира пълно неведение. После предупреди Коровин, че е по-добре руските служби да внимават какво правят. Иначе те ще са следващите. Още същата вечер от Службата засякоха значително повишаване на

сигурността около руските посолства и известните руски разузнавачи. Това не беше нужно, разбира се. Габриел и неговият екип не се интересуваха от невинни цели, а само от виновните.

По това време бяха останали само четирима такива. Четиримата агенти, които бяха отвлекли Киара от Умбрия. Четирима агенти, по чиито ръце имаше кръв на Службата. Те знаеха, че ще бъдат преследвани, и се опитаха да не се задържат задълго на едно място. Страхът ги направи небрежни. Бяха убити в поредица от светкавични операции във Варшава, Будапеща, Атина и Истанбул. Докато умираха, те чуха четири, вместо две думи:

Заради Лиор и Моти.

Дотогава вече приближаваше август. Време бе да се прибират у дома.

75. ТИБЕРИЯ, ИЗРАЕЛ

А какво бе станало с Иван? Много седмици след кошмара в брезовата гора край Москва той остана извън полезрението. Носеха се слухове, че е бил арестуван. Слухове, че е избягал от страната. Дори слухове, че е бил отведен от ФСБ и убит. Естествено те бяха фалшиви. Иван спазваше друга голяма руска традиция — вътрешното изгнание. За него то не бе съпроводено с непосилен физически труд или оскъдни дажби храна. Гулагът на Харков бе укрепеното му като крепост имение в Жуковка — тайното селище на олигарсите, издигащо се западно от Москва. Освен това разполагаше с Екатерина да облекчава раните му.

Въпреки че името на Иван никога не бе свързано публично с мястото за екзекуции във Владимирска област, разкриването на масовите гробове, изглежда, навреди на неговите позиции в Кремъл. В някои кръгове усилено се говореше, че фирмата на Харков за проучване и експлоатация на мини е изтървала важен строителен проект. Както и че нощният му клуб внезапно е излязъл от мода заедно със *силовиките* и свързаната с тях *друга* Москва. И че продажбите в луксозния му автосалон неочаквано са намалели. Това бяха неверни тълкувания, макар че бяха по-показателни за проблемите на руската икономика, отколкото за реалното намаляване на богатството на Иван. Нещо повече, неговата оръжейна търговия продължаваше да се развива с бързи темпове, като продажбите на оръжие бяха едно от малкото светли петна в иначе мрачния световен финансов климат. И наистина, британското, американското и френското разузнаване забелязаха рязко повишаване на броя на самолетите на Харков, които се приземяваха на изолирани писти от Близкия изток до Африка и отвъд нея. А руският президент продължаваше да получава своя дял. Царят, както обичаше да казва Иван, *винаги* взема своя дял.

Наблюдението на Агенцията за национална сигурност разкри, че Харков е запознат със систематичното ликвидиране на оперативната група на Антон Петров и че това изобщо не го притесняваше. Според него те го бяха предали и заради това заслужаваха съдбата, която ги бе постигнала. Всъщност през цялото това лято на възмездие умът му

изглеждаше обсебен само от два въпроса: Били ли са децата му на борда на американския самолет, който бе кацнал в Конаково? И наистина ли бяха написали изпълненото с омраза писмо, което му бе дал пилотът?

Естествено децата и майка им знаеха отговора заедно с американския президент и шепа от най-висшите му служители. Знаеха го също и членовете на малкия екип от израелски разузнавачи, които се събраха по залез-слънце през първия петък на август в древния град Тиберия. Поводът бе шабат, мястото бе вилата от варовик с цвят на мед на Шамрон, която гледаше към Генисаретското езеро. Присъстваше целият екип заедно със Сара Банкрофт, която бе решила да прекара августовската си отпуска с Михаил в Израел. Имаше съпрузи, които Габриел никога не бе срещал, и деца, които бе виждал само на снимки. Наличието на толкова много деца бе тежко за Киара, особено когато видя лицата им, озарени от светлината на празничните свещи. Докато Геула казваше благословията, Киара хвана ръката на Габриел и я стисна силно. Той я целуна по бузата и отново чу думите, които тя му бе казала в Умбрия: *Ние скърбим за мъртвите и пазим спомена за тях в сърцата си, но продължаваме да живеем.*

Лятото, прекарано край езерото, бе направило чудеса с външния вид на Киара. Кожата ѝ бе силно загоряла и пищната ѝ тъмна коса бе придобила златисти и кестеняви отънъци. Тя с лекота се усмихваше по време на вечерята и дори избухна в смях, когато Бела се скара на Узи, че си взема втора порция от прочутото пиле с марокански подправки на Геула. Като я гледаше, Габриел почти можеше да си представи, че нищо от това не се е случило в действителност. Че е било само сън, от който двамата най-сетне са се събудили. Разбира се, това не беше вярно и никакъв период от време нямаше да излекува напълно раните, които Иван им бе нанесъл. Киара приличаше на наскоро реставрирана картина, ретуширана и блестяща с новото си лаково покритие, но все още повредена. С нея трябваше да се отнасят много внимателно.

Алон се бе опасявал, че събирането ще бъде повод да преживеят отново ужасните подробности от случая, но той бе споменат само веднъж, когато Шамрон заговори за важността на това, което бяха постигнали. Като евреи, всички те имаха близки, чиито тленни останки бяха превърнати в дим в крематориумите или бяха заровени в масови

гробове в прибалтийските страни или в Украйна. Споменът за тях се пазеше чрез възпоменателните огньове и в картотеката на Залата на имената в „Яд Вашем“. Обаче нямаше гробове, които да посетят, нямаше надгробни плочи, над които да поплачат. Чрез действията си в Русия екипът на Габриел бе дал такова място на близките на седемдесет хиляди души, убити в гората във Владимирска област. Бяха платили ужасна цена и Григорий не бе оцелял, но със своята саможертва бяха дали някаква справедливост, а може би дори покой, на седемдесет хиляди неспокойни души.

През останалата част от вечерята Ари ги забавляваше с истории от миналото. Той беше най-щастлив, когато бе заобиколен от семейството и приятелите си, и доброто му настроение като че ли смекчи дълбоките бръчки на състареното му лице. Но на него се четеше и тъга. Операцията бе травмираща за всички тях, но в много отношения тя бе най-тежка за Шамрон. С хладнокръвното си и творческо мислене той бе спасил живота им. Но повече от час през онази ужасна сутрин Ари се бе страхувал, че трима от агентите му, двама от които обичаше като свои деца, са изправени пред страшна смърт. Подобна операция изискваше висока емоционална цена и Ари я плати по-късно същата вечер, когато покани Габриел да се присъедини към него на терасата за разговор на четири очи. Двамата седяха на мястото, където Габриел и Киара се бяха оженили; Шамрон спокойно пушеше, а по-младият мъж се бе загледал в синьо-черното небе над Голанските възвишения.

— Тази вечер жена ти изглежда лъчезарна. Почти като нова.

— Външният вид може да бъде подвеждащ, Ари, но тя наистина изглежда прекрасно. Предполагам, че трябва да благодаря за това на Геула. Очевидно добре се е грижила за нея, докато ме нямаше.

— Геула умее да изправя хората на крака дори и когато не знае какво ги е съсипало. Трябва да кажа, че за нас беше удоволствие Киара да ни гостува това лято. Да можеше и моите деца да идваха по-често.

— Може би щяха да го правят, ако не пушеше толкова много.

Шамрон дръпна за последен път от цигарата си и бавно смачка фасата.

— В действителност изглеждаше, като че ли и ти също се забавляваш. Или просто си ме заблуждавал?

— Вечерта беше прекрасна, Ари. Всъщност точно от това се нуждаехме всички ние.

— Хората от екипа ти те обожават, Габриел. Биха направили всичко за теб.

— Те го направиха, Ари. Само попитай Михаил.

— Мислиш ли, че той наистина ще се ожени за тази американска девойка?

— Тя се казва Сара. Със сигурност, като евреин от Тиберия, не би трябвало да имаш проблем да запомниш това име.

— Отговори на въпроса ми.

— Ще бъде глупак, ако не се ожени за нея. Тя е забележителна жена.

— Но не е еврейка.

— Можеше и да бъде.

— Смяташ ли, че от ЦРУ ще я оставят при тях, ако тя се омъжи за един от нас?

— Ако не го направят, ти трябва да я наемеш. Ако не беше Сара, Антон Петров можеше да убие Узи в Цюрих.

Шамрон не отговори нищо, а запали друга цигара.

— Как е той? — попита Габриел.

— Петров? — Ари направи безразлична гримаса. — Не е много добре.

— Какъв е проблемът?

— Изглежда, е успял да избяга от институцията за задържане и разпити. Група бедуини намерили тялото му на осемдесет километра южно от Беер Шева. Но лешоядите вече се били добрали до него. Чух, че гледката не била приятна.

— Съжалявам, че не успях да поговоря за последен път с него.

— Недей. Докато беше в Европа, успяхме да изтръгнем още едно признание от него: че по заповед на Иван миналата година е убил двамата руски журналисти от „Московская газета“. Но имайки предвид деликатните обстоятелства около неговото признание, не сме в състояние да изпратим информацията на френските и италианските власти. Засега и двата случая ще останат официално неразкрити.

— Какво направихте с петте милиона евро, които Петров остави в „Бекер и Пул“?

— Накарахме го да ги прехвърли на Конрад Бекер, за да покрие щетите, които нанесохте в банката му. Впрочем той ти изпраща поздрави. Обаче ще бъде изключително благодарен, ако провеждаш своите банкови операции някъде другаде.

— Бяхте ли принудени да оправяте и други бъркотии?

— Всъщност не. Нашата дезинформационна кампания успя да отклони подозренията от нас и да ги насочи към Иван. Освен това хората, които убихте, не бяха съвсем добри и почтени граждани. Те бяха бивши главорези от КГБ, които се занимаваха с убийства, отвличания и изнудвания. Що се отнася до европейската полиция и службите за сигурност, ние сме им направили услуга.

Шамрон се загледа мълчаливо в Габриел.

— Помогна ли ти?

— Кое?

— Това, че ги уби.

Алон погледна към черните води на езерото.

— Извърших ужасни неща, за да си върна Киара, Ари. Извърших неща, които никога повече не искам да правя.

— Но?

— Да, помогна ми.

— Единадесет — каза Шамрон. — Иронично е, не мислиш ли?

— В какъв смисъл?

— Първата ти задача възникна, защото от „Черният септември“ убиха единадесет израелци в Мюнхен. А при последната ти задача двамата с Михаил убихте единадесет руснаци, които бяха отговорни за отвличането на Киара и смъртта на Булганов.

Между тях настъпи дълбока тишина, нарушавана единствено от смеховете на празничната трапеза.

— Моята последна задача? Мислех, че ти и премиерът бяхте решили, че е дошло време аз да ръководя Службата.

— Чете ли докладите за физическото ти здраве? — Шамрон бавно поклати глава. — Сега не си в състояние да поемеш отговорността да ръководиш Службата. Не и когато сме изправени пред задаващата се иранска заплаха. Не и когато жена ти се нуждае от твоето внимание.

— Какво искаш да ми кажеш, Ари?

— Казвам, че си освободен от обещанието, което ми даде в Париж. Казвам ти, че си *уволнен*, Габриел. Сега имаш нова мисия. Направи отново бебе на жена си, и то колкото се може по-бързо. Не си толкова млад, синко. Скоро трябва да имаш друго дете.

— Сигурен ли си, Ари? Наистина ли си готов да ме пуснеш?

— Сигурен съм, че винаги ще намерим нещо за теб. Обаче няма да е да седиш зад бюрото в директорския кабинет.

— Имаш ли предвид някой кандидат?

— В действителност ние вече се спряхме на един. Ще съобщим това следващия месец, когато Амос си подаде оставката.

— Кой е той?

— Аз — каза Узи Навот.

Габриел се обърна и видя Навот да стои на терасата, скръстил яките си ръце пред гърдите си. В полумрака той поразително приличаше на Шамрон на младина.

— Блестящ избор, нали?

— Нямам какво да кажа.

— Поне веднъж. — Навот се приближи и сложи ръка на рамото на Алон. — Двата с теб имаме чудесна система. Ти отказваш една работа и те я дават на мен.

— Но и в двата случая правилният човек получава работата, Узи. Аз щях да бъда ужасен директор. *Мазел тов*.

— Наистина ли го мислиш?

— През следващите години Службата ще бъде в добри ръце. — Габриел наклони глава към Шамрон. — Сега, ако можем да накараме Стареца да слезе от седалката на велосипеда...

— Хайде да не се увличаме. Обаче нека изясним едно нещо. Узи няма да бъде моя пионка. Той сам ще си е господар. Но естествено аз винаги ще бъда тук, за да предложа някой съвет.

— Независимо дали го иска или не.

— Внимавай, синко. Иначе ще го посъветвам да се отнася сурово с теб.

Навот се отдалечи и се облегна на парапета.

— Какво ще правим с него, Ари?

— Според мен трябва да го заключим в една стая със съпругата му и да го държим там, докато тя забременее.

— Дадено. — Узи погледна към Алон. — Това е заповед. Няма да нарушиш още една моя заповед, нали, Габриел?

— Няма, сър.

— Е, какво ще правиш с цялото това свободно време?

— Ще почивам. После... — Алон сви уклончиво рамене. — Честно казано, нямам никаква представа.

— Само да не ти хрумне да напуснеш страната — подхвърли Шамрон. — Засега адресът ти е улица „Наркис“ № 16.

— Трябва да работя.

— Значи ще ти намерим някоя картина за почистване.

— Картините са в Европа.

— Не можеш да отидеш в Европа — каза Шамрон. — Още не.

— А кога?

— Когато се оправим с Иван. Тогава ще можеш да си тръгнеш.

76. ЙЕРУСАЛИМ

Габриел и Киара положиха решителни усилия да изпълнят дословно заповедта на Навот. Те рядко намираха причина да напускат апартамента: през август в Йерусалим бе горещо като в пещ и през деня бе непоносимо топло. Излизаха само по тъмно, но дори и тогава за кратко. За първи път от много години Габриел изпита нужда да нарисова собствена творба. Обектът му естествено бе Киара. Само за три дни той ѝ нарисова поразително красив актов портрет и като го завърши, го подпря на стената до долния край на леглото им. Понякога, когато стаята бе потънала в мрак и той бе опиянен от целувките на Киара, бе почти възможно да обърка картината с реалността. По време на една от тези халюцинации телефонът на нощното шкафче доста изненадващо иззвъня. С Киара, обгърнала с бедра кръста му, Габриел се изкуши да не отговаря. Той неохотно вдигна слушалката до ухото си.

- Трябва да поговорим — каза Ейдриън Картър.
- Слушам те.
- Не е за телефон.
- Къде?

Срещнаха се на закуска два дни по-късно на терасата на хотел „Цар Давид“. Когато пристигна, Габриел завари Картър, облечен в измачкан костюм от поплин, да чете „Интернешънъл Хералд Трибюн“. Не бяха се виждали от много месеци. Всъщност последната им среща беше на летище Шанън в Ирландия на сутринта след срещата на върха на Г-8. Съгласно споразумението с руския президент, на Габриел, Киара, Михаил и Ирина Булганова бе разрешено да напуснат Москва по същия начин, както бе пристигнал Габриел: заобиколени от агенти на тайните служби, на борда на така наречения „автомобилен“ самолет. Те бяха слезли от самолета при кацането му за зареждане с гориво и всеки бе поел по своя път. Ирина бе придружила Греъм Сиймор във Великобритания, докато Габриел, Киара и Михаил бяха отлетели за Израел заедно с Шамрон. Онази сутрин Картър бе толкова развълнуван, че пропусна да поиска от Алон официалния американски

паспорт, с който той бе влязъл в Русия. Ейдриън го направи сега, веднага щом седна отново на мястото си. Габриел го хвърли на масата с герба надолу.

— Надявам се, че не си го използвал по време на малката ти европейска ваканция това лято.

— Не съм напускал Израел, откакто се върнах от Русия.

— Добър опит, Габриел. Обаче ние знаем от много достоверен източник, че ти и екипът ти сте прекарали лятото, убивайки приятелите и сътрудниците на Антон Петров. И сте свършили страхотна работа.

— Не бяхме ние, Ейдриън. Беше Иван.

— Шефовете на нашите европейски централи също са чули тези слухове.

Картър разтвори паспорта и започна да го прелиства.

— Не се притеснявай, Ейдриън. Няма да намериш нито една виза в него. Не бих погодил това на теб или на вашия президент. Съпругата ми е жива благодарение на вас. Никога няма да мога да ви се отплатя.

— Мисля, че балансът на нашата сметка все още клони силно в твоя полза. — Картър отпи от кафето си и смени темата: — Чухме, че са на път промени на кормилото на булевард „Цар Саул“. Излишно е да казвам, че в Лангли са доволни от избора. Винаги съм харесвал Узи.

— Но?

— Естествено ние се надявахме следващият шеф да си ти. Разбираме защо това няма да е възможно. И всички ние искрено подкрепяме решението ти.

— Нямаш представа какво облекчение е за мен, че имам подкрепата на Лангли, Ейдриън.

— Помъчи се да контролираш това твое саркастично израелско остроумие. — Картър попи устните си със салфетката. — Мислил ли си за бъдещите си планове?

— За момента с Киара трябва да останем тук. — Габриел кимна към двойката телохранители, седнали през две маси от тях. — Пазени от деца с пистолети.

— *Можете* да дойдете в Америка. Елена казва, че сте добре дошли по всяко време. Всъщност тя каза, че иска да построи в имението къща за теб и Киара. Ако бях на твое място, щях да бъда изкушен да приема предложението й.

— Това е, защото си израснал в Нова Англия и си свикнал със зимите. Аз съм от Долината на Израил.

— Тя не се шегува, Габриел.

— Моля те, благодари на Елена и ѝ кажи, че оценявам предложението ѝ, но не мога да го приема.

— Децата ѝ ще бъдат много разочаровани. — Картър подаде на Алон един плик. — Те ти написаха писмо. Всъщност то е адресирано до теб и Киара.

— За какво е?

— Писмо за извинение. Искат да знаеш колко много съжаляват за това, което направи баща им.

Габриел извади писмото и мълчаливо го прочете.

— Прекрасно е, Ейдриън, но кажи на децата, че не трябва да се чувстват виновни за действията на баща им. Освен това, никога нямаше да успеем да върнем Киара без тяхната помощ.

— Очевидно са направили доста добро представление в базата „Андрюс“. Филдинг каза, че е било направо забележително. Руският посланик нищо не е заподозрял.

Алон върна писмото в плика и се усмихна. Макар че руският посланик не го разбра, той се бе оказал участник в една сложна измама. Николай и Анна наистина се качиха в самолет С-32 на американските военновъздушни сили в базата „Андрюс“, но по настояване на Габриел те бяха държани далече от руското въздушно пространство. Всъщност само секунди след като минаха през вратата на кабината, те отидоха направо в колата за кетърингово обслужване на самолета, където ги чакаше Сара Банкрофт. Десет минути след като посланикът си тръгна, Николай и Анна се присъединиха към майка си на борда на гълфстрийма и се върнаха в Адирондак. Само писмото им бе истина. То бе написано от децата в базата „Андрюс“ и бе предадено на пилота. Според Елена, бяха мислили наистина всяка дума в него.

— Преди няколко месеца моят директор се сблъскал с руския посланик на един прием в Белия дом. Той още е разтревожен заради случилото се. Очевидно живее в страх от гнева на Иван. Прекарва в Русия колкото се може по-малко време.

Габриел мушна писмото в джоба на ризата си. Картър със сигурност не бе изминал целия този път до Йерусалим, за да вземе паспорта и да предаде писмото, но изглежда, не бързаше да подхване

разговор за истинския повод на посещението си. Сега четеше вестника си. Сгъна го на четири и го подаде на Алон.

— Виждаш ли това? — попита той, като почука с пръст заглавието.

Беше статия за новия паметник на мястото за екзекуции във Владимирска област. Макар че бе малък и скромен, той вече бе привлякъл десет хиляди посетители за голямо огорчение на Кремъл. Много от посетителите бяха роднини на убитите там, но повечето бяха обикновени руснаци, които идваха да видят нещо от тъмното им минало. След откриването на паметника репутацията на Сталин рязко бе спаднала, както и тази на настоящия режим. В действителност все повече руснаци започваха да изразяват своето недоволство. Репортерът на „Хералд Трибюн“ се питаше дали руснаците ще бъдат толкова склонни да приемат едно авторитарно бъдеще, ако говорят по-открито за тоталитарното си минало. Габриел не беше сигурен. Той си спомни нещо, което Олга Сухова му бе казала веднъж, докато се разхождаха из Новодевичето гробище. Руснаците никога не бяха имали истинска демокрация и вероятно никога нямаше да имат.

— Тук пише, че руският президент още не го е посетил.

— Той е много зает човек — вметна Картър.

— Мислиш ли, че съжалява за решението си да го направи публично достойние?

— Боя се, че той нямаше избор. Ние се договорихме да запазим в тайна всичко около аферата и да прикрием смъртта на Григорий с тази нелепа история за самоубийство. Обаче гробовете не бяха част от сделката. Всъщност казахме недвусмислено на Кремъл, че ако не кажат истината на руския народ, ние ще го направим вместо тях.

Алон сгъна вестника и понечи да го върне на Картър.

— Виж материала под статията.

Той бе за нова поредица от кръвопролития в Конго, при които бяха загинали повече от сто хиляди души. Материалът бе придружен със снимка на обезумяла майка, която държеше тялото на убитото си дете.

— Познай кой помага да се раздухва огъня? — попита Ейдриън.

— Иван?

Картър кимна утвърдително.

— Миналия месец той достави там два самолетни товара с оръжие. Картечници, ръчни противотанкови гранатомети, автомати АК-47 и няколко милиона патрони. И какво, мислиш, каза руският президент, когато го помолихме да се намеси?

— Кой Иван?

— Нещо от този род. Ясно е, че никакво ухажване или сладки приказки няма да убедят Кремъл да спре операциите на Харков. Ако искаме да го извадим от бизнеса, трябва да го направим сами.

— Докато е в Русия, той е недосегаем.

— Така е, но само докато стои в Русия. Обаче, ако я напусне...

— Няма да го направи, Ейдриън. Не и докато е в червения списък на Интерпол.

— Друг човек би се замислил, но Иван е импулсивен. — Картър подпря брадичка на дланите си и се загледа в стените на Стария град. — По наши сметки това лято ти и екипът ти убихте единадесет руснаци в Европа. Чудим се дали бихте проявили интерес към още една цел.

Сърцето на Габриел се разтуптя. Следващите му думи бяха изречени много по-спокойно, отколкото се чувстваше:

— Къде отива той?

Картър му каза.

— Там няма ли още съдебно преследване срещу него?

— Според Лангли, въпросната страна няма реално желание да го преследва.

— Защо?

— По политически причини, разбира се. И заради петрола. Тази страна иска да подобри връзките си с Москва. Тя смята, че арестуването и даването под съд на личен приятел на руския президент ще доведе до ответни мерки от страна на Кремъл.

— Разузнавателната служба на въпросната страна знае ли, че Харков се е запътил към тях?

— Имайки предвид нашата загриженост за тяхната политика, решихме да не уведомяваме шпионите им. А и това би затруднило реализирането на другите ни възможности.

— Какви други възможности?

— Струва ми се, че имаме три.

— Коя е първата?

— Да го оставим да се наслаждава на своята почивка и да забравим за това.

— Лоша идея. А втората възможност?

— Да го арестуваме ние и да го съдим на американска територия.

— Твърде сложно е. Освен това ще предизвика криза в отношенията между Съединените щати и важен европейски съюзник.

— И ние така си помислихме. Всъщност смятаме, че няма да можем да действваме на територията на въпросната страна. — Картър замълча, после добави: — Което ни отвежда до третата възможност.

— Която е?

— *Кахол ве'лаван.*

— Колко сигурни сте, че Иван ще бъде там?

Картър му подаде досието.

— Абсолютно сигурни сме.

77. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

Напълно подходящо наречена „Беля“, яхтата — петдесет и четири метрова разкошна лодка, американска изработка, с бахамска регистрация — бе собственост и се управляваше от някой си Максим Симонов, по-известен като Лудия Максим, който бе цар на доходоносната руска никелова промишленост, приятел и другар от детинство на руския президент и бивш гост на Вила Солей — празния сега палат на Иван Харков край морето в Сен Тропе. Въпреки че притежаваше вила на стойност дващест милиона долара на Коста дел Сол в Испания, Максим предпочиташе уединението и мобилността на своята яхта. Той бе обиколил Северноафриканското крайбрежие през юни, а юли бе прекарал в Гърция, придвижвайки се от остров на остров. На финалния етап от екскурзията Максим бе наредил на екипажа си да се отклони за кратко към турския бряг и там сутринта на девети август бе качил на борда още двама пътници: як мъж на име Алексей Буданов и неговата очарователна млада съпруга Зоя. Макар и без деца, двойката имаше огромно количество багаж — всъщност той бе толкова много, че поискаха втора каюта само за склад. Лудия Максим, изглежда, нямаше нищо против. Приятелите му бяха преживели ужасна година. И Максим — щедра душа, ако някога изобщо бе имал такава — се бе нагърбил да се погрижи поне да изкарат истинска лятна почивка.

Домакинът бе спечелил прозвището си не заради находчивостта си в бизнеса, а заради начина си да се забавлява. Неговите партита бяха пословично разюздани и рядко завършваха без насилие и арести. Всъщност преди няколко години Максим бе задържан за кратко заради — както се твърдеше — пълен самолет с руски проститутки, които бе докарал, за да забавляват гостите му в неговия замък край Париж. По-късно френската полиция се съгласи да свали всички обвинения, след като милиардерът успя да ги убеди, че девойките са част от трупа за модерен балет. Скандалният, но малко комичен случай не навреди по никакъв начин на неговата репутация в родината му. В действителност руските вестници го приветстваха като прекрасен пример за Новия

руски човек. Лудия Максим имаше пари и не се притесняваше да парадира с тях — дори и това да означаваше да си има от време на време неприятности с френската полиция.

В морето темпото на неговите гуляи не намаля. Ако не друго, освободени от ограниченията на натрапчивите власти и оплакванията на съседите, те станаха още по-разюздани. Това лято вече бе имало много паметни пиянски вечери, но с идването на Алексей и Зоя бяха достигнати нови висоти. Обслужвана от тридесет души екипаж, компанията му бе прекарала плаването през Средиземно море в ядене, пиене и разврат, преди най-сетне да пристигне в легендарното Старо пристанище на Сен Тропе на двадесети август следобед. Макар и изтощени и още махмурлии от приключенията от предишната вечер, пасажерите веднага се качиха на лодките на „Беля“ и се отправиха към брега. Всичките, освен мъжа, познат като Алексей Буданов, който остана на кърмата, облегал ръце на парапета, и се загледа в Сен Тропе, сякаш той бе забранен за него град. И макар че господин Буданов не го знаеше, той бе наблюдаван от един мъж, който стоеше в подножието на фара в края на кея Етиен д'Орв.

Мъжът носеше жълтеникавокафяви къси панталони, бял пуловер, шапка „идиотка“ и слънчеви очила. Няколко месеца по-рано в една брезова гора край Москва господин Буданов се бе опитал да убие неговата съпруга. Сега мъжът планираше да убие господин Буданов. Но за тази цел се нуждаеше от едно нещо: той да напусне яхтата. Мъжът бе убеден, че господин Буданов няма да остане дълго на нея. Руснакът бе пристрастен към парите, жените и Сен Тропе. Френският курорт бе сцената на неговото поражение и пак той щеше да бъде декорът за неговата смърт. Средният на ръст мъж бе сигурен в това. Той просто трябваше да бъде търпелив. Трябваше да остави господин Буданов да дойде при него. И тогава щеше да го застреля.

* * *

За щастие нямаше да чака сам. Имаше осмина сътрудници, които да му правят компания. Под различни имена и говорейки различни езици, те бяха прекарвали по-голямата част от лятото на обиколка из Европа — обиколка, която не приличаше на никоя друга. Това щеше да

бъде последната спирка по маршрута им. След това той щеше да приключи.

Те живееха под един покрив, във вила сред хълмовете над града. Тя имаше бледосини жалузи и голям плувен басейн с изглед към далечното море. Те прекарваха малко време в басейна, колкото да заблудят съседите. В действителност повечето време бяха по улиците на Сен Тропе, като наблюдаваха, следяха и слушаха. Един приятел от ЦРУ улесни задачата им, като им изпращаше записи на всички телефонни разговори, проведени от екипажа на яхтата или от нейните пасажери. Прихванатата информация ги предупреждаваше кога Лудия Максим или член от компанията му ще идва в града. Те знаеха предварително къде възнамеряват да обядват, къде планират да вечерят и кой нощен клуб смятат да разрушат по някое време след полунощ. Прихванатите разговори им позволиха също да чуят гласа на самия Алексей Буданов. Почти всичките му разговори бяха с Москва. Нито веднъж той не удостовери самоличността си, нито спомена името си.

Нито слезе от „Беля“. Дори когато другите вечеряха в „Гран Жозеф“ — любимото му място за обяд, той оставаше затворен на яхтата. А средният на ръст мъж прекарваше времето си недалече оттам, в подножието на фара. За да запълни празните часове, той мечтаеше, че се люби със своята жена. Реставрираше въображаеми картини. Припомняше си с пълни подробности кошмара в брезовата гора. През повечето време обаче не отделяше очи от яхтата. И чакаше. *Винаги чакане...* Чакане на самолет или влак. Чакане на източник на информация. Чакане слънцето да изгрее след нощ на убийство. Чакане Иван Харков най-сетне да се завърне в Сен Тропе.

Късно следобед на двадесет и девети, докато гледаше как лодките на „Беля“ се връщат към яхтата, Габриел получи обаждане по сигурния си мобилен телефон. Гласът, който чу, бе на Ели Лавон:

— Най-добре ела тук веднага.

* * *

В крайна сметка не американската технология, а израелската хитрост щеше да допринесе за гибелта на Иван. Докато вървеше по „Шмен де Конкет“ — улица в жилищния квартал, разположен южно от

търговския център на Сен Тропе — Лавон забеляза нова табелка на вратата на ресторант „Вила Романа“. На нея пишеше на английски, френски и руски, че за съжаление, прочутото заведение ще бъде затворено две нощи подред заради частно парти. Представяйки се за папарак, който търси филмови звезди, Лавон пръсна малко пари сред сервитьорите, за да види дали ще успее да научи името на човека, който бе наел ресторанта. От един унил барман той разбра, че щяло да бъде изцяло руско парти. Един помощник-сервитьор му довери, че щяло да бъде *гуляй*, както се изрази той. И накрая, от очарователната салонна управителка Ели узна името на мъжа, който щеше да бъде домакин на партито и който щеше да плати сметката: Лудия Максим Симонов, никеловия крал на Русия. „Няма да има никакви филмови звезди — каза девойката. — Само пияни руснаци и техните приятелки. Всяка година те означават последната вечер на сезона. Ще бъде паметна нощ“. „Ще бъде — помисли си Лавон. — Наистина много паметна нощ“.

* * *

Габриел склучи бас — бас, който бе сигурен, че ще спечели. Той се обзаложи, че Иван Харков не би могъл да измине целия този път до Кот д'Азюр и да устои на гравитационното привличане на „Вила Романа“ — ресторанта, където някога бе имал постоянна маса. Той щеше да вземе разумни предпазни мерки, може би дори щеше да бъде с някаква нескопосана дегизировка, но щеше да дойде. И Алон щеше да го чака. Дали щеше да дръпне спусъка, щеше да зависи от два фактора. Той нямаше да пролее кръв на невинни хора, а само на въоръжени телохранители, и нямаше да падне до нивото на Иван, като го убие пред младата му съпруга. Лавон измисли плана за действие. Нарече го „телефонна шега“.

Наистина *беше* паметна нощ и точно както бе предвидил Габриел, Иван не устоя на изкушението да отиде на партито. Техно-поп музиката беше оглушителна, жените бяха полуголи, а шампанското се лееше като придошла река. Харков стоеше в сянка, макар че не носеше дегизировка, тъй като никой от поканените гости нямаше да посмее да съобщи за присъствието му. Колкото до

възможността да е изложен на някаква физическа опасност, тя също като че ли бе отхвърлена. Двамата телохранители, които Лудия Максим бе довел за защита, стояха като портиери пред входа на „Вила Романа“. И ако някой от тях се осмелеше да помръдне, двамата щяха да умрат там в два часа след полунощ. В два след полунощ, защото тогава бдителността на Иван щеше да е отслабнала от умората и алкохола. В два след полунощ, защото това бе часът, в който улица „Шмен де Конкет“ най-сетне утихваше в топлата лятна нощ. В два след полунощ, защото тогава Харков щеше да получи телефонно обаждане, което щеше да го накара да излезе на улицата. Обаждането, което щеше да бъде знак, че краят най-после приближава.

За свой изходен пункт Габриел и Михаил избраха малка детска площадка в северния край на „Шмен де Конкет“. Направиха го, защото смятаха, че е подходящото място, и защото входът на „Вила Романа“ бе само на петдесет метра оттам. Те седяха, яхнали моторите си, в тъмния участък между уличните лампи и слушаха гласовете в миниатюрните си слушалки. Никой не им обръщаше внимание. Да седи лениво на мотоциклет в два през нощта бе точно това, което човек правеше в топла лятна нощ в Сен Тропе, особено когато до първите есенни гръмотевици оставаха броени дни.

Но не гръмотевица ги накара да запалят моторите, а тих глас. Той им каза, че току-що е позвънено по телефона на Иван. Съобщи им, че времето за действие приближава. Габриел докосна четиридесет и петкалибровия глок, мушнат отзад под колана на панталона му — пистолетът бе зареден с патрони с голямо разрушително действие и кух връх, — и леко го намести. После свали визъора на каската си и зачака сигнала.

* * *

Обаждаше се Олег Руденко от Москва — поне така бе наказан да мисли Иван. Той не беше съвсем сигурен. И никога нямаше да бъде. Връзката бе твърде слаба, музиката — твърде силна. Харков обаче знаеше три неща: човекът, който го търсеше, говореше на руски, имаше номера на мобилния му телефон и каза, че работата е изключително спешна. Това бе достатъчно да го накара да се изправи и

да излезе на тихата улица, притиснал телефона до едното си ухо и покрил с ръка другото. Ако бе чул приближаващите мотори, Иван не показва никакви признаци за това. Всъщност, когато Габриел спря мотора си, той крещеше на руски, застанал с гръб към него. Бодигардовете пред входа веднага усетиха опасността и трескаво бръкнаха под саката си. Михаил ги застреля един след друг, преди да са успели да докоснат оръжията си. Като видя телохранителите да рухват на земята, Харков се обърна с ужасено изражение, само за да се окаже втренчен в заглушителя, завит на цевта на глока. Габриел вдигна визъора на каската си и се усмихна. После натисна спусъка и лицето на Иван изчезна. *За Григорий* — помисли си Алон, докато се отдалечаваше с мотора в тъмнината. — *За Киара.*

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

„Предателят“ е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са плод на авторовото въображение или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с реални личности, били те живи или мъртви, търговски дейности, компании, събития или заведения е напълно случайна.

Сибирският нефтен гигант „Русойл“ не съществува, нито „Московская газета“ или туристическата агенция „Галактика“ на улица „Тверская“. Виктор Орлов, Олга Сухова и Григорий Булганов по никакъв начин не трябва да се разглеждат като художествени образи на реални хора.

Седалището на израелските тайни служби вече не се намира на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив. Реших да запазя там щабквартирата на моята измислена служба, отчасти защото винаги съм харесвал името на улицата. Малко поскалпих разписанията на авиокомпаниите, за да паснат на моята история. Всеки, който се опита да стигне до Лондон от Москва, напразно ще търси полет 247 на „Аерофлот“. В Цюрих не съществува частна банка „Бекер и Пул“. Нейните вътрешни работни процедури бяха измислени от автора. Президентската служба за предварителна подготовка беше описана точно, но доколкото знам, тя никога не е била използвана да осигурява прикритие на израелски шпионин.

Няма летище в Конаково, поне не и такова, което да ми е известно, нито отдел на ФСБ, който да се нарича Координационен отдел. Шахматният клуб наистина се събира всяка четвъртъчна вечер в малкия вестиарий на църквата „Сейнт Джордж“ в Блумсбъри. Той се нарича Големият лондонски шахматен клуб, а не Централният лондонски шахматен клуб, и неговите членове са очарователни и невероятно любезни. Моите най-искрени извинения на управата на „Вила Романа“ в Сен Тропе за убийството на техния праг, но се боя, че то трябваше да бъде извършено. Извинявам се също на жителите на чудесния малък квартал Бристол Мюс в Мейда Вейл, че поставих сред

тях един руски беглец. Ако някога на автора му се наложи да се крие в Лондон, със сигурност ще бъде там. Читателите не бива да ходят да търсят Габриел Алон на улица „Наркис“ № 16 в Йерусалим, нито Виктор Орлов на Чейни Уок № 43 в Челси. Не трябва и да отдават прекалено голямо значение на използвания от мен инжектиращ отрова пръстен, макар да подозирам, че КГБ и неговите приемници вероятно притежават такъв.

Мястото за екзекуции от времето на Големия терор, разкрито в кулминационния момент на „Предателят“, е измислено, но за съжаление, историческите обстоятелства, които са могли да доведат до създаването на такова, не са. Може никога да не стане известно точно колко хора са били разстреляни в периода на брутални репресии, продължил от 1936 до 1938 година. Оценките варират от приблизително седемстотин хиляди до над един милион души. Достатъчно е да се каже, че броят на екзекутираните е показателен за страданията, които Сталин е причинил на Русия по време на Големия терор. Историкът Робърт Конкуест смята, че чистките на Сталин и наложеният от него глад вероятно са отнели живота на единадесет до тринадесет милиона души. Други историци считат, че броят им е още по-голям. И все пак проучванията на общественото мнение неизменно показват, че и днес Сталин си остава много популярен сред руснаците.

Едно от малкото места, където руснаците могат да оплакват жертвите на неговия терор, е селцето Бутово, разположено южно от Москва. Там по приблизителни оценки от август 1937-а до октомври 1938 година са били разстреляни двадесет хиляди души, които са били погребани в дълги масови гробове. През лятото на 2007 година, докато правех проучвания за романа си „Московска афера“, аз посетих със семейството си наскоро открития мемориал в Бутово и до голяма степен той вдъхнови написването на „Предателят“. Един въпрос не ми даваше мира, докато вървах бавно край гробните ями, придружен от плачещи руски граждани. Защо няма повече места като това? Места, където обикновените руснаци да могат да видят със собствените си очи доказателството за невъобразимите престъпления на Сталин. Отговорът естествено е, че управниците на Нова Русия не са особено заинтересувани да извадят на показ греховете на съветското минало. Тъкмо обратното, те полагат грижливо планирани усилия да замажат най-отблъскващите му аспекти, докато честват неговите постижения.

Човек може да разбере мотивите им. НКВД, който е извършил терора по заповед на Сталин, е предшественикът на КГБ. А бивши офицери от КГБ, в това число и самият Путин, сега управляват Русия.

Разбира се, подобно историческо късогледство крие опасност — опасността, че това може отново да се случи. В по-малка степен и по далеч по-рафиниран начин то вече се е случило. Откакто дойде на власт през 1999 година, Владимир Путин — бивш президент и настоящ министър-председател на Русия, е ограничил множество журналистически и граждански свободи. През декември 2008 година правителството въведе ново законодателство, което значително разшири определението за „държавна измяна“. Правозащитниците, които вече стъпват на хлъзгава почва, се опасяват, че законите могат да бъдат използвани за затваряне на всеки, който дръзне да критикува режима. Бившият служител на КГБ Андрей Луговой, обвинен от британските власти през ноември 2006 година за отравянето на дисидента и политически беглец Александър Литвиненко, очевидно не смята, че новият закон е достатъчно строг. Понастоящем член на руската Дума и считан за герой от много руснаци, той казва пред испанския вестник „Ел Паис“, че всеки, който се осмели да критикува Русия, „трябва да бъде ликвидиран“.

Луговой дори добавя: „Дали мисля, че някой е убил Литвиненко в интерес на руската държава? Ако имате предвид интересите на руската държава в най-чистия смисъл на думата, аз самият щях да издам тази заповед“. И това е казано от човека, търсен от британските власти за същото убийство, за което говори.

За онези, които дръзват да поставят под съмнение управлението на Кремъл и могъщия руски елит, арестът и преследването понякога са най-малката им грижа. Твърде много от тях просто бяха хладнокръвно убити. Вижте случая със Станислав Маркелов — известен адвокат, борец за човешки права и социална справедливост, който бе застрелян на централна улица в Москва през януари 2009 година на излизане от пресконференция. Трагично загина и Анастасия Бабурова — журналист на свободна практика за „Новая газета“, същото издание, в което работеше Анна Политковская, която бе убита в асансьора на московското ѝ жилище през октомври 2006 година.

Според Комитета за защита на журналистите със седалище в Ню Йорк, от 1992 година до днес в Русия са убити четиридесет и девет

медийни специалисти. Само в Ирак и Алжир има повече загинали при изпълнението на служебните им задължения за същия период. Това също е руска трагедия.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, дълбоко съм задължен на моя скъп приятел Дейвид Бул, който наистина е сред най-изкусните реставратори на произведения на изкуството в света. Всяка година Дейвид посвещава много часове от изключително ценното си време да наднича над моето рамо и това на Габриел, за да се увери, че вършим правилно работата си. Мъдростта му отстъпва единствено пред удоволствието от неговата компания.

Докато подготвих този ръкопис, прегледах стотици книги, вестници, статии в списания и уебсайтове. Те са прекалено много, за да ги изброявам тук, но бих проявил непростима небрежност, ако не спомена няколко важни творби: „Последният шпионин“ от Алън С. Коуел, „Новата Студена война“ от Едуард Лукас, „Биографията на Сталин“ от Робърт Сървис, „Сталин“ от Едвард Радзински и „Другарят Джей“ от Пит Ърли.

Докато пишех книгата, разговарях неофициално с няколко израелски и американски разузнавачи и сега им благодаря анонимно, както те биха предпочели да го направя. Арън Нътър щедро сподели с мен истории от времето си в президентската служба за предварителна подготовка към Белия дом и заедно с останалите членове на *Пелотон Уан* бе отлична компания в съботните и неделните сутрини. Изтъкнатият вашингтонски ортопед д-р Бенджамин Шафър ми даде ценни съвети за огнестрелните рани и инфекции. Известният анестезиолог от Чарлстън, Южна Каролина, д-р Андрю Пейт ми обясни вредното въздействие на опиатите върху бременните жени.

Скъпият ми приятел Луис Тоскано ми помага да подобря писането си, откакто работихме заедно в „Юнайтед Прес Интернешънъл“ в края на миналия век, и „Предателят“ стана много по-добър под вещата му редакция. Моите редактори — Тони Дейвис и Кети Кросби, ми спестиха доста неудобство, докато Олга Гарднър Галвин следеше внимателно как използвам руските думи. Очевидно

отговорността за евентуалните езикови или печатни грешки, които може да откриете в книгата, е моя, а не тяхна.

Искрени благодарности на забележителния ми издателски екип, особено на Джон Макинсон, Дейвид Шанкс, Мерилин Дъксуорт, Нийл Найрън, Лесли Гелбман, Кара Уелш, Кейт Старк, Дик Хефернан, Норман Лидофски, Алекс Кларк и президента на „Пътнам“ Айвън Хелд. Тъй като Иван Харков вече е мъртъв, Айвън^[1] Хелд може отново да си върне името. Искам също така да изкажа благодарност на членовете на най-добрия рекламен екип в бранша: Стефани Съоренсен, Кейти Маккий, Виктория Комела, Стефани Перес, Саманта Улф и Елиъза Фрейзиър.

Семейството ми е благословено с много приятели, които през изминалата година изпълниха живота ни с любов и смях дори в най-критичните творчески моменти, особено Линда Рапапорт и Лен Чейзън, Роджър и Лора Креси, Джейн и Роб Линч, Сю и Фред Кобак и техните удивителни деца, Джой и Джим Зорн. Джеф Зукър, Рон Майер и Майкъл Гендлър ни предложиха приятелство и подкрепа, а равин Дейвид Дж. Уолпе, автор на „Защо вярата е от значение“, ми помогна в един особено труден творчески ден със своя хумор и състрадание. Специални благодарности на Слоун Харис — за неговия професионализъм, ентузиазъм и мъдри предложения, и на Мариса Райън, че хвърли едно талантливо око на корицата на „Предателят“.

Докато пишех дванадесетте романа, открих, че разчитам най-много на близките ми. Тази книга наистина нямаше да бъде написана без помощта на моите деца — Николас и Лили. Те не само че ми помогнаха да сглобя ръкописа, но и ме дариха с безусловна любов и подкрепа, докато се борех да спазя крайния срок. Накрая трябва да благодаря на моята съпруга — Джейми Гангъл. Освен че ръководи моя бизнес, води домакинството и отглежда две забележителни деца, тя намира време и брилянтно да редактира всяка от черновите ми. Без нейното търпение, подкрепа и внимание към детайлите романът „Предателят“ никога нямаше да бъде завършен. Дългът ми към нея е неизмерим, както и любовта ми.

[1] Английското произношение на името Иван. — Б.пр. ↑

Издание:

Даниъл Силва. Предателят

ИК „Хермес“, Пловдив, 2011

Американска. Първо издание

Художествено оформление на корицата: Георги Станков

Отговорен редактор: Тодор Пичуров

Компютърна обработка: Ана Цанкова

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 978-954-26-0989-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.